

THE INTERNATIONAL BESTSELLER

Susan Brown

KHI YÊU
XIN ĐỪNG QUÁ
KIÊU HẠNH

Ain't Too Proud To Beg

Khi Yêu Xin Đừng Quá Kiêu Hãnh
Susan Donovan

*This good girl
has got it bad...*

SUSAN
DONOVAN

*New York Times bestselling author of *The Girl Most Likely To...**

*Ain't Too
Proud to
Beg*

a novel

Thông tin ebook:

Tên sách: Khi Yêu Xin Đừng Quá Kiêu Hãnh

Nguyên tác: Ain't Too Proud To Beg [Dog Walkers #1]

Tác giả: Susan Donovan

Dịch giả: Vũ Kim Dung

Nhà xuất bản: Văn Học

Công ty phát hành: Chibooks

Số trang: 396

Trọng lượng: 450 g

Hình thức bìa: MỀM

Kích thước: 14 x 20.5 cm

Giá bìa: 79.000

Năm xuất bản: 2012

Thực hiện ebook: Hoàng Liêm

Ngày hoàn thành: 16/08/2013

<http://e-thuvien.com/forums>

Ebook không mang tính chất thương mại, để chia sẻ tới các bạn yêu sách ở xa, hoặc không có điều kiện mua sách giấy. Trong điều kiện có thể bạn hãy mua sách để ủng hộ và tôn trọng nhà xuất bản.

Giới thiệu nội dung:

Josie Sheehan thu thập những mối quan hệ tan vỡ theo cách một vài phụ nữ thu thập những chiếc túi được thiết kế riêng. Giờ, ở độ tuổi ba mươi lăm, cô có chính xác một người đàn ông duy nhất trong cuộc đời cô: chú chó Genghis, giống Labradoole. Sự thật là Josie, cùng với ba cô người phụ nữ cô đơn trong nhóm dắt chó đi dạo, những người đã từ bỏ đàn ông, cam chịu việc đi dạo một mình trong công viên cùng với người bạn bốn chân trung thành.

Tuy nhiên, những gì cô cho là đã không xảy ra, khi cô gặp Rick Rousseau, CEO của một công ty chăm sóc thú cưng. Một người thông minh, quyến rũ, và trên hết, vô cùng say đắm Josie. Thậm chí cả Genghis, chú chó vô cùng nhạy cảm với tính cách của mọi người, dường như biết được rằng Rick là một món hời. Nhưng đúng lúc Josie bắt đầu nghĩ rằng mình đã tìm thấy điều gì đó lâu dài hơn ngoài tình yêu cô dành cho chú chó cưng của mình, cô khám phá ra rằng Rick có một quá khứ vô cùng phức tạp - và một bí mật có thể khiến người phụ nữ anh yêu gặp nguy hiểm...

Giới thiệu tác giả:

Các tiểu thuyết của Susan Donovan đã dành được sự yêu mến của độc giả nhờ vào sự hóm hỉnh, gợi tình và đầy thú vị - “những cuốn tiểu thuyết ngọt ngào dành cho những người phụ nữ thông minh” như bà đã gọi tên. Susan là một cựu nhà báo đã từng tốt nghiệp tại Đại học Northwestern chuyên ngành báo chí và đã từng làm phóng viên ở các báo như Chicago, Albuquerque, và Indianapolis. Ngoài ra bà còn là một người gây quỹ cho các hoạt động mỹ thuật, một nhà báo tự do, họa sĩ, một người viết kế hoạch và người phụ tá cho một thượng nghị sĩ của Mỹ. Bà hiện giờ dành toàn thời gian viết lách, có được điều đó là nhờ vào sự hỗ trợ về tài chính và tinh thần của người chồng yêu quý của bà. Bà hiện đang sống cùng gia đình ở Maryland.

“SUSAN DONOVAN SẼ ĐÁNH CẤP TRÁI TIM BẠN.”

- Christina Dodd, tác giả sách bán chạy của tờ *New York Times*.

Mục Lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

Chương 1

Cuốn album già nua kêu lắc rắc khi trang giấy được lật qua. “Nó đây rồi, cháu ơi,” bà quả phụ gõ nhẹ đầu móng tay cắt tũa nhọn và công phu lên góc một tấm hình trắng đen. “Ta biết ông ấy sẽ muốn người đời nhớ về ông trong tư thế này, trong khoảnh khắc này.”

Josephine Sheehan đặt cuốn sổ ghi chép của nhà báo vào lòng và ghé sát vào người phụ nữ đứng tuổi, nhìn chăm chú tấm ảnh chụp ông Ira Needleman trong chuyến thám hiểm Bắc cực năm 1947. Gương mặt trẻ trung của ông ngưng đọng trong chiến thắng, ngưng đọng với thời gian, và chắc hẳn là ngưng đọng chỉ vì đông lạnh. Nụ cười rạng rỡ, khoe đầy răng và cặp kính bảo hộ dính đầy tuyết trắng là tất cả những gì cô có thể nhìn thấy từ người đàn ông nhỏ con đang chôn mình dưới lớp áo lông thú parka có mũ trùm đầu kín mít, hai cánh tay giơ lên cao vì chiến thắng nổi bật giữa đất trời mênh mông trắng xóa, một lá cờ Mỹ tung bay trên mặt băng vĩnh cửu. Đây là tấm hình của người đã leo được lên đỉnh của thế giới, theo đúng nghĩa đen của cụm từ này. Chả trách sao bà vợ góa của ông ta đã chọn lấy bức này để kèm theo lời cáo phó cho ông.

Josie quay sang mỉm cười với bà Gloria Needleman. “Bức ảnh đẹp quá bà ạ.”

“Lúc ấy ông nhà ta còn quá trẻ, phía trước còn cả một tương lai đầy hứa hẹn.” Bà Needleman thở dài nhẹ nhàng bóc tấm hình ra khỏi tấm giấy nền đã ngả vàng.

Như bà đã kể với Josie từ trước, sau khi chụp tấm hình này chừng vài tháng, ông Ira trở về San Francisco. Ở đó, ông gặp bà Gloria và họ yêu nhau say đắm. Rồi họ cưới nhau. Có con rồi có cháu nội ngoại đủ đầy. Ông Ira điều hành một doanh nghiệp phát đạt chuyên cung cấp thiết bị điện cho vùng vịnh San Francisco. Cũng trong thời gian đó, ông đỡ đầu

cho bốn đứa trẻ dân lang thang trong thành phố và tài trợ cho chúng học hết đại học. Ông tham gia cuộc thi ba môn thể thao phối hợp lần đầu tiên năm ông 70 tuổi. Chàng trai trẻ giữa bốn bề tuyết trắng chỉ mới bắt đầu cuộc phiêu lưu lớn của cuộc đời mình.

Bà quả phụ vừa cười khẽ vừa trao bức hình cho cô. Josie kiên nhẫn chờ câu chuyện vui bà sắp bật bạch.

Bà Gloria nhún vai và nở nụ cười mơ màng. “Chàng Ira của ta lúc còn trên đời này đã sống rất vui cháu ạ. Mỗi ngày ông ấy đều sống hết ý nghĩa.” Bà vỗ nhẹ vào tay Josie. “Mà khi ta đã sống được như vậy, thì còn gì để đòi hỏi thêm đâu nhỉ?”

Đến đây thì Josie chợt ngộ ra nhiều điều.

Thôi được, có lẽ chỉ ngộ ra một điều thôi. Nhưng trong khoảnh khắc ấy, ngay trên chiếc sofa bọc nhựa trong nhà bà Gloria Needleman ấy, cô chợt hiểu ra rằng nếu ta sống cuộc đời đầy ắp những mối tình lãng mạn, những cuộc phiêu lưu, những giây phút nào lòng tiếp nối những khoảnh khắc vinh quang, như ông Ira Needleman đã sống, thì những người ta là xa sẽ chỉ nghĩ đến ta đã sống như thế nào thay vì nhớ rằng ta đã chết.

Thế nếu như ta chết trước khi có cơ hội được sống đúng nghĩa thì sao nhỉ? Josie biết không có gì tồi tệ hơn thế. Trong giới báo chí, họ gọi đó là “cái chết thảm” để phân biệt với cái chết không thảm. Bản thân Josie được biết đến là thường hay dùng cụm từ ấy trong các câu chuyện cô viết về những người đã khuất trên tờ *San Francisco Herald*.

Và bỗng nhiên mọi việc trở nên sáng rõ - nếu Josephine Sheenan, 35 tuổi, đột tử ngay trong giây phút này, tòa báo nơi chính cô làm việc sẽ xếp loại cái chết của cô vào cột “chết thảm.”

Cô chưa từng lên xe hoa. Chưa bao giờ nghỉ hết số ngày quy định trong phép năm. Vẫn ở nhà thuê. Josie chưa bao giờ tham dự cuộc thi ba môn phối hợp, hai môn phối hợp hoặc bất kỳ môn thể thao nào. Và những mối quan hệ khăng khít nhất mà cô có là với chú chó lông dày giống

Labradoodle tên là Genghis và với những chị em trong nhóm dắt chó đi dạo giống cô. Tất nhiên Josie có cha mẹ và anh chị em ruột và cháu trai cháu gái, nhưng con của chính mình thì không.

Thế còn đời sống yêu đương của cô thì sao? Chẳng có gì sất ngoài một loạt những khởi đầu và kết thúc mà cuối cùng chẳng đi đến đâu. Tính từ những năm học đại học đến giờ, Josie đã có mười một bạn trai, trong đó sáu người từng chuyển đến ở chung với cô chỉ để rồi lại dọn đi chỗ khác. Có lần cô em lém lỉnh của cô còn nửa đùa nửa thật gợi ý rằng cô nên lắp cửa xoay một chiều ngoài cửa ra vào. Lờn cô em làm cô thấy bị xúc phạm đến nỗi cô rút ngay máy tính bỏ túi và lúi húi làm vài phép tính đơn giản. Hành động sai lầm. Có vẻ như tính trung bình, mỗi mối tình của cô chỉ kéo dài 4.2 tháng, đi kèm 7.6 tháng ương ương dở dở. Nói cách khác, mỗi cuộc tình của cô chỉ dài bằng hạn sử dụng của túi thịt hun khói trong cửa hàng mà thôi. Đó sẽ là mảnh thông tin mà Josie không có ý định san sẻ với em gái mình, hay với bất kỳ ai, không bao giờ.

Và ngay tại nơi đây, với bà Needleman đang chăm chú nhìn mình, Josie hiểu rằng nếu cô chết ngay trong ngày hôm ấy, sẽ có rất nhiều người sẵn sàng đánh giá cuộc sống của cô vô cùng tẻ nhạt, nhưng chắc chắn không có lấy một ai có thể bảo rằng Josephine Agnes Sheehan đã sống đúng sống trọn cuộc đời này.

Mắt cô bắt đầu nhòe đi.

“Này cưng, cháu không sao chứ?” Giọng của bà Needleman mang chút lú lo duyên dáng. Bà đặt tay lên đầu gối Josie và lo lắng quan sát mặt cô. “Cháu thấy không khỏe à? Hay để ta đi lấy ly nước cho cháu nhé?”

Trời đất ơi. Josie hình dung ra cái títt bản tin cáo phó của mình, nhờ ơn đám người thích đùa trên phòng biên tập:

GÁI GIÀ TIÊU ĐỜI;

CHÓ ĐÁNH ĐỘNG DÂN HÀNG XÓM ĐẾN XÁC CHẾT ĐANG THỐI RỬA

“Hay để ta gọi điện đến tòa soạn báo là cháu không được khỏe nhé?”

Chúa ơi! Rồi tấm hình nào sẽ được lôi ra để in kèm với cáo phó của cô đây? Tấm hình Josie trong đám cưới em gái chẳng, mặc chiếc váy phù dâu mà anh trai cô bảo là làm cô chẳng khác nào quả cà pháo có vú ấy? Hay hình cô chụp năm lớp tám với khuôn mặt đầy mụn trứng cá bọc to đùng nhé? Hoặc là tấm hình cô say mèm ở Cancún sau khi tốt nghiệp đại học, lúc ấy cô đã rơi khỏi ghế ngoài bờ biển, đang cuống cuống đào bới cát tìm miếng chanh đã rơi ra khỏi chai Corona nhỉ? Bởi vì thực lòng mà nói, cô chỉ có mấy tấm hình đó mà thôi. Josie chưa bao giờ đến Bắc cực, và gần đây cả thiên hạ đều biết băng vĩnh cửu không phải là vĩnh cửu, giờ thì cô không thể leo lên đến đỉnh của thế giới trừ phi cô đi bằng bè.

Josie bắt đầu thở gấp.

“Ta có giúp được gì cho cháu không đây?”

Cô chớp chớp mắt nhìn bà Needleman, ngượng chín cả người. Josie cần tình yêu thổi hồn cho cuộc sống của mình. Cô cần có mối thâm tình sâu đậm - kiểu như một cuộc phiêu lưu vĩ đại mà dường như chỉ toàn xảy đến với người khác. Và trừ phi bà góa 84 tuổi ở Cayuga Terrace này là một bà mối thần bí nào đó, bằng không thì bà ấy sẽ chẳng giúp gì cho cô được cả.

“Cảm ơn bà đã dành thời gian cho cháu.” Josie kẹp tấm hình vào sổ và nhét bừa mọi thứ vào túi xách rồi lập cập đứng dậy. “Bà và chồng quá cố của bà đã có một cuộc đời hạnh phúc tươi đẹp, và một lần nữa, cháu xin chia buồn với bà ạ.” Cô đi ra cửa. “Cháu sẽ gọi báo cho bà biết ngày chúng cháu lên lịch đăng bài này.”

“Này cô Sheehan, hãy dừng lại đã.”

Bà Gloria tuy già đấყ nhưng xem ra vẫn còn nhanh nhẹn lắm. Josie vừa quay lại đã thấy bà đứng ngay sau lưng cô. Bà sẫm soi gương mặt của Josie với vẻ hiếu kỳ dữ dội không can dự gì đến bản cáo phó mà chỉ liên quan đến lối hành xử kỳ quặc của cô mà thôi.

“Cháu xin lỗi ạ,” Josie buông thõng hai tay và lắp bắp. “Cháu chỉ... cháu đang... bà ơi, cháu vừa nhận ra rằng cháu đã quá muộn màng cho một việc quan trọng.”

“Muộn một cuộc phỏng vấn khác ư?”

“Muộn cả cuộc đời ạ.”

Nụ cười mơ màng trở về trên môi bà Gloria. Hai tay bà nắm lấy bàn tay cô và siết nhẹ nhẹ thân tình. Bà nhìn sâu vào đáy mắt Josie. “Trước nay ta vẫn tin rằng nếu ta đang còn thở thì sẽ chẳng có gì là muộn cả.”

Josie bật cười. Mấy người bạn cô quen khi cùng dắt chó đi dạo cũng hay nói như vậy, thường là sau khi họ đã trách móc cô chán chê vì đã đắm đầu vào một mối quan hệ chẳng đi đến đâu khác.

“Bà nói hay quá. Một lần nữa, cháu cảm ơn bà.” Josie quờ tay ra sau lưng tìm nắm đấm cửa.

“Này cô gái, hãy hỏi xin vũ trụ thứ mình muốn,” nét mặt bà Needleman bỗng nhiên hóa nghiêm trang. “Hãy yêu cầu chi tiết và cụ thể. Hãy viết ra giấy rồi chờ cho nó xảy đến với cháu. Luôn linh nghiệm đấy cháu ạ.”

Josie nhú mày. Cô đã có lần nghe chuyện nhằm nhí ấy trên tivi rồi - có bà nào đó tuyên bố là mình viết ra một danh sách các phẩm cách bà ta mong muốn ở một người đàn ông và rồi ba mươi ngày sau bà ta gặp được tri kỷ của mình. Hôm ấy xem xong cô đã cười lăn cười lộn, bởi vì ngay cả khi mua thức ăn nhanh tại cửa hàng Dairy Queen thì vũ trụ còn không thể đưa được đúng món cô gọi nữa là.

“Bà tốt với cháu quá, bà Needleman. Cháu cảm ơn.”

Cái siết tay thân tình chuyển thành cái nắm chặt. Bà quả phụ rà soát gương mặt Josie, buộc cô phải chú ý. Bằng giọng nói đã mất hẳn vẻ lú lo duyên dáng, bà Needleman bảo, “Trong trường hợp của cháu, ta khuyên cháu nên làm thế trước khi bình minh ló dạng.”

Josie vừa nghiêng răng vừa cố gượng cười đáp lễ.

Bà lão vẫn chưa chịu thôi, “Vớ lại, ta phải nói thật cho cháu biết thôi, ta nghĩ cháu phải hết sức can đảm để đón nhận những gì mình cầu xin đấy.”

Josie giăng tay ra và lui về phía cửa. Cô lùi xe trong lối đi nhà bà Needleman, bánh xe rối rít nghiêng ken két, lòng cô phân vân không hiểu bà lão nhắc đến lòng can đảm là có ý gì. Còn nữa, tại sao mọi thứ trong đời cô - kể cả chuyện tình duyên - cứ phải có hạn chót cơ chứ?

Josie nghĩ ngợi lung tung đến nỗi cô suýt gây nên cái chết thảm cho khá nhiều khách bộ hành.

Chương 2

Josie còn ngái ngủ khi ánh bình minh bắt đầu chiếu sáng khu vực phía tây thành phố San Francisco, mon men phủ quanh rìa tòa nhà Transamerica Pyramid. Họ đã thành công rồi, Josie tự hào vì sự bền gan và kiên định của cô và Genghis. Sau 13 tiếng đồng hồ vật vờ xếp hàng, cô và Genghis cuối cùng thành người thứ tư trong hàng chờ buổi khai trương cửa hàng Celestial Pet Superstore mới nhất, nơi mà chỉ lát nữa thôi họ sẽ giành được giải có giá trị một năm miễn phí chăm sóc làm đẹp cho chó.

Josie nhìn quanh nhóm người còn trụ lại. Trong cả đêm dài lê thê, nhiều người thiếu kiên nhẫn và kém kỹ luật hơn đã tự động rời đàn, than vãn là mệt và chán. Nhưng Josie và Genghis đã chuẩn bị kỹ càng cho một đêm thức trắng trên hè phố - nào iPod, máy tính xách tay, chăn ấm, ghế xếp, đồ chơi cho chó nhai và ca cách nhiệt đựng cà phê pha sẵn. Cà phê cho Josie. Đồ chơi cho Genghis. Và cuối cùng cái ghế xếp cũng hóa ra là giành cho nó luôn.

Trong lúc hầu hết người và chó xếp hàng còn ngủ say khi trời chưa sáng hẳn, Josie lấy laptop ra và quyết định làm cho xong, cả đêm cô cứ suy nghĩ mãi về bà Needleman hơi hơi đáng sợ lẫn lời bà ấy khuyên cô hãy viết mọi điều cô mong ước về người đàn ông của mình rồi gửi vào vũ trụ - trước lúc bình minh. Mà còn mấy phút nữa là mặt trời sẽ mọc.

Khả năng xấu nhất có thể là gì nào? Cô sẽ không tìm được người đàn ông lý tưởng cho mình ư? Tình hình của cô cũng suýt soát thế rồi. Còn nữa, viết ra cái bản liệt kê ấy sẽ giúp chứng minh nhóm bạn của cô thấy rằng họ đã sai về cô. Nhất là Bea ấy, cứ hay bảo Josie là cô sẽ chẳng bao giờ có cuộc sống như ý muốn vì chính cô *chẳng biết* mình muốn cái gì.

Hay lắm! Cô sẽ cho Bea sáng mắt ra! Cô sẽ chứng tỏ cho cả hội thấy! Josie biết chính xác mình muốn những gì, thế là cô bắt đầu gõ gõ.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG CỦA MÌNH

Tốt bụng

Vui tính

Tự trọng và biết tôn trọng người khác

Thích chó

Thông minh (tuy không cần phải tốt nghiệp mấy trường đại học danh tiếng trong Liên đoàn Ivy)

Đam mê công việc, dù là nhân viên quét rác hay tổng giám đốc tập đoàn lớn

Độ lượng khi người khác mắc lỗi

Biết suy nghĩ sâu sắc

Từng trải

Tôn trọng thiên nhiên

Có niềm tin vào những quyền năng lớn hơn con người (không nhất thiết phải gọi đây là “Chúa” cũng được)

Đến đây thì Josie ngưng lại vì những điều kể tiếp nảy ra trong đầu cô lại không được đức hạnh cho lắm. Phải nói chúng khiêu dâm trắng trợn thì đúng hơn. Đã ba tháng qua, cô không có được tí sex nào nên có những

suy nghĩ ấy cũng là thường tình. Mà đã sao chứ? Sẽ không có ai được nhìn thấy danh sách này đâu, đúng không? Vũ trụ có tám lại với mẹ cô đâu mà sợ. Với lại, bà Needleman bảo cô phải cụ thể cơ mà. Nghĩ thế, Josie viết tiếp.

Người đàn ông của tôi thích cảm giác da chạm vào da và luôn muốn được đụng chạm, vuốt ve, ôm ấp

Anh ấy có đôi mắt biết thổ lộ tâm hồn

Anh ấy hôn tài tình đến nỗi khiến tôi chao đảo

Anh ấy có trí tưởng tượng hoang dã mỗi khi yêu đương

Anh ấy rất sung túc (không phải giàu có về tiền bạc gì, mà là về cái thứ to to ấy)

Có thể yêu nhau suốt đêm

Muốn có con với tôi

Josie lại thôi đánh máy, len lén nhìn quanh chỗ cô ngồi trên vỉa hè. Cô bắt gặp ánh mắt của người đàn ông xếp hàng ngay sau cô, một gã đầu trọc dắt theo con chó Wiener lông dài. Josie vội ngoảnh mặt nhìn đi chỗ khác. Liệu anh ta có để ý thấy rằng cô đang thờ dờn không nhỉ? Rằng cô bắt đầu rịn mồ hôi? Josie đổi tư thế ngồi và đổi chân đang gác lên nhau. Cô chuyển sang chương mục khác.

Anh ấy sẽ thích nhà cổ

Anh ấy sẽ là người lái xe an toàn và lịch sự

Anh ấy sẽ không phiền khi thỉnh thoảng phải vào bếp

Anh ấy sẽ mát xa chân và hỏi thăm công việc của tôi ở sở làm

Anh sẵn sàng đi cùng tôi tới Bắc cực trước khi quá muộn

“Này, cô kia! Cô vừa đánh đổ cà phê khỉ gió của cô lên chỗ ngồi chết tiệt của tôi rồi đây này!”

“Ôi trời! Tôi vô cùng xin lỗi anh!” Josie lồm cồm đứng lên lấy mền chặn thảm cà phê trước khi dòng chảy lan đến miệng túi ngủ rần rì của gã đầu trọc. Cô mỉm cười ngượng ngạo. Vì mới nghe người kia nói giọng Anh nên cô nói thêm, “Bỏ qua nhé, anh bạn.”

Dứt lời Josie lại ngồi thụp xuống. Quyết định rằng bản liệt kê đã hoàn chỉnh, cô nhấn nút lưu văn bản và gửi lời thỉnh cầu vào vũ trụ.

Xong xuôi. Mặt trời cũng vừa bắt đầu lên.

Đột nhiên, Josie thấy lòng dạ nôn nao và cô quay lại nhìn gã đầu trọc. Gã nhướn bên lông mày có đeo khoen lên nhìn cô. Dù không chắc lắm nhưng cô vẫn thử tin tưởng gã này - biết đâu gã có dán mác “tài xế lịch sự” trên mặt nhưng cô không thể nhìn ra do bị vô số hình xăm che đi mất.

Cô thêm thêm điều khoản bổ sung vào danh sách. *Hỡi Vũ trụ toàn năng, ta sẽ rất biết ơn nếu người yêu ta không xăm mình. Đa tạ.*

Ánh đèn trong tiệm Celestial Pet đồng loạt bật sáng vào đúng bảy giờ ba mươi phút. Nhân viên trong tiệm đi tới đi lui, thắt lại dây bóng bay, mở máy đếm tiền quây thu ngân và chỉnh lại kệ trưng bày sản phẩm lộn lây. Josie nhìn qua cửa kính và thấy bảng chỉ dẫn đến khu vực tả lông chó, chỉ ngay bên phải đây thôi. Chiến thắng đang ở trong tầm tay của cô.

Đúng 8 giờ sáng, một cô gái mặc áo gi lê màu xanh dương sẫm tươi cười đến bên cửa chính và điệu dàng rút chum chìa khóa ra mở cửa. Josie đã thu dọn tấm chăn mỏng loang lổ vết cà phê, máy tính xách tay, giường gấp, iPod, đồ chơi của chó và ca cách nhiệt trống trơn. Tuy nhiên, khi cửa mở, cô mới nhận ra mình đã quên soi gương. Josie chưa tô lại son bóng, và cũng chưa chải lại mái tóc xoắn thành lọn. Trông cô bây giờ không khác gì một người đã phải làm việc thâu đêm bên vỉa hè.

Nhóm xếp hàng lục tục qua cửa và đi thẳng đến khu vực cắt tỉa lông. Ba chiếc bàn tiếp tân nhỏ được dựng lên, và ba khách hàng đứng trước Josie lập tức được đăng ký nhận quà tặng. Cô phải kiên nhẫn đợi thôi. Khi đến lượt cô, cô gái tóc vàng đứng sau bàn tiếp tân vẫy tay ra hiệu cho cô và Genghis bước lên rồi bỏ đi ngay tức khắc. Josie phát cáu! Nếu cô gái tóc vàng kia không nhanh chân quay lại, người thứ năm cho đến thứ bảy sẽ được nhận quà ai cũng muốn có ấy, còn cô thì không chờ suốt mười ba tiếng đồng hồ để ra về tay không đâu nhé!

Gã đầu trọc được phục vụ trước cô. Cả người đứng sau gã cũng thế!

Josie bắt đầu thầm viết thư gửi đến văn phòng tổng công ty Celestial Pet. *“Cơ cấu tổ chức khai trương cấu thả của các người đã tước đi quyền ưu đãi một năm chăm sóc chó miễn phí mà tôi đã phải vất vả lắm mới có được...”*

“Hình như là chúng ta tìm ra người đoạt giải rồi này. Xin cô cho biết quý danh.”

Cô gái tóc vàng đã được thay thế bằng... *anh ấy*. Chiếc áo gi lê xuềnh xoàng trở thành lối bịch khi khoác lên người anh. Người này cao hơn 1m8, thân hình chắc nịch. Khoảng 35, 36 tuổi gì đó. Mái tóc màu hung đỏ cắt ngắn thành từng lớp dọn sóng. Cặp mắt thật xanh màu lục bảo và thật sáng lấp lánh như hai vì sao lơ lửng trên khu rừng thần tiên. Anh có nụ cười chết người - hàm răng trắng bóng và đôi môi đầy đặn hứa hẹn những nụ hôn đầy ma lực. Nếu không có góc hình xăm cầu kỳ lộ trên cổ áo trái, anh ta đã là siêu mẫu nam rồi.

Hoặc là người trong mộng của cô.

Josie tự rửa thầm vì cô mang bộ dạng nhếch nhác như bà già quét dọn ở siêu thị trong thời điểm rõ ràng sẽ là một trong những ngày trọng đại nhất của đời mình. Thế rồi điều phi thường nhất xảy đến.

Josie không sao cử động được. Cô không thể thốt thành lời. Cô chỉ biết đứng đó ngó anh mà thôi. Một luồng năng lượng nóng bỏng, kỳ bí bắt đầu chảy tràn qua cơ thể cô, choàng quanh anh chàng nhân viên tía lông chó điển trai rồi quay lại với coi, mỗi một bước đi luồng năng lượng ấy mỗi thêm lớn mạnh. Josie có cảm giác như bên trong người cô đang rực cháy, một ngọn lửa như dòng kim loại nóng chảy khiến toàn thân cô rạo rạo.

Luồng năng lượng đột ngột biến mất như lúc nó xuất hiện. Thấy con Genghis nhảy lên, đặt hai chân trước lên bàn tiếp tân, người đàn ông cúi xuống xoa đầu nó.

“Được rồi được rồi,” anh vừa nói với con chó vừa ngồi xuống trước máy tính. “Tại cô chủ mà hình như đang còn e dè, nên chắc tao sẽ nhập tên của mày trước.”

“Genghis,” Josie máy móc trả lời thay cho con chó.

Anh nhân viên chăm chú nhìn con chó đang thờ hống hống, vui mừng khôn xiết này, cố tìm mắt nó nằm ở vị trí nào dưới đám lông dài thậm thụt. “Con này trông có vẻ gì là loại quân phiệt cướp bóc đâu nhỉ.”

“À do em tôi đặt tên cho nó thôi,” Josie đáp, như thế nói ra thế là giải thích hết mọi điều rồi vậy. Những khớp thần kinh của cô lại bùng cháy, khiến Josie phải thầm tự vả vào mặt mình. Đây là giây phút dành cho cô tỏa sáng cơ mà! Có thể ngoại hình của cô chỉ bằng phân nửa ngày cô đẹp đẽ nhất, nhưng tài ăn nói sắc sảo của cô lúc nào cũng sáng chói, và Josie sẽ không đời nào rời khỏi quầy tiếp tân này trước khi anh chàng siêu đẹp trai kia biết được điều đó.

“Anh thấy đấy,” Josie nói tiếp, lùa tay vào những lọn tóc rã rời, hy vọng rằng cử chỉ của mình toát lên vẻ tự nhiên. “Con này thuộc nòi Labradoodle, một hôm cậu em rể tôi lại cười nhạo và bảo rằng tôi chi quá nhiều tiền cho một con chó lai, nhưng em tôi nghĩ rằng cậu ấy nói là chó ‘Mông cổ’, thế là có cái tên Genghis, như là Genghis Kahn^[1] ấy, nhưng theo tôi thấy thì anh đã hiểu được ý nghĩa của tên ấy rồi.”

Cô biết cả tương lai của mình phụ thuộc vào phản ứng của anh. Cô chờ. Cô muốn anh phá lên cười. Thật lòng thì, cô muốn anh ghì chặt cô vào khuôn ngực rắn chắc kia mà hôn cô như người phải bù, tuy nhiên một tiếng cười không thôi cũng được. Anh ấy chỉ là người tủa lông chó thì đã sao? Như cô đã xác định trong bản danh sách rồi đó thôi, anh ấy làm việc gì cũng được miễn là anh làm bằng đam mê. Và ngay lúc này đây cô có thể nhìn thấy đam mê ẩn dưới khuôn mặt điềm tĩnh kia. Với lại, cô biết chắc mình sẽ tìm được cách chung sống hòa bình với cái hình xăm ấy. Josie Sheehan chỉ có linh hoạt là nhất.

Sau một thoáng im lặng, đuôi mắt người đàn ông nheo lại và khóe miệng cong lên. “Tên hay lắm đấy,” anh bảo. “Còn cô chắc cũng có một cái tên độc đáo như thế chứ nhỉ?” Những ngón tay to lớn được chăm sóc kỹ lưỡng của anh vờn trên bàn phím, chờ nghe những dữ liệu cơ bản của bất kỳ khách hàng đoạt giải nào.

Cô thở dài vì biết mình đã thất bại trong việc cố tạo ấn tượng. “Tên tôi là Josephine Sheehan.” Đoạn cô đánh vần tên mình ra. Sau đó, cô tiếp tục khai địa chỉ email, địa chỉ nhà riêng, địa chỉ cơ quan, số điện thoại cố định tại nhà riêng, số điện thoại di động, số điện thoại nơi làm việc và số điện thoại nhà cha mẹ cô dù cô thấy anh đã ngưng đánh máy trước đó rồi.

Anh trao cho cô tập quảng cáo của tiệm. “Đây là những quy định cho chương trình một năm tủa lông miễn phí. Vui lòng nhớ cho là giới hạn chỉ một lần một tháng thôi, và những dịch vụ đặc biệt sẽ được tính phí cộng

thêm. Bất cứ khi nào cô cũng có thể gọi đến đây đặt chỗ cho lần dịch vụ đầu tiên, cảm ơn đã đến với chi nhánh mới nhất của Celestial Pet.”

Josie nắm chặt tờ giấy lảng bóng trong bàn tay rịn mồ hôi. *Chỉ thế thôi sao? Kết thúc rồi à?* Thế này thì không được rồi.

“Anh biết không,” Josie nói giọng làm ra vẻ bình thường nhất có thể, “chắc chắn là anh vừa giúp tôi có khả năng dành dụm được tiền cho lúc về hưu rồi đấy.”

Lông mày anh chàng nhướn lên tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Đây này.” Cô vừa vuốt ve con chó vừa nói. “Genghis có lớp lông măng mọc bên dưới, còn bên trên là lông xù xoắn tít, nên nó như cục nam châm hút những vật thể không dính chặt dưới đất - cành cây khô, bụi, đất, sợi bông từ máy sấy, cỏ, mặt cửa, gai, sợi thảm, rận rệp, thứ gì cũng hút vào. Nếu nó bị mắc mưa, hoặc ngã lên tô nước uống hoặc nhảy vào tắm vòi sen với tôi, những vật thể ấy sẽ xoắn vào lông nó khó gỡ ra được, vả lại anh cũng biết là mấy loại lược thép bé xíu kia thường không ăn thua gì, thế nên mỗi tháng tôi phải chi hơn cả trăm đô la để tỉa lông cho nó đấy. Nên tôi nghĩ chương trình này sẽ giúp tôi rất nhiều.”

Anh chàng ngẩng đầu lên, như thể anh ta đang nghe như nuốt từng lời của cô. Mà dĩ nhiên là thế rồi, vì người trong mộng của cô phải suy nghĩ sâu sắc cơ mà. Rồi anh hỏi lại. “Genghis tắm chung với cô ư?”

Josie thấy mặt mình đỏ bừng. Cô cười ngượng ngùng, “Ồ không đâu, anh biết đấy. Chỉ đôi lần đặc biệt thôi mà.” Nói đoạn cô nhắm nghiền mắt vì quá xấu hổ. Có phải cô vừa nói cô tắm với chó *trong những dịp đặc biệt* không nhỉ? Sự thật là đôi khi con Genghis thành tình tự tiện nhảy vào phòng tắm của cô đấy chứ. Chỉ có vậy thôi. Đáng lẽ cô chỉ nên nói có thế. Vậy tại sao cô không nói thật. *Hôm nay cô bị làm sao thế này?*

Anh chàng kia cũng bật cười, rồi xe xe lông dưới cằm Genghis. “Ra vậy, cu cậu này, ít ra thì mày cũng sạch sẽ thơm tho khi ra trận diệt quân Tàu.”

Josie lệnh cho con Genghis rời khỏi quầy. “Cảm ơn nhé,” dứt lời, cô quay lưng bỏ đi. Cô đã ra đến cửa chính, nhưng không thể không quay liếc lại nhìn anh lần cuối. Anh đang nhìn cô kìa! Buồn thay, cảm xúc biểu hiện trên nét mặt anh là sự pha trộn của sự buồn bã và thích thú, thế nghĩa là, dĩ nhiên cô đoán hẳn anh thấy cô đáng thương theo một cách khá thú vị. Thử nghĩ xem, sau một cuộc trao đổi như vừa rồi, có anh chàng nào lại không nghĩ như vậy chứ? Anh ấy còn tưởng cô tầm với chó kia mà! Josie bươn bả đi ra.

Nhưng rồi cô lại quay nhìn lần nữa - có lẽ không đơn giản thế đâu. Vì ánh mắt anh lộ vẻ quan tâm nên chưa chắc cô đã là nguyên nhân của nỗi buồn kia. Bất ngờ, anh nhoẻn miệng cười và cô cũng cười đáp lại. Khi rời khỏi cửa hàng, một tia hy vọng chợt lóe lên trong tim cô.

Mình bất cẩn! Josie quay ngoắt lại, xăm xăm đi qua mấy lần cửa và đến thẳng quầy trả lông chó, nơi anh chàng ấy đang bận phải nhập thông tin của khách hàng khác vào máy.

“Xin lỗi ông chút ạ,” cô nói, mỉm cười với một ông cụ dắt theo chú chó giống chó săn Afghan.

Josie nhìn thẳng vào cặp mắt nhân hậu và đăm chiêu của anh chàng trả lông chó. “Thường thì tôi không sống sượng thế này và tôi cũng không biết hôm nay mình bị làm sao nữa, tuy nhiên, anh đã biết mọi thông tin về tôi trong khi tôi chẳng biết tí gì về anh nên tôi sẽ không rời đi nếu chưa được biết tên của anh.”

Anh gật đầu và một nụ cười thoáng hiện trên môi anh. Rồi, rất chậm rãi và từ tốn, ngón tay trở bên phải của anh chỉ lên miệng túi áo gi lê đồng phục màu xanh dương sẫm. Trên đó là bảng tên có rập nổi tên anh rất rõ ràng.

“Tên tôi là Rick,” anh bảo.

“Trời đất ơi,” ông già kêu khẽ.

Mục đích chính của việc quay trở lại đây là để Josie tự cứu lấy mình, để khoe ra bản tính can đảm và quyết đoán của cô. Nhưng ngược lại, cô vừa nhận về mình vương miện của Nữ hoàng Đần độn!

“Josephine, rất hân hạnh,” Rick nói. Anh chìa tay nắm lấy tay cô.

“Bạn bè hay gọi em là Josie.” Bàn tay anh nóng ấm và trơn nhẵn và khi hai lòng bàn tay chạm vào nhau cảm giác thật tê dại đến nỗi hai đầu gối cô sém như nhũn ra. Được rồi, chắc là cô đã vô tình nắm tay anh quá chặt, nhưng Rick vẫn rút được tay về.

Ông già rên rỉ. “Con gái ơi, vì Chúa, con hãy chong chóng lên giùm. Mời cu cậu đi chơi luôn đi cho ta còn về nhà chợp mắt một tí chứ!”

Rick cụp mắt nhìn xuống bàn phím nên Josie không biết anh đang cười thầm hay đang quē độ nữa, tuy nhiên cô để ý được là lông mi anh dài màu sẫm và rất dày. Josie cảm lặng đứng ngây như trời trỗng, chợt nhận ra rằng vũ trụ này đã đáp ứng yêu cầu của cô không phải trong ba mươi ngày, như trường hợp cô gái lượm lượm trên tivi hôm nọ, mà là chỉ trong vòng có ba mươi phút!

Cô vừa được phục vụ ngay tại cổng lái xe qua nhận hàng của quầy hàng tình yêu đích thực.

Phải, đúng là cô còn thờ, và theo bà Needleman, đó là điều kiện tiên quyết để tìm kiếm một cuộc sống đúng nghĩa. Nhưng liệu cô có đủ can đảm để chấp nhận nó hay không? Josie hít một hơi thật sâu và quyết định tiến tới.

“Anh Rick này, em mời anh khi nào rảnh đi uống cà phê với em nhé.”

Đúng lúc ấy, gã đầu trọc dặt con chó Wiener đi qua. “Cẩn thận nhé, anh bạn, kẻo không cô ta sẽ đánh đổ cà phê lên người cậu đấy.”

Rick gật đầu, rõ là đang cố nín cười, đoạn anh nhìn thẳng vào Josie, đôi mắt màu xanh lục bảo đầy ma thuật ấy xuyên thẳng vào tâm can cô. “Anh nghĩ là mình sẽ thích vậy lắm đấy Josie. Có gì anh gọi điện cho em sau nhé.”

“Tạ ơn Chúa,” ông già thở phào nhẹ nhõm.

Josie đã định gặng hỏi anh sẽ dùng số điện thoại nào để gọi cho cô và yêu cầu anh nói rõ cái phần “sau” ấy là khi nào, nhưng cô kịp kiềm chế. “Hay quá!” Nụ cười rạng rỡ trên mặt Josie. “Vậy mình nói chuyện với nhau sau nhé!”

“Đây là tiệm chăm sóc chó mèo hay chỗ hò hẹn của mấy người độc thân vậy?” Ông già dắt con chó săn giống Afghan nôn nóng gắt gỏng với Rick. “Đây là vấn đề với kinh doanh ngày nay đấy - ai cũng chỉ nghĩ đến sex mà thôi. Chuyện gì đã xảy ra với tác phong chăm sóc khách hàng rồi nhỉ?”

Rick sửng sốt chớp mắt nhìn theo Josie Sheenhan và Genghis đi thẳng ra ngoài cửa kính đúp cửa tiệm. Chuyện gì vừa xảy đến với anh thế này? Toàn thân rạo rức, mặt mũi nóng bừng và đầu óc quay cuồng. Trái tim anh chùng như đang hoạt động hết khả năng - mà đến anh còn không biết mình có khả năng cơ đấy. Anh có cảm giác như thể một cánh cửa trong tâm hồn anh vừa kẹt mở, và anh không biết nên mừng hay nên sợ sự cởi mở ấy nữa.

Với một người đàn ông lâu nay rất tự hào không bị phụ nữ tác động, thì toàn bộ cuộc chạm trán vừa rồi đã khiến anh chao đảo. Rick nghe thấy mình cười to. Tiếng cười làm chính anh kinh ngạc.

“Này con trai, chui đầu ra khỏi cổng và tập trung vào công việc đi thôi bằng không tôi sẽ phải nói chuyện với sếp của cậu bây giờ.”

Rick lắc đầu như vừa tỉnh cơn mê và quay lại tập trung vào ông khách. “Cháu rất xin lỗi bác,” anh vừa mỉm cười vừa nói. “Bác không cần gặp sếp của cháu đâu ạ. Cháu giúp bác được gì đây?”

Anh nhập dữ liệu về chú chó Afghan, rồi đến con cún tai cụp King Charles trước khi phần việc tại quầy rửa lông của anh kết thúc. Sau đó, anh phụ giúp trong kho chứa hàng rồi dự cuộc họp các đại lý bán hàng, nhưng trong suốt thời gian đó, anh chỉ nghĩ về cô, người con gái có mái tóc bông rối như lông con chó của mình. Đến bữa trưa, Rick cùng ăn bánh pizza với quản lý khu vực bán cá cảnh và bể cá nhưng sau đó anh chẳng nhớ được mình đã nói gì trong bữa ăn. Đến chiều muộn, lúc giúp nhân viên kê ghế cho lớp buổi tối miễn phí dạy huấn luyện chó cảnh, Rick phân vân tự hỏi không biết có phải anh bị cúm chẳng. Chắc hẳn là thế rồi.

Lúc gần 5 giờ chiều, chuông điện thoại di động của anh reo vang. Dù biết không chóng thì chày cũng có cuộc gọi này, anh vẫn bị sốc khi hay tin. Mọi suy nghĩ về Josie Sheehan và chú chó ngộ nghĩnh của cô thoát biến mất.

Đến gần nửa đêm, Josie thôi không kiểm tra email và hộp thư thoại nữa. Nhưng để chắc chắn, khi đánh răng, cô mang theo cả điện thoại bàn lẫn di động vào nhà tắm. Khi bắt đầu dùng chỉ nha khoa, cô bắt đầu tự trách mình khờ khạo. Chẳng lẽ cô thực sự tin bản danh sách trong máy tính xách tay kia là viên đạn thần kỳ à, rằng hàng triệu xung điện tí hon tạo nên những chữ cái màu đen trên màn hình số hóa kia sẽ bằng cách nào đó thay đổi hoàn toàn cuộc sống của cô ư?

“Khờ khạo! Ngu đần! Ngố rùng!” Vừa tự mắng mình, cô vừa kéo sợi chỉ hai mặt sấp qua kẽ răng. Trong lúc súc miệng, cô quyết định rằng nếu cô muốn một người đàn ông như Rick - anh chàng rửa lông chó kia không cưỡng lại được sức hấp dẫn của mình, thì trước tiên chính cô phải biết cảm thấy mình hấp dẫn trước đã. Chẳng phải bao lâu nay đây là vấn đề

đó sao - rằng đâu đó tận sâu trong tâm khảm cô luôn nghĩ rằng mình chỉ đáng gặp phải những kẻ chán ốm đã từng tạo nên quá khứ cho cô ấy?

Josie tắt vòi nước và trợn mắt nhìn bóng mình trong gương. Năm nay cô đã 35 tuổi! Vậy còn chần chừ gì nữa? Đã đến lúc cô nên dẹp bỏ hẳn cảm giác không thỏa mãn về mình.

Đột nhiên, có cái gì lông lá và ấm nóng đụng vào bụng chân cô. Josie nhìn xuống và thấy con Genghis đang dựa vào cô, lưỡi thè ra, hai mắt tròn xoe âu yếm ngược lên nhìn cô chủ. Genghis ngộ nghĩnh thế đấy, nó luôn biết khi nào cô cần chút an ủi mà.

“Mày nghĩ anh ấy sẽ gọi cho tao à?” Genghis liếm đầu gối cô thay cho câu trả lời. “Thật sao? Mày tin thế sao? Vậy theo mày, tao cứ bình tĩnh ngồi đợi chứ gì?”

“Gâu!”

“Chắc mày đoán đúng rồi. Tao sẽ suy nghĩ lạc quan.” Josie tắt đèn phòng tắm. Con chó lồm chồm chạy lên trước cô vào phòng ngủ, nhảy phốc lên giường và chờ đợi, ngay lập tức quay nằm trong tư thế yêu thích áp lưng nó vào bụng cô khi cô vào giường. Josie tung chăn đắp cho cả hai.

“Ngủ ngon nhé, bạn Doodle.” Josie hôn cái đầu xù lông của Genghis và thầm cảm ơn trời đã ban nó cho cô. Josie nhắm mắt, vòng tay ôm anh bạn lông lá ngủ cùng giường. Vâng, Rick có thể sẽ phải mất ít thời gian mới nhận ra sức hấp dẫn tuyệt vời của cô, nhưng không sao, cô đợi được mà.

Vì cô đã có Genghis.

Chương 3

Lệ thường, nhóm bạn gặp nhau lúc 6 giờ sáng tại khu vực dành cho chó không cần xích và rọ mõm trong công viên Dolores nằm ở phía tây quận Mission. Như mọi khi, họ gặp nhau tại quán Starbucks trong khu Diamond Heights, sau đó ra công viên, thả cho chó chạy rông chơi đùa theo nhóm. Ngoại trừ Ginger và Roxanne. Bởi chú chó trắng giống Bichon Frise của Ginger quá e dè nên nó thường nằm gọn trong vòng tay cô chủ; còn con chó mới của Roxanne quá hung hăng nên chủ của nó phải dùng xích và rọ mõm.

Thường thì cuộc dắt chó đi dạo của họ được kết thúc bằng chuyến đi bộ quanh công viên (hoặc leo lên theo con đường dốc xuyên qua khu dân cư) với những chú chó đã được xích rọ cẩn thận thủng thẳng đi cạnh. Sau đó, họ quay trở lại quán Starbucks uống cà phê sáng. Ngoại trừ Bea, Bea không uống cà phê vì chị tin rằng mưu mô thâm hiểm của Starbucks là dùng chất caffeine gây nghiện để khiến cả nhân loại lệ thuộc vào mình. Cứ hễ khi nào họ gặp mặt vào thứ Hai, thứ Tư, thứ Sáu lúc 6 giờ sáng và thi thoảng vào 4 giờ chiều Chủ nhật, Bea lại giải thích cặn kẽ giả thuyết ấy.

Vào buổi sáng đặc biệt ấy, cô cún yêu màu nâu cao lớn của Roxie cực kỳ khó chịu, gầm gừ và nhảy xổ vào bất kỳ sinh vật giống đực lạ mặt nào - cả người lẫn chó - mà nó để mắt tới. Josie, Bea, và Ginger đã quen với trò đùa độc địa ấy nhưng những người không quen Roxie và con chó lai kênh càn của cô đều nhìn lảng đi và né tránh cô, đồng thời họ kéo xích dắt chó cứng ra xa phòng hậu họa. Thỉnh thoảng còn có người bực bội nói này nói nọ và nhìn cả chủ lẫn chó bằng cặp mắt coi thường.

“Mặc xác tôi.” Roxie vừa xoa đầu con Lilith vừa đáp trả một người qua đường. “Sao mọi người không thấy là tôi đang tìm cách giúp Lilith để

nó đừng quá nhạy cảm khi ra đường nhỉ? Thiệt tình, họ cứ làm như Lilith đang sùi bọt mép không bằng.”

Ginger chỉ ngón tay sơn trắng đầu móng vào rọ mõm con Lilith. “Thực tình mà nói, chị có thấy bọt trắng dính dưới cằm Lilith kia kìa.”

Bea cười khịt khịt. “Chị không biết tuần này các em nghe theo bậc thầy huấn luyện chó nào, nhưng theo thiển ý chị, đeo rọ mõm cho một ả chó cái hung hăng rồi lôi nó ra đường khiến nó tức sùi bọt mép chẳng giúp làm ai *bớt nhạy cảm* đi cả, nhất là cho con chó.”

Nghe các bạn tranh luận, Josie nhìn quanh nhóm bạn và tự hỏi, như cô vẫn hay làm, rằng bọn họ lại làm thành một nhóm. Nếu có dịp, cô sẽ là người đầu tiên thú nhận rằng tám thành viên của nhóm này không thể tạo thành một khối gắn kết được. Có những ngày, như ngày hôm nay, những con người trong nhóm dường như còn chẳng chịu được nhau.

Roxanne, Ginger, Bea, và Rosie cùng làm chung tại tòa soạn báo *San Francisco Herald*, và quen biết nhau sơ sơ trong từ nhiều năm rồi. Nhóm dốt chó đi dạo này chỉ mới thành lập ba năm trước đây thôi, khi tình cờ họ cùng gặp nhau trong phòng sinh hoạt chung và phát hiện ra họ có một điểm chung là rất yêu chó. Kể từ đó, họ tìm hiểu về nhau và phát hiện họ có điểm tương đồng khác nữa. Chẳng hạn như, hiện tại tất cả đều không có bạn tình. Không phải họ dự tính thế đâu, nhưng chuyện chỉ xảy ra vậy thôi.

Người trẻ nhất trong nhóm là Roxanne Bloom, 28 tuổi. Cô mảnh mai, cao ráo, có mái tóc dài bóng mượt và cặp mắt to đen tròn nổi bật trên làn da trắng tái. Cô phụ trách lấy tin trực tiếp từ tòa án cho tờ *Herald*, nên Roxie ít khi đến phòng thời sự. Cô vẫn hay nói đùa rằng, mình thường xuyên phải giao du trong phòng xử án với những tay dân đảng, tâm thần và những người đang gặp rắc rối lớn trong việc kiểm soát cơn giận dữ - mà những người ấy lại là luật sư!

Roxie từng hóa rồ hóa dại khi bị tay bồ sau cùng phản bội, và vẫn chưa phục hồi trở lại sau biến cố ấy. Tay này vốn là luật sư bào chữa án hình

sự tài hoa lớn hơn Roxie 30 tuổi, và cuộc tình kết thúc thậm chí còn bị kịch hơn là Josie từng tiên liệu. Cô đi cùng với Roxie trong cái đêm cô bận dụi đầu xì gà đang cháy đỏ lên giữa mảng đầu hói bóng loáng của người tình già. Không lâu sau đó, Roxie giải tỏa nỗi uất hận bằng cách bắt đầu viết blog, dần dà blog phát triển thành trang web chia sẻ tâm sự những câu chuyện khủng khiếp về bạn trai từ mọi nơi trên thế giới. Roxie đã gây dựng được một lượng độc giả đáng kể trên trang web www.i-vomit-on-all-men.com.^[2]

Sau khi chú khuyển già nòi giống Collie của Roxie chết cách nay một tháng, cô đến một trung tâm cứu giúp chó mèo lạc và nhận một con chó cái về làm bạn. Roxie nói mình có thể cảm nhận được nỗi đau khổ của Lilith, còn nói con chó mới của mình bị “thiếu thốn tình cảm.” Josie biết Roxie có thể gọi tính khí của Lilith là gì cũng được, nhưng có thể vẫn không thay đổi được sự thật rằng con chó chỉ bị mỗi chứng *động dục* mà thôi.

Người lớn tuổi nhất trong nhóm là Bea Latimer, và là người kỳ quặc nhất. Bea năm nay 53 tuổi, làm trợ lý biên tập cho chuyên mục thể thao của tòa soạn. Chị cao lớn, dáng người chắc nịch, mái tóc bạc cắt ngắn và cặp mắt xanh nhạt, và cách ăn mặc của chị hầu như không thay đổi - quần kaki, thắt lưng, áo thun có cổ thêu logo của các đội thể thao, tên của giải đấu, hoặc giải thi chạy cự li gần. Chị hiểu biết mọi thứ trong ngành báo chí và về thể thao chị còn biết nhiều hơn nữa. Chỉ cần sau năm phút trò chuyện, ai ai cũng sẽ biết Bea là vận động viên vô địch bơi lội từng giành được một suất trong đội dự thi Thế Vận Hội Olympics mùa hè tổ chức tại Moscow nhưng lại mất cơ hội tìm kiếm vinh quang do bị tẩy chay^[3]. Chị sẽ không bao giờ tha thứ cho tổng thống Jimmy Carter nói riêng hay toàn nhân loại nói chung.

Con chó trắng lông dài gốc Phần Lan của chị Bea có tên là Martina, và Bea đã cho nó theo một chương trình huấn luyện và thi đấu gấu gao để biến thành một con chó nhanh nhẹn. Bea chưa từng kết hôn, không có bạn trai, và ở cách nhà mẹ chỉ vài dãy nhà. Lần đầu gặp Bea, mọi chuông báo động trong Josie đều ré lên, nhưng rồi cô không còn ngồi đoán thiên

hướng giới tính của chị bạn hay thậm chí bạn mình có quan tâm đến tình dục hay không nữa. Dường như đến Bea còn không quan tâm, thì có gì Josie phải lo lắng kia chứ?

Rồi đến Ginger Garrison, biên tập viên cho chuyên mục chăm sóc nhà và vườn của tờ *Herald*. Ginger 40 tuổi, đã ly dị và là mẹ của hai cậu con trai sinh đôi 15 tuổi. Sau khi chồng của Ginger bỏ chị để đi theo ả gái điếm đầu tiên mà theo sau đó lại lang chạ với một lô một lốc những cô gái làng chơi ghê tởm khác, Ginger và Larry hòa nhã thỏa thuận cùng nhau nuôi con. Họ cũng dần xếp chia đôi nhà cửa, tiền trợ cấp cho vợ, cùng các vấn đề liên quan đến việc nuôi dạy con cái trong êm thấm. Tuy nhiên, con chó cưng là một câu chuyện hoàn toàn khác. Phải mất gần một năm và gần 25 ngàn đô la chi phí hầu tòa, Ginger mới giành được quyền giám hộ tuyệt đối cho HeatherLynn, con chó giống quý thuộc loài Bichon Frise, chuyên chỉ ăn thịt gà thả vườn và ngủ trên giường chuyên dụng phủ sa tanh.

Ginger xinh đẹp tuyệt trần. Trong nhóm cô ấy luôn là người khiến người ta phải quay lại ngắm nhìn và làm cánh mày râu há hốc mồm khi cô đi ngang qua phố hoặc cúi xuống chỉnh lại quai dép xăng đan. Nhưng từ khi bước vào ngưỡng U40, Ginger càng ngày càng thấy thiếu tự tin với ngoại hình của mình, và thậm chí còn tự cho rằng mình đã bước vào giai đoạn mãn kinh, trong lúc tất cả các bác sĩ và mọi người xung quanh đều nói rằng cô chỉ tưởng tượng thế thôi. Ngoài những chứng vã mồ hôi trộm và khóc vô duyên có^[4] mà Ginger tự ám ảnh lấy mình, cô còn chú tâm đến mấy vết chân chim và nếp nhăn chỉ mình cô nhìn thấy. Cô hẹn bác sĩ thẩm mỹ những bốn lần để chuẩn bị tiêm Botox, nhưng rồi đã hủy cả bốn bởi cô luôn lo ngại đến khả năng có liên quan giữa Botox và chứng ung thư não.

Cuối cùng là cô, Josie. Cô nhận thức rất rõ rằng mình là người tẻ nhạt nhất trong nhóm, và rằng mình chẳng có chút gì là sôi nổi hiện đại cả. Cô hơi quá lùn, hơi quá đầy, với mái tóc nâu lượn sóng chấm ngang vai và cặp mắt xám. Josie có bằng cao học ngành báo chí của đại học Stanford. Gia đình cô không có ai từng bị đi tù hoặc xuất hiện trong các chương

trình truyền hình thực tế. Mẹ cô là giảng viên môn Văn học Anh tại trường cao đẳng cộng đồng còn cha cô là nhà thầu sửa ống nước. Anh trai cô, Donald, là kế toán còn độc thân và em gái cô, Beth, là một người vợ tốt nghiệp và mẹ của hai đứa con đang tuổi chập chững biết đi. Toàn bộ gia đình cô đều không ai có mắc bệnh gì đặc biệt cả.

Josie biết mình là người tốt. Tuy không đi lễ nhà thờ thường xuyên nhưng Josie vẫn góp mặt vào hai dịp lễ trọng là Phục sinh và Giáng sinh. Cô đóng góp cho nhiều hội từ thiện. Cô cố gắng ngồi thiền mỗi ngày dù không thích ngồi im phăng phắc. Cô cố gắng ăn thức ăn có lợi cho sức khỏe và thường xuyên đạt được mục tiêu đó trừ phi thức ăn có liên quan đến ca cao hay các loại bánh ngọt nhiều lớp bột giòn. Josie đã mua bảo hiểm nhân thọ dù lắm lúc cô không hiểu tại sao cô lại phải làm thế.

Nhưng có một điều Josie biết rõ - cô có chú khuyến thân thiện nhất trên đời. Có thể nói Genghis chẳng khác nào Jay Leno trong công viên dành cho chó. Mọi người cùng chó của họ thường tụ quanh Genghis, chỉ cần nhìn thấy nó thôi, người ta đã bật cười vì cái mặt ngộ nghĩnh của nó. Genghis là anh hề to lớn với bộ lông màu vàng nâu luôn yêu quý mọi người, nhất là những người có đồ ăn. Nó sẵn sàng đi theo bất ai cho nó ăn bất cứ thứ gì có hơi ti tí mùi thịt hun khói, và sẵn sàng bán hồn cho quý sa tăng để đổi lấy một mẩu phô mai Cheddar. Cái sự thiếu trung thành này thường làm Josie không an lòng. Đôi khi, cô thậm chí nạnh với con HeatherLynn của Ginger, thường vãi tè mỗi khi cô chủ đi khuất khỏi tầm mắt của nó. Vẫn biết Genghis yêu mình, vẫn biết không việc gì phải ghen khi Genghis thân thiện với đủ loại người như vậy, nhưng có đôi khi Josie thậm chí ước nó chỉ yêu một người mà thôi.

Vậy là sáng hôm ấy, sau bài thuyết giáo của Bea về rọ mõm và bậc thầy huấn luyện chó, Roxanne không nói một lời vâng bở đi, kéo theo con Lilith đang sùi bọt mép. Ba người còn lại kéo chó của mình khỏi sân chơi và đi theo cô ấy.

“Nói vậy có lẽ hơi gay gắt đấy,” vừa đi Ginger vừa bảo với Bea.

Bea trầm ngâm lắc đầu, mái tóc ngắn của chị vuốt nhiều keo đến nỗi gió không thể làm bay một sợi. “Chẳng gay gắt gì đâu. Chỉ là sự thật thôi. Ít nhất cũng phải có người đủ can đảm nói thật với Roxie chứ - con chó của cô nàng ghét giống đực vì *Roxanne* ghét đàn ông mà! Không rành rành ra đấy sao?”

Tất nhiên Josie cũng đã nghĩ như Bea, nhưng mà nói toạc móng heo ra thì lại là chuyện khác. “Nói thế cũng không công bằng đâu, chị Bea ạ,” Josie lên tiếng, khi họ đang hồi hải bước. “Con Lilith đã dữ tợn sẵn rồi trước khi Roxie đem nó về nuôi mà. Con đấy là chó được bắt nhốt - là chó hoang - mọi người còn nhớ chứ? Với lại, tội mình có thể dùng câu ‘chủ nào chó nấy’ cho bất cứ ai trong nhóm và vẽ ra bất cứ bức tranh nào mà mình muốn.”

Ginger nhú mày, nhưng vội dùng đầu ngón tay xoa xoa những nếp nhăn hằn đã hình thành giữa hai lông mày. “Chính xác là em đang ám chỉ gì thế Josie?”

Josie nhún vai, chợt nhận ra mình vừa khởi đầu một đề tài mà rất có thể cô không đủ can đảm để bàn cho hết mọi nhẽ.

“Nói đi chứ Joze,” Bea bật cười và nói.

Josie nhìn xuống con Genghis cùng vẻ mặt vui sướng cố hữu và cái cách cặp mắt ẩn sau chòm lông dài của nó láo liên nhìn quanh công viên, nhìn hết người này đến người khác, hết chú khuyển này đến chú cún khác, rõ ràng là sẽ chạy theo bất cứ loại hình tiếp xúc nào.

“Thì, em sẽ bắt đầu từ em nhé.” Cô nghĩ đấy là một động thái khôn khéo. “Chẳng hạn như con chó của em xét theo một khía cạnh nào đó phản ánh một phần tính cách của em. Có lẽ em quá cả tin. Có lẽ em thuộc loại người dễ tính nên hay bị rù quẩy một cách dễ dàng.”

Bea lại khịt khịt cười.

Tuy nhiên, Ginger lại tỏ ra đặc biệt chú ý. “Hay đấy. Chị thấy em sắp nói đến gì rồi đấy.” Cô trầm ngâm giây lát rồi bảo. “Giờ tụi mình sẽ nhận xét trường hợp của chị Bea nhé?”

Bea trợn mắt. “Gì cơ?”

“Rõ ràng là Bea khiến con Martina te tua tởm vì cứ phải tập luyện và thi thố suốt cũng giống như những gì Bea từng làm cho bản thân. Đây là cách chị chứng tỏ giá trị của mình, thêm một lần tìm kiếm vinh quang ấy mà!”

Bea há hốc sững sốt, nhưng nhanh chóng ngậm ngay miệng lại.

Sự im lặng của Bea làm Josie hơi sợ. Cuối cùng, họ cũng đuổi kịp Roxie.

“Cho tụi này đi chung nhé?” Josie hỏi.

“Ừ nhé,” Bea cũng bảo. “Tụi này vừa nói về một đề tài thú vị là mấy con chó của chúng ta phản ánh chứng loạn thần kinh chức năng của chủ như thế nào.”

“Kìa Bea.” Ginger thở dài. “Em chỉ nói cho vui chứ không có ý gì đâu mà. Chị đừng nhạy cảm quá thế chứ.”

Bea vẫn tiếp tục, chỉ nói với mỗi mình Roxie. “Đơn cử như là, em có thấy con HeatherLynn kia cứ mãi phát hoảng lo mình sẽ bị bỏ rơi không? Rõ ràng nó lấy từ Ginger, nỗi sợ hãi lớn nhất của cô này từ sau vụ ly dị là sợ không còn ai đóai hoài đến mình nữa ấy mà.”

Ginger trở mặt ngạc nhiên.

Roxie hết cả hồn. “Lạy Chúa tôi!” Cô lườm sang Josie. “Phải chị là người khơi mào không?”

Josie gật đầu, xong vội lắc đầu bác bỏ. “À mà không. Chị Bea là người khởi xướng mà.”

Roxie hất cằm về phía Bea. “Vậy em cho là chị cũng có nhận xét sắc sảo về Lilith chứ ạ?”

“Từ từ đã nào,” Josie lên tiếng, lao vào đứng chắn giữa Bea và Roxie. “Tụi mình là bạn mà. Tụi mình có thể vừa thẳng thắn vừa đối tốt với nhau được mà.”

“Chà! Yêu cầu này hơi quá sức hiểu biết của cô Latimer rồi đây,” Ginger khịt mũi.

“Ginger này, Botox chạy lên não chị rồi đấy.”

“Tôi... chưa từng tiêm Botox. Nhưng tuần tới tôi sẽ đi tư vấn, và làn này tôi sẽ đi đến cùng.”

Một người chạy tập thể dục ngang qua, tỏ ý khó chịu vì trò trò chuyện tâm lý theo nhóm hứng bất tử ngay giữa lối đi chung của đám phụ nữ. Josie bèn kéo các bạn đứng tránh lên bãi cỏ. “Tụi mình bình tĩnh lại đi nào.”

“Mọi người thực sự nghĩ là tôi sợ mình không còn xuân sắc à?” Ginger chõ mắt nhìn từng người một, giọng của cô rít cao chói lói. “Mọi người nghĩ tôi bị ám ảnh luôn muốn xinh đẹp cho bọn đàn ông ngắm à? Rằng chỉ có đàn ông mới làm tôi hoàn thiện à? *Chẳng lẽ tôi thiếu tự tin đến mức ấy cơ à?*”

Bea nhún vai. “Nếu giày cao gót hợp với...”

“Vậy giả thuyết của chị về con Lilith là thế nào đây hở?” Roxie hỏi gặng. “Nào chị Bea. Nói luôn ra cho rồi đi nào.”

“Chị chỉ đơn giản thấy là con chó của em phản ánh tính hung hãn của em đối với đàn ông.”

Môi Roxie cong cớn, để lộ cả hàm răng trên. “Hung hãn à? Hung hãn cái con mẹ gì thế?”

“Tôi vẫn có thể có đàn ông nếu tôi muốn - nghĩa là, nếu như còn có người thú vị đáng cho tôi bỏ thời gian ra ấy.” Ginger như tự nói với mình.

“Còn Joze nữa, cái thứ của em là rành rành nhất đấy.”

Josie ngơ ngác nhìn Bea. “Cái gì của em rành rành cơ?”

Giọng Bea dịu lại. “Chị chỉ muốn nói là con Genghis là tấm gương phản ánh sự bất bình thường của em đấy.”

Josie rên rỉ. “Mọi người ơi, mình nói sang chuyện khác đi nhé.”

“Ồ Joze,” Roxie chưa chịu thôi. “Chị phải lòng người ta quá nhanh. Về mặt này, chị giống con Genghis thật - chị cứ đi lòng vòng mà mong cho chuyện tiếp theo xảy đến sẽ là tình yêu thôi.”

Ginger vỗ nhẹ lên cánh tay Josie. “Em cần phải kén chọn và chủ động kìa. Em nên thực sự suy nghĩ xem mình chính xác thích loại đàn ông nào, rồi hãy chờ. Khi anh ta xuất hiện, em phải là người tấn công. Em chưa khi nào chủ động mời con trai đi chơi, phải không nào?”

Tính không chuẩn xác của câu nhận xét nói trên làm Josie phát bực. “Rồi mà! Hồi học lớp 10 kìa. Scotty McCallister.”

“Thế rồi xảy ra chuyện gì?” Roxie tò mò hỏi.

“Cậu ấy cười phá lên và từ chối. Với em, thế là quá đủ rồi.”

Bea thở dài. “Tất cả những gì tụi này muốn nói là riêng về vấn đề đàn ông, hình như em không đặt ra một tiêu chuẩn rõ ràng nào cả. Em chẳng khi nào chủ động quyết định trong mối quan hệ của mình. Từ ngày chàng tới cho đến ngày chàng đi đường như em chỉ mặc cho tới đâu thì tới.”

“Đúng đấy,” Ginger nói để vào. “Chị nghĩ chuyện này có dây mơ rễ má đến em gái em đấy Josie, về cái cách em lúc nào cũng thấy mình vô vị khi đem ra so sánh với em mình.”

“Khỉ thật,” Josie buột miệng. “Hình như em quên đem theo tiền mặt trả cho buổi trị liệu hôm nay rồi. Trả bằng séc được không nhỉ?”

Bea vỗ vỗ vai cô. “Chỉ là em không bao giờ đấu tranh cho những gì mình muốn chỉ vì em thậm chí *không biết* mình muốn gì, hoặc xứng đáng có những gì.”

“Ồ, *thế cơ à?*” Josie mỉm cười nhìn Bea vì, từ hôm qua thôi, cô đã biết rõ mình muốn gì, và xứng đáng có được những gì. Tên anh ta là Rick gì đấy. Cô vừa định thông báo cho mọi người biết tin mới đang còn tiến triển này thì con Genghis đã thè lưỡi nhẩy xổ đến cạnh một cô chó chăn cừu xinh xắn còn Ginger vẫn quyết định là mình chưa hẳn đã nói xong.

“Chị không muốn nói ra chuyện này đâu Josie à, nhưng mới tuần trước em vừa bảo em sẽ lả lơi với bất kỳ chuyên gia chăm sóc chó nào chịu cắt lông miễn phí cho Genghis, dù anh ta có không đàng hoàng cho lắm.”

Josie hoảng hốt trong lúc giật xích kéo con Genghis về. Làm sao mà Ginger có thể tách câu nói ấy ra khỏi văn cảnh như thế được kia chứ? “Lúc ấy em đang nói về chương trình miễn phí của cửa hàng Celestial Pet, mà nhân tiện, nói luôn là em giành được giải thưởng rồi đấy, dù không ai hỏi han gì em cả. Với lại chỉ là câu nói đùa thôi mà Ginger. Hình như tuần trước chị vẫn còn chút tính bông đùa kia mà. Chị có biết chuyện gì đã xảy ra với khiếu hài hước của mình không thế?”

“Chẳng biết!” Cánh tay Ginger vung lên. Cô giật xích chó mạnh đến nỗi con HeatherLynn đáng thương trông như thể đang đi diễu hành qua cuộc lễ hội hóa trang của chó. “Có lẽ tính hài hước cũng đội nón ra đi, cùng mọi thứ khác chị từng có trong đời rồi! Cùng với nào gia đình hạnh phúc! Cùng ước mơ hoài bão! Cùng làn da ngọc ngà! Cùng với cả kích thích tố nữ của chị nữa!”

“Lại nữa rồi đây,” Bea than.

“Mình không cần đàn ông trong đời mới được hạnh phúc.” Đột nhiên Ginger đứng thẳng lưng lên và bảo. “Mình phải nói rõ cho mọi người hiểu ngay tại đây ngay tại lúc này. Mình, Genevieve Rence Michaels Garrison, với tinh thần minh mẫn và thể xác khỏe mạnh, xin tuyên bố rằng mình... không... cần... đàn... ông... trong... đời... để... được... hạnh... phúc.”

“Đàn ông chỉ là lũ chó cắn thối hèn mạt mà thôi,” Roxie hòa theo.

“Ăn nói cần thận vào,” Bea quở.

“Ý mình là, nói thật đấy - ai lại cần đàn ông khi đã có con chó rồi chứ?” Ginger nói thêm.

Josie trở mắt nhìn các bạn. Mọi người đều chua chát và bực bội - cứ cho là với lý do chính đáng đi - nhưng cô không có cùng lời buộc tội với họ. Josie muốn có một người đàn ông và một con chó. Thế có gì sai trái đâu nhỉ?

Bất ngờ, Bea chìa cánh tay duỗi thẳng vào giữa nhóm bạn, lòng bàn tay hướng xuống đất. “Các em ơi, chống tay lên nào,” chị ra lệnh.

Ginger trông hơi ngại ngẩn với đề nghị này, nhưng Josie hiểu Bea có ý gì vì hồi học trung học cô đã từng chơi môn bóng chày nữ. Thế là Josie đập tay lên bàn tay Bea. Roxie cũng làm theo. Ginger ngập ngừng đặt bàn tay lên trên cùng, những móng sơn tủa lấp lánh.

Những lời xin lỗi tuôn trào từ mọi người, hầu như là cùng một lúc. Tiếp theo sau là những nụ cười rạng rỡ. Ginger trông như sắp phát khóc. Josie thấy nhẹ cả người và cho rằng đó là lúc thích hợp để tâm sự với các bạn về cuộc gặp gỡ lạ lùng với bà Needleman, về bản liệt kê đã được gửi đi, và về Rick nữa.

Roxie nói thật to trước khi Josie vừa định mở lời.

“Mọi người nhắc lại theo em nhé. Chúng tôi nguyện sống hòa thuận với nhau mà không cần đàn ông trong đời.”

Cả nhóm cùng hào hứng lặp lại và Josie định rụt tay về để kể chuyện của mình thì Bea nói tiếp, “Chúng ta tự nguyện làm những người chủ chó sống độc thân, nghị lực và lành mạnh.”

Mọi người cũng lặp lại theo.

Đến lúc ấy Josie bắt đầu thấy lo lắng. Rõ ràng, mỗi người sẽ bị bắt phải nói ra những lời sâu cay bài xích đàn ông, mà những lời ấy phải là lớp che đậy cho việc, tận đáy sâu tâm hồn, mỗi người trong bọn họ cần có đàn ông đến mức nào. Có lẽ ngoại trừ Bea, nhưng Josie cũng không chắc lắm. Nhưng có một điều cô dám chắc là bản thân cô *có cần!* Josie cần một người đàn ông. Và kể từ ngày hôm qua, cô biết ngoài thế giới kia đã có sẵn một người cho mình.

“Chúng ta không cần đàn ông để bảo cho mình biết rằng mình xinh đẹp và lộng lẫy.” Đây là lời Ginger thêm vào, và cả nhóm nhiệt tình nhắc lại.

Mọi cặp mắt đổ dồn vào Josie. Con Genghis lại giật dây xích bởi nó bị hai cô chó Bắc Kinh hút hồn. Cô thấy áp lực quá. Sau này, cô ước sao mình đã nói điều gì đó khác - bất cứ điều gì - nhưng đây mới là lời cam kết mà cô nàng Josie dễ thương gió-chiều-nào-ngả-theo-chiều-ấy đã hứa cho toàn thể nhân loại cùng nghe: “*Chúng tôi nguyện sống một cuộc sống đủ đầy và vui vẻ với các chú chó cưng!*”

Nhóm bạn gái đồng thanh la lớn rồi vung tay lên, miệng hoan hô thật to. Lilith sùi bọt mép. Người qua lại trở mắt nhìn. Tiếng reo hò làm con HeatherLynn sợ đến nỗi tè ướt cả giày của Ginger.

Khi cùng các bạn đến quán cà phê, trái tim Josie đã nặng trĩu. Cô vừa nói dối các bạn của mình. Sự thật là trong thế giới hoàn hảo, Josie chỉ có

thể sống đủ đầy và vui vẻ cùng với chú chó cưng của mình và anh chàng
tỉa lông chó Rick mà thôi.

Cô có vui gì đâu khi reo hò với các bạn khi này.

Chương 4

Ban đầu, Josie dễ chịu khi cô nhân viên tiệm chăm sóc sắc đẹp bôi lớp sáp dưới chân mày Josie rồi phủ lên trên một lớp gạch mỏng. Nhưng khi cô gái vung tay giật mạnh miếng gạch quái ác ấy, Josie nẩy dóm dóm mắt.

“A... a... a... a...!” Đang nằm trên ghế của salon, Josie giật bắn dậy thở hào hển. “Cô bảo người ta tuần nào cũng đi wax thế này ư? Tại sao họ lại tự hành xác thế nhỉ?”

Cô nhân viên cười khúc khích và nhẹ tay ấn vai cô nằm xuống ghế. “Sau vài lần chị sẽ quen ngay thôi mà.”

Josie nằm xuống nhắm mắt lại, mê mải nhớ đến chuỗi sự kiện đã đưa cô đến phòng tra tấn cao cấp này. Cô hít thở thật sâu, phải tự thừa nhận rằng con gái có thể làm những chuyện động trời chỉ sau vài ba tuần lo âu, khắc khoải.

Cô đã không được Rick liên lạc lại. Sau vài ngày coi việc kiểm tra email và hộp thư thoại là bắt buộc, cô đoán anh ta đã hoàn toàn biến mất không để lại dấu tích. Tuy nhiên, cũng trong thời gian đó, một chuyện lạ lùng xảy đến với cô - Josie thôi không thèm ăn gì cả. Cả đời, cô có thể bao giờ đâu, thế là chỉ sau vài ngày quần áo cô rộng rãi hẳn. Josie cho rằng đó là thời gian thích hợp để quay lại phòng gym, biết đâu cô sẽ xuống thêm vài cân nữa với cùng số tiền bỏ ra để tập thể dục, giống như là đi mua thực phẩm trong những ngày được gấp đôi tem phiếu vậy.

Xuống thêm được gần bốn cân nữa, Josie có dáng vẻ và tinh thần hưng phấn. Dù Ginger không biết hoàn cảnh của đợt giảm cân trông thấy này, cô vẫn hết lời khen ngợi ý chí quyết tâm của Josie và tặng cô phiếu quà tặng của salon tiệm làm đẹp cô hay lui tới, kết quả là Josie vừa được làm

xong móng chân móng tay, được làm tóc kiểu cọ, và mới xong được một nửa công đoạn wax quý sứ này đây.

Khi quy trình cũng mừng thay được kết thúc, Josie đứng trước tấm gương lớn của tiệm ngắm nghía. Đầu tóc trông tuyệt vời, rõ ràng là thế, với những lớp lộn quấn chằm vai làm tôn lên gò má tròn trịa. Mà Ginger đã nói đúng - việc wax lông mày làm khuôn mặt cô sáng hẳn lên và khiến cặp mắt cô nổi bật. Tất cả những điều này cộng với bốn cân đã giảm đã tạo nên sự thay đổi diệu kỳ cho cả diện mạo của cô.

“Chị thích chứ?”

Josie gật đầu, nhưng dí mắt sát gương hơn, nhận thấy một vết đỏ trên mí mắt. Cô sờ tay vào.

“Đừng sờ!” cô nhân viên vội kêu lên. “Để cho dầu lô hội phát huy tác dụng. Chỉ sau một tiếng vết mẩn đỏ sẽ tan ngay thôi mà.”

Josie quay đầu nhìn nghiêng xem vết sưng có trầm trọng lắm không.

“Cô chắc không?”

“Chắc mà.”

Rời khỏi salon, Josie biết hoặc bây giờ hoặc không bao giờ. Cô phải tranh thủ thời gian hội tụ của nhiều lợi thế mà số phận vừa tặng cho cô. Mái tóc kiểu hoàn hảo, chân mày mới, và bộ váy áo mới xinh xắn cô đã chọn để mặc - một chiếc váy có gấu viền đăng ten vừa chằm gối đi với áo thun trắng bó sát và áo khoác tay lửng - cô biết đây là thời điểm tốt đẹp nhất trong đời mình. Đã đến lúc cô phải ra tay.

Khoảng nửa tiếng sau, Josie mở cửa xe và điềm tĩnh đi qua bãi đậu xe của tiệm Celestial Pet, phòng tửa lông cho chó là đích đến của cô. Cô mỉm cười, bụng bảo dạ rằng cô gái luộm thuộm bữa trước đã vĩnh viễn ra đi, và thay vào đó là cô gái gợi cảm có đôi mắt cực kỳ ấn tượng.

Kế hoạch của cô là đến thẳng chỗ Rick đòi anh giải thích lý do không gọi lại cho cô như đã hứa. Hôm nay, anh ta sẽ không thoát được đâu.

Đang mê mải đọc sách, cô tiếp tân đeo bông tai bằng da và khoen mũi bằng bạc ngẩng lên nhìn cô. Đôi mắt cô nàng phải mất một giây mới định thần lại được. “Chị cần gì ạ?” Cô ta nói với giọng mang mức độ hồ hởi của người vừa bị bắn tên thuốc mê.

“À, em cho chị gặp anh Rick được không? Hôm nay anh ấy có đi làm không em?”

Cô tiếp tân không nói gì, chỉ nhăn mũi như có mùi khó ngửi vừa xộc đến.

“Anh Rick ấy mà em,” Josie nhắc lại. “Là nhân viên của bộ phận tĩa lông trong cửa hàng này ấy? Tóc màu nâu sáng ấy?” Cô hy vọng những chi tiết này có thể xóc lại trí nhớ của cô gái.

“Em rất tiếc nhưng trong phòng tĩa lông thú cưng không có ai tên Rick cả. Thực ra, tất cả nhân viên ở đó đều là nữ. Vậy chị có muốn đặt lịch hẹn với phòng hay cần gì khác không ạ?”

Josie đứng đổi chân qua lại, trong đầu suy nghĩ rất lung. Có khi nào Rick chỉ có trong tưởng tượng của cô không nhỉ? Phải chăng hôm ấy do thiếu ngủ, cộng với bản danh sách có nhiều chi tiết khêu gợi, đã dẫn đến một kiểu ảo giác hình thành từ suy nghĩ và ước muốn của cô? Phải chăng cô đã tưởng tượng ra toàn bộ cuộc nói chuyện? Tưởng tượng cả cặp mắt xanh lục bảo và đôi môi đầy đặn ấy? Josie thường bị mẹ mắng vì hay mơ mộng viễn vông. Nhưng lần này cô không mơ, cô biết mà. Không thể nào. Rick là có thật.

“Đương nhiên anh Rick có làm việc ở đây mà,” Josie nói đầy tự tin. “Chị đã gặp anh ấy. Nói chuyện với anh ấy. Anh ấy còn *chạm tay* vào chị nữa cơ mà.”

Cô gái đóng mạnh cuốn sách lại về khó chịu. “Em không nghĩ thế đâu ạ.”

Josie bắt đầu bực mình. “Nhưng anh ấy đã ở đây hôm khai trương. Tôi là một trong mười người chủ chó đầu tiên bước vào tiệm. Tôi đã giành giải thưởng một năm chăm sóc tía lông cho chó miễn phí và anh ấy có giúp tôi đăng ký.”

Cô tiếp tục trề môi bảo, “Này tôi không biết phải nói sao với cô nữa đây, thưa cô. Chẳng có nhân viên tía lông chó nào ở đây tên Rick cả. Mà này, mi mắt cô bị làm sao thế kia?”

Josie hoảng hốt sờ mi mắt và thậm tự trách mình đã không soi gương trước khi hôn hở đến tiệm này. “Dị ứng ấy mà,” cô đáp.

“Ra vậy. Bây giờ nếu chị muốn đặt hẹn thì được thôi. Bằng không, tôi buộc phải gọi nhân viên an ninh đến đây.”

Josie bực tức thở hắt ra, đoạn chống khuỷu tay lên quầy. Có lẽ cô cần thay đổi chiến thuật. “Này, cô em nghe đây - anh chàng này gọi cảm đến nỗi vừa về đến nhà, tôi phải thay quần ngay đấy, hiểu chứ? Cặp mắt xanh màu lục bảo sâu như đáy hồ thu, khiến con gái chỉ muốn tắm trong đó mãi. Lông mi dày cong như của Diana Ross. Một bên cổ anh ấy có hình xăm cầu kỳ và đẹp đến nỗi lúc vừa nhìn thấy nó, đầu gối tôi đã bủn rủn, muốn khuỵu xuống đất. Mà đấy là tôi không hề thích ai xăm mình đấy.”

“Trời đất!” Cô tiếp tục bật dậy khỏi ghế. “Rick không phải nhân viên đâu chị ơi.”

“Không à?” Josie dội lui, giật mình vì phản ứng bất ngờ của cô gái.

“Không hề. Rick Rousseau là ông chủ cơ mà.”

“Hả?”

“Vâng. Rick Rousseau là chủ của chuỗi 14 cửa hàng Celestial Pet Superstore của khu vực phía bắc bang California. Ông ta là tổng giám đốc! Mỗi khi khai trương một cửa hàng, ông ta luôn đến phụ giúp với mọi bộ phận, à mà phải, chị nói đúng, sáng hôm khai trương ấy ông ta có đến đây một lát.”

“Thế mà tôi chẳng hay biết gì sất,” Josie lẩm bẩm. Thông tin cô vừa nghe làm đảo lộn tất cả. “Cô đánh vần tên anh ta sao thế?” Josie vừa hỏi vừa lôi ra tập giấy trong túi xách mới mua.

“Chị bảo ông ấy *chạm tay* vào chị ư?” Cô tiếp tục nhìn cô với ánh mắt sùng kính và đánh vần tên cho cô. “Ôi, ước gì em là chị nhỉ.”

Cô cảm ơn cô gái đã dành thời gian cho mình. Khi vào trong xe hơi, cô soi gương trên tấm che nắng và thoa kem che khiếm khuyết lên mi mắt. Josie tìm văn phòng của tổng công ty Celestial Pet trên GPS trước khi những lọn tóc vuốt keo và cả lòng can đảm của cô mềm rũ. Xe cô sắp lăn bánh khỏi chỗ đậu ngoài khu mua sắm thì Josie nghe có tiếng gõ ngoài cửa kính cạnh chỗ cô ngồi.

“Josie đấy à?” Có anh chàng tóc vàng nhạt cúi xuống ngang tầm mắt cô. “Chà - trông em xinh quá. Thật lòng mà nói, anh rất nhớ em, cưng ạ.”

Josie thở dài. Là Lloyd, bạn trai sau cùng mới chia tay với cô. Chuyện xảy ra đã ba tháng rồi và Josie chẳng nhớ anh ta chút nào. Thậm chí, cô ít khi nghĩ về anh ta thì có. Thực tế thì, lần cuối cùng tên anh ta chạy qua tâm trí cô là vào tuần trước, khi cô nhìn thấy một cái đĩa CD của Lloyd lẫn vào tủ đựng đĩa của cô. Đĩa chép lậu chương trình biểu diễn trực tiếp của Clay Aiken.

Cô hạ kính xuống và hỏi, “À Lloyd. Có chuyện gì không anh?”

Cặp mắt anh ta hau háu nhìn cô. “Josie, em có thay đổi hay sao ấy à? Em mới đổi kiểu tóc sao? Hay em có giảm cân? Hay em trang điểm kiểu khác?”

“Chẳng hề. Trước nay em vẫn thế mà.” Ừm, nói xạo với anh ta như thế cũng có hơi bất lịch sự thật, nhưng cách anh ta chia tay cô cũng mất lịch sự không kém. Một tối cô đi làm về muộn và tìm thấy mảnh giấy Lloyd để lại chỉ vồn vện mấy chữ, “*Em không hợp với anh. Bảo trọng.*” Không giải thích gì thêm. Dù thừa nhận chuyện này có bẽ bàng đấy, nhưng vào thời điểm đó cô thực sự đánh giá cao bức thư của Lloyd, nếu so với việc tay bạn trai trước đó - Spike thì phải - đã lẳng lặng dọn đi và không để lại bất kỳ lời nhắn nào. Cứ như thể là anh ta và cả quần áo cùng đồ dùng cá nhân bị hút vào một chiều không gian khác. Kể từ đó đến nay, cô không hề gặp hoặc nói chuyện với Spike. Sau này, cô nghe đâu anh ta chuyển đến Los Angeles, làm việc cho quán Chuck E. Cheese, vậy là cô đã đoán chính xác về chuyện chiều không gian khác mà.

“Em đang tính làm gì vậy, Josie? Mua sắm bằng đồng lương còm của tờ *Herald* à?” Lloyd cười hô hố tự khen câu nói đùa chẳng khôi hài gì của mình, một trong những tật của anh chàng mà Josie không thích nổi.

“Em luôn được nghỉ mỗi chiều thứ Năm mà, không nhớ à? Cứ cách một tuần em lại đi làm sáng thứ Bảy, anh không nhớ sao?”

Anh ta gật đầu lia lịa. “Nhớ, anh nhớ chứ.”

Anh ta chẳng nhớ gì cả. Đàn ông thường phải quan tâm thực sự đến người phụ nữ sống chung với mình trước khi anh ta nhận ra được khung giờ làm việc của cô ấy. “Thôi, em có việc phải đi. Chào anh Lloyd nhé.”

“Em đi ăn trưa với anh không? Anh đãi.”

Josie quắc mắt nhìn anh ta như muốn nói *Đừng có mơ*, nhưng cô lại mở miệng bảo, “Giờ không phải lúc.”

“Kìa Josie, chuyện chúng mình không dễ quên mau. Anh nghĩ đến em nhiều.” Mắt anh ta lại quét từ đầu đến chân cô. “Có chắc là em không thay đổi tí nào không, Josie? Bởi vì em hôm nay xinh quá. Ý anh là lúc nào em cũng dễ thương, nhưng bây giờ, em dễ thương *hơn nhiều*. Hy vọng em không hiểu sai ý anh.”

Tin nổi không chứ? Josie lắc đầu cười phá lên. “Thôi được rồi Lloyd, em thú thật đây. Anh nói đúng. Em đã có thay đổi rất lớn. Bây giờ em kén người đi ăn trưa với mình lắm. Mà nói thật là, dù em có là nạn nhân sống sót sau bão lớn và sắp chết đói, còn anh là nhân viên tổ chức Chữ Thập Đỏ, em cũng chẳng đi ăn cùng anh đâu.”

Josie quay kính xe lên và cho xe lùi ra. Cô nghe tiếng Lloyd gọi với theo nhưng không hiểu anh ta nói gì, lại còn lo hình như bánh xe của cô vừa chẹt lên bàn chân anh ta.

Trụ sở chính của công ty Celestial Pet Superstores, Inc., nằm ngay ngoài khu Berkeley, trong một tòa nhà văn phòng hai tầng xây bằng kính phản quang và thép bóng loáng. Ngay lối vào có treo logo ba chiều của công ty to bằng xe tải hạng nặng. Đó là hình quả địa cầu bao quanh bởi quỹ đạo có chó, mèo, chim, cá, và những loài gặm nhấm như là chuột lang hay chuột nhắt, ai nhìn vào cũng đoán ra được logo muốn nói gì. Josie đường hoàng qua cửa nhưng trước khi đến được sảnh lớn lát đá hoa cương, cô đã bị một nhân viên an ninh đeo phù hiệu và súng ngăn chặn lại. Anh ta hỏi mục đích chuyến viếng thăm của cô.

“Tôi đến gặp ông Rousseau.”

Hàng chân mày rậm rì của anh nhân viên an ninh nhíu lại. “Chị có hẹn trước không?”

“Cũng có.”

Anh ta chặc lưỡi. “Cũng là cũng thế nào thế?”

“À, thật ra thì...” Josie bắt đầu thấy hối hận khi đến đây. Đáng lẽ cô chỉ nên gọi điện mà thôi. Nhưng ta không thể nào phô diễn được bề ngoài quyến rũ qua điện thoại, phải không nào? “Rick hứa sẽ gọi điện cho tôi, nhưng anh ấy không gọi.”

Anh chàng nhân viên an ninh nhìn cô dò hỏi. “Vậy ra chị là người theo rình lén ông ấy à?”

“Không, tôi là phóng viên.”

Trả lời hổng bét. Tay nhân viên an ninh đến ngay bàn bảo vệ và quay số của phòng quan hệ đối ngoại. Anh ta kiểm tra thẻ nhà báo và bằng lái xe của Josie, bắt cô ký vào sổ theo dõi khách ra vào, kẹp bằng tên lên quai đeo túi của cô và chỉ đường cho cô.

Josie đi vào thang máy nhưng bỏ qua hẳn phòng quan hệ đối ngoại mà đi thẳng đến loạt cánh cửa kính không gắn bằng nhưng lại đang gào lên là “khu vực dành cho quản lý điều hành.” Vì không thấy ai ngồi ở bàn tiếp tân bên ngoài nên cô đi thẳng vào hành lang bên trong. Một anh chàng hộ pháp sém chút va phải cô.

“Tôi giúp được gì cho cô đây?” Mắt anh ta nhìn ngay bằng tên dành cho khách trên túi cô.

Josie ngẩng đầu lên nhìn, nhưng phải nhìn lên cao nữa. Từ “hộ pháp” vẫn chưa mô tả được hết người này. Anh ta là khổng lồ mới đúng. Cao gần hai mét hai. Da đen như không thể đen hơn. Đầu hói chói lọi. Viên kim cương to bằng quả mâm xôi trên tai phải.

“Xin cho gặp ông Rick Rousseau ạ,” Josie lạc cả giọng.

Người kia đánh người lại, như thể yêu cầu của cô rất đáng báo động. “Tôi e là ông ấy đang bận. Làm sao cô vào được tận đây thế?”

“Vậy tôi có thể gặp thư ký của anh ấy được không?”

“Tôi là thư ký của Rick đây.”

Josie bật cười. Cô không cố ý tỏ ra mất lịch sự, và cô biết rằng giờ đã là thế kỷ 21, rằng đã không còn gì được gọi là “điển hình” nữa, nhưng cô

chưa bao giờ nhìn thấy một người thư ký với kích cỡ như anh này. “Tôi chỉ cần gặp anh ta vài phút thôi,” Josie cố trấn tĩnh lại.

“Tôi cho là không thể được...”

Đúng lúc ấy, cánh cửa lớn bằng gỗ cấm lai bật mở và Rick từ trong phòng bước ra, mắt chăm chú nhìn tập giấy trên tay. Anh mặc áo thun quảng cáo cho buổi biểu diễn của nhóm nhạc Barenaked Ladies cùng quần lửng màu xanh ô liu, loại quần có hàng trăm túi, và đi giày thể thao nhưng không đi vớ. Tóc Rick dài hơn lần cuối cùng gặp cô và anh chưa cạo râu.

Trời ạ, người đàn ông này còn hấp dẫn hơn cô hằng nhớ.

“Chào anh, Rick.” Josie nghiêng đầu qua anh chàng thư ký to lớn khổng lồ đang đứng chắn trước mặt để nhìn anh.

Đầu Rick ngẩng phắt lên, chớp chớp mắt nhìn cô bằng đôi mắt xanh thẳm. Josie quan sát anh thậm lật từng trang sổ hẹn để cố nhớ ra cô là ai và vì cớ gì cô đang đứng ngay trong hành lang văn phòng của anh như vậy. Josie định giúp bộ nhớ của anh nhưng hóa ra không cần phải thế.

“Josie đấy ư,” ánh mắt anh chuyển từ ngạc nhiên sang tò mò cực độ. “Tóc em khác quá đi mất. Mà anh thấy là đêm qua em đã không phải ngủ ngoài vỉa hè rồi.”

“Không hề. Hồi này em toàn ngủ trong nhà thôi. À mà phải, tóc em có khác hôm trước thật.”

“Anh thích kiểu này đấy. Rất thích.”

Cô chạm vào đuôi tóc buông hờ hững trên vai. “Cảm ơn anh đã khen.”

“Genghis thế nào rồi?”

“Khỏe ạ. Nó gửi lời hỏi thăm anh đấy.”

Nghe đến đó, Rick gật đầu với anh chàng hộ pháp, anh này lập tức tránh đường và nhận tập giấy Rick vừa trao cho anh. Khi vừa nhìn từ đầu đến chân Josie, trong mắt Rick thoáng có ánh nhìn khác lạ. Ánh nhìn giống như sự tán thưởng, nhưng nó biến ngay mất.

“Teeny Worrell này, đây là Josephine Sheehan, khách hàng trung thành của Celestial Pet. Josie, đây là Teeny Worrell.”

“Rất hân hạnh, thưa cô Sheehan,” Teeny chìa bàn tay ngoài cỡ cho cô.

“Tôi mới là hân hạnh đấy chứ, anh Worrell.” Bàn tay cô lọt thỏm trong tay anh thư ký.

“Em đi dạo với anh một lát nhé?” Rick đặt bàn tay ngang eo Josie, Rick dẫn cô ra khu tiếp khách. Khi quay đầu liếc nhanh Teeny, cô thấy anh ta lắc đầu nhìn theo Rick và cô.

“VẬY LÀ,” Rick vui vẻ khi nhận xét, “cứ hể mời ai đi uống cà phê là em xông vào nơi phòng làm việc của họ à?” Anh mở cửa kính cho cô như một quý ông. Một quý ông đang rất bực mình.

“Em cũng chẳng biết nữa - thế anh cứ luôn hứa hẹn gọi cho người ta rồi không bao giờ gọi à?”

Rick nhướn một bên lông mày nâu sậm và nhìn xuống cô. Họ đã dừng bước và đứng rất sát nhau ngay hành lang thang máy. Bàn tay anh trượt từ giữa lưng cô xuống hông Josie và nấn ná lại đó. Cơ rạo rục lan dọc sống lưng cô và dòng năng lượng lạ lùng lại quay về - toàn thân cô đang ngập chìm trong ấy.

“Bên Bờ^[5] có xảy ra chút chuyện.” Rick ngấm nghĩa má, cằm, môi của cô trước khi nhìn sâu vào đáy mắt cô, ánh nhìn chăm chăm buồn man mác. “Mà nói cho em biết, thường thì anh không hứa mà không giữ lời đâu.”

“VẬY sao? VẬY em cũng muốn nói để anh biết, cả đời em từ trước đến giờ anh là người thứ hai em mời đi chơi và cũng là người đầu tiên em từng lòng đến tận sở làm, vậy cho nên tất cả mọi chuyện đều có vẻ là lĩnh vực gần như mới nguyên đấy nhé.”

Họ trừng mắt đứng nhìn nhau giây lát. Cuối cùng, Josie nhún vai. “Mà thôi, chuyện đó không còn quan trọng nữa. Em đã biết toàn bộ chuyện này là sai lầm ngay từ đầu.” Josie lùi lại và bàn tay anh rời khỏi hông cô. Cô lập tức hối hận vì động thái ấy và chỉ muốn cầm tay anh đặt lại ngay lên hông mình, tuy nhiên, làm thế thật không hợp người hợp cảnh chút nào.

Anh nghiêng đầu hỏi. “Sai lầm ư? Tại sao chứ?”

“Bởi vì em ghé qua cửa hàng để tìm hiểu lý do vì sao anh chàng nhân viên tã lông chó điển trai lại làm em chùng hứng, chỉ để rồi em phát hiện ra anh là *ông chủ*, chứ chẳng phải *nhân viên* gì.”

Một nụ cười mơ hồ thoáng đậu trên môi anh. “Chuyện ấy có gì quan trọng chứ?”

“Em cho là không.”

“VẬY tại sao em lại bảo đó là sai lầm?”

“Rick này, em tự hiểu là ở anh có một cái gì đó rất đặc biệt. Đây là cả một câu chuyện dài. Nhưng tóm lại là, em muốn chủ động hơn trong chuyện hẹn hò và hình như là em không tự chủ được nữa.”

Một bên mắt Rick nheo nheo nhìn cô.

“Thôi chào anh nhé.” Cô quay ra thang máy nhưng rồi ngừng lại vì cho rằng mình không thể kết thúc một cách bất lịch sự như thế này. “Mà thôi anh không có gì phải lo đâu. Em sẽ vẫn là khách hàng của tiệm Celestial Pet mà. Em toàn mua đồ chơi cho Genghis ở tiệm anh mà thôi. Giờ em lại

còn được khuyến mãi một năm phục vụ miễn phí nữa chứ!” Cô cười gượng. “Tạm biệt anh, Rick.”

Rick gãi cằm đầy râu lởm chởm và rõ là đang cố nhịn cười. “Khoan đã.”

“Gì ạ?”

“Anh hơi tò mò một chút. Em có thể nói rõ phương thức lâu nay mà Josephine Sheehan tìm người hò hẹn được không? Anh e là đêm nay mình sẽ không ngủ được mất nếu không được nói cho biết.”

Josie nghe âm hưởng mỉa mai trong lời nói của anh, nhưng đây là câu hỏi chính đáng nên cô suy nghĩ kỹ trước khi trả lời. Josie nhớ lại chị Bea từng trách cô thiếu chủ động và tiêu chuẩn lựa chọn. “Trước khi gặp anh, em chẳng có phương thức gì cả.”

“Thật thế sao?”

Cô quả quyết gật đầu. “Thật. Nhưng hôm ấy trong phòng tắm xông hơi cho chó, em nhìn qua anh một lần và tự nhủ, ‘Này cô nhỏ, chủ động đi chứ, bằng không mà sẽ phải hối tiếc suốt đời đấy.’ Tuy nhiên, như em vừa nói, em nghĩ chỉ là mình mất tự chủ quá thôi.”

Một đám mây buồn thoáng lướt qua ánh mắt Rick. “Xin em hãy chấp nhận ở anh lời xin lỗi vì đã không gọi điện lại cho em.”

Cô nhún vai. “Có gì đâu.”

“Không, có gì thật đấy, Josie à.” Giọng anh dịu xuống và Rick nhẹ nhàng ắp tay cô trong tay anh. “Đừng bao giờ chấp nhận thứ rác rưởi đó từ đàn ông - *chớ có bao giờ nhé*. Em xứng đáng được tôn trọng hơn mà. Tất cả phái đẹp đều xứng đáng được trân trọng.”

Josie bật cười, “Ôi, anh có thật là ga lăng không chứ.”

Vẻ mặt Rick sa sầm và anh khẽ lắc đầu. “Anh chỉ cố gắng không làm tổn thương người khác mà thôi.” Tự nhiên anh có vẻ thắc mắc. “Mi mắt em làm sao vậy?”

Trong thâm tâm, Josie xấu hổ đến mức chỉ muốn co rúm người và chết cho xong. Nhưng ngoài mặt, cô vẫn vờ vô tư mỉm cười. “Dị ứng thôi mà.”

Rick trầm tư nhìn cô. “Này thưa cô Sheehan, anh đền bù cho em bằng cách nào bây giờ?”

Mắt Josie mở to, đôi môi hé mở, và trong đầu cô bắt đầu quay cuồng nhiều lựa chọn. Một ly cà phê giờ đây nghe có vẻ là một yêu cầu tẻ nhạt với một nhà tài phiệt kinh doanh cung ứng thú nuôi trẻ đẹp trai và lịch lãm dường này. Trí tưởng tượng của cô nhảy từ một cuộc đi chơi dã ngoại ở Cabo bằng máy bay trực thăng riêng của anh, đến một kỳ nghỉ cuối tuần tại một trang trại trồng nho bạt ngàn, đến buổi lễ ra mắt của anh trước bố mẹ cô trên du thuyền riêng xuôi dòng sông Nile. Nhưng thay vào đó, cô đề nghị một thứ khá là lạ lùng.

“Anh có thể bắt đầu bằng một cái hôn đấy.” *Chúa ơi, cái trò táo tợn ở đâu chui ra thế này?*

Anh kéo tay cô cho đến khi người cô đụng mạnh vào người anh - mặt trước của cơ thể hai người áp sát vào nhau! Hai đùi cô nhón nhạo. Cô có được khúc mở đầu để kết thúc cơn mê cuồng này. Tay cô chạm lên gò má lỏm chỏm râu chưa cạo của Rick. Ánh mắt anh đăm đũa đối môi cô.

Đúng lúc anh cúi xuống và nghiêng đầu thì cửa thang máy bật mở. Ba nhân viên an ninh mặc đồng phục lăm lăm súng ngắn lao nhanh ra cửa, mọi mũi súng chĩa vào đầu Josie. “Bắt được cô ta rồi,” một người nói vào máy bộ đàm đeo trên áo.

Josie tưởng đâu mình tè ra cả quần.

“Lùi lại! Lùi lại *ngay!*” Rick lấy người anh che cho cô. Josie túm lấy eo anh và chúi đầu sau lưng Rick. “Cô ấy không phải là mối đe dọa an ninh đâu. Josie là bạn tôi.”

Khi ấy thì hai chân Josie thực đã sụm xuống rồi. Cô bắt đầu thở dồn dập khi nghĩ đến súng ống thật lấp đầy đạn thật đang chĩa vào *mình*. Cô trở thành mối đe dọa an ninh cho người khác từ khi nào vậy nhỉ? Phải chăng họ là nhân viên an ninh đang diễn tập hay là diễn viên đang diễn kịch? Rick quờ tay ra sau để giữ cô đứng vững, giữ cho cô không phải đổ gục xuống tấm thảm hiệu Berber.

Ba người mặc đồng phục đút súng vào bao nhưng anh chàng mà Josie gặp ngoài sảnh khi nãy tỏ vẻ không vui.

“Thưa ông Rousseau, đáng lẽ cô đây phải vào phòng quan hệ đối ngoại. Khi cô ấy không có mặt ở đó, tôi biết tôi phải chặn cô ta trước khi cô ấy đến chỗ ông.”

Rick chặc lưỡi. Anh kéo Josie dậy xốc nách cô lên. “Tôi e là quá muộn rồi, anh bạn ạ.”

Josie ngửa mặt nhìn anh. Rick tặng cô một nụ cười rạng rỡ. Cô rất muốn cười đáp lễ, nhưng vì quá nôn nao vì lượng adrenaline tăng đột ngột nên cô quyết định không dám liếc nữa.

Chương 5

“Tớ không muốn xoáy sâu vào chuyện đời tư của cậu.” Teeny uống một ngụm lớn trà thảo dược từ chiếc tách sứ có hoa văn cầu kỳ rồi thở dài. “Nhưng Rick này, tớ phải hỏi cậu thôi. Nói thật nhé... *cái chớ gì thế này?*”

Rick bật cười. Anh duỗi chân gác lên lan can cửa thêm nhà, ngả hẳn lưng lên xích đu và đan hai tay đặt trong lòng. Bóng chiều nhập nhoạng dần phủ kín trang trại Samhain, đẩy mặt trời về phương tây và ra ngoài vườn nho, phủ một lớp vàng lỏng xuống những luống nho và thấy lên bầu trời những sọc màu đỏ rực. Đây là thời điểm Rick thích nhất trong ngày. Đây là chốn anh yêu nhất quả đất. Và anh đang mong một cuối tuần thanh vắng và tĩnh mịch nơi thung lũng Sonoma sẽ có thể giúp anh tìm ra lời giải đáp cho câu hỏi của Teeny.

“Ghi nhận,” Rick đáp.

“Cô ta xinh xắn thật, ừ, thôi được, tuy không yêu phái đẹp, nhưng tớ biết đánh giá vẻ đẹp khi nó xuất hiện, dù là cô ta có mang dấu ấn của Zorro do wax chân mày đi nữa.” Teeny nâng tách trà lên. “Nhưng Rick này, thú thật với cậu là tớ bị sốc đấy. Gần suốt bảy năm qua có bóng đàn bà nào trong đời cậu đâu! Tớ đã chiêm ngưỡng nghệ thuật từ chối phụ nữ của cậu rồi còn gì. Ý là, Gwen Anders *vẫn kiên trì* tìm cách chui vào quần cậu đấy thôi! Sau từng ấy năm!”

“Wax ư? Cô ấy bảo tớ là bị dị ứng.”

Teeny chặc lưỡi. “Nào phải. Rõ ràng đó là dấu wax của thợ vụng. Nhìn là biết ngay.”

“Mà tại sao cậu nhắc đến Gwen Anders làm gì?” Rick nhắm mắt lại một chốc tìm chút kiên nhẫn. “Cô ấy đang phụ trách quỹ từ thiện của tớ. Cô ta vừa thông minh, vừa chu đáo. Tớ không muốn đào sâu quan hệ với cô ấy, bây giờ không, sau này cũng không, như cậu biết thừa rồi còn gì.”

“Tớ biết chứ. Chính vì thế mới làm nảy ra câu hỏi lúc đầu - tại sao lại là *Josephine Sheehan*? Cậu có chắc mình muốn quan hệ với cô ta không đấy?”

Rick nhắm mắt, lắc đầu thật nhanh và tập trung vào hơi thở của mình. Hít vào, thở ra, lục lọi thật sâu tìm câu trả lời hợp lý. Đây không phải câu chất vấn lý trí của anh, điều này thì Rick chắc chắn. Đây là câu chất vấn trái tim anh, mà anh và trái tim mình đã từ lâu không trò chuyện gì với nhau rồi, thậm chí trước cả tai nạn khủng khiếp ấy. Anh mở mắt nhìn Teeny. “Chẳng có chuyện gì xảy ra với Josie Sheehan cả.”

“Chưa thôi.” Teeny càng cau mày tợn. Chân mày rậm đen của anh ta nhăn lại càng khiến vết sẹo dấu tích của một trận bóng bầu dục năm xưa trông hung ác hơn. “Hãy nhìn thẳng vào thực tế đi, Rick. Tớ đã thấy cái cách hai người nhìn nhau rồi. *Quý lắm cơ*.”

Teeny đặt tách xuống đĩa trà diêm dứa bày trên mặt bàn đan bằng sợi liễu gai trắng muốt. Bộ đồ sứ đất tiền hiệu Spode đã 80 năm tuổi này rất hợp với cách bài trí ở đây, hợp với chiếc bàn nước bằng liễu gai và chiếc xích đu họ đang ngồi cùng tất cả vạn vật chung quanh. Một năm trước khi Rick mua trang trại Samhain từ một nhà đầu tư địa ốc, anh đồng thời mua luôn một góc lịch sử của vùng thung lũng Sonoma này - 3000 mẫu đất trồng nho cùng bộ sậu quản lý, 16 phòng còn đầy đủ đồ nội thất cổ, những khu vườn rộng lớn, một chuồng ngựa thiết kế hiện đại, và một gia đình quản gia đã từng trông coi vườn tược và tòa nhà chính xây theo kiến trúc thời Victorian này qua bốn thế hệ. Tuy vẫn dùng căn nhà trong khu phố thượng lưu Pacific Heights mỗi khi có việc vào thành phố, Rick coi đồn điền này mới là mái ấm thực sự của mình.

“Tớ chỉ muốn hỏi là: có phải cậu bỏ kế hoạch cũ rồi không?” Teeny vòng tay ôm đầu gối và quay sang hỏi Rick. “Bởi vì nếu đúng như vậy,

thì ta cần mở rộng diện tìm hiểu lý lịch - tìm hiểu sâu xa hơn về gia đình và bạn bè lẫn công việc của cô ta. Rồi tất cả những tay bạn trai cũ nữa, và danh sách ấy sẽ dài đấy. Đồng thời, ta nhất định phải kiểm tra sâu hơn tình trạng tài chính của cô ấy. Tớ muốn tuyệt đối chắc chắn rằng chuyện không hề dính dáng đến lão già đó. Cậu cũng biết Bennett Cummings là thằng già chó đẻ quỷ quyệt cỡ nào rồi đấy.”

Rick thở hắt ra. *Phải rồi. Kế với chả hoạch.* Gần bảy năm trước, anh từng trang trọng thề với lòng và anh đã giữ lời. Kể từ sau buổi sáng anh tỉnh dậy trong đau đớn và nghe bản tin thời sự thông báo những gì anh đã gây ra cho Margot Cummings, Rick đã không để bất kỳ người con gái nào đến gần anh. Không hẹn hò. Không tán tỉnh. Không gì sắt. Làm thế có ý nghĩa gì chứ? Anh có dành mấy kiếp cũng không chuộc hết tội lỗi anh đã gây ra cho thế giới phụ nữ.

Bữa tiệc trước tai nạn là cuộc chơi cuối cùng của anh. Hôm ấy anh hút cần sa, dùng cocaine và đánh nhau với mấy tên to lớn như cầu thủ bóng bầu dục trước khi phóng mô tô phân khối lớn đi trong đêm tối đen và mưa như trút. Đã thế, anh còn rủ cả Margot Cummings đi cùng. Dù kể từ hồi học xong đại học hai người chưa gặp lại nhau, nhưng, như Rick đã biết quá rõ, rằng Margot vừa xinh vừa giỏi chuyện phòng the. Hồi ấy, Rick chỉ cần có thế.

Rick ôm cua quá gấp, trượt tay lái đâm vào thanh chắn vệ đường. Anh chết trên bàn mổ - hồn anh bay lơ lửng trên cái xác biến dạng của mình mà kinh hãi nhìn xuống toàn cảnh mổ xẻ phía dưới. Thế rồi anh tỉnh dậy. Vẫn sống. Đau xé xác. Bennett Cummings đứng bên giường bệnh, nói cho anh biết những gì anh đã gây ra cho Margot. Cummings cúi sát mặt anh và thì thào, “*Một ngày nào đó, mày sẽ phải đền mạng cho con gái tao bằng chính mạng của mày.*”

Sau bảy năm hôn mê trên giường bệnh, Margot qua đời. Cách đây hai tuần, Rick bay đến Rhode Island để dự đám tang cô. Anh cho rằng đó là việc làm đúng đắn. Trong tang lễ, Bennett Cummings đến bên anh. “Đã đến lúc trả nợ rồi đấy,” ông ta chỉ nói có thế. Đoạn bỏ đi.

Teeny hăng giọng. Rick nhìn lên và thấy nét mặt âu lo của bạn mình. Anh hiểu Teeny thắc mắc là phải lắm - tại sao anh lại chọn thời điểm này? Tại sao lại là Josephine Sheehan? Anh đang làm cái quái gì thế nhỉ?

Chẳng có cách nào Rick giải thích được sự thật cho Teeny biết - cái kiểu một dòng năng lượng lan tỏa trong anh khoảnh khắc anh nhìn thấy Josie, cái cách trái tim anh xốn xang khi lần đầu tiên nghe tiếng cô cười. Đúng là Teeny nhạy cảm thật, nhưng anh chàng nào cũng có giới hạn cả.

“Tớ mến cô ấy,” Rick nói giản dị. “Không biết vì sao nhưng cảm giác với Josie rất khác, rất mạnh mẽ, nhưng mạnh mẽ theo hướng tốt đẹp. Hầu như là lành mạnh. Tớ biết chuyện này chắc nghe kỳ cục lắm, nhưng sự thật đúng là như vậy.”

Teeny chớp mắt, môi hé ra.

“Teen à, tớ không muốn đùa giỡn với Josie. Tớ chỉ muốn tìm hiểu cô ấy thôi.”

Dường như cơn sốc của Teeny đã trôi qua. “Vậy cậu thôi luôn kế hoạch cũ à?”

“Ừ.”

Teeny gật đầu. Với dáng vẻ hơi khó nhọc, anh gượng đứng dậy. Teeny rên rõ to khi rón rén xoay người.

Giới truyền thông từng cho rằng việc Timothy Worrell, hậu vệ của đội bóng bầu dục trường đại học Syracuse, đứng dậy và đi lại được sau sáu tháng dưỡng thương là một phép màu. Nhưng Rick thì biết rõ hơn thế. Anh ở bên bạn và tận mắt chứng kiến Teeny đã phải cố gắng đến thế nào để dành từng bước thành công nho nhỏ dù đó chỉ là động tác co đầu gối hay chuyển động một bên vai. Họ đã động viên lẫn nhau trong suốt 18 tháng cùng ở trong trung tâm phục hồi chức năng. Họ là cứu tinh của nhau.

“Tớ ra nhà kho đây. Cậu đi không, Rick?”

Rick đã cho sửa nửa diện tích nhà kho nhiều góc ngách làm phòng tập thể hình hiện đại kèm phòng tắm hơi và bồn jacuzzi. Timothy Worrell không chỉ là bạn thân, trợ lý riêng, và trưởng ban an ninh cho Rick, mà còn là huấn luyện viên chính thức của Rick. Bản thân Rick cũng đâu phải gượng dậy mà đi lại nhờ phép màu. Giống như Teeny, cơ thể anh là lời tuyên bố hùng hồn cho quá trình luyện tập phục hồi vất vả, cho kỹ năng phẫu thuật chỉnh hình siêu đẳng, cùng những mẫu ghép hàng đầu bằng thép lẫn nhựa. Và tất cả những điều này đòi hỏi anh phải bảo dưỡng cẩn thận mỗi ngày. “Tớ sẽ ra ngay.”

Mới đi vài bước trên thềm nhà bằng gỗ, Teeny bật cười quay lại nhìn bạn. Tiếng cười hào sảng khiến lũ đế phải im bật và nụ cười rạng rỡ của anh làm bừng sáng cả trời chiều chạng vạng. “*Lành mạnh ư? BỐ khỉ, Rick ạ. Tớ không thể tin là cậu vừa thốt lên câu ấy đâu nhé. Nếu là người khác nói câu đó thì tớ đã bảo rằng họ chỉ xạo sự thôi đấy.*” Teeny nháy mắt trước khi tập tễnh rời đi.

Có thể cậu ta nói đúng, Rick tự nghĩ. Có thể Rick đang tự huyễn hoặc mình. Nhưng tại sao mới được chứ? Chẳng có lý do gì cả. Trước nay anh đang cực kỳ thoải mái trốn trong thế giới riêng của mình cơ mà, rồi thì Josie cùng chú chó của mình thông dong bước vào cửa hàng mà đốn ngã anh. Cái cách bao nhiêu thứ năng lượng sục sôi giữa hai người họ thật kỳ quái, nhưng không phải là không được chào đón. Kiểu phản ứng như thế được gọi là gì ấy nhỉ? Rick thậm thắc mắc. Say mê chẳng? Anh chỉ biết rằng sau bao nhiêu năm nói không với hàng loạt các cô gái xinh đẹp, thành đạt và kiên trì đeo bám - mà trong đó Gwen Anders là một ví dụ điển hình - thì anh nói vâng với một cô nhà báo của chuyên mục cáo phó để thương, vui tính, thành thực đến vụng về, và bản thân cô nàng cũng không được may mắn gì lắm trong tình yêu.

Rick đứng lên khỏi xích đu và đưa mắt nhìn lần cuối không gian huy hoàng của buổi hoàng hôn - những đỉnh núi gỗ gề, những cánh rừng sồi sừng sững, những vườn nho trải dài tím tắp. Có lẽ một ngày nào đó anh sẽ đưa Josie đến đây. Anh có ấn tượng là cô sẽ thích phong cảnh này.

Mình sẽ không làm tổn thương cô ấy.

Dù câu chú nguyện mới định hình trong đầu, nhưng nó cũng đã làm Rick choáng váng đến nín thở. Đã bảy năm nay anh trốn tránh cuộc đời này. Mỗi một khoảnh khắc là để tìm lại ý nghĩa cuộc sống, để sửa chữa những thiệt hại anh gây ra cho bản thân và cho cả thế giới này. Suốt bảy năm ấy, anh không dám tin vào bản thân để gần gũi bất kỳ cô gái nào. Vậy tại sao bây giờ anh lại tự tin mình có đủ khả năng mang lại hạnh phúc cho Josephine Sheehan?

Khi Rick cúi xuống dọn tách trà cho Teeny, bộ tách đĩa kêu lanh canh trong bàn tay anh. Rick đang run rẩy.

Mẹ Josie dẫn mạnh chiếc muống gỗ và quay ra khỏi bếp lò. “Con đuổi chó ra ngoài vườn cho mẹ đi! Vì Chúa, cất giùm cái quần lót ấy vào chỗ khuất mắt nó có được không vậy?”

Josie cuống cuống đứng lên khỏi chiếc ghế tựa cạnh bàn ăn và chạy đi tìm Genghis trước khi nó làm sứt mẻ tình cảm của mọi người trong nhà dành cho nó. Như nó vẫn làm thế mỗi ngày Chủ nhật. Cô nhảy đến định túm lấy Genghis, nhưng vồ trượt, thế là con chó chạy thêm một vòng từ phòng bếp ra phòng ăn, đến phòng khách, đến phòng sinh hoạt chung và chạy vọt ra hành lang. Sau đó, nó lại lao vào bếp với cái mặt tươi hơn hớn, hai con mắt tròn xoe tươi tỉnh, hai tai vểnh ra sau và cái quần lót hiệu Fruit Of The Looms bay phất phơ dưới cằm nó.

Bố Josie thét vang từ phòng sinh hoạt chung, tiếng ông át cả tiếng trận đấu của đội Giants trên TV. “Nếu con chó quý sứ này không chịu thôi quậy phá, bố sẽ phải đi làm mà không mặc quần lót mất.”

“Lạy Chúa thánh thần ơi,” Beth kêu lên. “Viễn cảnh này không đẹp để gì cho cam.” Em gái của Josie lại tiếp tục trộn salad.

Josie quỳ xuống đất chặn lại lối thông với phòng ăn. Genghis dùng két lại và đổi hướng, móng vuốt cào xoành xoạch xuống nền gạch trong bếp. Khi gương lại được sức bật thì nó đã bị Donald, anh trai của Josie, đứng ngay hành lang sẵn sàng đón đầu.

“Bắt được rồi!” Donald cười phá lên khi thấy con Genghis chịu thua và nằm rạp xuống đất. “Chịu thua đi mày.”

Josie ngật trần tự hào khi con chó nghe lời mà nhả chiếc quần lót nhiễu nhão nước bọt của nó ra. Có thể chị Bea đã sai - thực tế thì, sáu tuần theo học lớp huấn luyện chó ấy không hẳn là hoàn toàn vô dụng.

“Ngoan lắm.” Donald vò tung đầu tóc rối bời của Genghis. “Em phải cho con này đi cắt tóc đi thôi Joze,” anh vừa nói vừa đứng dậy. “Kiểu tóc xù của Tito Jackson lỗi một quá rồi đấy.”

Beth tấm tắc. “Mà cả nhà đều thấy hồi này chị Josie hợp thời trang lắm đó mà.”

“Chị không nghĩ là em có để ý đấy,” Josie giở giọng mai mỉa.

“Hai đứa không thể ở yên một buổi mà không cắn đặng nhau được sao?” Mẹ cô cúi xuống, khua khoảng lục tìm trong chạn chén, tiếng đồ nướng bánh loảng xoảng át cả tiếng rầy la của bà. “Mẹ không thấy hai đứa hay ho gì hơn lúc còn teen cả. Mà thôi, đúng là dạo này Josephine trông đẹp thật đấy chứ!”

Beth đảo tròn mắt chán nản. “Mẹ, lúc này mẹ bảo con bày pho mai feta lên rau trộn hay bỏ ra bát riêng vậy ạ?”

Mẹ cô đứng vụt dậy, quay lại, ngạc nhiên nhìn chằm chằm cô con gái út. “Bố con cả đời ghét cay ghét đắng pho mai feta mà. Mấy đứa phải tin lời mẹ chứ khi mẹ bảo bố các con đã không và sẽ chẳng bao giờ thay đổi ý kiến, dù đó là về pho mai feta, về chính trị, về tôn giáo, về nhà thờ, về tình dục, hay về bất cứ thứ gì trên cõi đời này.” Bà cầm chiếc muỗng gỗ

lên và huơ huơ trong không khí. “Đàn ông không bao giờ thay đổi cả. Hãy nhớ kỹ điều đó, các con ạ.”

Đang ngồi bệt dưới đất, Josie khẽ đưa mắt về phía em rồi đứng dậy. “Mẹ mà trích dẫn Shakespeare là nhà sắp có chuyện lớn rồi đấy,” cô thì thầm với Beth.

“Tôi nghe rồi. Tôi chưa điếc đâu.” Ann Sheehan đập vung lên nồi luộc khoai tây và đứng khoanh tay dựa hông vào quầy bếp. Mẹ vẫn xinh đẹp ở tuổi 63, Josie thầm nghĩ. Mái tóc đỏ rực ngày nào đã bạc trắng, nhưng nó lại tạo thành đường viền hoàn hảo cho làn da mịn và cặp mắt xám của bà.

Josie đến bên xoa xoa cánh tay mẹ. “Mọi chuyện ổn chứ mẹ? Bố mẹ vẫn bình thường chứ ạ?”

“Để anh dẫn con Genghis đi dạo một lát.” Donald lấy xích chó treo trên tường và ngoắc vào cổ Genghis.

“Mọi người dùng bữa trong hai mươi phút nữa đấy!” Mẹ Josie dặn với theo Donald, đoạn thở dài lùa tay vào mái tóc bạc. “Mẹ không thích thấy hai con cứ chọc ngoáy nhau mãi. Hơn ba mươi tuổi đầu rồi, mẹ tưởng các con phải khác chứ.”

Josie âu yếm vuốt vai mẹ. “Con xin lỗi. Nhưng mọi chuyện khác có ổn không vậy mẹ?”

Mẹ cô thở dài. “Mẹ ổn mà Josie. Bố mẹ vẫn ổn. Hoàn toàn bình thường. Mọi chuyện đều ổn.”

“Ổn trời là trên đời còn một thứ bất biến như vậy.” Beth vừa nói vừa mang tô gỗ chứa salad từ bếp bày lên bàn trong phòng ăn, rồi tiếp tục suy tư khi quay lại. “Gần như tất cả những người quen của con đều lần lượt ly dị cả. Nói thế không có nghĩa con trách cứ gì họ đâu. Ít nhất là ngày ba lần con cũng nghĩ đến chuyện bỏ anh Howie đấy thôi.”

“Trời đất Beth à!” Bà Ann hốt hoảng quát cô con gái út. “Howie có biết con nghĩ thế không hả?”

Beth nhún vai lục tủ tìm chén nhỏ bằng thủy tinh mài. “Ồ, khi con cho bọn trẻ đi ngủ thì con đổi ý ngay ấy mà. Nói chung, con hay thế lắm. Con không biết nữa...” Cô xúc pho mai feta ra chén. “Có lẽ thậm chí nguyên nhân không phải là Howie. Có lẽ do bọn trẻ. Hoặc do con cũng nên. Chỉ biết là có lắm lúc con chỉ muốn mổ bụng tự tử sau một ngày dài hết thay tã lót lại lau dọn quây bếp.” Beth ngẩng lên, hết nhìn mẹ lại nhìn chị bằng cặp mắt trống rỗng. “Không nói đùa đâu, mỗi ngày con phải lau kệ bếp những mười bảy lần cơ. Chuẩn bị điếm tâm lau này, ăn xong và dọn tô đĩa đi lại lau này. Sửa soạn đồ ăn nhẹ lúc xế trưa cũng lau này, ăn xong lau tiếp này. Cứ như thế lặp lại suốt ngày: ăn trưa, ăn dặm, ăn xế, ăn tối...”

Trời xui đất khiến thế nào mà Howard Fleischek ló đầu vào bếp đúng lúc ấy. Josie rất ấn tượng khi nhìn thấy nét mặt hiền khô và niềm nở của cậu em rể. Anh đến bên vợ và âu yếm hôn lên má em gái cô.

“Có việc gì cho anh đỡ một tay không em?”

Beth quay ngất lại lườm chồng. “Đáng lẽ anh phải đang trông chừng Chloe và Calvin chứ.”

“Tụi nhỏ đang ngủ trong lòng ông ngoại rồi.”

“Cái gì?” Beth trợn mắt nhìn chồng. “Đáng lẽ tụi nó không được ngủ giờ này! Như vậy sẽ lệch giờ hết! Nếu bây giờ chúng ngủ thì chắc chắn tối lại chẳng ngủ nữa đâu!”

Howie xụ mặt và nghe giọng như bị tổn thương và nói như hờn giận. “Chúa ơi Beth. Tụi nhỏ ngủ gục trong lòng ông thôi. Là chuyện thường ngày ở huyện chứ có phải tận thế gì đâu cơ chứ.”

Thấy Beth rơm rớm nước mắt, bà Ann vội xen vào. “Ta đi nghỉ một lát trong lúc chờ khoai tây luộc chín đi nào,” bà bảo con rể, dẫn anh ra cửa

bếp vào phòng sinh hoạt chung. Howie liếc lại nhìn vợ, nhú mồm không hiểu.

“Em làm sao vậy, Beth?” Josie quay lại bàn ăn, ngồi xuống ghế. Cô quan sát làn sóng hoang mang cuốn qua gương mặt xinh đẹp của em gái mình. Beth nhỏ hơn cô bốn tuổi. Là đứa con gái nhà Sheehan được thừa hưởng trọn vẹn vẻ đẹp của mẹ, kể cả mái tóc nâu vàng rực rỡ. Thuở ấu thơ, mọi người thường khen Josie là “dễ thương”, nhưng lại khen Beth là “con bé đẹp mê hồn”.

Beth ngồi phịch xuống ghế, rên rỉ. “Em chẳng biết em bị làm sao nữa.”

“Toàn bộ mọi thứ đều là điều em mong muốn bấy lâu mà,” Josie dịu dàng khuyên nhủ em. Cô vươn tay qua mặt bàn cho Beth nắm lấy. “Em đã có tất cả - người chồng tuyệt vời, con cái khỏe mạnh và nhà cửa để huê. Em có nơi để thuộc về rồi mà Beth. Em có một cuộc sống tươi đẹp. Trên đời có hàng triệu cô gái sẵn sàng làm tất cả để được bằng em bây giờ đấy.”

Beth sịt sịt.

“Vớ lại, nếu cuộc sống hôn nhân kinh khủng như em kêu ca, sao em mãi cười chị không chịu lấy chồng sinh con hoài vậy?”

Beth rút tay về rồi lau nước mắt. “Bởi vì chị đã 35 tuổi nhưng nam nhân duy nhất trong đời chị lại chỉ là con chó thiến hay ăn quần lót.”

“Thì đã sao nào?”

“Đã đến lúc chị nên thôi xem xét mà bắt đầu kiếm tìm đi thôi.”

Josie bật cười. Cô định tâm sự với em về Rick nhưng cô biết Beth chẳng thích nghe chuyện về bà Needleman, hay chuyện về cái danh sách ấy đâu. Chỉ người nào hơi khác thường một chút mới hiểu được mọi chi tiết về câu chuyện của cô, mà Beth không thuộc tuýp người đó. “Vậy là

em khuyên chị nên ổn định cuộc sống chứ gì? Phải chị sắp nghe những lời ấy không thể?”

Mắt Beth sáng rỡ. “Em khuyên chị nên thực tế hơn đi Josie ạ. Anh Lloyd được lắm mà. Đáng lý ra chẳng có lý do gì mà hai người không nên cơm nên cháo được.”

Josie bật cười lăn lộn. “Lloyd là anh chàng hèn nhất lắm Beth ơi. Với lại, anh ta có quan tâm đến chị tí nào đâu. Còn nữa, anh ta ghét cay ghét đắng Genghis. Anh ta chẳng hợp với chị được.”

Nghe đến đó, Beth có vẻ chán nản ra mặt.

“Nhưng chị có một tin này...” Vừa ngắm kỹ móng tay, cô vừa nghĩ cách hay nhất để chia sẻ với em gái về Rick Rousseau. Sau vụ đội SWAT giải cứu đầy kịch tính bên thang máy, Rick đã tiễn cô ra tận cửa xe và mời cô đi ăn trưa vào ngày thứ Hai - tức là ngày mai. Cô cảm giác chuyện này sẽ rất có ý nghĩa, nhưng lại chưa nói gì với Bea, Roxie và Ginger cả. Josie biết nói gì bây giờ? Chẳng lẽ lại là: “*Này mọi người, đúng là ta đã cùng thể bồi ngoài công viên và các chị càng lúc càng thâm và cô đơn, nhưng tôi vừa được một tổng giám đốc giàu có, đẹp trai và trên cả tuyệt vời mời đi chơi đấy! Các chị phải biết kiểm chế, đừng vì thế mà ghét bỏ tôi nhé!*” ư?

“Tin à?” Beth ngẩng phắt lên hỏi. “Như là loại tin ‘thêm một bạn trai khác’ ấy à?”

“Anh ấy không chỉ là một người bạn trai khác đâu.” Chỉ cần nghĩ đến việc đánh đồng Rick với anh chàng Lloyd bất tài và ngài Spike hiện làm bồi bàn cho tiệm Chuck E. Cheese cũng đủ khiến cô rùng mình.

“Thì sao?” Beth có vẻ nôn nóng. “Thế bao giờ anh ta chuyển đến ở với chị thế?”

Josie khó chịu trề môi. “Ngày mai mới là lần hẹn đầu tiên thôi.”

“VẬY là anh ta đợi đến tuần sau mới chuyển đến chứ gì.”

Sức nóng của cơn giận dữ bùng lên hai má Josie và lan nhanh xuống ngực cô. “Nghe này Beth - vừa giây trước em khuyên chị nên tìm người yêu rồi ngay giây sau em lại quay ra chế nhạo chị vì đã tìm ra anh ấy. Em mệt mỏi vì chăm sóc gia đình. Chị biết. Nhưng không phải vì thế em có quyền đối xử quá quắt với chị, với Howie hoặc bất kỳ ai khác. Em cần phải kiềm chế bản thân thôi, nếu không sẽ làm tổn thương người khác đấy.”

Beth trông sững sốt khi thấy chị gái nổi cơn thịnh nộ. Cô tròn mắt im lặng nhìn Josie.

Josie kiêu hãnh nói tiếp. “VỚI lại, người chị gặp lần này đặc biệt lắm. Anh ấy có vẻ đứng đắn và chị muốn hiểu anh ấy nhiều hơn nữa. Ít nhất, em cũng nên mừng cho chị mới phải chứ.”

Beth mấp máy. Một chốc sau cô bảo, “Em chưa bao giờ nghe chị nói về anh nào bằng những lời lẽ tốt đẹp như vậy. Hình như lần này chị có vẻ tin chắc mình tìm đúng người thì phải.”

“Thật sao? Em nghĩ thế thật à?”

“Anh ấy đã ăn thử món cà trộn phô mai Parmesan của chị chưa?”

Josie khịt khịt mũi, có vẻ không bằng lòng. “Sao em hỏi thế?”

“Chỉ hỏi cho biết thôi mà.”

“Ra vậy.”

“Anh ấy thấy con Genghis chưa?”

“Rồi.”

Beth nhú mày. “Anh ấy thấy nó trước hay sau khi mời chị đi chơi cơ?”

“Tình cờ là anh ấy cũng thích con Genghis đấy.”

Đúng lúc ấy cửa chính bật mở và Genghis xông thẳng vào nhà và chạy dọc hành lang, miệng nó cắn chặt dây xích, chùm lông xoắn tít thường che mắt giờ bị gió thổi tạt sang hai bên để lộ cặp mắt to tròn lấp lánh và yêu đời.

Beth hết nhìn con chó lại nhìn Josie. “Chị phải tóm chặt anh chàng này đấy - nghe có vẻ như anh ấy rất đặc biệt.”

“Và thế là, em đang đi ra khỏi phòng xử án số 26 khi bồi thẩm đoàn nghị thẩm chứ gì?” Roxie chỉ chực vung tay nhưng cả hai bàn tay cô đều bận nắm sợi xích kéo giật con Lilith lại khi nhóm bạn băng qua bãi cỏ. “VẬY mà cái tên khốn kiếp ấy đi lướt qua em như thể em không hề tồn tại trên đời vậy. Thật không thể nào tin nổi!”

“Ngay từ đầu, đáng lẽ em không nên yêu thằng già bẩn thỉu ấy.” Ginger phẩy cổ tay ra hiệu như không muốn nghe nhắc đến người yêu cũ của Roxie. “Hắn đáng tuổi bố em còn gì.”

“Hắn ta chỉ là tay luật sư ích kỷ kiếm sống bằng nghề bào chữa cho bọn tội phạm,” Bea thêm vào. “Có dùng tất cả tiền bạc trên đời này cũng không thể bịt được mùi hôi thối của một kẻ có tâm hồn mục ruỗng như vậy.”

Josie gật gù tán đồng lời buộc tội và thông cảm vuốt cánh tay Roxie. “Không người phụ nữ nào nên chịu đựng những thứ rác rưởi như thế từ đàn ông. Mỗi một người đều đáng được đối xử tốt hơn thế.”

Ba cô bạn ngừng bước chăm chặp nhìn cô.

Josie bật cười rảo bước tới dưới hàng cọ xanh tốt trong công viên Dolores và sắp rẽ lên vỉa hè trên phố Guerrero. Cô đi nhanh, hy vọng sự tò

mò của nhóm bạn chong chóng tàn đi. Nhưng không phải vậy.

Cả ba người bạn đều bước nhanh và đuổi kịp cô.

“Mấy câu ấy là sao thế?” Ginger hỏi. Con HeatherLynn ló đầu ra chỗ khóa mở trên áo khoác của cô chủ và chớp chớp mắt nhìn ánh nắng đầu ngày.

Josie nhún vai. “Chỉ là điều hôm rồi em nghe có người nói thôi mà. Em nghĩ nghe cũng hay đấy chứ.”

“Cái người phát biểu câu ấy quả rất sáng suốt,” Roxie thêm.

Thật dễ hiểu khi Josie trích dẫn gần như nguyên văn câu nói của Rick, bởi anh là điều duy nhất mà cô nghĩ đến kể từ khi cô tỉnh giấc sáng nay. Chỉ sáu tiếng đồng hồ nữa thôi, cô sẽ gặp anh tại nhà hàng John's Grill ở trung tâm thành phố. Nghĩ đến đây má cô ửng hồng.

“Thế còn em có chuyện gì không nào Josie?” Bea liếc sang cô môi thoáng gợn cười. “Hồi này em trông vui vẻ hẳn lên đấy. Mắt sáng, tóc mượt. Có chuyện gì thế?”

“Ôi, có gì đâu chị. Chắc tại em mới tập thiền đấy mà.”

“Em uống thuốc ư? Thuốc gì vậy em?” Ginger sửng sốt.

“Em nói là em tập thiền cơ mà.”

Ginger nhú mày. “Nhưng em ghét ngồi thiền lắm mà. Em còn bảo ngồi thiền làm em bị phát ban nữa.”

“Em đã quyết phát huy luyện tập.” Josie nhìn thẳng con đường phía trước trong lúc con Genghis đi cạnh cô hớn hở, hau háu nhìn bất cứ sinh vật nào đi ngang qua mặt nó dù đó là người, sóc, xe hơi, lá cây, chim hoặc côn trùng. “Em luôn tin rằng khi bắt tay làm một việc gì mới mẻ, ta nên

dành chút thời gian theo dõi kết quả trước khi quyết định từ bỏ, các chị ạ.”

“Hay đấy,” Bea tấm tắc. “Vậy chứ em tập thiền theo trường phái nào, Josie? Duy trì sự điềm tĩnh, hay lặp lại những lời kinh cầu đơn giản, hay tập cho đầu óc trống rỗng?”

Josie nuốt khan, ý thức được vẻ chăm chú lắng nghe của các bạn. “Em tập cho đầu óc trống rỗng rỗng rỗng rỗng chị ạ,” cô trả lời thế. Nhưng vừa dứt lời, Josie chợt hiểu thà làm bạn buồn bằng lời nói thật còn hơn là nói dối. Không gì tệ bằng nói dối. Josie không thích những gì mình cảm thấy khi phải nói dối, với lại cô không giỏi nói dối bao giờ.

Roxie thở dài, rõ là cô nàng vẫn chìm sâu trong tâm tưởng của mình. “Nhưng với một người mang thẻ hội viên hội hưu lão thì hẳn ta có cái môn cũng không đến nỗi nào.”

“*Mệt quá!*” Ginger bực mình gất. “Roxie! Lại hôn chút đi! Tha cho tên ấy đi! Hẳn là tên cặn bã thôi!”

“Em biết là mình chỉ đang dần vật mình thôi.” Roxie ngượng ngập lắc đầu. “Nhưng đôi khi quên một người cũng khó lắm chị ạ.”

“Chúng ta ai cũng có những giây phút yếu lòng, nhưng em hãy nhớ lại lý do vì sao em không còn dính dáng đến hẳn nữa,” Ginger khuyên giải. “Tên đó đã gọi em là ngu dốt cơ mà. Chúa ơi, hẳn dám bảo em là đồ con lừa nữa chứ.”

Josie biết đấy chỉ là một phần sự thật thôi. Chính cô đi cùng Roxie trong cái đêm họ tình cờ thấy Raymond Sandberg cùng đám chiến hữu quanh bàn cạnh cửa sổ của quán rượu Sandbery, một quán phục vụ giới đàn ông thượng lưu tọa lạc gần tòa án. Raymond ngồi quay lưng ra cửa, còn Roxie lại muốn dành cho người yêu một sự bất ngờ thú vị. Càng đến gần người yêu, nụ cười trên môi Roxie cứ lịm dần vì cái giọng sang sảng của tay luật sư nổi tiếng chuyên dùng để thuyết phục bồi thẩm đoàn đang huênh hoang những lời lẽ bần thủ.

“*Tao chỉ thích xì xề tụi nó khi chúng còn trẻ và ngu xuẩn,*” hắn nói oang oang khi Roxie đã đứng ngay sau lưng hắn. Một gã ngồi chung bàn nhận ra Roxie nên cố ra hiệu cho gã luật sư to mồm ngậm miệng lại, nhưng hắn mãi thao thao bất tuyệt. “*Con nhỏ đang cặp với tao - con phóng viên ấy - con đấy mới đúng là đồ con lừa. Bao lần tao xử tụi với nó, vậy mà nó vẫn quay lại để được đối xử tồi hơn nữa. Nếu nó biết thổi kèn khá khẩm hơn chút nữa thì nó thích hợp nhất rồi.*”

Chắc chắn khi nói đến đó, Raymond biết có chuyện chẳng lành, vì đáp lại câu nói mang tính quyết định của hắn chỉ là những cái nhìn trừng trừng hốt hoảng. Đây là lúc Roxie với tay qua vai áo của bộ vét may đo rất vừa của người yêu, chộp lấy điếu xì gà cháy đỏ trên tay hắn, và dụi đầu thuốc vào giữa mảng da hói bóng sau đầu Raymond. Mọi người đều nghe tiếng cháy xèo xèo, ngay sau đấy là tiếng thét chói tai của hắn và mùi thịt cháy khét.

“Em căm thù hắn,” Roxie vùng vằng leo lên dốc đồi thoải thoải. “Nhưng sao suốt ngày em cứ nghĩ về hắn là sao hả các chị? Tại sao việc nhìn thấy hắn lại làm em nổi điên lên như thế này cơ chứ?”

“Bản tính của đàn bà luôn để cho đám đàn ông ám ảnh tâm trí mà em,” Ginger vừa muốn khoác vai Roxie, vừa muốn tránh xa con Lilith đang sùi bọt mép. “Chị cứ nhìn thấy Larry là chị không chịu nổi, nhưng vẫn có những đêm khi nằm thao thức, chị lại phân vân không hiểu mình đã làm gì sai và lẽ ra chị phải nên làm gì để hàn gắn lại.”

Bea bực mình rít lên. “Larry chơi cả cô gia sư kèm môn toán của hai đứa con em mà Ginger. Ngay giữa ngõ nhà em cơ mà. Còn gì để mà hàn với gắn chứ?”

Cả bốn người cùng im lặng bước đi trong giây lát. Bất thành linh, Ginger vỗ vào lưng Roxie và nâng đầu cô ấy ngẩng cao. “Nhưng ai thèm quan tâm nào? Phải không em?” Cô khoa tay. “Chúng ta đang sống cuộc đời tự do không bị đế chế kích thích tố nam ràng buộc, mà cuộc đời ấy mới huy hoàng làm sao!”

Cả hội gật đầu hưởng ứng, nhưng rõ ràng thái độ thiếu nhiệt thành của Josie không làm Ginger thỏa mãn. “Chị nói có đúng không hả Josie?”

Josie tròn mắt.

“Có đúng không?” Dường như câu hỏi của Ginger không còn là câu hỏi tu từ.

“Đúng ạ,” Josie đáp, cố nặn ra nụ cười trên mặt. “Thực tế là em đã sống qua cả sáng hôm nay mà có cần mống đàn ông nào đâu.”

Nghe cô nói, mọi người đều ồ lên cười vui vẻ. Mấy phút sau, khi họ đến quán Starbucks và chuẩn bị ai về nhà nấy, Bea vồ nhẹ vào vai cô.

“Cả buổi sáng ư?” chị hỏi, nụ cười đẩy má chị cao lên híp cả mắt.

Josie gật đầu. “Từng phút một đều không dính dáng gì đến testosterone cả.”

Bea bật cười, “Ừ, phải đấy. *Om* em nhé, bạn hiền.” Chị vỗ tay và khẽ cúi đầu chào cô.

Không biết đáp lễ thế nào cho phải, Josie chặc lưỡi và giơ ngón tay cái lên tỏ vẻ tán thưởng. “Cũng vậy luôn!”

Tiếng cười của chị Bea vẫn vang lên khi chị nhanh nhẹn xoay người, con Martina theo sát gót bên trái chị, và đi về hướng xe của mình.

Chương 6

Bụng Josie qua mỗi giây lại thêm quặn thắt. Rick trễ hẹn. Mười phút trước, anh gọi điện nói anh vừa rời một cuộc họp ở khu tài chính ngân hàng và đang trên đường đến đây. Anh bảo cô cứ nói tên mình với ông chủ nhà hàng và thoải mái chờ anh đến. Vậy là Josie ngồi nép trong ngăn nhỏ dành cho hai người gần quầy rượu, trong lòng rối bời bao suy nghĩ và cảm xúc xáo trộn, còn mắt thì dán vào hai cánh cửa ra vào.

Có lẽ Rick luôn luôn đến trễ. Có lẽ đó là nhược điểm trong tính cách của anh. Nhưng biết đâu còn điều tệ hơn, phải không nhỉ? Trong hệ thống nhược điểm của tính cách, thì điểm này thậm chí vẫn có thể tha thứ được. Nghĩ thế nhưng Josie vẫn lo - có lẽ đây là một trong những nhược điểm mà có thể được coi là dễ thương trong những ngày đầu gặp gỡ, nhưng khi quen nhau được một tháng trở đi, rất có thể nó trở thành nỗi khó chịu kinh khủng với cô. Cô đã có quá nhiều kinh nghiệm về những chuyện tương tự.

Nhưng mà, có thể sự trễ tràng của anh lại xuất phát từ những hoàn cảnh nằm ngoài tầm kiểm soát. Có thể anh bị xe điện cán. Có thể anh chứng kiến cảnh một toán cướp chĩa súng vào bà già, nên anh đuổi theo hạ gục kẻ xấu, và bây giờ anh đang khai báo với cảnh sát trong lúc đám đông người qua đường vây quanh hoan hô rầm rờ. Hoặc có thể anh đang... bước qua cửa kính xoay của nhà hàng!

Ôi, lạy Chúa. Rick cười tươi rồi đưa tay vuốt mái tóc bị gió bên ngoài làm rối khi đứng chuyện phiếm với ông quản lý nhà hàng. Mắt anh nhìn quanh tìm kiếm Josie khi anh sải bước đến ngăn nhỏ dành riêng cho họ. Anh mặc bộ vét màu xám sẫm và cà vạt sọc xanh lá cây và xanh dương sậm màu. Anh nhàn tản dứt một tay trong túi quần tiến đến gần Josie. Phần trên hình xăm cầu kỳ của anh lấp ló sau cổ cồn của chiếc áo sơ mi trắng muốt.

Rõ ràng, Rick là anh chàng hấp dẫn nhất Josie từng gặp trong đời. Cảm giác quặn thắt dưới bụng cô giờ chuyển lên cổ họng khiến Josie phải khó nhọc nuốt xuống.

Rick nhất định không rời mắt khỏi cô. Tuy càng đến gần cô, nụ cười của anh càng dịu xuống nhưng nó vẫn còn đó. Ánh mắt anh dán chặt vào cô như thể ngoài Josie, trên đời không còn ai khác.

Rick đến bên bàn lúc nào không hay. Thay vì ngồi xuống anh cúi xuống cầm lấy tay cô và kéo cô đứng dậy khỏi ghế ngồi.

Rồi anh hôn cô. Không rào trước đón sau. Không lời chào hỏi. Rick chỉ làm mỗi việc là kéo cô sát lại gần và áp môi anh lên môi cô. Đó không phải là cái hôn khiến những thực khách khác phải nhấc hai người họ đi tìm không gian riêng, nhưng chắc chắn đây cũng chẳng phải cái hôn thoáng qua.

Đôi môi anh như lụa là bông rã. Một tay anh nắm phần trên của cánh tay cô, còn tay kia đỡ ở phần dưới cùng của sống lưng cô. Cảm giác hồi hộp làm cổ cô tắc nghẹn giờ tan biến hẳn. Nó đã bị làn sóng khao khát nhục thể dâng lên trong cô cuốn trôi, cũng như làn sóng ấy đã cuốn hết mọi thứ trên đường đi của nó. Bao gồm cả khả năng suy xét của não bộ cô. Josie không thể nhúc nhích tay chân. Toàn thân cô nóng bừng. Cô đã bị tan chảy thành dòng nham thạch hùng hực ham muốn. Đầu lưỡi mềm mại của Rick len vào giữa hai môi cô. Cô đã quên mất cảm giác của một nụ hôn như thế ra sao. Mà không - thực ra cô *chưa từng biết đến* mùi vị của một nụ hôn như thế.

Josie rên lên khe khẽ vì ngỡ ngàng và hạnh phúc đúng lúc chiếc hôn kết thúc. Rick chậm chậm rời khỏi cô.

“Anh nghĩ ta nên bắt đầu từ đoạn dở dang hôm trước,” Rick cười rạng rỡ. “Hy vọng em cũng đồng tình với anh.”

Mạch đập của Josie rần rật điên loạn, khiến cô thấy quay cuồng. Cô nhìn sâu tận đáy mắt xanh lục bảo đẹp mê hồn của anh, trong đầu thậm xác nhận thêm một điểm trong bản liệt kê hôm nọ, vì Rick Rousseau, ông trùm cung cấp thú cưng này, là một người biết hôn mê đằm.

“Tất nhiên em đồng tình với anh,” Josie vừa đáp vừa tự nhắc bản thân nhớ mình đang ở đâu. Đột nhiên cô hoảng hồn. Cô liếc nhanh ra cửa và bổ sung thêm phần trả lời vừa rồi. “Miễn là không có ai chờ nã súng vào đầu em là được rồi.”

Rick bật cười. Anh dẫn cô trở lại chỗ ngồi, còn mình ngồi xuống ghế bành cổ điển bằng da đối diện cô. “Một lần nữa, anh xin lỗi vì màn súng ống hôm trước nhé.” Anh tựa cùi chỏ lên bàn và rướn người tới trước, hạ thấp giọng. “Dạo này mọi người trong công ty anh đang trong tình trạng cảnh giác cao độ. Mới đây có người đe dọa anh nên anh phải tăng cường hoạt động an ninh.”

Josie tròn tròn cả mắt hỏi. “Đe dọa như nào? Như là đe dọa hành hung ấy à? Họ muốn gì từ một ông chủ cửa hàng chuyên phục vụ thú cảnh chứ?”

Rick mỉm cười. “Anh cũng nghĩ giống như em vậy. Có thể đó chỉ là lời dọa nạt vu vơ. Nói chung, đôi khi đó là dấu hiệu của sự việc chẳng lành, nhưng hầu hết người mang chức danh tổng giám đốc đều có chính sách an ninh riêng và rất cụ thể. Đó là một phần của công việc hàng ngày mà em.”

Josie nhú mày. “Vậy lúc nào anh cũng có nhân viên an ninh bên mình ư?”

“Ừ, đa phần là thế.”

“Thế có nghĩa mình đang nói chuyện thế này thì ngoài kia có người nghe hết ư?”

“Chỉ mình Teeny thôi. Cậu ấy đang ngồi ở cuối quầy rượu kia kìa.”

Josie vươn cổ ngó nghiêng phía ngoài vách ngăn. Teeny kia rồi, ngồi sát ngay cửa, anh chàng khổng lồ đang ngật ngưỡng trên chiếc ghế cao sát quầy bar. Anh ta khẽ gật đầu với cô kèm theo nụ cười cũng khẽ khàng không kém.

Josie hoảng kinh. Cô quay lại nhìn Rick, còn anh cứ thản nhiên như không. “Vậy ra anh ấy thấy chúng mình hôn nhau ư?”

“Ừ,” Rick đáp và chặc lưỡi khe khẽ. “Mà chắc là anh chàng tội nghiệp ấy vẫn chưa hết sốc.” Josie vừa định hỏi anh nói vậy là có ý gì thì bồi bàn đã đến bên họ.

Nói rằng Josie tận hưởng từng giây phút ăn trưa với Rick là lời nói giảm nói tránh nhất trên trần đời. Anh thông minh. Giọng nói anh nhẹ nhàng truyền cảm. Anh điển trai nhưng hình như lại không quan tâm đến điều đó lắm. Josie bàng hoàng khi thấy mình không sợ sệt khi ở bên anh, cũng không thấy lo rằng mình không xứng. Anh làm cô thấy dễ chịu. Hình như anh cũng vui vẻ khi nói chuyện cùng cô và thậm chí còn nhìn cô tán thưởng sau khi Josie từ nhà vệ sinh quay lại. Cái nhìn của anh khiến cô hai má cô hồng rục.

Vừa ăn, anh vừa yêu cầu cô kể về cuộc sống của mình. Josie kết thúc phần tự giới thiệu ngay sau khi họ dùng xong món xúp khai vị.

Kể đến, Rick tự kể nhiều chi tiết về anh. Vốn là gã trai con nhà giàu bang Rhode Island. Mẹ anh qua đời khi anh đang theo học khoa kinh tế trường đại học danh tiếng Yale. Tốt nghiệp xong, anh đi du lịch vòng quanh thế giới để tìm kiếm chính mình.

“Vậy anh đã tìm ra chưa?” Josie hỏi.

Rick cười gượng gạo. “Anh đánh mất chính mình thì đúng hơn.”

Anh tâm sự với cô rằng tham vọng duy nhất của anh hồi ấy là càng tiệt tưng hoang đàng bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu, và suốt sáu năm rông,

anh tìm đủ cách để không phải làm việc. Rồi giọng anh đánh lại khi bảo, “Đến lúc 28 tuổi, anh bị tai nạn mô tô hết sức thảm khốc. Anh nhanh chóng trắng mắt ra.”

Josie có thể nhận ra anh đang tránh nhắc vài chi tiết đau lòng, thế nên cô chỉ lắng nghe, gục gặc, lặng lẽ ngấm anh nói chuyện. Càng nghe cô càng hiểu vì sao ở Rick có nhiều đặc điểm của con nhà giàu có. Anh có khung quai hàm sang trọng và sống mũi quý phái. Răng trắng đều tăm tắp. Ánh nhìn của anh thân thiện nhưng sắc sảo giấu sau làn mi đẹp hiếm có. Cô dễ dàng hình dung cảnh anh ở nhà, mặc áo choàng lụa đứng trước lò sưởi nhàn tản uống sâm panh đựng trong ly pha lê mài tao nhã. Hình ảnh tưởng tượng ấy làm Josie rung mình phấn kích, vì cô chỉ quen với cảnh đàn ông mặc quần đùi ngồi tu bia thẳng từ lon và dán mắt theo dõi truyền hình cáp.

“Cách đây sáu năm, sau khi bố anh qua đời, anh chuyển đến lập nghiệp ở đây. Anh chuyển tiền và điền sản do bố để lại thành hiện kim và đến vùng này thành lập doanh nghiệp mới.” Rick mỉm cười với cô và Josie đọc được từ nét mặt anh một thoáng ngượng ngùng.

“Vậy là anh bắt đầu lại từ đầu.”

“Em nói thế cũng đúng.”

Josie tựa hẳn vào lưng ghế, nghiêng đầu nhìn Rick. Chắc chắn là có quá nhiều thông tin cô cần thẩm thấu. Việc anh có một quá khứ muôn màu muôn vẻ chẳng phải ngạc nhiên gì - hầu hết những người trong độ tuổi ba mươi mấy đều từng có hành động bốc đồng, không ít thì nhiều. Tất nhiên là, ngoại trừ cô ra.

Cô mỉm cười nói với Rick. “Vậy để em nhắc lại xem em đã hiểu hết chưa nhé.”

“Được thôi.” Rick nheo nheo mắt trái nhìn cô.

Josie rướn người tới trước. “Anh là một gã hoang đàng đẹp trai hấp dẫn đã hoàn lương, sở hữu tính khôi hài tinh tế, lẫn một đế chế tập đoàn lớn, cùng kỹ năng hôn điều luyện.”

Rick hé môi nhưng không nói được gì.

“Cho em xin lỗi, nhưng em không rõ liệu anh có phải thuộc tuýp người dành cho em không nữa.”

Lần này thì Rick phải phá ra cười thật to, thật hồn hậu, cả người rung lên bần bật. Josie có thể thấy Teeny đang chênh vênh trên chiếc ghế nhỏ xíu cũng phải nghiêng người nhìn về phía họ xem có chuyện gì bất thường không. Cô ghé mắt nhìn qua bức vách cửa ngăn và vẫy tay chào anh.

“Anh mến em thật đấy, Josie à,” Rick vui vẻ. “Anh mong mình lại đi ăn với nhau lần nữa.”

“Hẳn rồi. Hay có lẽ hôm nào em lại nấu ăn mời anh.”

Rick sáng mắt lên. “Hoặc anh nấu cho em cũng được.”

Nghe đến đó, Josie lặng lẽ đánh dấu xác nhận một đặc điểm nữa trong bản liệt kê của cô. Cô vừa định hỏi anh vì cớ gì, nhân danh toàn vũ trụ thiêng liêng, mà chưa có cô nào tóm lấy anh từ bấy lâu nay, nhưng người phục vụ bàn lại chọn đúng lúc ấy để mang hóa đơn ra chỗ họ.

Rick hỏi Josie rằng trước khi về tòa soạn, cô còn thời gian đi dạo với anh một quãng chẳng. Sau khi cô gọi nhanh về văn phòng và kiểm tra hộp thư thoại, Josie cùng Rick tản bộ trên hè phố.

“Mình đi từ phố Market ra bến phà nhé, Josie?”

Josie cười tươi tắn, xốc lại quai túi trên vai và nói rằng cô rất thích đoạn đường ấy.

Đó là một chiều tháng Năm dịu dàng của San Francisco, với gió lộng và bầu trời xanh trong sáng. Phố Market đông đúc dân lao động, ai nấy đều có việc cần giải quyết nên họ cắm cúi rảo bước thật nhanh. Ngược lại với số đông, Rick và cô nhàn tản thả bộ dọc đường phố nhộn nhịp.

Josie ngỡ ngàng khi Rick nắm lấy tay cô và siết nhẹ nhẹ. Cô chỉ muốn bật cười - đây là cô, cách xa chàng Lloyd vô dụng cả tỷ năm ánh sáng, đang thong dong tay trong tay trên phố với một người đàn ông được vũ trụ tạo ra cho riêng cô, trong một buổi hẹn hò thú vị đến nỗi nó biến thành đáng sợ. Nếu không có Teeny đang theo dõi chỉ cách họ chừng hai mươi bước chân, thì khoảnh khắc này đây sẽ là trọn vẹn.

Bennett Cummings cho rằng đây là vấn đề của cá nhân, là một điều sai trái mà chỉ có tự tay mình mới chấn chỉnh được, với bí mật tuyệt đối. Cả hệ thống tòa án hình sự đã làm ông thất vọng ê chề. Vụ án dân sự của ông ta sẽ được tòa kéo dài thêm nhiều thập kỷ nữa. Ông sống đủ lâu để biết rằng có đôi khi, nếu muốn công lý ông phải tự lên đường tìm công lý cho mình.

Ông quay sang ngấm nhìn người vợ đang say ngủ dù đèn đọc sách ở đầu giường bên phía ông vẫn còn tỏa sáng. Trong bảy năm qua, bà già đi trông thấy. Buồn đau dễ khiến phụ nữ như thế. Ông tháo kính đeo mắt, day day sống mũi xương xấu và thở dài. Mấy năm nay, ông quyết định không để vợ can dự vào chi tiết kế hoạch. Bà không biết gì lại hóa hay. Julia tất nhiên là muốn công lý được thực thi, nhưng bà không quan tâm ông muốn thực thi theo cách nào. Bà đã phải chịu quá nhiều đau khổ rồi.

Ông Cummings tắt đèn và cuộn mình trong bóng tối bên phần giường của mình, kéo tấm chăn bằng sa tanh quấn chặt quanh người. Tuy nhiên, ông không hiểu tại sao mình còn để ý đến chăn mền làm gì. Suốt bảy năm qua, không đêm nào ông ngủ ngon giấc. Và từ buổi sáng cách nay hai tuần - khi Margot vĩnh viễn bỏ vợ chồng ông mà đi - đầu ông không ngừng choáng váng và nhức buốt lấy một giây.

Richard Rousseau không ngu dại gì. Thằng nhãi này kín kẽ và cẩn trọng hết như cha hắn ngày xưa vậy, và Cummings phải thận phục cách hắn bảo toàn mạng sống và tài sản của mình, cả căn nhà trên đồi trong thành phố San Francisco và đồn điền trồng nho làm nơi nghỉ dưỡng của hắn đều được canh gác cẩn mật - máy cảm ứng cử động kỹ thuật số, cảm ứng nhiệt, hệ thống thấp sáng tự động và cả một đội quân nhân viên an ninh được huấn luyện bài bản. Rủi thay, Cummings chưa tìm ra cách tiếp cận bất cứ ai trong số họ - tất cả bọn họ đều được trả lương hậu, nhiều bổng lộc và tuyệt đối trung thành với Rousseau. Còn nữa, cả gia đình Rousseau đều qua đời và gã thanh niên này không hề có bất cứ mối quan hệ xã hội nào, nên Cummings không thể dùng bất cứ ai làm đòn bẩy chống lại Rick được.

Rousseau cũng lợi dụng mọi kẽ hở luật pháp của mỗi bang và tất cả những nơi ẩn náu an toàn ở nước ngoài để bảo vệ cho tài sản thừa kế của hắn khỏi bị tranh chấp. Nói trắng ra là Cummings phải thú thật rằng Rousseau đã chọn theo con đường mà chính ông cũng sẽ theo nếu ở vào hoàn cảnh tương tự - tức là nếu ông cũng giết hại con gái nhà lành, thoát tội với chỉ một án phạt nhẹ hều, rồi bỏ xứ đến đầu đảng kia của nước Mỹ mà trốn tránh như một tên hèn hạ.

Ông Cummings nhắm nghiền mắt, lắng nghe cơn thịnh nộ đang trào sôi trong huyết quản, ông biết quá rõ là Rousseau đã “sang trang khác” như người ta thường hết sức vô tâm mà nói, nhưng hắn chỉ cố gắng vô ích mà thôi. Một nếp sống độc thân đơn chiếc, hằng hà việc thiện, và lao động hết mình bên vùng Bờ Tây vẫn không bao giờ gột bỏ hết sự tàn khốc mà hắn đã bỏ lại Bờ Đông. Hàng trăm quỹ từ thiện nặc danh lẫn hàng nghìn lần tu tâm dưỡng tính cũng không thể khiến Margot sống lại được.

Ông Cummings úp mặt xuống gối và nghiến răng chịu đựng nỗi đau. Rousseau đã cướp đi mạng sống của con gái ông và hủy hoại cuộc sống của những người thương yêu con bé. Rousseau đã giết chết đứa con gái bé bỏng của ông, cô con gái rượu vui tươi, đứa con duy nhất của ông. Thằng nhãi ấy cũng đã bị thương tích ghê gớm, nhưng hắn còn được sống. Những vết thương trên người hắn lại lành. Thế là không công

bằng. Chỉ khi nào Rick Rousseau chết đi, bằng không trên đời sẽ không bao giờ có công bằng.

Ông Cummings buông xuôi để tâm trí mình trôi theo dòng ký ức. Ông nhớ lúc nắm tay Margot đi dạo trên bờ biển. Lúc dạy cho con sang số lái xe. Lúc dõi theo con bước xuống cầu thang trung tâm vào một buổi sáng tháng Mười, khi bất chợt ông nhận ra chỉ qua một đêm, đứa con gái bé bỏng của ông bỗng lớn lên thành một thiếu nữ xinh đẹp.

Ông Cummings khóc thỏá sứt. Ông biết bà Julia đã uống thuốc quá nặng nên có đánh thức bà ấy dậy thì ông cũng phải đánh thức người chết dậy trước bà.

Chương 7

Josie nói chuyện điện thoại bằng bộ tai nghe trong khi tay đánh máy thoăn thoắt. Bữa trưa nhàn nhã lấy mất nhiều thời gian, nên chính xác là cô chỉ còn hai mươi phút nữa để nộp bài cáo phó của ngày thứ Ba cho phòng tin tức địa phương, mà đây là một tin cáo phó quan trọng. Paulie Patrakis, 64 tuổi, chủ nhân được yêu mến của nhà hàng nổi tiếng Olympia Kitchen của thành phố San Francisco, đã ngã lăn ra đất bất tỉnh nhân sự sáng nay, trong lúc ông vừa lấy khay bánh baklava ra khỏi lò nướng. Josie cố gắng tỏ ra khách quan khi thực hiện cuộc phỏng vấn qua điện thoại với con gái cả của ông Paulie, nhưng thực tế là, tin ông ấy mất làm cô rất buồn. Thuở sinh thời, ông Paulie giàu tình cảm và rất tốt bụng, với lại ông làm ra món baklava ngon nhất bờ bên này biển Aegean^[6]. Mãi cho tới gần đây, miếng bánh nhiều lớp bột hình tam giác ứa đầy mật ong tan-ngay-trong-miệng vẫn còn là món ưa thích của Josie. Nhưng đó là trước khi cô gặp Rick.

“Bố tôi làm việc rất chăm chỉ, yêu thương vợ con và tín nghĩa với bạn bè,” Issy, cô con gái của ông Paulie kể lể. “Ông không cần phải cầu kỳ mới thấy hài lòng. Mỗi sáng bố tôi đều vui vẻ đón chào ngày mới.”

Mười đầu ngón tay Josie nhảy múa trên bàn phím, cô mừng vì cuối cùng cũng tìm được chủ đề xuyên suốt của bài báo.

Đúng lúc ấy, Ginger thò đầu vào ngăn làm việc của cô. Theo ngay sau là đầu chị Bea ngấp nghé sau vai Ginger. Josie liếc về phía họ, tay vẫn gõ lách cách, khi hai cô bạn tiến đến bên bàn làm việc. Thấy ngay rằng bạn cô định ở lại chơi chứ không chỉ đi qua ghé vào chào một tiếng, Josie giơ một ngón tay lên ra hiệu bảo họ chờ một phút.

“Paulie Patrakis mới mất,” Josie mấp má môi kể.

Mặt Ginger xụ xuống, cô thì thào, “Ôi buồn chưa, ông ấy thật dễ thương làm sao!” Đột nhiên vẻ mặt cô trở nên hốt hoảng. “Chết rồi, mình biết mua bánh baklava ở đâu bây giờ?”

Josie quay lại với cuộc nói chuyện điện thoại đang dở dang và cố gắng kết thúc cuộc gọi. “Chị Issy à, tôi rất cảm kích chị đã dành thời gian nói chuyện với tôi hôm nay. Chúng tôi đã nhận được ảnh rồi, nên đã lên kế hoạch đăng bài ngày mai chị ạ. Một lần nữa tôi xin chia buồn với gia đình. Chúng tôi đều rất thương tiếc bố chị.” Sau thêm vài lần “cảm ơn” và “đừng khách sáo”, Josie gác máy.

“Thật buồn quá đi mất,” Bea buồn bã. “Ông Paulie cũng đâu có già lắm đâu nhỉ?”

“64 tuổi,” Josie đáp.

“Mình sẽ không sống nổi đến tuổi mãn kinh đâu,” Ginger chớp chớp mắt. “Giờ thì mình tin chắc là thế.”

Josie mỉm cười nhìn hai cô bạn. Cô không thể không cười. Cô đang yêu mà. Mới bốn mươi phút trước, cô lọt thỏm trong vòng tay Rick, môi kề môi, tay anh lùa vào tóc cô, ngay giữa hàng trăm khách du lịch. Trước mặt cả Teeny. Rick nhận lời mời đến nhà cô dùng bữa tối vào thứ Năm tuần này. Lý do thứ hai khiến cô đang cười là vì cô biết một điều mà Bea và Ginger không biết - Issy Patrakis vừa tiết lộ với cô rằng ông Paulie đã đặt một khay lớn bánh ngọt mới ra lò trên quầy trước khi ông quy ngã, và nhà hàng đang mở cửa đón khách vào viếng.

“Đối với người vừa mất mới mua bánh baklava ngon thì trông em hơi tươi tỉnh quá đấy,” Bea khoanh tay trước ngực rồi nhận xét. “Em lại ngồi thiền đấy à?”

“Hai chị chờ em khoảng hai mươi phút nhé,” Josie giơ tay lên ngăn lại. “Bọn mình sẽ đón taxi. Gọi cho Roxie bảo cô bé đợi chị em mình ở đó đi.”

Ginger ấn mấy ngón tay giữa hai lông mày, ngăn cái nhú mày trước khi nó kịp gây ra tổn thất trầm trọng. “Mà tội mình sẽ đi đâu vậy?”

“Đến nhà hàng Olympia Kitchen. Họ còn khay bánh cuối cùng của ông Paulie ở đó.” Josie quay lại với màn hình máy tính. “Hai mươi phút nữa ra thang máy đợi em nhé.”

Josie hoàn thành bài báo trước hạn chót những một phút ba mươi giây, nhấn nút gửi đi trong cảm giác mãn nguyện dạt dào, cảm giác luôn nhắc cho cô nhớ mình yêu công việc đến dường nào. Cô vẽ nên bức tranh hoàn chỉnh về cuộc đời của một con người với thời lượng chưa đến hai mươi phút - người bố của sáu người con, người ông của mười bốn người cháu, một người bình thường có đạo đức nghề nghiệp phi thường, một chủ nhà hàng trong bao thập kỷ qua luôn phục vụ món bánh mặn phô mai spanikita và khoai tây nhân thịt dứa lò moussaka kèm theo câu chuyện và nụ cười đôn hậu. Josie cầm túi xách đi thẳng ra hành lang, ghé qua phòng tin tức địa phương trên đường đi ra.

“Gửi rồi đây,” cô bảo với Kenny, biên tập viên phụ trách mảng tin tức địa phương. “Nếu anh muốn hỏi gì thì cứ gọi vào di động cho em nhé.”

“Cảm ơn nhé nhóc,” Kenny đáp, mắt vẫn dán vào màn hình vi tính.

Josie đi như chạy qua lối đi giữa hai dãy văn phòng của tòa báo và vẫy tay chào cô tiếp tân khi cô đã ra đến sảnh, nơi Bea và Ginger đang đợi cô. Ngay khi chị Bea vừa nhấn nút xuống thang máy thì cô tiếp tân gọi với theo, “Chờ chút đã, Josie!”

Cô quay ngoắt lại. Denise, cô tiếp tân của phòng tin tức, khoa khoa tay chỉ một người nhỏ nhắn ngồi ghé trên mép chiếc sofa ngoài sảnh. “Em vừa gửi tin nhắn vào hộp thư thoại của chị - có khách đợi chị này giờ đó.”

“Em có đi không?” Ginger giơ tay chặn cửa thang máy.

Josie ngạc nhiên nhìn bà lão tóc bạc phơ có cặp mắt đặc biệt sắc sảo không lẫn vào đâu được. Từ hồi tòa soạn đăng bài viết về người chồng quá cố của bà, cô chưa nói chuyện với bà Needleman lần nào.

Suốt mười năm làm công việc này, Josie biết chỉ có hai lý do thân nhân người quá cố đến tòa soạn kiểm cô - hoặc là đòi lại ảnh của người thân đã cho tòa soạn mượn, hoặc phàn nàn tòa báo viết sai, mà Josie nhớ cô đã trả tấm hình chụp ở Bắc Cực cho bà Needleman từ lâu rồi.

“Trong bài viết có gì sai không ạ?” Josie tiến đến gần bà lão, lòng chùng xuống khi nghĩ đến việc phải viết bài đính chính.

“Ồ không. Bài hay lắm.” Bà Needleman ngược lên mỉm cười với cô, như thể chuyện bà đến thăm cô tại phòng tin tức là đương nhiên vậy.

Josie gật đầu thông cảm, chợt nhớ đến lý do thứ ba khiến thân nhân người chết đến gặp cô - nỗi cô quạnh. Những bà mẹ của lính tử trận. Anh chị em hay con cái của người đã khuất. Hàng xóm. Vài bạn hữu đau buồn. Khoảng ba năm trước, một ông mới góa vợ mặc đồ vét và đội mũ phớt mềm đến tòa soạn mời cô đi uống bia, ông giải thích rằng ông nhất định phải chia sẻ với cô ký ức về người vợ, và trước đây Josie đã chứng minh rằng cô là người rất giỏi lắng nghe.

“Chắc để tụi chị đi rồi mang về cho em một phần vậy.” Tiếng chị Bea nghe nôn nóng.

“Cho em hai phần đi! Em cảm ơn trước nhé!” Josie nhún vai với bạn rồi ngồi xuống cạnh bà lão, thả đặt túi xách xuống sàn nhà, ngay cạnh chân của mình. “Bà khỏe không, thưa bà Needleman?”

“Ta đang quen dần thôi,” bà khách hơi ngập ngừng. “Dĩ nhiên trong nhà giờ có hơi quá cô quạnh. Ông Ira thường luôn miệng luôn ấy mà. Khi nào ông cũng có chuyện bình phẩm trả miếng với mấy tay phóng viên truyền hình, đặc biệt là cái ông Bill O'Reilly gì đó. Ông Ira không nể nang gì tay này cả.”

Josie gục gặc.

“Ta cũng không thích kể lể như thế này đâu, nhưng nếu mà Ira chưa mất thì chương trình truyền hình của đài Fox News tối qua chắc hẳn đã mời ông ấy tham gia rồi.”

“Vâng ạ.”

“Ta đang tính chuyện bán nhà đây.”

Josie đưa mắt thăm cầu cứu Denise. Cô tiếp tân mỉm cười.

“Phòng họp A đang mở cửa đấy. Chị có muốn em mang cà phê vào cho hai người không?”

Josie gật đầu với Denise tỏ ý cảm ơn. “VẬY thì còn gì bằng.”

“Cho ta ít trà,” bà Needleman bảo, đoạn chống tay đứng dậy với một chút khó nhọc. Bà đến tòa báo trong chiếc áo len màu xanh dương khoác bên ngoài áo sơ mi bằng vải sợi tổng hợp có thắt nơ ở cổ. Bà đeo hoa tai kẹp bằng ngọc trai, xách chiếc túi da tinh xảo vuông vức có khóa rất to trên miệng túi, một món đồ phụ trang xưa đến mức giờ đây đã quay trở lại thành một siêu thời thượng. Tóc bà vừa mới được uốn sậy. Bà dùng loại nước hoa hương hoa cỏ đã lỗi thời. Josie quan sát bà đi thẳng đến phòng họp A như thể đó là chốn quen thuộc với bà, rồi bà với tay bật công tắc đèn cạnh cửa ra vào. Dây đèn neon đồng loạt chớp chớp bật sáng.

“Như thế này mới dễ chịu đây.” Bà Needleman khoát tay chỉ mấy chiếc ghế xoay gần đó. “Ngồi xuống đi, cô Sheehan, rồi vừa uống trà, cô có thể kể cho ta nghe những chuyện biến của cô đấy.”

Gwen Anders đập mạnh ống nghe điện thoại và đi đi lại lại trong văn phòng mình. Tại sao hồi này Rick tỏ ra cách biệt thế nhỉ? Liệu cái chết

của Margot có phải là nguyên nhân? Không thể nào. Anh bắt đầu hạn chế tiếp xúc với Gwen từ trước đó rất lâu, như thể anh muốn quan hệ giữa họ bớt riêng tư, bớt thân mật đi. Cách đây mấy tháng cô đã khóc như mưa khi anh dặn cô là, từ nay muốn đến các văn phòng của Celestial Pet, cô nên gọi điện hẹn trước. Rick giải thích là anh muốn việc điều hành công ty và quản lý quỹ từ thiện phải được tách bạch. Tuy nhiên, Gwen biết đó chỉ là cái cớ, không hơn. Thực tế Rick đang gạt cô ra rìa. Anh đang cố tránh né cô.

Chẳng lẽ Rick cho rằng cô không nhận ra ý định của anh ư? Chẳng lẽ anh cho rằng cư xử như thế là phải phép?

Gwen đưa cả hai tay lên ôm ngực, cố điều chỉnh nhịp thở về mức bình thường. Đây không phải lúc phát hoảng lên. Cô không thể cho phép cảm xúc khiến mình chệnh mảng. Đây là lúc để tập trung và hành động thật chuẩn xác. Nếu tập trung suy nghĩ, cô sẽ giải quyết êm thấm thôi. Có thể kết quả sẽ đến chậm hơn cô tính toán nhưng tất cả sẽ vẫn diễn ra theo kế hoạch đã định sẵn. Chỉ cần Gwen kiên trì hơn, đeo bám lâu hơn, Rick sẽ nhận ra rằng Gwen chính là người anh cần, và là người anh muốn.

Từ đầu đến giờ Gwen đã hành động đúng đắn. Nhẫn nại như nữ thánh. Tiết hạnh như ma xơ. Kín đáo như thầy dòng. Và không ai có thể chê trách cách cô quản lý quỹ từ thiện lẫn các quan hệ đời tư của mình. Không có gì - *tuyệt đối không* - mà Rick có thể thấy chướng tai gai mắt về lối sống của cô. Cả Teeny Worrell cũng không tìm thấy một tí vết nào về Gwen cả. Cô đã bảo đảm phải là thế.

Gwen trung thành với Rick đến mức cực đoan. Cô đã từ chối nhiều lời mời vào vị trí rất cao của các công ty khác và cự tuyệt cả lời đề nghị hào phóng từ kẻ thù số một của Rick, Bennett Cummings, khi ông này kiên trì tìm kiếm hở trên tấm áo giáp của Rick. Tất nhiên, Gwen biết mình cao giá hơn thế. Cô không thèm đếm xỉa tới Cummings.

Hay diện mạo của cô có gì không ổn nhỉ?

Nghĩ đến đây, Gwen đã thấy dễ thở hơn, tự mỉm cười một mình. Cô đẹp vẹn toàn. Nói thật, chỉ có từ ngữ này mới diễn tả được thôi. Chỉ số cân nặng và độ cơ săn chắc của cô đều hoàn hảo. Mái tóc, làn da, và răng của Gwen đều ở mức thượng thừa, ngời ngời phong độ. Quần áo, giày dép, túi xách và đồ phụ trang - không chê vào đâu được. Không khoe khoang quá đáng. Không có gì như muốn phô ra tiền bạc hay địa vị, và dĩ nhiên, bản thân điều này đã nói lên rằng cô sở hữu cả hai và chẳng cần phải có thứ nào cả.

Vậy cô đã bỏ qua điều gì trong bài toán này nhỉ? Thế quái nào mà trong ngần ấy năm, Rick không hề có một dấu hiệu nào dù nhỏ chứng tỏ anh ta quan tâm đến cô? Gwen biết rõ quá khứ bí ẩn của Rick - phải nói thực đấy mới là nhân tố cốt yếu tạo nên sức hấp dẫn ghê gớm ở anh - nhưng mà *cho xin đi*. Người đàn ông này cũng chỉ là người phàm bằng xương bằng thịt thôi mà. Chuyện này không thể cứ kéo dài hơn được bao nhiêu đâu nhỉ?

Hắn là không rồi. Bằng không điều đó lại có nghĩa rằng Gwen đã tính toán sai be bét. Mà Gwen Anders thì không thể nào tính toán sai được.

Lần lượt từng quản lý cấp cao của tập đoàn Celestial Pet Superstores rời nệm ghế nhồi vỏ kiêu mạch để ra cửa hậu của tòa nhà văn phòng. Cuộc họp nội bộ làn này thật năng suất, mà thường là mọi cuộc họp mặt ngoài trời dưới gốc cây bạch quả kia đều luôn hữu dụng như thế. Lịch làm việc trong ngày là kiểm kê hàng hóa, hoãn kế hoạch xây dựng cửa hàng thứ mười lăm, đồng thời bàn thảo xem họ có nên tung ra thị trường dòng sản phẩm thiên nhiên chăm sóc thú cảnh được chính công ty sản xuất hay không. Rick phê chuẩn các kế hoạch quảng cáo trên truyền hình, trên báo chí, trên mạng Internet, và gửi email trực tiếp, anh cũng đồng ý cũng duyệt luôn khoản gia tăng ngân sách vận chuyển từ kho tới các cửa hàng bán lẻ. Quyết định công việc cuối cùng là, Rick đồng ý họ không còn lựa chọn nào khác mà phải buộc thôi việc một nhân viên tẩu lộng trong cửa hàng mới mở, cô này thiếu nhiệt tình trong công việc

khiến hàng loạt khách hàng phải phàn nàn. Chính sách của anh là anh tự mình phê chuẩn mọi kế hoạch sa thải nhân viên, dù họ làm ở vị trí nào.

Lúc này, chỉ còn mình Teeny đứng dưới tán cây bạch quả. Rick quan sát anh bạn mình chống những tấm nệm ghế với nhau tạo thành một ghế băng ngoài trời. Teeny duỗi thẳng chân và rên lên khe khẽ. “Tin xấu đây,” anh khoanh tay trước phần bụng rắn chắc và bảo Rick. “Tuần trước lão Cummings có thuê một chiếc phản lực riêng và đem về Providence - đặt trong tình trạng trực chiến 24/24.”

Rick gật đầu. “Gã này bắt đầu mất cân trọng rồi đây.”

“Hay chẳng qua là do tớ có nhiều bạn bè cài cắm ở những vị trí thích hợp thôi mà.” Teeny cười toe.

“Điều này ai mà chẳng biết.” Rick gập máy tính xách tay và tựa lưng vào gốc cây. Anh ngửa mặt nhìn những tán lá cây hình quạt xanh mơn mớn kết thành vòm trên nền trời xanh nhạt xa xa. Sau khi đi ăn trưa với Josie về, anh đã thay bộ vét trang trọng bằng loại quần áo anh thường mặc đi làm - áo thun và quần soóc. Rick thở dài, biết rằng thông tin Teeny vừa cung cấp có điều gì đó không ổn.

“Nếu phía chuyên thuê trực thăng được phát hiện dễ dàng như vậy, tớ e đó chỉ là cái bẫy.”

Teeny hơi phật ý. “Cũng có khả năng là anh bạn Benny đã sai, nhưng tớ đoán đó không phải bẫy đâu. Theo tớ thì lão Cummings sắp ghé qua thăm Thành phố Rung Rinh^[7] đấy.”

Rick mỉm cười nhớ lại hồi đầu anh đã phải cố gắng rất nhiều mới thuyết phục được Teeny chuyển từ đầu này sang đầu kia Hoa Kỳ với anh. Anh đã phải đưa ra những nghiên cứu nhằm chứng minh khả năng khó có động đất xảy ra ở San Francisco trong vòng một thập kỷ tới.

Teeny đã cân nhắc thiệt hơn của chuyển di cư lớn theo cách anh cân nhắc mọi hoạt động kinh doanh khác - những mối quan tâm tính toán của anh được dựa trên những khả năng xấu nhất và được trình bày huých toẹt. “Nếu có lụt thì cậu leo lên nóc nhà mà dựng trại,” Teeny vừa giải thích cho Rick vừa giơ ngón tay lên đếm. “Nếu có bão thì ngay sau khi nghe tin xấu, cậu có thể sơ tán ngay. Nếu có vòi rồng, cậu cứ việc chui xuống tầng hầm. Nhưng mà còn động đất ấy à? Bỏ bố đấy ông bạn, trừ phi tớ học bay được như chim, bằng không thì tiêu đời nhà ma mất thôi.”

“Cummings còn định làm gì nữa thế?” Rick hỏi. Anh thôi nhìn lên trời mà nhìn sang qua bạn. Thực tế là Teeny chuyển đến San Francisco một cách êm thấm. Anh chàng cánh tay phải của Rick này ít khi tâm sự chuyện đời tư, nhưng Rick biết Teeny đang quan hệ trên mức bạn bè với một người đặc biệt, và khi không phải làm việc, thì anh ta ở cùng người yêu tại khu Castro ^[8]. Teeny không che giấu sự thật mình là dân đồng tính. Anh chàng cũng không rầm rộ quảng cáo mà gì. Đó là con người anh, lối sống của anh, vậy thôi. Rick có mặt bên Teeny cái ngày hôm ấy trong trung tâm huấn luyện phục hồi chức năng, khi bạn anh quyết định rằng những tháng năm của cuộc đời là quá quý giá nên không đáng phải vờ là không phải chính mình. Không lâu sau đấy, Teeny công bố thiên hướng tình dục của mình với người thân và các đồng đội cũ trong đội bóng ở Syracuse, và rồi trái đất vẫn tiếp tục quay.

“Cummings vẫn làm những chuyện trước nay hay làm,” Teeny thủng thẳng. “Bạn học cũ ở Yale. Tay môi giới chứng khoán. Chơi golf ở câu lạc bộ. Ngoài ra không có gì đặc biệt - cái kiểu bán hươu của lão tớ trông chẳng có gì là bán cả.” Teeny ngẩng đầu lên nhìn Rick vẻ lo lắng. “Mà lão vẫn chưa liên lạc với ai hành nghề tự do trong thế giới ngầm. Tớ nghĩ lão sẽ không thuê người ngoài xử lý chuyện này đâu. Đây là thù cá nhân mà.”

Rick gật đầu đồng tình.

“Cho nên nếu chiếc phản lực được đăng ký dùng cho kế hoạch tác chiến, điều này có nghĩa tay này muốn thực hiện triệt để lời hứa xử đẹp

cậu đấy, Rick ạ.”

“Cảm ơn cậu, Teen. Nếu có tin gì mới thì báo ngay cho tớ nhé.”

“Cậu không dặn tớ vẫn làm mà.”

Họ cùng ngồi im lặng dưới tán cây một lúc lâu, không ai nói với ai câu nào. Rick nhắm mắt lim dim. Cuối cùng, Teeny hăng giọng bảo. “Ta cần phải bàn về cô Sheehan.”

Rick mở bừng mắt. “Cậu phát hiện điều gì không ổn về cô ấy ư?”

Teeny bật cười to đến nỗi chim chóc sợ hãi bay đi mất. “Tớ không chỉ không phát hiện điều gì về cô ấy, tớ còn không nghĩ mẫu người như cô ấy lại còn *tồn tại* nữa cơ đấy.”

Rick lắc đầu qua lại, cố giấu nụ cười khi anh căng cơ cổ ra. “Sao lại thế?”

“Cô ta chán ngắt, tớ chỉ nói được có từng ấy. Đánh giá hiệu suất công việc luôn xuất sắc. Không trát đòi vì vi phạm luật giao thông, không vé phạt đỗ xe, thậm chí chưa từng bị thư viện phạt vì trả sách muộn. Không đăng tải thứ gì bậy bạ trên Internet. Không nợ tín dụng. Hầu hết thời gian cô ta dành cho công việc, rồi ở nhà với con chó buồn cười, hoặc đi chơi với ba cô bạn làm chung tòa soạn. Mấy cô đấy chẳng ai có cuộc sống gì thú vị nên họ thường tụ tập ngoài công viên dành cho chó khoảng từ ba đến bốn lần một tuần. Thật mới đáng thương làm sao.”

Rick chặc lưỡi.

“Cô gái của cậu chẳng có hẹn hò gì ai cũng được một thời gian rồi. Thi thoảng cô ấy đi xem phim hay đi ăn với bạn rồi cũng dành thời gian cho gia đình cô ấy nữa. Cô ấy có ghi danh theo học lớp Yoga, nhưng lại hiếm khi đến lớp.”

“Có tin gì khác hơn về gia đình Sheehan không?”

“Chẳng có gì. Chẳng lập dị. Chẳng lừa đảo. Và chắc chắn họ không hề có quan hệ gì với Bennett Cummings cả. Cho tới giờ này, tớ có thể khẳng định họ đều bình thường, mờ nhạt y như cô ta vậy thôi. Với lại, chúng tớ cũng đã đi điều tra gần xong thân thế của từng bạn trai cũ của cô ta nữa.”

“Thế có gì thú vị không?”

Teeny xì rõ to, lắc đầu chán nản. “Ngoại trừ cái điều là cả đời tớ chưa bao giờ thấy một dúm mấy cậu chàng da trắng nào lười biếng và thảm hại hơn đám này, còn thì cả bọn đều khá không có gì đáng nói. Một tay chưa trả xong tiền vay đi học. Một tay khác từng bị tòa án vị thành niên kết tội sử dụng ma túy. Một tay khác nữa từng bị bắt vì tham gia phản đối hủy hoại môi trường. Nhưng phải nói là thế này...” Lông mày Teeny nhướn cao trên vầng trán có sẹo.

Rick kiên nhẫn chờ. “Gì chứ?”

“Không gã nào trụ lại được lâu với cô ấy cả, cậu ạ. Có khá nhiều tay từng chuyển đến căn hộ của cô ấy, nhưng không ai ở lại lâu. Chắc là cô ấy hơi bị kém về khoản giường chiếu.”

Lần này đến lượt Rick phá lên cười. Cứ dựa vào những cái hôn say đắm sau bữa trưa hôm nọ, những gì mà Josie Sheehan yếu kém về khoản kỹ năng có thể được sự nhiệt tình của cô dư sức bù đắp. Làn da mịn màng của cô nóng rẫy khi được anh chạm vào. Bờ môi nhỏ xinh của cô vồ vập tìm kiếm môi anh. Những tiếng thở dài cô khe khẽ hắt ra nóng bỏng cực kỳ.

“Cô ấy sẽ tiến bộ rất nhanh nếu gặp thầy giáo giỏi, Teeny ạ,” Rick thủng thẳng.

Teeny nhún vai. “Này ông bạn, đây là khu vực chuyên môn của cậu chứ không phải của tớ đâu nhé.”

Phải không nhỉ? Rick nheo mắt nhìn bóng nắng lọc qua kẽ lá xum xuê. Thuở xưa thì phụ nữ đúng từng là chuyên môn của anh thật, nhưng bây giờ mọi chuyện đã khác lắm rồi.

Mỗi khi nhớ lại những ngày quá khứ ấy, lòng dạ Rick lại cồn cào ân hận ghê gớm. Sự thật là trong bảy năm bắc cầu giữa lễ tốt nghiệp và tai nạn mô tô, đàn bà chiếm hầu hết thời gian tỉnh thức của anh. Nếu hồi đó anh chịu đi làm, chắc anh cũng chỉ coi phụ nữ là thú tiêu khiển. Nhưng bởi anh được tự do sống phè phỡn nhờ quỹ ủy thác kếch sù của gia đình mà không phải làm việc chi cho phiền phức, nên trò rù quyến phụ nữ trở thành chuyên môn chính của anh, một cách áp dụng những gì học được từ tấm bằng kinh doanh của Yale. Rick đã đi chu du thiên hạ để tìm thêm nhiều cơ hội mới - với phái đẹp. Đêm nào anh cũng thăm thú thị trường. Anh tậu món mới rất thường xuyên, chỉ là để bóc lột hết nguồn lực tự nhiên của món hàng rồi thẳng tay vứt trả ra thị trường tự do vài tháng, vài tuần, vài ngày, có khi chỉ vài giờ, tùy hứng của mình, theo một mức giá được giảm đi rất nhiều.

Đây là chuyện cách đây đã lâu rồi. Giờ sự nghiệp của Rick là tập đoàn Celestial Pet Superstores, và trò tiêu khiển của anh là quỹ từ thiện giấu tên người tài trợ chuyên giúp chi trả tiền chữa bệnh cho những bệnh nhân bị thương ở đâu không có bảo hiểm hoặc mức bảo hiểm thương tật quá thấp. Đàn bà không còn là lãnh vực chuyên môn của anh nữa. Họ chẳng làm anh quan tâm. Họ thậm chí không còn tồn tại với anh.

Cho đến khi anh gặp Josie.

Giờ Rick đã hiểu rất rõ việc áp dụng phương thức bóc lột thị trường tự do là sai trái, không chỉ là với Josephine Sheehan mà còn cả với Margot Cummings, cũng như với mỗi một cô gái mà anh từng chơi bời trước đây. Thực tế, việc này là hoàn toàn sai trái - theo cái cách gieo nhân nào gặt quả nấy hết mực. Rick biết rằng nếu anh muốn điều gì có hậu với Josie, thì anh phải làm mọi việc theo cách đúng đắn, đúng đắn trong từng bước một. Còn nữa, anh mắc nợ điều này với Josie, với Margot, với phụ nữ năm châu, và với cả chính anh.

Kế hoạch là Rick phải tìm hiểu con người cô. Anh sẽ hết sức từ tốn với cô, tiến từng bước chậm rãi. Anh phải làm sao cho cô cảm thấy thật thoải mái, và nhận thấy mình được trân quý. Chỉ đến lúc ấy anh mới được đề cập đến quan hệ luyện ái cùng cô.

“Tớ sẽ đến nhà cô ấy dùng bữa tối vào thứ Năm tuần này,” vẫn ngửa mặt ngắm tán cây, Rick thông báo với Teeny.

Teeny chỉ im lặng.

“Cô ấy sẽ tự tay nấu nướng. Bảy giờ tối.”

Teeny vẫn không nói gì.

Rick quay sang nhìn cậu bạn, anh chàng lúc này lộ rõ vẻ mặt nửa kính hoảng nửa như cố nhịn cười.

“Mà cậu không phải ngồi ngoài cửa nhà Josie đợi tớ đâu, Teeny à. Tớ sẽ ổn thôi.”

Teeny tròn tròn mắt, nhưng vẫn không trả lời.

“Cô ấy bảo sẽ làm món cà tím nướng với phô mai Parmesan đãi tớ.”

Rõ ràng là từ nãy đến giờ Teeny đã cố gắng hết sức để không cười phá lên. Nhưng đến khi không thể nhịn được nữa, anh ôm bụng cười sằng sặc và lăn từ sofa xuống bãi cỏ phía dưới.

Rick hiểu tại sao bạn mình lại cười chế giễu mình như vậy. Bảy năm trước anh đã thiết lập chính sách không rượu chè, không hút sách, không-và-chỉ-không đàn bà, và trong suốt ngần ấy năm Rick không hề vượt ra ngoài quy chế ấy. Một lần cũng không. Dù cho sự cám dỗ có cám dỗ đến mức nào. Ngay cả Gwen Anders, cô giám đốc điều hành quỹ từ thiện cao ráo, dịu dàng, tóc vàng và thân hình bốc lửa cũng không làm anh sao lãng. Suốt những năm quen biết cô, Rick không đếm nổi số lần cô định quyến rũ anh, dù anh biết gần đây cô còn nỗ lực hơn bao giờ hết. Chỉ riêng sáng

nay thôi, Gwen đã ba lần gọi điện cho Rick, về hoạt động của tổ chức từ thiện mà cô cần phải thảo luận cùng anh, và tất nhiên là thảo luận riêng.

Cơ mà chuyện gì đã xảy đến cho quyết tâm của anh vậy? Rõ ràng quyết tâm ấy phải chịu thua Josie Sheehan cùng con chó ngộ nghĩnh của cô lẫn món cà nấu phô mai. Vậy nên, khi thấy Teeny lăn lộn trên cỏ và cười đến chảy nước mắt, anh không thể trách bạn được. Toàn bộ câu chuyện này trông thật hết sức khôi hài.

Tuy nhiên câu chuyện ấy trông không có gì như trò hề cả. Nó chỉ trông hạnh phúc. Và hoàn toàn hợp lý.

“Chuyển biến của cháu ư?” Josie ngồi phịch xuống ghế trong phòng họp và chăm chăm nhìn bà Needleman. “Chuyển biến về chuyện gì cơ?”

Bà Gloria Needleman nghiêm nghị chấp tay trong lòng và ngấm nhìn những trang nhất của tờ *Herald* qua từng thời kỳ được lồng khung kính treo kín bốn mặt tường phòng họp - nào trận động đất năm 1906 ở San Francisco, nào sự kiện bom nguyên tử ở Hiroshima và Nagasaki, nào sự kiện Bay of Pigs, nào Watergate và sự kiện ngày 11 tháng 9.

“Đương nhiên là chuyển biến trong tình yêu - điều duy nhất có thể cứu rỗi chúng ta đấy.” Bà Needleman thôi không nhìn những mảnh lịch sử kinh hoàng nhất ấy mà quay lại nhìn sâu vào mắt Josie, khiến cô biết rằng có cố nói dối cũng chẳng ích gì. Gloria Needleman không chỉ là quái gở, không chỉ là một bà già lập dị. Người phụ nữ này có mối giao cảm mạnh mẽ với các thế lực siêu nhiên. Josie thắc mắc phải chăng đấy là do bẩm sinh hay là kết quả của những năm tháng dài với bao trải nghiệm thú vị của cuộc đời bà.

Mà đâu là do gì đi nữa, Josie vẫn có cảm giác rằng ông Ira Needleman sở dĩ đạt được những thành tựu kia là nhờ khả năng kỳ lạ của bà vợ mình.

Denise, cô tiếp tân, mang trà vào phòng họp và nhanh chóng lui ra ngay. Josie nhận thấy bà Needleman có vẻ coi thường thứ nước uống người ta vừa mang đến cho mình.

Bà khách già dìm túi trà xuống đáy ly nước, chờ đợi câu trả lời của Josie.

“Ừm, thưa bà Needleman,” Josie đăng hăng.

“Hãy gọi ta là Gloria.”

“Còn cháu là Josie.”

“Ta biết chứ.”

“Ừm, bà Gloria này.” Josie hít vào thật sâu. “Trước đây bà có làm thế này bao giờ chưa ạ?”

Ánh mắt bà ánh lên tia tinh quái.

“Ý cháu muốn hỏi ta đã bao giờ bị ép dùng trà loại rởm trong ly nhựa xộp rở tiền như hôm nay chưa ấy à?”

Josie bật cười, bị câu nói mỉa mai sắc sảo của bà khách khiến cho ngạc nhiên. Hẳn chị Bea sẽ quý bà này lắm đây. “Không ạ. Ý cháu là về mấy chuyện tình duyên kia. Về bản danh sách, về vũ trụ. Về tài hướng dẫn mai mối của bà cơ. Bà có thường xuyên làm thế này không ạ?”

Bà Gloria nhún vai và ngập ngừng giây lát nhằm lôi kéo sự chú ý của Josie. “Ta cũng chỉ là học chơi chơi thôi mà,” bà đáp, đoạn nhấp một ngụm trà nhỏ. “Và đã có vài lần thành công. Nghe cháu trả lời thế này chắc là cách ấy đang có tác dụng với cháu, đúng không nào?”

“Lạy Chúa tôi!” Josie đứng phắt dậy đóng cửa phòng họp. Cô bươn bả về ghế ngồi, hạ thấp giọng, rướn người từ tay về trước. “Cháu viết ra danh sách, như lời bà bảo, rồi nửa tiếng đồng hồ sau, *đùng một cái!* Anh

ấy đã đứng kia! Mà là cháu đang nói đến tất tần tật mọi đức tính cháu liệt kê trong danh sách đấy nhé - à ừ, những thứ mà cháu chỉ có thể tiết lộ được cho đến thời điểm này thôi - thông minh này, dí dỏm này, tốt bụng này, và, bà cũng biết ấy mà..." Cô không biết phải diễn tả cái ý niệm sexy cho một bà cụ đáng tuổi bà mình thế nào nữa.

“Một người tình đảo điên nồng cháy chứ gì?”

Josie mỉm cười. Lời câu hát ngày xưa của Elvis Presley có vẻ hơi rẻ tiền, nhưng lại khá chính xác. “Vâng, đúng đấy ạ,” cô đáp.

“Dễ thương quá đi mất,” bà Gloria vui mừng vỗ hai tay vào nhau và reo lên.

“Anh ấy sẽ đến nhà cháu dùng bữa tối vào thứ Năm này đấy ạ.”

“Hay lắm.” Bà Gloria thận trọng nhấp môi chút nước trà màu nâu đậm, đoạn thè lưỡi hít hà vì vị đắng của nó. “Thế cháu định nấu món gì thế?”

“Món cà Parmesan ạ.”

Bà Gloria ngửa cả hai lòng bàn tay chìa về phía cô, như thể đang van xin. “Tại làm sao mà cháu lại định làm món ấy? Chẳng lẽ cậu ta ăn chay ư?”

“Ừm, không phải đâu ạ.” Đúng ra thì Rick đã gọi một phần bò bít tết to dùng cho bữa trưa. Nhưng Josie không rõ vì sao món tủ của cô bỗng dừng lại mất hết điểm đến thế.

“Ta không có ý chê bai gì đâu,” bà Gloria bảo. “Chắc hẳn cháu muốn đãi khách món gì là tùy cháu. Thực ra là còn có chuyện khác đáng lo kìa.”

Josie nghiêng đầu tò mò hỏi. “Như là gì thế ạ?”

Bà Gloria nheo mắt, Josie nghe thấy bà lão thở dài sườn sượt. “Ta hôm nay đến đây vì ta có điều rất quan trọng muốn báo cho cháu hay.”

Josie ngồi thẳng lên.

“Ta có linh cảm hết sức mạnh mẽ và rõ ràng là chàng trai trẻ mới bước vào cuộc đời cháu đang lâm vào một tình huống có thể gọi là rất nguy hiểm.”

“Hả?” Josie vội kéo ghế sát lại và lập tức mùi nước hoa của bà khách xộc vào mũi cô khiến cô hơi choáng váng. “Họm đã - làm sao bà lại biết cháu quen một chàng trai trẻ ạ?”

“Chuyện này có gì quan trọng lắm đâu. Quan trọng là cháu phải hiểu những gì ta sắp nói đây.”

Josie nhú mày. Cô nhìn thẳng vào mắt bà lão và hiểu rằng bà hoàn toàn nghiêm túc. “Anh ấy có đội nhân viên an ninh rất đông quanh mình,” rồi cuộc cô cũng ngập ngừng nói. “Anh ấy giải thích với cháu là ngày nay tập đoàn lớn nào cũng thế cả. Nhưng cái gì khiến bà cho là anh ấy đang gặp nguy hiểm chứ? Thậm chí bà còn không quen anh ấy cơ mà!”

Vừa nghe đến đây, bà Gloria nhắm mắt lại. Josie nín thở. Quy trình là như thế nào ấy nhỉ, khi một bà lão 84 tuổi ngồi im phăng phắc và ngừng cử động tay chân? Hô hấp nhân tạo chẳng? Thực hiện sơ cứu chống nghẹt thở chẳng? Hay là véo thật mạnh chẳng?

Bà Gloria giơ một cánh tay lên, bàn tay nhợt nhạt và nhăn nheo của bà hướng về phía cô như ra hiệu cho cô tránh xa, nhưng ngoài những động tác đó ra, bà vẫn ngồi bất động như cũ. Vài giây dằng dặc trôi qua. Josie nhấp một ngụm trà. Dù chẳng muốn nhưng cô vẫn không cưỡng lại được suy nghĩ một miếng bánh baklava của ông Paulie vào đúng giây phút này thật sẽ ngon lành biết bao.

Josie lo cho Rick. Anh có đang gặp chuyện gì không? Phải chăng đội ngũ nhân viên an ninh kia còn lo chuyện gì khác ngoài công việc bảo vệ một tổng giám đốc bình thường? Còn nữa, cô biết rõ được anh đến chùng nào cơ chứ?

“Người tình của cháu là người phức tạp, Josie ạ.” Bà Gloria mở bừng mắt và để lộ ánh nhìn dữ dội hiếm thấy ở một người có tuổi như bà. “Ta tin là chàng ta sẽ phải cần đến sự tha thứ và thấu hiểu của cháu, mà sẽ sớm thôi. Ta nói cho cháu biết trước để cháu chuẩn bị tinh thần.”

Josie nhú mày. “Anh ấy không phải người tình của cháu đâu. Chúng cháu chỉ mới quen thôi!”

Bà lão nhún vai. “Nhoáng cái là thứ Năm đến ngay ấy mà.”

Josie há hốc kinh ngạc. Chỉ trong mấy phút đồng hồ, bà Needleman đã bĩ bai món tủ của cô, vừa cho rằng bạn trai mới của cô là mờ ám, rồi còn nói trắng ra là kết tội cô đã thỏa! Cô không chịu chấp nhận ba cái lời vớ vẩn này từ ai cả, dù cho đó là từ Beth - hay từ Bea, Ginger hay Roxie chẳng nữa! Josie khịt khịt mũi và ngồi thẳng lên hơn. “Thứ lỗi cho cháu nhé, nhưng hôm trước bà vừa dặn cháu phải biết kén chọn một chút cơ mà - bà không nghĩ là cháu ít ra phải chờ đến buổi hẹn hò thứ ba rồi hăng nhảy lên giường anh ấy sao?”

Bà Gloria bật cười, đôi vai gầy guộc nhấp nhô dưới lần độn vai bằng vải sợi tổng hợp.

Josie dựa hẳn vào lưng ghế và ngộ ra rằng cuộc trò chuyện này là một trong số những trải nghiệm kỳ lạ nhất của cuộc đời cô. Bà Gloria này, hoặc điên rồ, đang diễn trò để gây sự chú ý, hoặc bà có những khả năng tâm linh nào đó. Có thể bà là phù thủy. Hoặc thiên thần hộ mạng. Hoặc là đấng sĩ diệt ma cà rồng ở tuổi bát tuần. Josie khoanh tay trước ngực nhìn bà lão đang cười khúc khích, và nhận ra rằng điều duy nhất quan trọng lúc này là những gì bà Gloria nói về Rick.

“Thôi được, cứ cho là cháu chấp nhận bà bảo rằng người tình của cháu - ý cháu là anh Rick ấy - đang gặp nguy hiểm đi. Thế cháu có phải cảnh báo cho anh ấy không ạ?”

Ngay khi vừa nghe xong câu cô hỏi thì bà Gloria ngưng bật tiếng cười. Bà lắc đầu buồn bã và giơ tay chạm vào cánh tay đang khoanh trước ngực của Josie. “Cậu ấy biết từ lâu rồi cơ, cháu ạ, và thực ra, đây là món nợ đời đấy.”

Ông Bennett tìm ra vợ mình ở chỗ bà thường đến. Bà Julia mang chiếc ghế tựa kiểu cổ ra gần cửa sổ lớn nhìn ra khung cảnh đẹp như vẽ bên ngoài, rồi bà ngồi đấy nhìn trùng trùng xuống bãi đất thoải thoải chạy dài đến tận cầu cảng Newport. Ngày nào vợ ông cũng mang cái ghế quý sứ này ra sát cửa sổ. Để rồi đêm đến, cô hầu phòng lại xách cái ghế ấy trở lại bên chiếc bàn nước cổ kính. Để làm quái gì cơ chứ? Ông Bennett không biết tại sao mọi người còn để ý đến mọi thứ trong nhà này làm gì nữa - cơm nước, quét tước, hoa cỏ. Dường như mọi thứ đều vô nghĩa cứ như là chăm sóc nhà cửa búp bê mà thôi.

Ông Bennett nhẹ chân bước trên nền nhà lát gỗ để đến bên bà Julia, hai chân ông nặng như đeo đá. Ông tự hỏi cảm giác hãi sợ của ông bây giờ liệu có giống cảm giác của thân nhân người mắc bệnh Alzheimer chẳng - ta đến bên người mình thương yêu, nhưng ta không rõ họ còn ở đấy hay không. Ta nói chuyện với họ, nhưng ta không biết họ hiểu được mấy phần của câu chuyện ta vừa kể. Julia đã không còn tỉnh táo nữa. Phải, não bộ bà còn nguyên vẹn nhưng hỗn phách bà đã ra đi từ lâu. Cũng là Rick Rousseau đã đánh cắp lấy phần hồn của bà ấy.

Ông Bennett cúi xuống âu yếm hôn lên đỉnh đầu vợ mình. Nhớ lại hồi họ mới gặp nhau khi còn đi học, tóc bà Julia đẹp rục rĩ khiến ông phải say mê, những đợn sóng màu vàng nhạt phản chiếu ánh mặt trời như tấm kính. Hồi ấy bà là cô hoa hậu. Bà có sống mũi dọc dừa xinh xắn, mắt xanh nhạt, cặp môi đầy đặn và hàm răng đều tăm tắp. Bà có bàn tay tao nhã, cặp chân thon dài và bầu ngực rắn chắc. Bà là con nhà dòng dõi lâu đời của miền New England, cũng như gia thế nhà ông, và sở hữu mối quan hệ xã hội tốt xứng đáng làm vợ một nhà tư sản công nghiệp lừng danh. Rồi chuyện gì đến đã đến, bà sinh cho ông một mụn con gái. Con bé được thừa hưởng dáng vẻ xinh đẹp của mẹ và trí thông minh của cha.

Ông Bennett đã luôn tin rằng, ở cương vị làm cha làm mẹ, họ đã chăm sóc chu đáo cho con mọi bề. Julia ở nhà chăm sóc con, trong lúc ông Bennett gây dựng cơ đồ. Margot được yêu chiều hết mực. Con bé có cả sự tự do và cơ hội học hành. Margot học nhảy, học chơi dương cầm và học tiếng Pháp. Cô theo học toàn trường tư chỉ dành riêng cho giới thượng lưu và tham dự trại hè thường xuyên. Khi tròn 16 tuổi, cô đã được tặng chiếc xe BMW mui trần đời mới nhất màu đỏ chói. Đại học ở Yale. Quần áo đắt tiền chỉ có ở Đại lộ Số năm nổi tiếng xa hoa.

Tuy nhiên ông Bennett không hoàn toàn viển vông. Ngay từ khi con còn bé, ông đã biết nó không thừa hưởng mọi thứ cần phải có để thành công trong cuộc sống. Margot thiếu nghị lực. Nổi cáu khi phải vào khuôn phép. Không hề biết ý nghĩa của việc kiểm chế bản thân. Vậy nên khi con bé phải nạo thai ở tuổi 19, ông Bennett thất vọng tràn trề nhưng không hẳn ngỡ ngàng. Mãi cho đến đêm xảy ra tai nạn, cuộc đời của Margot là chuỗi ngày trác táng quá độ - quá nhiều tiệc tùng, quá nhiều ma túy và quá nhiều những gã trai hư hỏng.

Và Rick Rousseau là kẻ đốn mạt nhất trong số những kẻ đốn mạt. Thằng khốn làm Margot mang bầu năm 19 tuổi, rồi đã cướp đi sinh mạng con bé ở tuổi 28.

Mắt vẫn trần trối nhìn ra đại dương, bà Julia giơ tay lên vỗ nhẹ vào tay chồng đang đặt trên vai mình. Bà lặng thinh không nói không rằng.

“Đến lúc rồi mình à,” ông bảo, cùng nhìn ra ngoài cửa sổ với bà, tìm xem thứ gì đằng xa kia đã thu hút lấy bà đến thế, hết ngày này sang ngày khác, hết tháng này sang tháng khác, hết năm này sang năm khác. “Tôi đã sắp đặt hết mọi thứ.”

Bà Julia siết nhẹ tay ông ra ý hiểu.

“Thằng ấy nhất định phải trả giá, phải không mình,” Bennett thì thầm.

Bà Julia gật đầu làm mái tóc chấm vai của bà lướt nhẹ lên bàn tay ông.

“Mình hãy nhắc lại lần nữa là mình muốn chuyện này đi.”

Thật chậm rãi, bà Julia quay lưng lại đại dương và nhìn vào chồng. Bà ngẩng mặt lên nhìn ông. Cặp mắt bà vô hồn. Những nếp nhăn hằn sâu trên khóe miệng. Thịt da bà mềm nhão trên đôi má một thời làm ông phải say đắm. “Giết nó đi,” bà bảo, nét mặt bà lạnh tanh khiến ông Bennett sợ hãi lùi lại. “Ra tay vì em đi.”

Ông Bennett nén cơn há hốc. Giờ đây người vợ xinh đẹp của ông biến thành kẻ xa lạ độc ác - bị mất mát và thù hận ăn mòn hết thể xác lẫn tâm hồn. Sao ông có thể lại để cho chuyện này xảy ra được nhỉ? Làm sao ông lại phụ lòng hai người phụ nữ trong đời ông đến mức cực cùng, thâm hiểm đến thế? Làm sao ông - người đàn ông trọng vọng, uy quyền, thông minh - lại để cho một thằng nhãi như Rick Rousseau hủy hoại đời vợ con mình?

“Anh sẽ bị bắt,” ông trải lòng với vợ. “Anh chắc chắn sẽ phải sống nốt quãng đời còn lại trong tù đấy, mình ạ.”

Bà Julia nhún vai và cử động nho nhỏ ấy như rút hết sinh lực trong cơ thể gầy yếu của bà. Bà lại quay lưng với chồng và hướng mặt ra biển.

Bennett biết vợ không muốn mình ở lại. Ông rời khỏi phòng khách, tiếng bước chân ông vọng vang trong căn nhà trống trải, hòa với nhịp tim thình thịch trong cơ thể ông giờ chỉ như một cái xác vô hồn.

Ông sẽ thực thi chuyện phải được làm, mặc dù sự thật là trong ông chẳng còn hứng thú mà thực hiện - mà chỉ còn sự mệt mỏi và ý thức trách nhiệm sáo mòn.

Rick dễ dàng tìm thấy nhà Josie và không gặp bất cứ trở ngại nào. Cô ở trên tầng hai một tòa nhà chung cư trát vữa sơn trắng tọp lạc ở quận Mission, bên con phố nhỏ một chiều từ đại lộ Mười bảy rẽ sang. Rick

vẫy tay từ biệt Teeny khi bạn anh vừa lắc đầu vừa lái chiếc Lexus rời khỏi lề đường. Anh tự hỏi không biết đến bao giờ Tenny mới hết thấy buồn cười với chuyện anh đã đánh đổi cuộc sống cô quạnh lấy tình bạn tri kỷ của Josie Sheehan. Rick nghĩ cũng phải mất ít lâu đấy.

Rick dừng bước trên vỉa hè và ngược nhìn lên, bụng trầm trồ thán phục dàn hoa tươi và cây cối xanh um trồng trong chậu treo đầy ban công nhỏ xinh có lan can bằng sắt uốn hình hoa trang nhã trên căn hộ của Josie. Anh liếc xuống bó hoa tươi trên tay, hy vọng rằng so với hoa nhà cô, hoa anh mang đến không đến nỗi quá nhạt nhẽo.

“Gừ... rừ... rừ... ăng!”

Âm thanh ấy phát ra từ ban công. Rick lại ngẩng đầu ngó lên và thấy một cái mõm tròn tròn thò ra giữa hai chấn song sắt của ban công. Hai con mắt tròn xoe, đen láy dán vào anh đứng dưới này.

“Chào anh bạn Genghis!” Rick nhận thấy con chó vẫn chưa được xén tỉa lông, dù là miễn phí hay có phí.

Chiếc lưỡi chú chó dòng Labradoodle thè ra qua cả môi dưới và đuôi nó bắt đầu xoay tít như chiếc quạt trần lông lá. “Gâu... gâu... gâu!” chú chó sủa nhặng.

Josie xuất hiện ở ngưỡng cửa ra ban công, miệng chụt chụt như tiếng hôn kêu gọi con chó vào nhà. Rick nhận thấy cô bới tóc cao và cạp gọn sau gáy, tuy nhiên vẫn còn vài lọn tóc lợt khỏi kẹp và xõa quanh gương mặt cô. Cô thật xinh đẹp, không theo cách người đời thường đánh giá. Josie không hề giống những cô gái mà anh từng theo đuổi trong quá khứ, càng không giống những mỹ nhân vẫn tiếp tục theo đuổi anh bây giờ. Cô dễ thương, vui tính và chân thành. Ở Josie có một điều gần giống với sự ngây thơ. Rick biết mình đã nói đúng tối hôm ấy lúc còn ở đồn điền, khi anh bảo Teeny rằng Josie gọi lên trong anh một thứ tình cảm lạnh mạnh.

“Vào nhà ngay, thằng quỷ,” Josie bực mình gắt Genghis.

“Anh vào ngay bây giờ đây,” Rick đáp lời, bật cười khi thấy Josie phát hoảng và đỏ bừng mặt vì ngỡ ngàng.

“Lạy Chúa tôi! Em không nói anh đâu! Anh đâu phải đồ quý... phải không thế?” Trông Josie bối rối như giọng nói của cô. “Anh đến sớm rồi! Anh đã đứng dưới đó bao lâu rồi thế?”

“Đủ lâu để hối hận vì đã không lên với em sớm hơn.”

Josie mím môi, rõ là để kiềm chế một nụ cười rạng rỡ và sung sướng. Cô cố ra đến ban công trước khi vỡ òa cười hết cỡ.

“Có chuyện gì thế hỏi cô Juliet?” Rick hỏi.

Josie nắm chặt ban công bằng sắt và nhìn rạng rỡ xuống anh. Cặp má tròn của cô hồng rục và đôi mắt cô lấp la lấp lánh.

“Gâu!” Con Genghis lên tiếng, đứng trên hai chân sau và gác móng vuốt chân trước lên thành lan can.

“Cửa mở sẵn rồi đây,” Josie bảo và vụt chạy vào trong.

Giây lát sau, Josie đã đứng sẵn ở đầu cầu thang đợi Rick. Cô đã xoa tóc, khiến những lọn tóc mềm mại rủ xuống hai vai. Josie mặc quần jean và áo hồng cổ trễ rất xinh xắn hé lộ chút khe ngực lấm tấm tàn nhang. Trông cô thật tròn trịa và mềm ấm làm Rick chỉ muốn vùi mặt vào đường cong cong nơi cổ cô và bấu ngáp ngón tay mình vào da thịt cô. Nhưng anh tự nhủ lòng phải gác mong muốn đó sang một bên. Cảm giác thật lạ lẫm, khi phải tự mình phê bình mình như thế. Anh không thể nhớ được lần cuối cùng anh từng hành động gì với phái đẹp ngoại trừ những điều như chính anh mong muốn, ngay khi anh muốn, trong bao lâu đều do anh muốn. Lần cuối cùng anh phải đấu tranh tư tưởng giống lần này cũng phải là từ trước khi anh bước vào tuổi dậy thì.

Một quả bóng lông to tướng màu nâu sậm từ góc tối bay vút trong không trung và tông thẳng vào người Rick. Suýt chút nữa Rick ngã ngối

xuống đất, mà như vậy thì chắc hẳn anh sẽ đè nát bó hoa anh đang giấu sau lưng.

“Ngồi xuống!” Josie quát to. Genghis rút móng vuốt khỏi ngực Rick và ngồi như lời cô bảo, dù cả người nó ngọ nguậy không yên vì quá phấn khích.

Josie choàng tay quanh cổ chú chó và xấu hổ nhìn anh. “Em hết sức xin lỗi. Hai đứa em vẫn còn đang học cách chào đón khách lịch sự.”

Rick bật cười khi nghe kiểu nói chửi của Josie, rà bàn tay không cầm gì lên ngực áo vừa bị con Genghis làm nhàu nát để xem áo có rách hay đứt cúc hay không. Chẳng thấy tổn thất nào, Rick mỉm cười với cô. “Anh phải thú thật là đã lâu lắm rồi chưa ai bày tỏ tình cảm với anh mãnh liệt như vậy.”

Josie nhăn mặt.

“Biết đâu lần sau lại là em thay vì Genghis nhỉ?” Rick rút phắt bó hoa đang giấu sau lưng chìa cho cô. “Josephine Sheehan, anh tặng em này,” Rick bảo, trình ra một tác phẩm sáng tạo của nghệ nhân kết hoa tươi cho cô. Anh đặt họ làm một bó hoa theo mùa và giản dị, nhưng nhất thiết phải thật đẹp. Hy vọng là tiền nào của đó.

“Đẹp tuyệt vời!” Josie giơ cả hai tay đón bó hoa và vùi mặt mình vào đấy - đúng như kiểu mà Rick đang ao ước được hít vào những núi đồi thung lũng của thân thể cô. Cô kiễng chân và đặt lên má anh một cái hôn. “Anh chu đáo quá. Vào nhà đi anh.”

Anh vừa dậm bước đi, Josie đã nghiêm khắc chỉ tay xuống đất ra lệnh cho Genghis nằm xuống. Thật đáng ngạc nhiên là chưa đầy ba giây sau, con chó đã làm theo lệnh của cô.

Rick theo Josie vào trong căn hộ. Anh biết là lẽ ra mình phải tận dụng những giây phút đầu tiên lúc này để lịch sự quan sát phòng khách nhà cô. Thế nhưng, mắt anh chỉ thèm thuồng dán vào cặp mông tròn căng của

Josie lúc cô vội vã vào bếp tìm bình hoa. Cô có cặp mông nở nang và hai đùi trông như một trời thiên đường sẵn chắc.

Khi cô rẽ vào góc khuất mang theo cả cặp mông đi cùng, anh đành nhìn quanh phòng khách. Căn phòng không lớn, nhưng mang đậm bản sắc, và rõ là Josie đã đầu tư rất nhiều chất xám để trang trí nơi này. Nền nhà lát gỗ sạch bóng như gương. Trần nhà cao mang một màu trắng tinh khôi. Bức tường trong cùng màu mận chín, tím sậm đến mức gần ngả sang đen. Ba mặt tường kia sơn màu lá non, rồi còn thêm nhiều cây cảnh, cùng rất nhiều tranh vẽ nhiều màu sắc và gối kê khắp nơi trong căn phòng mà nếu không được trang hoàng như thế thì sẽ trông rất tẻ.

“Nơi này xinh thật. Em tự sơn tường nhà đấy ư, Josie?”

“Chứ còn sao nữa,” cô từ trong bếp nói vọng ra. “Anh có thích không? Nhiều người cứ bảo em dùng nhiều màu sắc sẽ quá.”

“À... oooôi!” Rick kêu lên, một cú thúc bất ngờ vào hạ bộ khiến anh kinh ngạc. Với mồm sục dính vào đúng chỗ, con Genghis bắt đầu ra sức hít hà quanh quần anh với vẻ háng hái không biết ngượng là gì.

“Vậy là anh không thích rồi chứ gì?” Josie cầm bình hoa vòng ra cửa, trán hơi nhăn nhăn trông đến yêu.

Rick quyết định tha cho con Genghis. Anh bí mật gạt nó sang bên cạnh chân mình để Josie khỏi nhìn thấy nó vừa phạm lỗi tày đình. “Không, làm gì có. Anh thích lắm chứ. Kiểu trang trí này rất lạ mắt.”

“Phải rồi. Beth, em gái em cũng nói y hệt như anh, trong lúc em *biết* nó ghét phòng này lắm.” Josie đặt bình hoa lên bàn nước rồi ngồi xuống sofa.

Rick ngồi xuống bên cô trong lúc con Genghis bám sát anh không rời. Ngay khi người anh vừa chạm mặt ghế, con chó đã nhảy lên, dụi mồm vào lòng anh lần nữa.

“Không được! Xuống ngay!” Con chó vội rụt mõm lại, chui xuống gầm bàn và ngước mắt nhìn họ ra vẻ tội lỗi ghê lắm. Josie lắc đầu phàn nàn. “Em biết con này khó thương, cho em xin lỗi nhé. Em đang dạy dỗ nó đây. Genghis đã học sáu lớp võ lòng huấn luyện chó nghe lời chủ, nhưng sau đó tại em không kiên quyết nên em nghĩ Genghis chẳng tiến bộ gì cả.”

Rick chặc lưỡi không dám nghĩ đến khả năng nếu không được huấn luyện, Genghis còn thích người hít đũng quần đến đâu. “Em biết là Celestial Pet có mở nhiều lớp học ngay bên trong cửa hàng, rất tiện em ạ. Tụi anh có một nhân viên từng là chuyên gia huấn luyện chó chuyên nghiệp. Anh sẵn lòng sắp xếp cho em lớp nào đó.”

Josie gật đầu. “Ồ, em biết chứ! Họ giỏi lắm! Genghis đã tốt nghiệp lớp cấp 1 ở cửa hàng Daly City, thuộc công ty anh đấy.”

Rick gượng cười, thầm nhắc mình nhớ là phải kiểm tra ngay chất lượng các lớp dạy chó nghe lời, trong toàn bộ hệ thống các cửa hàng. Thực tế, anh đã nghĩ rằng đây là lúc anh nên thuê chuyên gia tư vấn về hành vi động vật mà bấy lâu nay ai ai cũng ca ngợi đấy. Rick liếc nhanh con Genghis vẫn nằm dưới gầm bàn và lăm lét nhìn lên.

“Beth nói rằng nếu anh chịu được con Genghis nhà em, thì anh là thần hộ mệnh rồi.”

Rick bật cười, nghĩ rằng chắc Beth ám chỉ điều gì khác. “VẬY RA EM ĐÃ TÂM SỰ VỚI EM GÁI VỀ ANH RỒI Ừ?”

Josie nhún vai, hai má cô lại đỏ bừng vì thẹn thùng. Josie có làn da mịn màng và trắng hồng không chỉ ở mặt, ở cổ, làm anh mê mải ngắm đường cong trên cổ, trên hai vai và cả xương quai xanh trước ngực Josie. Anh ngăn không cho mắt mình tiếp tục nhìn sâu xuống nữa.

“Anh có muốn biết em nói gì với Beth không?”

Khi nhìn lên Rick nhận ra cô đang tùm tùm cười. “Có chứ,” anh đáp.

“Em kể với Beth là anh rất đặc biệt, rằng ở anh có cái gì đó chứng tỏ anh là người đứng đắn.”

Rick thoáng rùng mình. *Đứng đắn ư?* Dù không muốn mà cũng chẳng mong, hình ảnh Margot tràn về tâm trí anh, gương mặt xám ngoét và thân mình gầy trơ chỉ còn chỉ còn da bọc xương. Trông Margot như người đã chết từ lâu dù bao nhiêu máy móc vây quanh vẫn không ngừng hoạt động nhằm duy trì sự sống cho cô lâu nhất có thể. Cô đã chết từ lâu trước khi cơ thể cô chịu đầu hàng. Cô đã biến mất từ cái đêm tháng Sáu của bảy năm về trước, khi Rick chộp ngang eo cô và đặt lên chiếc Harley, nài nỉ cô rời buổi tiệc để cùng anh phóng xe như bay dưới trời mưa. Họ cùng cười ngất lúc anh kéo hai chân cô vắt ngang thân chiếc xe mô tô phân khối lớn. Cô đã ngẫu nhiên hôn anh rồi bảo anh hãy đội chiếc nón bảo hộ duy nhất - còn cô thì không muốn làm rối tóc mình. Rick cảm nhận được hai bầu ngực và cái bụng săn chắc của cô áp lên lưng anh khi anh rồ ga cho xe phóng vọt đi. Anh gài số xe khi cô lả lơi cắn nhẹ vào gáy anh. Thật bất cần. Điên rồ. Sai quấy. Cần sa, men bia, và cocaine trộn vào nhau sôi sục trong huyết quản anh, kết hợp với cảm giác hồi hộp trong chuyến săn tìm một cuộc chơi thác loạn. Trong cái đêm mưa tầm tã ở Rhode Island ấy không có gì gọi là đứng đắn cả. Trong tâm hồn Rick khi ấy chẳng có lấy thứ gì đáng gọi là đứng đắn.

“Rick, anh đói bụng chưa?”

Tiếng Josie đưa anh về với thực tại, vẻ mặt dịu dàng tin cẩn của cô làm anh tràn ngập bao mâu thuẫn giằng xé. Rick muốn cảnh báo cô hãy tránh xa anh. Anh lại muốn dìu cô lên giường. Chắc có lẽ Teeny nói đúng...

“Anh muốn uống một ly vang không?”

“Không, cảm ơn em. Anh không uống rượu.”

“Ồ, không sao.” Josie chỉ gật.

Rick chờ cho vẻ thông hiểu lan tỏa trên mặt Josie, lồng vào đấy như mọi khi là vẻ thương hại hoặc chệch bai. Anh chẳng trông thấy gì cả. Thay vào đó, cô chỉ nhìn anh cười hiền và dịu dàng đặt một bàn tay thánh thiện lên tay anh. “VẬY Ể em đi lấy bia gừng rồi anh giúp em làm đồ ăn nhé.”

Trước khi cô kịp đứng dậy, Rick đã kéo cô sát lại và ghì siết cô trong tay mình, cảm nhận một làn sóng xúc cảm nóng bỏng dâng nhanh trong người anh, làm anh nghẹt thở. Anh ôm chặt cơ thể mềm mại của cô. Cô cũng siết chặt vòng tay quanh người anh. Rick như muốn ôm mãi cho trọn cuộc đời quý giá này.

Cuộc đời quý giá - thật là một lời miêu tả hoàn hảo. Cuộc sống là một kho báu, mà bảy năm về trước anh đã vứt bỏ nó đi, để rồi từ sau đó lại phải dành từng giây từng phút tìm lại nó cho mình, gầy dựng lại nó từ tận trong cốt lõi. Và cho đến trước khi gặp Josie, anh vẫn cho rằng trên đời không có cô gái nào phù hợp với con người mới của anh.

Rick nghe hơi thở ấm nóng của Josie phả vào tai mình khi anh ôm cô trong vòng tay. Anh hít sâu hương thơm từ mái tóc và làn da cô - thật ngọt ngào, thật tươi mát.

“Có chuyện gì không ổn à?” Tiếng Josie hỏi nhẹ như tiếng gió thoảng. “Anh không sao chứ?” Josie áp thân hình ấm nóng vào người anh.

“Anh không sao cả,” Rick khàn giọng trả lời, quyết định là mình không được ngã vào vòng tay cô chỉ sau mười phút hẹn hò. Anh cố tỏ ra cứng rắn. “Anh thật thích người em, thật mềm mại.”

Josie cười khúc khích khiến người cô rung rung trong tay anh. “Người anh cũng tuyệt vời quá đỗi. Em để ý thấy điều này khi anh hôn em hôm thứ Hai ấy.”

Với hơi thở đã bình ổn hơn, Rick buông vòng tay và khẽ đẩy cô ra xa. Anh nhìn vào cặp mắt xám nhạt đầy lo âu của cô. “Anh luôn thích món cà Parmesan,” anh nói, rõ ràng là lảng sang chuyện khác.

Một bên chân mày Josie nhướn rõ cao. “Thật không?”

“Thật mà.”

Trong lúc họ nói chuyện, con Genghis lên đi lúc nào không hay. Nó lựa đúng lúc ấy để quay lại và thả một vật lên đùi Rick. Cái vật ấy nặng nề rơi vào lòng anh.

Phải mất cả giây để Rick kết hợp giữa mắt nhìn với não bộ, bởi anh thì là cái thứ đang nằm gọn trong lòng anh kia chính là một cái dương vật to đùng, nhưng nó không phải của anh. Thứ này bằng cao su. Và có nút tắt/mở hẳn hoi.

Anh nghe Josie há hốc. “Ôi Chúa ơi,” cô lẩm bẩm. “Ôi, không.” Cô lồm cồm bò lên đùi anh định lấy lại nhưng Rick đã chộp được món đồ chơi và giơ cao ngoài tầm tay với của cô. Josie ngã nhoài lên lòng anh, chơi với cố giành lại nó.

Rick phải cố lắm mới không cười sằng sặc. Anh giơ món đồ chơi ra chỗ sáng và vờ ngắm nghía, trong khi Genghis hớn hở lao đến gần, hai tai ve vẩy và hai con mắt xoe tròn háo hức. Rõ là con chó đang muốn chơi trò nhặt đồ chơi về cho chủ - với món đồ chơi làm bằng cao su khổng lồ ấy.

“Anh tưởng toàn bộ đồ chơi cho chó em đều mua ở tiệm Celestial Pet cơ mà,” Rick cười nhẹ và nói.

“Tôi đến chết mất thôi.” Cô vùi mặt lên đùi anh.

“Anh chắc chắn là trong kho hàng công ty anh không có món quý hóa này đâu. Bằng không thì anh đã nhớ rồi.”

Con Genghis sốt ruột nhảy chồm lên giật phăng món đồ chơi trong tay Rick. Chắc là răng nó chạm vào nút bật vì khi con chó ngoạm lấy nó và chạy ra ngoài, thì cái món sex toy bắt đầu rung bần bật và uốn éo giữa hai hàm răng sắc nhọn. Cứ nhìn cặp mắt sáng rực của Genghis cũng đủ biết nó đang khoái trá đến nhường nào.

Bất ngờ, Josie đứng bật dậy và đuổi theo con chó. “Thả xuống ngay, trời ạ!” Cô quát to. “Thôi đi! Không! Buông ra! ĐỒ chó hư!” Rồi cô mắng mỗ một tràng, toàn những từ ngữ Rick thật lòng mong là không phải một phần trong giáo trình các lớp dạy chó vâng lời của công ty anh, trong khi suốt lúc ấy con Genghis lại trông như đang được nô đùa vui vẻ nhất đời.

Đến đây, Rick chịu không thể nào nhịn thêm được nữa, nên bật phá lên cười. Anh cười lăn lộn như bảy năm qua anh chưa từng cười thoải mái đến thế bao giờ. Nước mắt anh chảy ràn rụa khi nhìn con chó giống Labradoodle hào hứng nhai ngốn ngấu cục cao su hình dương vật cùng cô chủ tóc lổn xoăn của nó đuổi nhau chạy quanh phòng khách.

Cuối cùng, Josie chạy chậm lại và đập tay vào đùi vẻ tức giận. “Tao sẽ vặn gãy cổ mày cho xem, đồ chó ngu đần kia!”

Rick càng cười to hơn trước.

“Anh đừng ngồi đó mà cười nữa - làm gì đi chứ!” Josie hét lên rồi vùng chạy tiếp.

Rick không chờ cô phải nói đến lần thứ hai. Ngay khi con Genghis thực hiện vòng chạy thứ hai quanh bàn nước, Rick chuồi nhanh xuống và ôm ngang người nó. Anh ôm con chó trong tay lăn một vòng trên nền nhà, một cú tấn công tước bóng thật gọn mà chắc hẳn Teeny phải tự hào. Josie định dừng lại đúng lúc nhưng cô vấp phải anh và con chó nên ngã sầm xuống thảm, ngay cạnh chỗ anh nằm. Chắc Rick mãi cười nên nói lỏng tay khiến con Genghis quẫy mạnh, thoát khỏi tay anh, chạy biến đi cùng chiếc dương vật giả. Josie úp mặt xuống tấm thảm dày và rên lên chịu thua.

“Cả đời em chưa bao giờ ê chề như hôm nay cả,” cô lầu bầu vào trong thảm.

Rick đặt bàn tay anh lên eo lưng cô. Anh để tay mình im đấy, trong lúc cười mãi không thôi, và anh chợt nhận ra rằng - anh đang hạnh phúc. Ở

bên Josie làm anh hạnh phúc. *Hạnh phúc hẳn phải là như thế này đây.*

Cô hơi nghiêng đầu, hé mắt nhìn qua tấm rèm của những lọn tóc lượn sóng. Một giọt nước mắt nhỏ xíu từ hốc mắt cô chảy ngoằn ngoèo xuống gò má lấm tấm tàn nhang.

“Ôi kìa, Josie, có gì đâu mà phải khóc nào.”

Cô gật đầu, sục sục. “Phải thôi. Sao cũng được. Chắc bây giờ, anh chỉ muốn đi về ngay.”

Rick ghé lại gần, mặt anh kề sát mặt cô. Anh có thể ngửi thấy hơi thở ngọt ngào của Josie. Anh âu yếm vén những lọn tóc xòa xuống má cô, và khi giọt nước mắt bé xinh kia sắp nhỏ xuống từ đầu mũi Josie, đôi môi anh vội vàng đón lấy.

“Đừng ngưng chú em,” anh thủ thỉ.

Josie thốn thức. “Phải rồi. Những chuyện thế này xảy ra rất thường mà, em biết chứ. Chỉ là kiểu hẹn hò cơ bản tìm-hiểu-lẫn-nhau của anh thôi chứ gì. Chẳng có gì phải ngưng cả.”

Bàn tay anh trở lại eo lưng cô. Anh thấy cô ưỡn người về phía anh. Rick cảm nhận hơi ấm từ cơ thể cô truyền qua vải áo hồng mỏng nhẹ. Chẳng còn cân nhắc thiệt hơn được điều gì, anh luồn tay xuống gấu áo cô vuốt lên và cảm nhận làn da trần của cô trượt trên tay anh. Josie rên lên khe khẽ. Rick luồn tay xuống dưới, qua lưng quần jean và xòe rộng tay trên hông cô căng mẩy.

“Rick này?”

Anh lật người cô xuống. Nằm đè lên trên cô. Josie dang rộng hai tay và hai chân chào đón anh. Anh áp miệng mình lên môi cô và Josie cũng hé mở chào đón anh ở đó. Lạy Chúa, anh chưa bao giờ ôm một cô gái sẵn sàng hiến dâng nhiều như cô. Anh cũng chưa bao giờ có cảm giác rạo rức

nóng như ngọn lửa thiêu đốt anh trong lúc này - với mọi điều thêm thắt. Anh thích cô. Anh quan tâm đến cô. Anh không muốn tổn thương cô.

Rick cố gắng dứt môi mình khỏi miệng cô. “Ôi Josie, thôi chết, anh đang cố đứng đắn đấy chứ. Anh nói thật đấy.”

Để đáp lại lời anh, một tay cô phát vào mông anh trong khi hai chân cô quắp ngang hông anh. “Nếu anh là quý ông phong nhã thì anh sẽ phải tiếp tục hôn em nữa đi.” Nói rồi cô chộp lấy tóc anh mà kéo giật anh xuống mình.

Rick lạc lối - lạc trong mùi hương nóng bỏng của làn da cô cùng lưỡi cô trơn trượt mềm mại lẫn trong cái cách cơ thể anh bị ham muốn được gắn kết với cô nuốt chửng. Hai cánh tay Rick luồn xuống lưng cô cùng lẫn qua cho đến khi anh trở mình nằm ngửa. Josie ngoan ngoãn lăn theo anh.

Một tiếng động lạ chậm chạp xuyên qua màn sương khoái cảm che mờ tâm trí anh. Rõ ràng Josie cũng nghe thấy, vì cô chột nằm yên trong vòng tay Rick. Môi cô rời môi anh và Josie ngồi thẳng lên, xoay mình nhìn quanh, cử động ấy khiến hạ thể của cô chà xát lên hạ thể của Rick. Chẳng có cách nào mà cô không thể không nhận thấy một bộ phận cương cứng đang chọc lên dưới bụng mình.

“Ôi, hay ho thật đấy,” Josie lên tiếng, hai tay chống nạnh, cô chăm chú nhìn qua đầu Rick. Âm thanh vẫn tiếp tục, một tiếng động nghèn nghẹt, cọt két, cù cưa qua lại.

“Rè... è... è... Rè... è... è...”

“Genghis đang nhá cái máy rung của em đấy,” cô nhìn xuống Rick thông báo.

“À, vậy ra em thích gọi cái của ấy bằng từ lịch sự hơn chứ gì?”

Josie nghiêng đầu ra chiều suy nghĩ. “Vậy chứ anh gọi nó là gì?”

Rick bật cười. “Cưng ơi, nó rõ là cái dương vật giả mà.”

Josie bối rối cắn môi. “Thôi, là gì cũng được, nhưng nó là cái duy nhất mà em có, và nó có giá hơn những hai mươi lăm đô la cơ đấy.”

Rick thấy phần căng cứng giữa hai đùi mình giật nhẹ. Chắc chắn Josie cũng có nhận thấy vì cô hơi nhúc nhích trên bụng anh.

“Riêng anh thì sẽ không lo lắng cho cái thứ ấy mấy đâu em ạ.”

“Vậy ư? Nhưng tại sao chứ?”

“Vì từ nay em sẽ không cần đến nó nữa.”

Josie sáng rỡ. “Em chỉ chờ anh nói bấy nhiêu thôi.”

Chương 8

“Anh không làm chuyện này đã lâu lắm rồi,” Rick bảo, nhè nhẹ vuốt ve phần trên đùi Josie khi cô vắt hai chân sang hai bên người Rick.

Cô bật cười, tự hỏi cái quăng lặng mà anh chàng Rick Rousseau đẹp trai đề cập đến là bao lâu nhỉ - ba ngày chẳng? Hay một tuần? Hay hai tuần? Cô gần như thấy xấu hổ vô cùng và định thú thật với anh là với cô thì đã được ba tháng.

“Ngót nghét được bảy năm đấy, Josie ạ,” anh thì thầm.

Josie chết cứng. Cô nín thở. Cô nhìn xuống vào cặp mắt xanh lục bảo viền quanh bởi hàng mi dày. Chắc chắn anh đang đùa giỡn với cô.

Josie rời khỏi người anh và đứng thẳng dậy. Cô cúi xuống chìa tay kéo anh đứng lên cùng tiếng rên rõ to. Bỗng Josie chợt hiểu ra - Rick bị thương nặng sau vụ tai nạn nghiêm trọng năm nào nên anh không còn khả năng chần gối nữa! Chỉ có cách lý giải thế mà thôi. Nhưng mà nếu là thế, thì cái đang cương cứng thật to trong quần anh là gì vậy? Hay đó chỉ là vấn đề về cơ đơn thuần chứ không liên quan đến mạch thông máu? Josie chẳng thể dặng dưng - cô nhìn lên nhìn xuống khu vực dưới thắt lưng của anh để chắc chắn cô không tưởng tượng hảo huyền.

“Mọi chức năng vẫn hoạt động tốt, nếu đó là điều em muốn biết.”

“À, không phải đâu, ý em là, em mừng khi anh cho em biết chuyện ấy.” Josie không thể ngăn được cảm giác nóng bừng làm hai má cô đỏ như gấc.

“Em trông thật ngon lành mỗi khi em đỏ mặt,” Rick vừa nói vừa xóa bỏ bất cứ khoảng cách nào giữa cơ thể hai người. Anh ôm khuôn mặt cô

trong hai bàn tay và hôn cô thêm nữa. Nụ hôn ngắn ngủi, nhưng nóng bỏng và phiêu diêu khiến Josie thấy phần bụng dưới của mình chùng xuống.

“Uuuuuum,” cô rên khẽ.

“Anh tự chọn sống đời đơn chiếc,” Rick bảo.

Josie gật đầu khi hôn dứt, vờ tỏ ra mình hiểu nhưng thực tế cô chẳng hiểu gì cả. “Vậy bây giờ anh cũng chọn thôi không đơn chiếc à? Với em sao? Ngay lúc này ấy?”

Nụ cười nửa vời khiến khóe miệng bên trái của Rick nhếch lên, Josie không thể rời mắt khỏi đôi môi ấy, cô chớp mắt mơ màng, ôi trời. Cô lại thế nữa rồi - lại đã yêu mất rồi. Cô đang phải lòng Rick Rousseau. Mà đây cũng không phải là một kiểu tình cờ trượt chân gì - cái kiểu đã xảy ra với Lloyd hay Spike hay bất cứ tay nào trong dĩ vãng, những người mà đến tên cô cũng chẳng còn nhớ. Lần này cô đang tự do buông mình lao thẳng xuống thật nhanh thật gấp đến nỗi cô thể mình có thể nghe thấy một tiếng *bịch* chạm đáy rõ to. Hay có lẽ đấy chỉ là tiếng tim cô đập dồn trong lồng ngực.

“Kế hoạch của anh là thế, tất nhiên là với sự đồng ý của em.”

“Tại sao lại là em chứ?” Cô ngước lên nhìn anh, bắt gặp anh đang tự lự nhìn xuống cô qua hàng mi cong và dày rậm.

“Bởi vì em thật tuyệt vời, Josie à. Em xinh đẹp, dịu dàng, thông minh và khi được ở gần em, anh rất hạnh phúc. Em khiến anh cười. Em khiến anh muốn chấp nhận thử thách.”

Cô lắc đầu không hiểu. “Thử thách ư?”

“Để trở thành người đứng đắn như em trông đợi.”

Josie luồn hai bàn tay quanh eo lưng Rick, xoa xoa vùng cơ lưng của anh. “Anh đã bị thương ở đâu, em hỏi có được không?” Cô để cho hai bàn tay đi khắp lưng anh, dần dà chúng lần đến cặp mông rắn chắc của anh.

“Mông anh không bị sao cả đâu,” Rick đáp với nụ cười nhăn nhó.

“Không đùa đâu mà,” Josie khúc khích. Cô di chuyển tay lên vùng hông hẹp của Rick.

“Xương hông bên trái của anh là đồ nhân tạo đấy,” anh bảo.

Josie nhẹ nhàng vượt xuống phía sau hai đùi anh rồi vòng ra trước. Dưới bàn tay cô không có gì khác ngoài da thịt anh săn chắc.

“Xương đùi trái của anh được nối bằng nẹp titan. Đầu gối bên trái là bằng chứng thử nghiệm của một loại nhựa dẻo chế tác theo công nghệ hiện đại.”

Lòng cô quặn thắt. Cô thấy sợ khi nghe những điều anh vừa tâm sự. Josie ngồi thụp xuống, dịu dàng sờ lên bắp chân và ống chân của Rick, chờ nghe anh nói tiếp.

Rick trều mếu vượt tóc cô. “Xương ống chân phải bị gãy làm bốn. Xương mắt cá chân phải của anh bị nghiền nát - em tin anh đi khi anh bảo là em sẽ không thích cùng anh đi qua cửa an ninh ở sân bay đâu.”

Josie vẫn ngồi yên trong tư thế ấy, nhìn chăm chăm xuống sàn nhà gỗ của căn hộ mình, bỗng chợt xây xẩm mặt mày. Cô biết những ngón tay mình trên người anh đang run rẩy. Một lát sau, Josie đứng lên, xòe tay áp lên vải áo sơ mi trên ngực anh, cảm nhận lấy vùng bụng cứng chắc của anh nhịp nhàng nhấp nhô, rồi từ từ cô đưa hai bàn tay chạy dọc khung xương sườn và ngực của anh.

“Ba xương sườn gãy. Một lá lách dập. Tim tụ máu. Phổi thủng.”

Josie thấy lòng buồn thương chan chứa. Làm sao một người phải trải qua bao nhiêu là chuyện như thế này vậy mà vẫn đi lại được chứ?

“Em ngừng ở đây là được rồi đấy Josie. Tất cả chỉ là quá khứ xa xôi thôi mà.”

Cô không nhìn mặt anh, chỉ buồn bã lắc đầu. Cô đặt tay mình lên hai vai, bấp tay, cánh tay và bàn tay anh. Cô cần biết tất cả.

Rick khẽ thở dài. “Cơ bản cũng giống hai chân của anh thôi - nhét chút kim loại và nhựa chỗ này chỗ kia vậy mà.”

Nghe đến đó, Josie đưa hai tay lên đầu Rick lùa ngón tay qua mái tóc dày rậm của anh. Chắc hẳn vẻ mặt của cô hoảng hốt nên anh lập tức trấn an.

“Hôm ấy anh có đội mũ bảo hiểm. Anh bị chấn thương nhẹ mà thôi. Không có gì khác.”

Không biết nói gì hơn, Josie chỉ lặng lẽ gật đầu, và không chắc mình có muốn làm người phụ nữ thử nghiệm sức bền của những đinh vít và miếng đệm nhựa trong người anh không nữa.

Anh nâng cằm cô lên bằng mấy đầu ngón tay rồi nhìn sâu vào đáy mắt cô. “Josie à, bây giờ anh khỏi hẳn rồi. Chuyện xảy ra đã lâu, mọi vết thương đã lành. Anh chạy bộ, tập tạ, tập cả yoga nữa. Thỉnh thoảng anh bị chuột rút hoặc đau nhức, nhưng anh vẫn hoạt động như những người khỏe mạnh khác.”

“Nhưng em... em không muốn vô ý làm anh đau,” vừa thủ thỉ, cô vừa hết sức cố gắng để không rơi lệ hoặc ngượng đến đỏ cả mặt. “Em có nhỏ bé gì cho cam. Em có thể nghiền nát thứ gì đó. Em có thể làm gãy một trong mấy nẹp đùi hay làm mẻ một trong những miếng đĩa đệm bằng nhựa.”

Rick lại chặc lưỡi. Thật dịu dàng, anh ôm cô vào lòng, ghì siết cô, thì thầm khi vùi mặt vào tóc cô. “Em là người đàn bà anh muốn có, Josie à. Chỉ cần nói với anh một tiếng khi em sẵn sàng thôi.”

Josie lả đi trong vòng tay ghì siết của anh, lòng biết rằng chưa từng có vòng tay đàn ông nào cho cô cảm giác trọn vẹn và hoàn hảo đến thế. Hai cánh tay anh mạnh mẽ nhưng vòng tay quanh cô lại rất âu yếm và dịu dàng. Josie có thể nghe thấy tiếng trái tim anh đập mạnh, nghe thấy sự kiên nhẫn trong giọng nói của anh. Ừ thì, có thể Rick Rousseau mang vài bộ phận nhân tạo trong người, nhưng anh còn thật hơn bất cứ người đàn ông nào cô từng gặp trong đời.

Josie quyết định bỏ qua những lời nói sáo rỗng, dài dòng. Thay vào đó, cô cầm tay anh dẫn anh qua phòng khách để đến phòng ngủ. Con Genghis ngừng nhai và tò mò ngẩng đầu lên nhìn họ. Chỉ chờ có thế, Josie cúi xuống nhặt món đồ chơi hình thù giờ đã méo mó. Cô ném nó vào thùng rác trong phòng tắm khi họ đi qua hành lang.

Điện thoại bàn đổ hồi. Dù đó là ai - và có là gì đi nữa - họ cũng phải chờ thôi.

Bea bực bội cúp máy, gấp điện thoại di động rồi quay sang nói với Ginger và Roxie. “Đấy, Josie chẳng nghe máy gì cả. Giờ thì chị dám chắc rằng đang có chuyện gì rồi đây.”

“Trời đất ơi chị Bea!” Roxie bật cười. “Josie đâu còn trẻ con nữa. Nếu muốn, chị ấy có thể không trả lời điện thoại - sống trong nền dân chủ hay ho thế đấy.”

Ginger chống khuỷu tay lên bàn, ghé lại gần hai bạn thì thầm như thể có cả toán gián điệp đang rình mò trong quán ăn ngoài trời không bằng. “Tuy trong lòng rất buồn, nhưng chị Bea có thể nói đúng. Thử nghĩ mà xem - hồi này đầu óc Josie còn hơn là cứ ở tận đầu tận đâu ấy chứ. Có thể cô ấy tránh mặt chị em mình cũng nên.”

Như thể bị sốc trước câu buộc tội nghiêm trọng ấy, con HeatherLynn thò đầu ra khỏi chỗ trú ẩn an toàn, là áo khoác của Ginger, và giương cặp mắt như hai nút áo đen bóng gắn trên cái đầu xù lông trắng muốt.

“Hai chị điên à?” Roxanne hỏi.

“Hôm qua, Josie không đưa Genghis đi dạo với tội mình,” chị Bea nhắc nhở Roxie, rồi với tay xuống xoa đầu con chó cưng của mình. Như mọi khi, Martina ngủ ngon lành bên cạnh chủ, vẻ mãn nguyện và ngoan ngoãn. “Còn tối nay thì lại không đi uống với ba chị em ta. Chị chỉ thắc mắc là, thời gian biểu của Josie bị xáo trộn từ khi nào vậy?”

“Có thể cô ấy đang trông con giùm em gái.” Ginger đóng góp ý kiến.

“Phải đấy. Em tin chắc là thế,” Roxie nhanh nhẩu. “Mọi người đều biết là Beth cứ hay chờ đến sát giờ phải đi mới nhờ Josie trông em bé giùm.”

“Tất nhiên là chị phải đúng rồi.”

“Em sai thì có,” Bea bảo với Ginger chắc như đinh đóng cột.

Ginger thở dài. Cô nhấp một ngụm rượu Mojito. “Chị nói sao cũng được.”

“Nói thế có nghĩa em công nhận hồi này Josie có tin mới phải không?”

Ginger bật cười. “Không hẳn, nhưng em sẽ nói bất cứ gì chỉ để chị thay đổi đề tài.”

Suốt mấy phút đồng hồ sau đó, ba người bạn cùng im lặng và ngồi trầm ngâm quanh chiếc bàn nhỏ bằng sắt uốn hoa văn cầu kỳ. Con Lilith bị rọ mõm gằm gừ nhìn một ông đang đi bộ trên vỉa hè. Con HeatherLynn rút lui về nơi trú ẩn. Martina vẫn ngủ.

Roxie uống một ngụm lớn margarita và thở dài. “Các chị có thấy là mỗi khi vắng chị Josie, chị em mình hay cáu gắt với nhau hơn bình thường không?”

Bea vừa uống cạn ly bia Michelob Ultra vừa gật đầu. “Chính vì thế ta cần tìm hiểu xem Josie đang gặp chuyện gì, rồi giúp con bé trở về cuộc sống bình thường như cũ.”

Roxie im lặng nhún vai.

“Mà Ginger này,” Bea nói tiếp. “Còn nhớ bà khách đến tòa báo tìm Josie hôm nọ không? Đúng lúc mình sắp đến tiệm tranh thủ mua nốt mẻ bánh baklava cuối cùng của ông Paulie Patrakis ấy?”

Roxie kinh ngạc. “Hai chị mua được mẻ bánh cuối cùng của ông Paulie ư? Mấy chị đi mua mà không có em sao?”

“Tụi chị đã định rủ em nhưng em mãi bận đưa tin về cái vụ án mạng kếp mất rồi.” Nói đến đây Ginger nhíu mày nhưng sau đó cô lập tức rên lên vì bực bội và vuốt vuốt cặp chân mày. “Mà có gì với bà khách ấy thế Bea?”

“Các chị cho là có chuyện gì đó giữa Josie và bà lão kia ư?” Mặt Roxie ngây ra vì sốc.

“Ôi, vì Chúa!” Bea chỉ còn biết ôm đầu mà than.

“Không phải ai cũng nổi hứng với các cụ cao tuổi đâu Rox,” Ginger thêm vào.

“Sao cũng được.” Roxie đảo tròn mắt ngán ngẩm. “VẬY chứ bà khách đó là ai và tại sao bà ấy có liên quan đến chuyện chị Josie tránh mặt chúng mình nào?”

Chị Bea dựa hẳn vào lưng ghế tựa trong quán và nhìn quanh đám đông những dân thành thị đang qua lại, cân nhắc câu trả lời. “Josie và bà khách

ấy nói chuyện nghiêm trang lắm. Có vẻ như họ bàn chuyện gì đó rất quan trọng.”

“Em thì đoán bà ta chỉ là một bà góa của một trong những bài cáo phó mà Josie viết,” Ginger trề môi. “Chị thì lúc nào cũng thế, chị Bea ạ, chị luôn tìm kiếm manh mối ở những nơi chẳng có chút gì để tìm - có lẽ chị nên mua truyện phản gián mà đọc có khi lại thấy hay đấy.”

“Chị có thể linh cảm được những chuyện này,” Bea cương quyết, vẻ cáo buộc tăng dần. “Josie đang có chuyện gì đó xảy đến trong cuộc sống cô ấy mà cô ấy không kể cho tụi mình nghe, và chị bảo đảm có liên quan đến đàn ông.”

Khi Ginger há hốc ngạc nhiên đến cứng người, con HeatherLynn lại ló đầu ra ngoài áo khoác của cô chủ.

“Sao mà thế được.” Roxie lớn tiếng khẳng định. “Nếu có quen ai thì Josie sẽ tâm sự với em ngay.”

“Ồ thế ư?” Bea nhướn mày ngờ vực. “Vậy em không nghĩ Josie sẽ hơi xiu xiu xấu hổ về anh chàng bạn trai mới khi mà mới đây chúng mình vừa thể sẽ không cần đàn ông sao?”

Hai người còn lại nín khe, không biết trả lời thế nào.

Bea quay sang nói với Ginger. “Còn em thực sự nghĩ rằng Josie sẽ hào hứng kể cho chúng ta nghe về sự lựa chọn mới đây nhất từ đám đàn ông tởm lợm khi mà những gì chúng ta làm là bàn tán về niềm vui được sống trong vùng không testosterone ư?”

Ginger hé môi sững sờ, nhưng chỉ im lặng lắng nghe.

Bea giơ chai bia về phía Roxie. “Cả Roxie nữa, em cho là Josie sẽ đến gặp chủ nhân trang web nổi tiếng *i-vomit-on-all-men.com* để khoe khoang về anh chàng mới toe tuyệt vời vừa đánh cắp con tim của cô ấy hay sao?”

“A, nếu chị nói thế thì...”

Ginger ngắt lời cả hai người. “Hai người biết không, mình hoàn toàn nghiêm túc khi thế như vậy. Mình hoàn toàn thay đổi cách suy nghĩ rồi. Mình sẽ không bao giờ phải suy nghĩ cách làm vừa lòng đàn ông nữa. Từ giờ trở đi, mình chỉ nghĩ cách tự làm bản thân sung sướng thôi.”

Thấy bốn con mắt đều trợn lên nhìn mình, Ginger vội vàng nói chừa. “Ấy - ý mình không phải thế.”

Roxie quay sang chị Bea cất vấn. “Em vẫn chưa hiểu - bà lão ấy có liên quan gì đến người yêu mới của Josie chứ?”

Bea nheo nheo mắt, gõ nhịp móng tay cắt ngắn ngùn lên mặt bàn và chưa trả lời ngay. Sau giây lát trầm ngâm suy nghĩ, chị mỉm cười ngẩng lên. “Tụi mình có điểm gì chung nào?” chị hỏi, nghe có vẻ hài lòng với chính mình.

“Dĩ nhiên là chó rồi,” Ginger thở dài. “Vớ lại, chẳng ai trong nhóm mình có quan hệ tình dục cả, mà cũng phải đối diện sự thật thôi, thời gian càng trôi đi thì cơ hội cho em được quan hệ tình dục càng ít dần, vì chỉ mấy năm nữa thôi chắc chắn em sẽ khô rât đủ chỗ và râu cằm em sẽ mọc rậm hơn cả gã phản loạn Unabomber, và khi ấy thì em sẽ đi đâu đây?”

Vừa nhấp một ngụm margarita, Roxie phát sặc.

“Thực ra thì,” Bea chán nản, “ý chị muốn nói là cả bốn chúng ta đều là nhà báo có kinh nghiệm kìa.” Bea khoanh hai tay trên bàn ngay trước mặt mình. “Chúng ta được huấn luyện để dò la tin tức. Chúng ta còn biết xâu chuỗi các sự kiện để tìm ra chân tướng sự việc nữa.”

“Nhưng em toàn viết bài về xu hướng thiết kế phòng tắm thôi,” Ginger nhắc.

“Làm báo thì vẫn là làm báo,” Bea gất um.

Đúng lúc ấy, một chiếc Lexus đen bóng chạy qua chỗ họ ngồi. Anh chàng lái xe cũng đen không kém, cho xe chạy chậm lại, khẽ gật đầu chào họ trước khi cho xe phóng vụt đi.

Lilith gằm gừ.

“Em quen hẳn à?” Ginger hỏi ngay.

“Không hề. Chắc chỉ là người qua đường thân thiện mà thôi,” Roxie đáp.

“Người lái xe chậm thường đang rình mò ai đó,” Bea khẳng định.

“Mình thì là đã gặp hẳn rồi,” Ginger thêm vào.

“VẬY ĐỂ em nói trắng ra nhé chị Bea.” Roxie khoanh hai tay trước ngực. “Chị vừa đề nghị là ba chị em mình sẽ dò thám Josie ư? Ý chị là mình điều tra ngầm về chị Josie, gõ cửa nhà láng giềng và người thân của chị ấy để hỏi linh tinh ư? Mình sẽ lùng sục các nguồn tin khác nữa sao? Hay là mình sẽ nấp trước cửa nhà Josie xem ai ra ai vào, rồi lục cả thùng rác nữa phải không?”

“Không nhất thiết phải làm quá như vậy,” Bea đáp.

“Chị mới là làm quá đấy!” Rõ ràng Roxie rất bực mình. “Josie là bạn em. Em sẽ không bao giờ làm thế với chị ấy đâu.”

“Làm thế chẳng hay ho gì,” Ginger góp lời. “Chính em cũng không muốn hai người làm thế với em đâu, mà chẳng phải là hai người sẽ tìm ra được điều gì. Theo em, ta cứ hỏi thẳng Josie ấy. Nếu Josie muốn tụi mình biết thì cô ấy sẽ kể hết thôi.”

Roxie gật đầu tán thành. “Đương nhiên. Chị em mình chỉ việc gặp Josie và hỏi là đang có chuyện gì. Ta hãy nhắc chị Josie là chúng mình là bạn, chị ấy có thể tâm sự hết với chúng ta.”

Bea nhún vai. “Tốt thôi. Vậy hai đứa hỏi đi. Cứ việc.”

Roxie rút điện thoại di động và nhập số điện thoại nhà riêng của Josie. Không ai nhắc máy. Cô thử gọi vào di động của cô. Không có trả lời. Roxie thử cả hai máy lần nữa. Josie vẫn không nghe điện thoại.

“Thôi, để chị thử xem sao,” dứt lời, Ginger lục túi da màu hồng to quá khổ tìm điện thoại di động. Cô đặt điện thoại trên bàn và nhấn nút loa ngoài để mọi người cùng nghe. Ba người cùng kiên nhẫn ngồi chờ đến hồi chuông thứ tư.

“Thấy chưa?” Bea đắc thắng. “Josie sẽ không trả lời đâu...”

Đột nhiên điện thoại sáng đèn. Cuộc gọi đã được nhận nhưng họ chỉ nghe tiếng sột soạt, làu bàu nối tiếp bằng tiếng la the thé và tiếng cười trầm đục. Sau đó, họ nghe như có con gì đập mạnh ống nghe mấy lần xen giữa những tràng cười vui vẻ. Rồi đường dây tắt ngúm.

Ginger bực mình ném điện thoại vào túi trở lại, rồi không nói không rằng, chỉ ngửa cổ uống cạn ly mojito.

Bea khiêm tốn cúi đầu, như thể chị đang tỏ lòng biết ơn tiếng hò reo tán thưởng của đám đông tưởng tượng. “Việc của tôi đến đây là xong,” chị bảo.

“Thiệt đếch tin nổi!” Ginger vung tay khiến con HeatherLynn hoảng hốt vội thụt đầu vào trong áo khoác của cô. “Josie đã cùng thể với chúng mình cơ mà! Chính cô ta là người bảo tụi mình là hãy cứ đi chơi và sống đời hạnh phúc đủ đầy chỉ với chó cưng thôi mà! Nào có ai ép Josie phải nói thế đâu! Chính Josie tự ý nói ra đấy chứ!”

“Ta hãy khoan kết luận vội vàng chứ chị,” Roxie quắc mắt nhìn Ginger. “Ta vẫn chưa biết chắc những âm thanh kia là gì cơ mà. Có thể là tiếng của bất cứ gì.”

Bea gật đầu. “Đúng thế. Mà này, thực ra thì...” Chị bất chợt cười lớn. “Chị cá là mấy tiếng cười khúc khích ấy là một phần trong phương pháp luyện tập để đầu óc trống rỗng cũng nên.”

Ginger vẫn tức giận mím môi. Roxie nhìn lảng ra giữa đường. Bea tiếp tục ngồi chặc lưỡi.

“Em thật vẫn lo cho cô ấy lắm,” lát sau Ginger lắc đầu bảo. “Hai người cũng biết tính Josie rồi đó - chỉ cần hôm nay có anh chàng mua cho cô ta bánh hamburger phô mai thịt muối là hôm sau cô ấy đã đi sắm đồ gia dụng vì tưởng họ sắp cưới đến nơi. Tội mình không thể để Josie tự làm khổ mình lần nữa. Tội mình sẽ không để cô ấy mất thêm thời gian với một gã siêu bất tài.”

“Amen thưa xơ,” Bea đáp.

“Nhưng chúng ta là ai mà có quyền can thiệp chứ?” Roxie nghiêm túc chống khuỷu tay lên bàn rướn tới trước. “Em quý chị Josie lắm. Chị ấy là bạn thân nhất của em. Với lại chị ấy là người lớn. Em biết là bản thân em sẽ không biết ơn hai người vì đã giúp em kiểu ấy đâu!” Roxie quắc mắt tối sầm nhìn hai người bạn. “Ý em là, đời em là của em! Em có thể đưa ra những lựa chọn sáng suốt cho mình! Mọi người là ai mà dám bảo em phải làm thế này thế nọ?”

Bea gật gù. “Thôi được. Vậy thì, chị có hai từ cho em đây - *Raymond Sandberg*. Còn muốn nói gì nữa không?”

Con Lilith lại găm gù khi thấy chiếc Lexus đen lại đi qua, lần này nó đi ngược hướng lần trước.

“Mình có linh cảm rất không hay về toàn bộ chuyện này đây,” Ginger vừa nhìn theo chiếc xe vừa nói nhỏ. “Nào bà già lạ mặt. Nào người yêu bí ẩn. Nào ý tưởng theo dõi bạn bè. Rồi còn gã lực sĩ lái chiếc Lexus kia là sao kia chứ? Mình bị hoang tưởng hay thực tế hẳn có lái xe qua đây những hai lần vậy?”

Roxie lắc đầu quây quậ. “Em sẽ không bới thùng rác nhà ai đâu nhé. Em phải vạch ra giới hạn của mình ngang mức ấy thôi đấy.”

Chương 9

“Em nhiều bạn thật đấy,” Rick nói qua kẽ răng khi vừa cắn vừa kéo cổ áo bằng thun của Josie xuống. Rick đã có thể dùng tay làm động tác ấy nhưng hai tay còn mãi nhắc hông trái của cô lên để giải phóng cô khỏi chiếc quần nhỏ xíu.

“Cái thứ quý này tắt đi rồi,” Josie ném điện thoại di động vào giỏ đựng quần áo đã gấp gọn gàng. “Bạn em nhiều lúc kiên trì lắm cơ.” Cô quay trở lại với khóa thắt lưng quần jean bằng thép của anh, nhúu mày tập trung. “Chắc có lẽ giờ này họ đang đoán già đoán non lý do em không đi uống cà phê với họ.”

“Tại sao em không nói thật với bạn là em có hẹn với anh?”

Josie mỉm cười mãn nguyện khi kéo được dây lưng khỏi đầu khóa nặng trĩu. Sau đó, cô cắn môi nhìn anh. “Ừm, mấy người bạn em chưa biết về anh đâu. Em chưa tìm ra thời điểm thích hợp để nói cho các bạn hay.”

Rick bật cười. “A. Thì ra em ngưỡng vì có người yêu như anh.”

“Gì cơ?” Cặp mắt xám của cô mở lớn, hai má cô hồng rục. “Tất nhiên là không rồi! Chỉ là - ôi, chuyện dài lắm anh ạ, nhưng hiện tại bạn cùng nhóm với em chẳng ai có người yêu cả, và chúng em từng hứa với nhau là sẽ sống vui mà không cần đàn ông, rằng chỉ cần nuôi chó cưng, chúng em cũng có thể sẽ gây dựng một cuộc đời tươi đẹp và như ý.”

“Úi dà.”

“Vâng.” Josie liếc nhìn xuống bụng dưới để trần của mình, rồi quay lên nhìn Rick, hai má cô đỏ rục. “Úi dà hết cỡ.”

Ngay cả khi cùng cô phá lên cười, Rick vẫn cảm thấy sức ép của khoảnh khắc quyết định này đè lên hai vai anh. Anh phải bắt đầu nhìn thấy tất cả những gì đang diễn ra ở đây, rõ ràng hiển hiện. Một cô gái xinh đẹp, vui tính, và gần như khỏa thân đang ngồi trên đùi anh, nhìn xuống anh bằng ánh mắt yêu thương và tin cậy. Cặp đùi tuyệt vời của cô đang dang rộng. Những lọn tóc quăn mềm mại rủ xuống hai má cô. Bầu ngực trắng ngần, lấm tấm tàn nhang của cô đã lộ ra khỏi áo. Và nếu như chùng đó thôi còn chưa đủ gợi tình, thì toàn khung cảnh lại được ánh nắng cuối ngày chiếu qua màn cửa phòng ngủ thấp sáng lung linh, khiến cho cả không gian tỏa hào quang lấp lánh như chốn bồng lai. Khi ngẩn ngơ nhìn quang cảnh đẹp như tranh vẽ, anh cảm nhận được ánh sáng của nụ cười cô và sự nồng nàn trong tiếng cười ấy đã cắt xuyên qua bóng tối lạnh lẽo của bảy năm dài đằng đẵng.

Rick ngộ ra một điều rằng anh đang mở cánh cửa tâm hồn để đón chào một người đàn bà bước vào đời anh. Anh đang chuẩn bị bảo cô cứ tự nhiên mà bước chân vào ngay chính giữa trái tim và tâm hồn anh. Anh sắp sửa chấp nhận đầu hàng trước cơ hội được yêu - với một cô gái nhân hậu xứng đáng với những gì tốt đẹp nhất do cuộc đời ban tặng.

Rick cười thầm, lòng vui thú ngẫm nghĩ về khoảnh khắc hạnh phúc lớn lao trong đời mình. Bảy năm gò mình vào biết bao nguyên tắc khắc nghiệt đã bắt đầu mềm dịu hơn đúng vào buổi sáng Josephine Sheehan bước qua ngưỡng cửa và đến thẳng bàn tiếp tân của Rick. Đến giờ đây, khuôn mặt xinh xắn và tiếng cười vô tư của cô đã lần lượt phá hủy từng mảng tường của thành trì vững chãi anh từng dựng lên quanh mình.

Rick mê say ngẫm nụ cười dần tắt trên gương mặt người yêu. Anh giơ tay vuốt nhẹ gò má hồng hào của cô. “Em cứ việc kể với bạn bè về chuyện của chúng mình vào lúc em cho là thích hợp nhé. Tất nhiên là nếu em muốn. Quyết định hoàn toàn thuộc về em, Josie ạ.”

Cô nhú mày. “Anh đang xem xét lại. Em có thể thấy thế.”

Câu nói của cô khiến anh ngạc nhiên quá đỗi. “Em đang nói về chuyện của anh và em ấy à? Về chúng ta ư?”

“Vâng.”

Anh bật cười vì lời nói mỉa, và quả quyết lắc đầu. “Josie này, có hàng ngàn suy nghĩ đang quay cuồng trong tâm trí anh, nhưng chẳng có suy nghĩ nào là về xem xét lại chuyện chúng mình cả.”

Rick kéo cô nằm lên ngực mình. Những ngón tay anh xò rộng, luồn vào những lọn tóc, đỡ sau đầu Josie. Môi anh tìm đến môi cô. Giống như một thứ ngôn ngữ bí ẩn, khi môi anh giao tiếp với môi cô, cái cách cô hôn đáp trả, vỗ về xoa dịu anh theo đúng phách nhịp. Đó là thứ ngôn ngữ anh chưa từng biết, anh chưa từng hào hứng muốn học - cho đến phút này đây, khi anh ở cùng Josie.

Hai bàn tay anh khám phá cần cổ mịn màng, đôi vai, bờ lưng cô, rồi trườn xuống tới tận cặp mông tròn lẳn. Toàn thân cô nóng bừng, da cô mềm như lụa và săn chắc khiến tay anh lưu luyến mãi không rời. Rick nhận thấy mình đang bầu những ngón tay vào da thịt cô khi những nụ hôn anh ngày càng cuồng nhiệt.

Rick thấy Josie đang giật cởi nút áo sơ mi của anh, anh hôn càng mãnh liệt hơn. Anh biết cô cũng như anh, đang tột cùng ham muốn cho hai làn da trần chạm vào nhau, nhưng đây cũng là phút giây anh sợ nhất, bởi khi tấm áo này rơi ra thì nụ hôn cũng chấm hết. Không người đàn bà nào trên đời này mà sẽ không bị sốc - nếu không muốn nói là kinh hãi - khi nhìn thấy hình xăm trên ngực anh.

Anh vỗ nhẹ mông cô rồi từ tốn đặt tay lên hai vai Josie và nhẹ nhàng đẩy cô ra. Josie khẽ kêu lên phản đối khi môi họ rời nhau, rồi những ngón tay cô lại lần đến nút áo Rick.

Rick thở dài vì biết anh có muốn tránh cũng chẳng được nữa. Anh để mặc cô cởi từng nút áo trên ngực mình. Vạt áo cotton từ từ mở rộng, bộc lộ hết mọi điều từng là anh và mọi điều vẫn còn là anh.

“Ồ.” Josie chỉ nói được có thể khi hình xăm lộ ra. Cô lặng lẽ kéo cổ áo khỏi vai anh và kéo gấu áo khỏi lưng quần anh trước khi ném xuống đất. Rất lâu sau đó, cô chỉ ngồi lặng ngẫm nhìn hình xăm nằm vĩnh viễn trên ngực anh và không thốt lên lời. Cuối cùng, cô ngược cặp mắt mở lớn soi vào đáy mắt anh.

“*Lạy Chúa thánh thần,*” cô thì thào, hết nhìn hình xăm lại nhìn vào mắt anh. Josie thở hắt ra và buông thõng hai vai.

“Chắc là nó làm em mất hứng, phải không Josie?” Rick hỏi, nắm dang tay trên giường để cô nhìn cho hết. Anh biết rằng tìm cách giảm thiểu tác động cũng chẳng giúp được gì. Anh nằm im cho cô tha hồ ngẫm nghía. “Có thể giờ hỏi thì đã hơi muộn rồi, nhưng em có chịu được người xăm mình không?”

Josie cắn môi như những lúc buộc phải lựa lời. “Tất nhiên em có biết anh xăm mình chứ,” cô lặng lẽ trả lời. “Một phần nhỏ hình xăm lộ ra bên trên bất cứ cái áo nào mà anh mặc. Và em nghĩ trông cũng thú vị đấy, nhưng chỉ là... Ừm... em không thể ngờ...”

Rick cười buồn. “Em còn nhớ đến cái quá khứ lê la khắp năm châu mà anh từng đề cập đến không?” Josie gật đầu.

“Đây là món quà kỷ niệm châu Á tặng cho anh đấy. Bắt đầu từ Ấn Độ, tiếp tục đến Sri Lanka, và Thái Lan là nơi hoàn tất bức vẽ này.”

Cô khẽ nhú mày. “Thực lòng mà nói, hình này thật độc đáo. Màu sắc. Thật tinh xảo. Nhưng nó có vẻ thật, em không biết nói sao, có vẻ thật dữ dội hay sao ấy. Có lẽ còn làm cho người ta ngà ngạ thế nào ấy.”

“Em quả rất biết dùng từ, Josie ạ. Nhưng anh cho rằng em đang tìm cách nói nhẹ cho anh thôi. Nói thẳng là nó rất đáng sợ - cứ nói vậy đi.”

Khi cô lại ngược mắt nhìn anh, Rick nhận thấy sự thấu hiểu đơn giản, rõ ràng trong mắt cô. Một lần nữa, anh không hề thấy sự phán xét. Và rõ

ràng là không có sự sợ hãi. “Chúng ta ai mà chẳng từng làm những điều mà sau này ước là mình đã chẳng,” cô dịu dàng nói. “Em chắc là nếu mình từng có đi đến những nơi nào đây cảm dỗ hơn là Petaluma thì hẳn có thể em cũng làm vài hành động điên rồ không kém.”

Rick bật cười. “Ôi Josie táo tợn của anh,” anh dịu dàng thốt lên, với tay nắm lấy tay cô. Những ngón tay mềm mại và nhỏ nhắn của cô nằm gọn trong lòng bàn tay anh. “Anh chỉ không muốn dọa cho em sợ mà bỏ đi mất.”

“Anh nào có dọa,” Josie đáp ngay không suy tính. Cô hất món tóc vừa xòa xuống mặt.

Rick tin cô. Trong cặp mắt xám đáng yêu của cô có mang một vẻ gì đó kiên định vững vàng. “Vấn đề là, giờ thì anh vẫn không muốn xóa hình xăm này cho dù là có thể,” anh bảo. “Chắc là nó nhắc nhở những bài học cuộc đời dạy cho anh. Anh dành nhiều năm nghiên cứu kỹ những biểu tượng này, và anh nhận ra nó như tấm bản đồ vạch ra cho cuộc đời mình. Anh cho rằng những nghệ nhân tạo nên hình xăm này biết rõ số phận của anh hơn chính bản thân anh nữa kìa.”

“Nhưng vụ tai nạn ấy...” Josie ngập ngừng. “Em thấy tay anh có sẹo nhưng sao hình xăm không bị suy yếu nhỉ?”

Rick cười. “Sự đời thật trở trêu, phải không em?”

Josie không nói không rằng khi cô bắt chéo tay nắm gấu áo và kéo qua đầu. Kế đến, cô tháo móc áo lót trước ngực để lộ bầu ngực trần trắng hồng. Cũng với thái độ bình tĩnh và chăm chú như thế, cô cúi xuống cởi khóa quần anh và kéo lưng quần xuống đùi Rick. Anh biết sau động tác ấy, cô sẽ thấy mọi chi tiết nhỏ nhất trên hình xăm của anh.

Thật chậm rãi, cô bò ngang qua giường, phô bày trước mắt anh một tòa thiên nhiên mượt mà săn chắc, rồi trèo qua người anh. Josie nhẹ nhàng nằm nghiêng, gối đầu lên bụng Rick, và, bằng những ngón tay, cô lần theo lối đi của cặp rắn có cánh khi chúng ngoằn ngoèo quấn vào nhau đi

lên giữa nửa người bên trái của anh, một lối đi xuyên qua bảy huyết đạo, nơi tập trung dòng nguyên khí của cơ thể người.

Cô vuốt ve những hình tượng hoa sen tinh xảo đánh dấu từng huyết đạo, bàn tay cô hiếu kỳ mà kính cẩn. Cô khua nhẹ đầu ngón tay chạy khắp chiều dài thân rắn, con rắn màu sáng tượng trưng cho linh hồn và con màu sẫm tượng trưng cho ý thức của anh. Cô xò tay đặt lên hai hàm nanh đang nhể ra nọc độc.

Rick không biết liệu có ngày nào đó anh có được dịp chia sẻ với cô toàn bộ câu chuyện, câu chuyện về trận quyết chiến của cặp rắn tượng trưng cho những xung đột trong tâm hồn anh từng khiến anh suýt chết.

“Josie này,” anh vừa vuốt tóc người yêu vừa gọi khẽ.

“Gì ạ?” Cô không ngước lên nhìn anh. Những ngón tay tiếp tục khám phá từ trên xuống dưới cơ thể anh. Bàn tay cô đi từ huyết đạo đầu tiên nằm ngay phía trên viền lông giữa hai đùi Rick lên tận huyết đạo thứ bảy dưới xương đòn của vai trái anh - cuộc hành trình đưa cô từ nhân tố nguyên thủy nhất đến nhân tố tiến hóa nhất của bản ngã. Anh thấy mình cương cứng trở lại. Ở cô gái này có điều gì đấy thật sự ngây thơ. Cô thông minh và nhạy cảm, nhưng lại còn đôn hậu. Và tràn trề hy vọng. Tưởng chừng như mọi cay nghiệt của cuộc đời đều không tước mất vẻ ngây thơ trong sáng từ cô. Dù Rick không hiểu rõ tại sao đã qua tuổi ba mươi mà Josie vẫn giữ được sự hồn nhiên trong sáng như vậy, nhưng phẩm chất ấy thu hút anh, có lẽ còn hơn tất cả mọi điều khác từ cô. Anh muốn ở gần sự thánh thiện của cô. Anh muốn sở hữu chút ít nó cho bản thân. Anh muốn cô cho riêng mình.

“Em là một phụ nữ rất đặc biệt, Josephine Sheehan ạ.”

Rick cảm nhận những sợi tóc của cô xòa trên bụng anh buồn buồn khi cô gật đầu. “Anh cũng đặc biệt nữa,” cô đáp. Đoạn cô kể má lên bụng anh mà âu yếm hôn lên huyết đạo thứ hai của anh. “Em muốn yêu anh, Rick à. Ngay lúc này.”

Rick thở ngất quăng, vùi những ngón tay mình vào mái tóc Josie.

“Anh cũng muốn lắm, nhưng...”

Josie ngước lên. “Nhưng sao cơ?”

“Chỉ khi nào em sẵn sàng thôi.”

Cô bật cười. Cô trườn lên nằm cạnh người anh, vừa trườn vừa khúc khích và hôn nhắm nháp. Khi ngang tầm với mắt anh cô vờn mình bên trên anh. Cô đặt môi mình lên môi anh trao cho anh một nụ hôn thật ngọt ngào thật bỏng cháy khiến Rick chỉ lo anh bùng nổ trước khi kịp vào bên trong cô. Anh vẫn chưa quen hẳn sau một thời gian dài kiêng cử.

“Em muốn anh biết em sẵn sàng đến thế nào,” vừa cười tinh nghịch, cô vừa vấp một chân qua người anh. “Cứ chạm vào em rồi anh sẽ biết thôi.”

Rick len bàn tay vào giữa hai thân thể, nỗi khát khao trong anh trào sôi dữ dội đến mức anh sợ mình không thể dùng được dù Josie có bắt anh phải thế. Những ngón tay anh lướt qua phần nữ tính của cô và nhẹ nhàng ấn vào. Tức thì, những ngón tay anh được chất mật ngọt của cô bao phủ.

Rick nhắm mắt lại nhâm nhi cái cảm giác mãnh liệt ấy. Anh đang có một người đàn bà, lửa thể, ham muốn anh. Còn anh cũng khao khát cô hơn bất cứ thứ gì trên đời. Rick gắng giữ nhịp thở đều khi những ngón tay anh nhịp nhàng vuốt ve khe mở khoái lạc, trơn ướt.

Đột nhiên, bao ký ức xưa kéo nhau về xâm chiếm tâm hồn anh. Tình dục trong quá khứ - thác loạn, thô bạo và hoang dã, thường là với những người đàn bà anh hầu như không quen biết và cũng chẳng yêu đương gì. Với Josie, anh định thế nào đây? Liệu anh có thể thả nổi bản thân mà không phải lặp lại những thói xấu xa của quá khứ? Liệu anh có tin tưởng được chính mình? Anh muốn *làm tình cùng* Josie, chứ không phải *dùng cô thỏa mãn mình*, nhưng anh không dám chắc mình có khả năng làm được như vậy không nữa.

Chắc hẳn Josie nhận thấy sự ngẩn ngừ của anh. “Em hứa sẽ yêu anh rất nhẹ nhàng mà,” cô vừa thủ thỉ vừa hôn anh mơn trớn. Khi Rick mở mắt và thấy nét mặt cô quá nghiêm nghị, anh bật cười.

“Hử...” anh khùng khục, tay tiếp tục mân mê vùng da trơn ướt của cô. “Đấy không hẳn là chuyện anh đang lo đâu.”

Josie nhú mào. “Anh đang lo à?”

Rick gật đầu. “Đã lâu quá rồi anh không yêu, với lại anh thèm muốn em quá, nên anh sợ vì mình sẽ...” Rick lắc đầu. “Josie này, anh chỉ sợ anh sẽ cần xé em, ăn tươi nuốt sống em mất. Anh vốn không phải là người bạ tình tình tể nhất mà. Trước nay anh chỉ có nhiều kinh nghiệm thỏa mãn ham muốn nhục thể hơn là ái ân bằng tất cả tình yêu thương, nếu em có hiểu ý anh là gì.”

Cô chỉ mỉm cười không nói.

“Với lại cũng cần phải cân nhắc thêm cả bảy năm vắng bóng phụ nữ nữa.”

Nụ cười của cô rạng rỡ thêm.

“Anh chỉ lo là em không kham nổi anh thôi.”

Josie khẽ gật đầu, “Em hiểu rồi.”

Rick chưa kịp phản ứng gì thì Josie đã nhích ngồi xuống đùi anh, hai chân dang rộng, mái tóc dày của cô xoa xuống khi cô ngậm lấy anh. Anh giật bắn người. Cô rên khẽ như thể cô đang nhập thiền. Mấy phút sau, toàn thân Rick run rẩy vì phải cố kìm giữ để khỏi phải bùng nổ. *Trời ơi*, anh quay cuồng suy nghĩ. *Trời ơi, cô điểu nghệ quá*. Với những người đến trước, anh từng có cảm giác này không nhỉ? Tuy cũng khá lâu rồi đấy, nhưng anh không nghĩ là mình đã từng được như thế. Bằng không

hắn anh đã nhớ được sự diệu kỳ của bao nỗi gắn bó, khát khao bỏng cháy và tình yêu trào sôi, mãnh liệt này.

Môi miệng cô mê cuồng làm tình với anh. Rick không thể kiềm chế lâu hơn nữa.

Anh với tay xuống nâng đầu cô lên. Josie liếm môi và mỉm cười nhìn anh. “Em có quá sức chịu đựng của anh không thể?”

“Có quá đi rồi đấy.” Rick đáp. Trong chớp mắt, anh nhấc bổng cô và dẫn Josie nằm ngửa lên mặt nệm. Anh nằm đè lên trên cô, nhu cầu của anh bây giờ rất đơn giản. Anh phải vào trong cô. Ngay lập tức.

Môi anh siết lấy môi cô, ngẫu nhiên cô khi cô rên rĩ rồi than van rồi mở rộng hai chân cho anh. Mọi thứ diễn ra quá nhanh - anh đi vào trong cô, hoàn toàn, tiến thẳng vào nơi thiên đường mật ngọt của cô. Môi anh vẫn không rời miệng cô, đầu lưỡi anh khám phá mặt trong của cặp môi, trong lúc anh chầm chậm vào ra. Cô là thiên đường - một thiên đường nóng bỏng và thít chặt - khiến anh không hề muốn ngừng lại.

“Ôi vâng,” Josie thở gấp. “*Chúa ơi, vâng, Rick ơi.*”

Rick chơi với. Mọi chuyện từng xảy ra trong quá khứ đã hoàn toàn biến mất. Những ký ức thô thiển ấy đã được thay thế bằng tấm thân mềm mại của Josie, bằng môi hôn của cô, bằng tiếng cô kêu lên đầy khoái cảm. Họ say đắm quấn lấy nhau xoay chuyển. Anh đè cô xuống. Cô phi nước kiệu trên anh. Anh gằm lên về đích, như hỏa diệm sơn bùng nổ sau những tháng năm dài ngủ yên trong tuyết giá.

Chính xác là bảy năm.

Với Josie, mấy tiếng đồng hồ vừa qua thật nhòe nhoẹt mơ hồ, một làn sóng thủy triều của nỗi khát khao bỏng cháy, của ma thuật và của cảm giác thỏa mãn gần như siêu phàm nhấn chìm cô. Tuy vậy, cô đồng thời

nhận thấy mỗi khoảnh khắc ấy đều bắt rễ sâu chặt trong cơ thể mình biết bao. Sự thật là, Josie cảm thấy mình sống trọn vẹn, ham muốn tột bậc và hoàn toàn gắn kết. Cái cơ thể con người thường ngày của cô đã biến thành niềm hoan hoan ngỡ ngàng, thành một cỗ xe dẫn cô đến những chốn hoan lạc tuyệt vời mà từ trước đến nay cô vẫn tưởng chỉ dành cho những người khác - à thì, những người con gái gọi cảm hơn cô.

Josie sung sướng cười thầm, vì biết rằng cô vừa nếm trải hương vị đầu tiên của chuyến phiêu lưu vĩ đại, tại đây ngay trên chiếc giường đôi trong căn hộ bé nhỏ bên ngoài phố Mười bảy của cô. Hóa ra cô không cần phải mua vé máy bay hay áo choàng giữ ấm gì cả. Cô chỉ cần mỗi Rick Rousseau mà thôi.

Josie mừng vì mình đang nằm sấp, vùi mặt xuống drap trải giường, vì cô đang lấy hết can đảm để chuẩn bị đưa ra lời yêu cầu táo tợn nhất trong đời, và cô không muốn Rick thấy cô ngượng ngập hay đỏ bừng mặt, hay cả hai. Nhưng dĩ nhiên là cô đã đỏ bừng rồi! Đỏ từ chân tóc đến ngón chân, vì số lần cô đạt cực khoái trong hai tiếng đồng hồ qua còn nhiều hơn tổng số lần của hai thập kỷ trước cộng lại, và làn da cô vẫn còn hồng hực, mọi chỗ mọi nơi.

“Rick này?” cô thủ thỉ.

“Hử?” Cô cảm nhận được anh góc đầu khỏi eo lưng mình, anh đã gác nằm lên ấy được một lúc, rõ là đang nghĩ sức hoặc ngủ say không biết chừng.

“Em biết là đã bảy năm rồi và chắc anh cũng mệt nữa...”

“Ừ hử?”

“Nhưng mình yêu nhau nữa được không anh?”

Không hề được báo trước, Josie đã bị nhấc bổng khỏi mặt nệm, hai cánh tay Rick từ sau vòng tới trước ôm chặt bụng cô. Josie ngạc nhiên

kêu lên khi cô được một anh chàng tươi cười lật ngửa lên không chút e dè.

Khi định thần, Josie nhận thấy Rick không chỉ là đang vui, mà anh còn đang quay trở lại. Cứng, rất cứng.

Rick lờn vờn bên trên cô, gương mặt anh gần sát mặt cô và hai bàn tay anh chống xuống giường, sát hai bên đầu Josie. Chúa ơi, cô yêu cái cách những cơ bắp tay anh cuộn cuộn phồng lên khi anh làm như thế.

“Anh đã sẵn sàng từ lâu rồi, có đúng không?” cô ngờ vực hỏi. “Anh chỉ là đang chờ cho em lấy lại sức thôi chứ gì?”

“Ga lăng thì phải thế,” anh đáp, lại nhoẻn cười mê hoặc lấy cô, cặp môi đầy đặn của anh khẽ nhếch lên, đôi mắt xanh lục bảo sáng rực lên khao khát. “Nhưng anh phải thành thật với em - anh nghĩ hai đứa mình rắc rối to rồi em ạ.”

Hai mắt cô mở lớn. “Thật ư? Em tưởng mọi thứ đều hoàn hảo đấy chứ!”

Rick gật đầu, khe khẽ chặc lưỡi. “Rắc rối chính ở chỗ anh luôn khát khao em. Rắc rối là, anh không muốn ra khỏi giường này. Anh chẳng muốn làm bất cứ việc gì trong đời nữa ngoài việc ôm hôn, âu yếm, vùi mặt vào em, đi sâu vào trong em, được nghe tiếng em kêu lên vì sung sướng hết lần này đến lần khác.”

“Ôi,” Josie nghệt thở. “Nhưng đấng nào mình cũng phải cho con Genghis ăn chứ.”

“Còn anh thì phải quản lý doanh nghiệp nữa mà.”

“Đúng vậy,” Josie đáp và thở dồn. “Với lại ngày nào trong thành phố này cũng có người chết, cho nên em phải đến sở làm.”

Cô mơn man những múi cơ hai đầu, cơ ba đầu và bất cứ thứ cơ gì mà người ta hay gọi đang nổi cộm trên hai cánh tay anh. Ngoài lớp lông mềm mại, làn da láng bóng, và cơ bắp săn sỏ, thi thoảng cô có cảm nhận thấy những đinh vít nhỏ, hay mảnh nhựa nhân tạo hơi lồi lên, làm cô ngạc nhiên khi thấy Rick vẫn uyển chuyển, mạnh mẽ, và linh hoạt làm sao dù cho cơ thể anh đã phải trải qua bao điều như thế.

“Anh lại phải có em ngay. Anh không thể đợi lâu hơn được nữa.”

Rick áp miệng lên cần cổ mịn màng của cô và Josie rướn cằm cho anh lồi vào nơi anh muốn đến. Cô đã tự nhủ với lòng là anh có thể có được cô bất cứ chỗ nào, bất cứ cách nào, bất cứ khi nào. Thực tế là, cô đã quyết định như vậy từ hôm ở nhà hàng John’s Grill. Nỗi lo lắng thường trực lại xâm chiếm tâm trí cô - cô đã phải lòng với người cô không biết gì nhiều cho lắm. Thêm lần nữa. Vậy có phải cô chỉ là đang lặp lại vết xe đổ của việc thử-rồi-biết chẳng? Không thể nào. Lần này hoàn toàn khác hẳn. Không hề có gì tương đồng. Rick là ước mơ thành sự thật của cô. Rick là phép lạ thượng đế ban cho cô. Rick không hề giống Lloyd hay Spike hay Randy hay Billy hay...

“Lạy Chúa tôi!” cô kêu lên, khoái cảm mãnh liệt đưa cô trở về thực tại, về với người đàn ông đang ở đây.

“Em thích không?”

“Ôi, ôi,” cô hỗn hển. “Đừng đừng lại. Xin anh đừng đừng lại.”

Miệng anh quay lại với bầu ngực trái của cô, lần này anh âu yếm nó mạnh hơn, đồng thời anh nhịp nhàng tiến mạnh vào trong cô, vào sâu hơn nữa. Josie oằn mình bên dưới anh. Niềm thống khoái sắc ngọt bắt nguồn từ đáy sâu nhất trong cô, đang mỗi lúc một dâng lên, lan tỏa từ bụng sang đến từng đầu ngón tay, ngón chân cô. Josie biết rồi sẽ chóng thôi mình lại một lần nữa vượt ngưỡng cao trào.

“Đừng,” Rick ra lệnh, giọng anh trầm trầm rành rọt. “Chưa đâu em.”

Josie mở bừng mắt để nhìn thấy một cảnh tượng huy hoàng nhất - một người lạ hấp dẫn, nồng nàn do vũ trụ dẫn dắt đến với cuộc đời cô, giờ không còn là người lạ nữa. Nét mặt anh hào hứng với những đam mê và tình cảm sâu đậm. Rick đang mở lòng ra - với cô. Anh muốn có cô. Anh muốn xây dựng một điều gì đó đặc biệt và có thật với cô. Cô phải thôi không còn hoài nghi nữa.

“Xin em, Josie em yêu, hãy tập trung cảm nhận anh đi,” Rick van vãi, ánh mắt anh ve vuốt khuôn mặt cô. “Anh cần em ở ngay đây chờ anh. Cảm nhận chính xác những gì đang có giữa hai chúng mình.” Nói xong, anh luồn tay xuống lưng cô, nâng người cô áp sát vào khuôn ngực trần của anh, đồng thời liên tục vào sâu hơn trong cô, xoáy sâu, tất cả khiến cô thắc mắc - *làm sao mình có thể làm người đứng chặn giây phút cao trào, giương cao biển dùm giữa Hoan lộ chứ?*

Rick bất ngờ đưa hai bàn tay lên ôm lấy khuôn mặt cô, anh thúc lên lần cuối, mắt anh đắm đuối nhìn sâu vào mắt cô với bao vẻ nghiêm trang đầy chủ ý. “Ngay bây giờ nào,” anh bảo.

Cô bùng nổ. Cô nghe tiếng anh gọi tên mình như thể từ rất xa vọng lại. Trong giây phút ngưng đọng ấy, khi họ cảm thấy như cả hai đang cùng ngồi trên đỉnh của đoàn tàu cảm giác mạnh lớn nhất thế giới, chẳng còn làm được gì ngoài việc ghì siết nhau và tận hưởng cuộc chơi. Xúc cảm mãnh liệt lan tỏa trong người họ, trước tiên là quả cầu lửa, rồi đến cơn sóng cuộn, rồi đến dòng sông, trôi mãi, trôi mãi cho đến khi nó dịu lại, làm lan tỏa sức nóng và bình yên qua cả hai con người.

Một lúc lâu sau, Rick động đậy trước. Anh âu yếm vuốt má cô và dán đầy những cái hôn nhanh gọn lên mũi, trán, cổ và vai Josie. Những nụ hôn vừa dứt, họ cùng thở ra, vòng tay ghì siết chặt hơn trong lúc hơi thở của họ hòa chung nhịp.

Đột nhiên, Rick cứng người lại như thể anh vừa bị đau nhói ở đâu đó trong người. Josie cũng sợ hết hồn vì cô tưởng một mảnh nhựa vừa dịch chuyển sai chỗ hoặc một đinh vít titan lỏng ra bên trong người anh.

“Đau ở đâu vậy anh?” cô hỏi, tay cô bấu chặt tay Rick. “Em phải làm sao đây? Nói cho em biết em nên làm gì bây giờ đi!”

Lưng anh rung lên từng chập. Chẳng lẽ anh đang khóc? “Rick, em xin anh đấy, nói em nghe xem có chuyện gì nào?” Cô đẩy anh ra để tìm hiểu xem có phải vì đau nên anh mới lặng đi như vậy hay không. Đến lúc ấy cô mới biết là anh đang cười chứ không phải khóc.

“Hình như có người đang liếm ngón chân anh, em ạ.”

“Genghis chú gì?”

“Trời đất, anh hy vọng là thế,” nói đến đây, anh bật cười giòn giã.

Josie đưa mắt dọc theo thân hình trần trụi của Rick nhìn xuống cuối giường. Con chó của cô đang gác hai chân trước lên mặt nệm, vẻ long lanh trong cặp mắt tròn xoe màu nâu sẫm của nó như muốn nói nó thèm được trèo lên giường nằm cùng với hai người đến thế nào.

“Thằng kia, xuống ngay!” cô ra lệnh.

Genghis không hề nhúc nhích. Cái lưỡi hồng hồng thò ra khỏi mép khi nó vui vẻ thở hào hển.

“Genghis, ra khỏi giường tao ngay. Đi mà. Tao xin mày đấy,” cô nài nỉ.

Lại hào hển vui vẻ hơn nữa. Không tí nhúc nhích.

Rick dụi mắt vào hõm cổ của Josie. “Rõ là con chó không nghiêm túc nghe lời em rồi, cưng ơi,” anh thì thầm, hôn mơn man lên xương đòn gánh của cô.

“Chuyện đời em như thế đấy.”

“Em phải nghiêm giọng cơ - em phải cho nó biết là em đang rất nghiêm túc mới được kìa.” Anh mơn man xuống vai phải của cô. “Em thử

ra lệnh lại xem nào.”

Josie lừ mắt nhìn xuống cuối giường, nơi con Genghis vẫn đứng đó, đuôi vẩy tít lên như cánh quạt trực thăng chuẩn bị cất cánh. Cô cố hết sức ra giọng thật trầm nhưng cũng thật nghiêm. “Xuống!” cô quát lên. “Đi xuống! Mau!”

Con chó bỏ ngay chân xuống.

“Thấy chưa?” Rick đang mãi mê liếm láp khe ngực cô, không hề biết con Genghis thong thả đến cạnh giường, rướn người sẵn sàng cho tư thế chuẩn bị làm trò, mông chổng lên trời còn móng của hai chân trước duỗi thẳng trước mặt. Một cái quần lót nam rách tả tơi phất phơ giữa hàm răng nó.

“Nó chỉ cần phải biết ở đây ai là chủ.” Rick vẫn vùi mặt giữa hai gò bồng đảo của cô. “Chó muốn biết ai là con thủ lĩnh trong đàn. Chúng sẽ thoả mái hơn khi biết đã có người khác chịu trách nhiệm điều khiển.”

Josie cúi xuống hôn mái tóc rối bời của anh. “Phải rồi,” cô cố nhin cười. “Mình sẽ bàn thêm về chuyện này khi đi shopping, anh nhé.”

Rick nhú mày, ngẩng đầu lên. “Tụi mình sẽ đi shopping à?”

Josie hất đầu về phía con Genghis. “Tầng thứ bảy, khu vực đồ lót nam,” cô vui vẻ đáp.

“Em phải để nó trong xe nếu nó cứ gằm gừ mãi thế này,” Bea hết sức bức mình vì kiểu hằm hè vô cơ của con Lilith. “Tụi mình đang cố không để lộ tung tích, có nhớ chưa nào?”

“Nhưng nếu em để nó trong xe, nó sẽ không chỉ gằm gừ thôi đâu mà còn tru tréo và sủa văng lên nữa đấy,” Roxie đốp lại.

“Sao không ai phát minh được rọ mõm cách âm nhỉ?” Ginger góp chuyện. “Ý mình là, vì Chúa, ngày nay họ phát minh ra đủ thứ trên đời rồi. Hôm rồi mình lướt mạng và thấy họ giới thiệu một loại xăng hót phân chó mới có thể xúc, bỏ vào túi nhựa và thắt miệng túi thật chặt mà thậm chí ta không cần phải nhọc công cúi xuống.”

Đứng trong bóng tối, Bea phải nheo mắt lờ Ginger. “Phân con chó nhà em chỉ nhỏ bằng ngón tay út. Em chỉ cần lấy nhíp nhổ lông mày gắp nó lên là được. Việc gì em phải cần đến máy móc tinh vi nào?”

“Suyt! Có ai kìa!” Roxie phẩy tay trong bóng tối dưới gốc cây đu cổ thụ to đùng. “Là một anh! Là một anh!”

“Ôi trời ơi,” Ginger thì thào. “Josie có bạn trai đến chơi. Bea ơi, chị nói đúng!”

“Khoan đã,” Roxie phản đối. “Làm sao mình biết anh ấy từ nhà Josie đi ra? Lỡ anh ấy là khách của nhà khác thì sao? Có khi nhà anh ấy ở đây không chừng.”

Bea gật gù. “Nói hay lắm Roxie. Một điểm chính xác đấy.”

Cửa trên tầng hai của tòa nhà sơn trắng bật mở. Một cô gái tóc xoăn bông bênh cùng con chó lông lá bù xù đi ra. Dẫu họ không cần, nhưng ánh sáng hiên căn hộ soi tỏ bóng dáng người đứng đó khiến ba không còn bán tín bán nghi nữa.

Ba người bạn đang núp dưới tán cây liền quay sang nhìn nhau im lặng cùng gật đầu ra ý hiểu.

“Ngủ ngon nhé anh Rick,” Josie thì thào nhưng âm vực đủ lớn để tất cả mọi người đều nghe thấy.

Anh chàng đứng dưới vỉa hè quay lại gửi cho cô một cái hôn gió và đáp lại, “Hồi cô Juliet xinh đẹp, hẹn cô sáng mai ta lại gặp nhau.” Nói xong, anh quay ra đường, hai tay đút túi quần và thong thả bước đi.

“Thật không thể tin được! Hắn vừa gọi con bé là Juliet kìa,” Ginger lau bàu. “Cả đời em chưa được nghe ai gọi mình là Juliet cả!”

“Lạy Chúa tôi! Hai chị có nhìn rõ anh ta chưa?” Roxie ngẩng cổ nhìn qua tán cây dưới thấp. “Anh ta đẹp hết sẩy. Hottie McHottness nhé.”

Bea quay lại lườm cô.

“Ý em là theo kiểu đưa tin khách quan ấy mà,” Roxie nói thêm.

“Và hắn ta vừa mới gọi con bé là ‘Juliet!’” Ginger nhắc lại. “Chắc mình phải khóc thét mất thôi.”

“Trời ơi là trời,” Bea bực mình gất.

Họ dõi theo chàng trai đi thêm nửa dãy nhà trước khi chiếc Lexus đen nhảy từ từ tấp vào lề.

“Lại vẫn chiếc xe ấy!” Ginger la lên, lạc cả giọng.

Rồi cái người Josie gọi là Rick ấy đi vòng qua đầu xe vào ngồi vào ghế cạnh tài xế.

Ba người lặng yên nhìn theo chiếc xe sang trọng lướt êm qua chỗ họ nấp, người ngồi sau vô lăng tỏ ý đã nhận biết chỗ họ đang nấp dưới gốc cây đu bằng một cái gật đầu chào thật nhẹ. Đến ngã tư, chiếc xe dừng lại một chút trước khi rẽ lên hướng bắc. Lilith găm gù mỗi lúc một to hơn.

“Em đã ghi lại biển số xe rồi,” Roxie thông báo, tay đã lấy điện thoại di động ra bấm bấm. “Ngày mai em sẽ nhờ anh bạn ở tổ điều tra trọng án giúp tìm thông tin cho mình.”

“Giỏi lắm,” Bea khen.

“Chuyện gì đang xảy ra thế này?” Ginger lắc đầu hoang mang. “Hóa ra từ tối đến giờ tụi mình bị theo dõi! Cái gã lái xe Lexus ấy bám đuôi ba chị em mình! Hắn theo ta từ quán rượu đến nhà Josie!”

“Hoặc có lẽ hẳn tưởng ta theo dõi hẳn cũng nên,” Bea trầm ngâm.

Ginger lùi khỏi gốc cây và kéo áo khoác che chặt hơn cho con HeatherLynn. “Em sợ rồi đây. Theo em mình nên đánh động cho Josie biết rằng cô ấy đang bị nguy hiểm, rằng cái anh chàng mà cô ta gọi là Romeo ấy có thể là tội phạm hay gì đấy. Ta nên báo cảnh sát ngay thôi. Đây không phải là chuyện là nên dây dưa vào.”

Bea thở dài, đứng thẳng người dậy từ tư thế cúi lom khom cạnh gốc cây. “Ginger, ta chưa biết gã Rick này là ai hay là người như thế nào cơ mà. Theo như những gì ta thấy thì anh ta có thể là trong hàng ngũ quản lý hay chính trị gia không chừng. Hoặc có thể là vận động viên chuyên nghiệp hoặc bạn của anh trai Josie thì sao hả trời? Nhưng chúng ta sẽ tìm cho ra.”

Roxie tắt điện thoại và bước một bước ra vỉa hè, lôi con Lilith theo cùng. “Em đã làm đủ chuyện cho một đêm rồi đây. Hẹn gặp lại các chị ngoài công viên vào sáng mai nhé.”

“Mọi người nghĩ xem liệu sáng mai Josie có đến không?” Ginger hỏi.

Bea nhìn lên ban công giờ đã không còn ai rồi gật đầu quả quyết. “Ồ có chứ Josie sẽ đến. Cô ta muốn chúng ta nghĩ rằng mọi việc vẫn y xì đầu vào đấy, mà thế thì ngày mai ta sẽ có kịch hay để xem đấy.”

Chương 10

Bác làm vườn bị sốc khi thấy ông chủ đứng ở ngay ngưỡng cửa. Điều đó cũng dễ hiểu thôi. Nếu ông Bennett nhớ không lầm, mà thường thì ông không hay lầm, lần cuối cùng ông trực tiếp nói chuyện với bác Esteban Jaramillo là vào năm 1998, khi Câu lạc bộ làm vườn Newport muốn đưa khu địa ốc nhà ông vào danh sách tour tham quan nhà vườn hàng năm. Theo như ông nhớ thì chủ đề của cuộc họp năm ấy là phương pháp cắt tỉa cho cây trưởng thành và rải mùn chăm bón cho cây non. Tuy nhiên đây không phải mục đích ông đến đây hôm nay.

Sau giây lát ngạc nhiên chỉ biết đứng trố mắt nhìn, bác Esteban gỡ bỏ mũ lưỡi trai và gạt mồ hôi trên trán. “Chào buổi sáng, thưa ông Cummings,” vừa nói bác vừa rời bàn làm việc chất đầy dụng cụ làm vườn và ngập ngừng đi ra cửa.

Bennett chìa tay cho người làm công và cố gắng cười thật tự nhiên.

“Thưa, vườn tược hồi này có gì không vừa ý ông chẳng?” bác Esteban chùi bàn tay lên chiếc quần jean lấm lem trước khi nắm lấy bàn tay ông chủ.

Ông Bennett nhận thấy cuộc viếng thăm của ông hôm nay khiến bác làm vườn căng thẳng vì cho rằng chắc mình làm lỗi. “Ồ không. Không có gì sai cả đâu anh Esteban à. Có thể nói mọi thứ đều rất tuyệt vời.” Ông nhìn quanh tòa nhà được sắp xếp tỉ mỉ gọn gàng, mang tên gọi mỹ miều là “kho chứa chậu hoa.” Trên thực tế, căn nhà hai tầng này rộng gấp đôi một ngôi nhà bình thường, và bao gồm một nhà kính ươm cây, hai căn hộ một phòng và một garage sáu chỗ đậu cất giữ mọi dụng cụ và máy móc, từ máy xúc, xe kéo chở đất đến máy xén cỏ, máy xới và máy nghiền gốc cây to.

“Tôi...” bác Esteban lo sợ nuốt khan. “Chúng tôi... Carmelita và tôi... có nghe tin về cô Margot và xin chia buồn với gia đình.”

Ông Bennett uốn thẳng hai vai và nghiêm nghị gật đầu. Dù hiếm khi dành thời gian tìm hiểu xem người làm công ăn lương nghĩ gì về bản thân ông và gia đình ông, ông Bennett vẫn cho rằng trong suốt những năm tháng qua, họ dỗi theo từng bước đi của gia đình ông bằng sự coi thường và nỗi khiếp sợ. Người giàu luôn là dấu hỏi lớn đối với những người làm công ăn lương cho họ.

“Cảm ơn anh.” Ông Bennett hắng giọng. Thực lòng thì, ông ngưỡng mộ không kém gì bác Esteban. “Còn gia đình anh dạo này thế nào?”

“Ồ!” Mắt bác làm vờn sáng lên. “Chúng tôi rất ổn, thưa ông Cummings. Cảm ơn ông đã hỏi thăm ạ. Rodrigo, cháu lớn nhà tôi đang học năm thứ hai trường Nghệ thuật thiết kế Rhode Island. Từ đầu đến giờ, cháu toàn đạt điểm A thôi, thưa ông.”

“Giỏi quá,” dù chẳng biết mặt ngang mũi dọc của Rodrigo ra sao, nhưng ông Bennett cũng thầm tự hào vì con người làm vờn nhà ông đang theo học một trong những trường mỹ thuật danh giá nhất Hoa kỳ. “Thế cháu học ngành gì vậy?”

Bác Esteban còn ngạc nhiên hơn cả lúc này. Rõ ràng, bác mỗi lúc càng thêm nghi ngại về cuộc nói chuyện này, vì Bennett chẳng quan tâm quái gì đến bác, hay vợ hay con bác, trong suốt hơn hai thập kỷ bác làm việc cho nhà ông ta.

“Thiết kế phim hoạt hình bằng vi tính ạ,” bác Esteban ngưỡng mộ chuyển chân này sang chân kia, thế rồi bác nhún vai. “À... là làm phim hoạt hình ấy mà.”

“À phải. Thú vị thật.” Bennett lại hắng giọng. “Anh Esteban này, ta nói chuyện một lát có được không? Tôi có một đề xuất cho anh đây. Có thể nghe ra khá lạ lẫm, nhưng tôi hy vọng chúng ta sẽ cùng thỏa thuận ổn thỏa.”

Bác Esteban nheo mắt, đút nón lưỡi trai vào túi quần và khoát tay mời ông Bennett ngồi xuống bên chiếc bàn gỗ dài kê trong phòng chính của nhà kho. Ông Bennett hình dung đây là nơi đám người làm công trong nhà ông thường ngồi ăn bánh ngô và những đồ ăn dân dã khác vào bữa trưa.

Đội trưởng đội làm vườn của ông Bennett ngồi đối diện với ông chủ, và Bennett để ý thấy khung cảnh thay đổi đã tạo ra một không gian thanh thản giữa hai người đàn ông, điều này làm ông thấy thú vị.

“Anh Esteban này, tôi đánh giá cao thời gian và công sức của anh.”

Người làm vườn buồn xo và dựa hẳn lưng vào ghế. “VẬY là ông chủ muốn đuổi việc tôi.”

“Ồ không, không!” Bennett phá lên cười gượng gạo. “Tất nhiên là không phải thế.”

Esteban chống hai bàn tay xòe rộng trên mặt bàn, nét mặt bác mất hẳn vẻ thân thiện ban đầu. “Thưa, nếu vậy ông muốn tôi làm gì thế, ông Cummings?”

Ông Bennett hít một hơi thật sâu. Trong bao năm lăn lộn trên thương trường, ông chưa bao giờ đánh giá thấp đối thủ và sự cẩn trọng ấy giúp ông gặt hái nhiều thành công. Ông có cảm giác rằng ông cũng phải cẩn trọng không kém trong cuộc giao kèo nhỏ với bác làm vườn Esteban Jaramillo sáng nay.

“Anh Esteban, tôi muốn mua xe hơi của anh.”

Trong một giây, mặt bác làm vườn ngây ra. Rồi sau đấy khuôn mặt ấy sáng bừng lên vì buồn cười và bác phá lên cười. “Chiếc Buick ấy à?”

“Phải.”

“Nhưng...” Bác thôi không cười nữa. “Thưa ông Cummings, tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện bán xe. Tôi và Carmelita vẫn cần đến nó bởi tôi đã cho cháu Rodrigo chiếc Jeep để cháu đi học rồi.”

Ông Bennett thấy tay ra hiệu ông không muốn nghe chi tiết dài dòng. “Anh sẽ không bị để không có phương tiện di chuyển đâu.” Ông cho tay vào túi trong của áo khoác thể thao đang mặc và lấy ra một xấp giấy tờ gấp cẩn thận. “Đây là giấy tờ chứng minh quyền sở hữu chiếc Escalade đời 2009 của tôi. Đã được đứng tên anh.”

Esteban cứng họng. Bác chớp chớp mắt. Hai vai bác căng cứng. “Tại sao chứ?”

Ông Bennett đẩy tờ giấy chứng nhận quyền sở hữu về phía người làm vườn. “Tôi tặng anh chiếc Escalade vì tôi trân trọng công sức của anh suốt bao năm qua.”

“Chính xác là hai mươi sáu năm, thưa ông,” bác Esteban nhắc.

“Đúng vậy.”

“Rồi sau đây tôi phải làm gì?”

“Anh cứ để chiếc Buick vào gian nhà kho thứ sáu rồi quên nó đi. Anh cũng không phải bận tâm là nó có còn đấy hay không nữa.”

Esteban lặng thinh. Bác cũng chưa chạm tay vào tờ giấy trên bàn. Hai mắt bác chăm chú nhìn ông chủ. “Chiếc Escalade cộng thêm mười ngàn đô la tiền mặt,” giọng người làm vườn đều đều. “Trini, con gái chúng tôi, sang năm sẽ vào đại học. Cháu đã được trường Princeton nhận vào. Số tiền ấy hẳn rất có ích.”

Ông Bennett chỉ muốn phá lên cười - dường như ai ai cũng khấn trương, không ở mức độ này thì cũng ở mức độ khác, thậm chí cả những tên ở ngoài đây trong nhà kho các chậu hoa của chính ông. “Tôi sẽ đưa số

tiền cho anh trong ba tiếng nữa. Giờ thì, nếu anh không phiền, tôi muốn có chìa khóa của chiếc Buick.”

Esteban rời chiếc ghế tựa giận dỗi và đến bên tấm bảng có nhiều móc treo chìa khóa ở gần cửa ra vào. Bác lấy một chìa treo ở móc đầu phía bên tay trái xuống rồi trở lại quăng lên bàn. “Ông phải lắc lắc cần số khi ông gài số lùi đấy,” bác dặn.

Ông Bennett gật đầu.

“Vội lại - tôi sẽ không giấu ông làm gì thưa ông Cummings - ông sẽ phải thay mới bình ắc qui đấy ạ.”

“Không thành vấn đề.”

Esteban nhìn xuống ông chủ rồi cười khẩy. Tay làm vườn cầm giấy tờ lên, xem lướt qua, đoạn chìa tay ra. Ông Bennett lục tìm chìa khóa xe mới trong túi quần. Khi trao chùm chìa khóa có dây đeo bằng bạch kim hoa văn cầu kỳ cho bác, ông Bennett thích thú nhìn gã này cười hớn hở dán mắt vào chùm chìa khóa mới.

“Tiền mặt chỉ sau hai tiếng, đúng không?” Esteban hỏi.

“Thực ra tôi có nói là ba tiếng.”

“Hai tiếng thôi.”

Ông Bennett chặc lưỡi. “VẬY sau hai tiếng nữa, một người tên là Milton sẽ đến gặp anh. ông ta là luật sư riêng của tôi.”

“Lúc ấy ông đã đi rồi ư?”

Ông Bennett đứng lên đáp trả cái nhìn chăm chú của tay làm vườn. “Tôi không được khỏe, Esteban ạ. Chắc tôi bị cúm. Tôi sẽ dưỡng bệnh khoảng hai tuần và sẽ không gặp ai hết.” Dứt lời, ông quay lưng đi ra cửa.

“Chúc ông chủ mau lành bệnh vậy.” Esteban chờ ông đi thêm vài bước nữa mới nói với theo. “Và thương lộ bình an nhé.”

“Ôi, chắc lúc ấy em ngủ gật khi đang đọc sách,” Josie vừa nói thành tiếng khi chỉ có một mình, vừa vòng xe vào chỗ trống đầu tiên cô nhìn thấy trong bãi đậu xe của công viên Dolores. Không được. Cô không thích lấy cớ như vậy - nghe xấu xược quá.

“Thế ra buổi hẹn là *tối hôm qua* ư? Lạy Chúa tôi! Em cứ tưởng đến *tuần sau* mình mới đi uống cơ!” Không, cô cũng thấy cái cớ này nghe khinh miệt quá, như thể là cô có quá nhiều việc phải lo toan đến độ quên cả thời gian. Với lại, người sở hữu điện thoại iPhone không thể dùng cớ ấy được, khi mà chuông điện thoại được cài cứ sau mỗi mười lăm phút để nhớ gọi điện cho mẹ, hoặc nhớ tạt vào cửa hàng thực phẩm trên đường đi làm về, hoặc nhớ là kỳ kinh nguyệt của mình sẽ bắt đầu vào Chủ nhật thứ tư mỗi tháng.

Josie hăng giọng thử một cớ khác: “Mình hết sức xin lỗi. Đáng lẽ mình phải gọi điện báo cho mọi người mới phải. Mình nghĩ mình bị ngộ độc thực phẩm sau khi ăn mớ cà ôi.”

Nghe mà kinh. Với lại, không cần cái cớ ấy thì công thức chế biến cà của cô đã chịu đủ loại tiếng xấu rồi.

Josie thở dài, mở cửa chiếc Honda CR-V và vòng xuống ghế sau bé con Genghis, hy vọng một cái cớ hoàn hảo sẽ tự động nảy đến với cô. Khi nhìn thấy chị Bea và Ginger đứng chờ sẵn trên đỉnh đồi, cô lại cầu tài ứng biến của mình phải xuất hiện ngay không chậm trễ.

“Thiệt nực cười,” Josie tự mình lẩm bẩm, gom dây dặt chố lại. Thôi cô cứ việc nói cho mọi người nghe sự thật cho rồi. Dĩ nhiên mọi người sẽ thấy tổn thương và giận dữ, nhưng rồi sẽ qua cả thôi. Rốt cuộc thì các bạn của cô phải thấy vui cho cô chứ.

Bất thành lĩnh, Roxie đã đến sát bên cô, cùng cô bước lên đồi. Genghis cố sấn lại hít ngửi thân thiện Lilith nhưng cô nàng đánh đá bị rọ mõm lại gầm gừ.

“Chào buổi sáng nha Rox. Khỏe không em?”

Chẳng có tiếng trả lời. Josie chăm chú nhìn kỹ gương mặt cô bạn, tuy nhiên khả năng lấy thông tin của cô giảm sút đáng kể bởi cặp kính mát to tướng che gần hết mặt Roxie.

“Rox à? Em không sao chứ?”

Đến lúc ấy, Ginger và chị Bea đã trên đỉnh đồi đi xuống gặp nhau ngay lưng chừng đồi. Bằng một tay run rẩy, Roxie giằng mắt kính xuống như muốn nói với các bạn rằng, không, mọi chuyện tất nhiên là không ổn.

“Tòa soạn sẽ đuổi việc em,” Roxie bảo, môi run run như chực khóc.

“Hả?” Ginger đặt tay lên tay Roxie. “Nhưng tại sao mới được chứ? Thật lố bịch hết sức! Em là một trong những phóng viên giỏi nhất của tòa soạn kia mà. Chẳng lẽ cơ quan mình đang có đợt sa thải hàng loạt nhân viên ư?”

Roxie lắc đầu. “Tối qua Keeny gọi điện đến nhà em. Lần này chỉ mình em bị cho thôi việc. Ngoài ra không còn ai khác.” Cô sụt sịt. “Hình như trong ban giám đốc lại có người phàn nàn về website của em.”

“Em đừng để ý cái tay nhỏ nhen đó làm gì,” Bea khuyên nhủ.

Roxie lắc đầu, nghẹn ngào nuốt nước mắt vào trong. “Keeny là trưởng phòng tin tức địa phương, Bea ạ - là sếp của em đấy. Mà tối qua anh ta cực kỳ nghiêm túc. Thực ra Keeny đã cảnh báo em một lần rồi mà em còn dám quát lại anh ta nữa chứ.”

Josie quá đỗi ngạc nhiên. “Thật à? Khi nào vậy?”

Roxie nhún vai. “Tháng trước ạ. Hôm ấy, anh Keeny nói ban giám đốc cho rằng trang web của em ‘*làm nguy hại đến danh tiếng của báo*’ hay ba cái lý do vớ vẩn đại ý thế, với lại quan trọng hơn là, họ nghĩ rằng em đã là vi phạm hợp đồng.”

“Vi phạm thế nào mới được?” Ginger hỏi.

“Thì... đại loại là nhân viên tòa soạn phải hứa là không làm việc cho cơ quan truyền thông đối thủ, và họ cho rằng em đang làm cái việc ấy.”

Bea bật cười. “Nếu chị nhớ không lầm thì lần cuối cùng coi qua trang ấy, trang này có phải là loại báo ra hàng ngày có bán ngoài sạp báo đâu nhỉ.”

Ginger đồng tình. “Tất cả những gì em làm là cung cấp những bằng chứng không thể chối cãi rằng đàn ông là lũ lợn bẩn thỉu, không chỉ ở Mỹ mà trên toàn thế giới. Em đang cung cấp một dịch vụ phục vụ cộng đồng hết sức quan trọng.”

Roxie sụt sịt. “Vâng, phải rồi, cảm ơn. Tiếc thay, ban giám đốc không nhìn nhận sự việc theo hướng đó. Tháng trước họ đã yêu cầu em xóa bỏ trang web ấy, em hứa sẽ làm, nhưng rõ ràng là em không làm. Vậy nên em phải hợp với họ thứ Tư tới vào lúc mười giờ đấy.”

“Chắc cái kiểu bọn họ là làm cho em sợ vã mồ hôi trong cả tuần ấy mà,” Bea lắc đầu. “Để chị đến tòa soạn dò la xem có biết thêm được gì không - biết đâu họ chỉ dọa em mà thôi.”

“Chắc vậy, cảm ơn chị nhé,” Roxanne vừa nói vừa nhìn khắp lượt gương mặt ba người bạn. Khi nhìn đến Josie, cô hơi ngẩng cao đầu và thoáng nhú mày như đang thắc mắc điều gì.

Josie thấy đây là cơ hội cho mình mở lời. “Mọi người ơi, nghe này, em có chuyện này muốn nói...”

Chẳng may, Roxie chọn đúng thời điểm ấy để khóc òa lên. “Thoạt tiên là Raymond, giờ lại đến chuyện này. Vài ngày nữa thì em chẳng còn gì rồi *lại* thất nghiệp! Em đã làm gì để đến nỗi phải chịu cảnh đời khổ thế này. Ai đó nói cho tôi biết đi!”

Josie làm theo bạn mình và ngồi bệt xuống bãi cỏ. Bea và Ginger ngồi xuống theo, cả ba sát lại gần an ủi Roxie đang khóc. Nhóm bạn ngồi như vậy khoảng năm phút, ngắm cảnh mặt trời ló lên khỏi những mái nhà, rải ánh dương bình sáng không gian báo hiệu một ngày mới lại đến.

Bea là người lên tiếng đầu tiên. Chị đặt tay lên vai Roxie an ủi, “Tụi chị lúc nào cũng ở bên em mà Rox. Có cần giúp đỡ gì, em cứ cho bọn chị hay.”

“Phải đấy,” Ginger trù mếu vuốt lưng Roxie. “Dần dà rồi tất cả chúng ta cũng bị đuổi thôi, nếu tòa soạn cứ làm ăn lụn bại thế này. Vậy nên, chúng mình sẽ cùng nhau mạnh mẽ hơn. Chúng mình sẽ cùng nhau vượt qua thời điểm khó khăn này.”

“Vậy tuần tới em có muốn tụi chị cùng vào phòng họp với em không, Roxie?” Josie hỏi.

Roxie lắc đầu cười buồn. “Em nghĩ có đem theo một biệt đội nữ anh hùng cũng chẳng giúp cải thiện được tình hình gì.”

Đúng lúc ấy, Lilith nhảy chồm lên, găm gù, hung hăng đe dọa dù vẫn còn bị rọ mõm. Hóa ra là có người hay đạo công viên này vừa dắt chú chó huskey đực đi ngang qua.

“Suýt, im nào cưng.” Roxie vuốt vuốt bộ lông xoắn ngắn ngắn của Lilith. “Có thôi đi không, hử?”

Lilith bắt đầu sùi bọt mép.

“Chị có sáng kiến này,” Ginger vui vẻ đùa. “Em dẫn con Lilith này đây đi họp cùng em - nhưng đừng đeo rọ mõm. Cứ để nó thoải mái xả cơn

tức tối bị kìm nén lâu ngày một lần cho xong!”

Cả bọn cười rộ lên rồi tiếng cười lắng xuống, nhạt dần thành tiếng thở dài, trong đấy tiếng Roxie nghe nổi nhất. Nấn ná thêm ít phút nữa, họ cùng đứng lên và tiếp tục đi dạo. Càng đi, Josie càng nhận ra rằng Roxie vì quá kích động chuẩn bị cho trận đấu sắp tới nên loạng choạng đi không vững, ngay cả khi cô ấy nói liên tu bất tận.

Chính vì thế, Josie quyết định lời thú tội của mình có thể dời vài ngày sau, ít nhất là cho đến khi sóng gió của Roxie tạm thời lắng xuống. Chuyện cuối cùng mà bạn cô cần nghe lúc này là những chi tiết về cuộc khám phá diệu kỳ của cô để tìm ra người tri kỷ, một vị thần tình yêu triệu phú xăm mình, người đã cho cô biết thế nào là đam mê thực thụ và tuyệt đỉnh ái ân. Josie biết bất cứ cô gái nào cũng cần một tinh thần ổn định và sáng suốt để nghe một tin như thế từ bạn thân nhất của mình - đặc biệt là khi người bạn ấy đã trót thể cùng nhau mãi mãi không cần đến đàn ông.

“Muốn uống chút gì chứ?”

Đang chăm chú vào màn hình máy tính xách tay, Rick ngẩng lên nhìn Teeny chờn vờn bên bàn làm việc của anh, lại nữa. Lần này, bạn anh mang theo bình cà phê. Mười phút trước, Teeny cắt ngang sự tập trung của anh về một sự cố trong hệ thống máy quay an ninh của trang trại. Mười phút trước nữa, Teeny vào thông báo rằng họ đã định ra ngày cho chuyến dã ngoại dành cho nhân viên của tập đoàn.

Rick thở dài đánh sượt. “Thôi được, tớ chịu thua. Đóng cửa lại đi ông. Tớ không thể chịu đựng thêm một giây nào được nữa.”

Teeny nhanh nhẹn chạy ra cửa rồi trở vào ngay, rồi ngồi xuống ghế tựa cạnh cửa sổ, nhàn tản vắt chân chữ ngũ và hỏi, “Sao, có chuyện gì đặc biệt cậu muốn kể cho tớ nghe nào?” Mắt anh sáng rực chẳng khác viên kim cương lấp lánh ở tai.

Rick bật cười lắc đầu, “Cậu đúng là nhiều chuyện, Teeny ạ.”

Rick gập màn hình laptop xuống rồi đan tay ra sau gáy. Hẳn tối qua anh chàng Teeny đã khổ sở đến thế nào, vì ngay khi vào xe, Rick đã giao hẹn rằng anh sẽ không tâm sự về buổi tối với Josie, rằng anh cần thời gian suy nghĩ thấu đáo trước đã.

Lúc ấy Teeny đã nhún vai như thể anh chẳng màng gì đến đề tài ấy, và im lặng lái xe đưa Rick về khu Pacific Heights.

“Cậu muốn nghe chuyện về Josie chứ gì,” Rick nói. Đây chẳng phải là câu hỏi.

“Ừm, được thôi. Cậu cho gọi tớ vào đây vì chuyện này à.”

“Tớ nào có gọi cậu vào đâu nhỉ Timothy.”

Teeny bật cười, đôi vai nổi cơ cuồn cuộn của anh rung lên từng đợt kèm theo tràng cười sảng khoái kéo dài. Vừa cười, anh vừa dậm bàn chân đi giày Ý cỡ 14 vài lần xuống sàn nhà tre như để nhấn mạnh.

“Worrell này, cậu nên tìm chuyện làm để sống có ý nghĩa hơn tí đi.”

“Này, tớ cũng sống có ý nghĩa đấy chứ. Ý nghĩa lắm lận. Nhưng bây giờ, tớ muốn nghe chuyện đời *của cậu* kìa. Thế cậu đoán có đúng không? Có phải Josie Sheehan là con thú hoang ẩn dưới bộ quần áo của quản thư thư viện không?”

Rick buông hai tay sau gáy xuống và xoay ghế sang đối mặt Teeny. “Cô ấy nào có ăn vận như cô thủ thư.”

“Được thôi. Thì giống cô nuôi dạy trẻ vậy.”

“Cô ấy cũng không mặc giống cô nuôi dạy trẻ.”

“À phải. Tớ nói sai.” Teeny giơ bàn tay ra phân bua. “Để tớ nói lại từ đầu nào.” Anh hăng giọng. “VẬY thì, có phải Josephine Sheehan là một con thú hoang ẩn dưới bộ quần áo của nữ phóng viên chuyên viết cáo phó không?”

“Phải.”

“Quý thật!”

“Nhưng tớ sẽ không tiết lộ gì chuyện yêu đương hôn hít đâu.”

“Này ông bạn, cho mãi đến gần đây thì cậu có hôn hít ai đâu.”

“Cái này thì chính xác.”

“VẬY tiếp đến là gì nào?”

“Tớ hoàn toàn không biết.”

Nói đến đó, Rick rời bàn làm việc và thong thả đến bức tường bằng kính của văn phòng anh. Đứng từ đây, anh có thể thấy khuôn viên trường đại học UC Berkeley, vịnh San Francisco, và cả thành phố trải dài tít tắp.

“Thế...” Teeny xoa xoa cái đầu hói bóng lờng. “Thế là cậu không định gặp cô ấy nữa à? Bởi vì tụi tớ vừa tốn không ít thời gian và nhân lực để điều tra cái cô Sheehan này đấy.”

“Ồ có chứ. Chắc chắn tớ muốn gặp lại cô ấy mà. Suốt buổi sáng nay, tớ chỉ nghĩ đến cô ấy mà thôi. Thực ra, hôm nay tụi tớ dự định sẽ đi ăn tối. Tớ đang nghĩ đến chuyện đưa cô ấy về trang trại chơi cho biết.”

“Thế à.” Teeny nghiêm chỉnh gật đầu. “VẬY chắc tại hình xăm của cậu - hẳn cô ấy chẳng ưa gì cái hình hai con rắn gớm guốc ấy nhỉ?”

Rick quay lại nhìn bạn và lắc lắc đầu, cười nhẹ. “Cô ấy không thích thật, nhưng cũng chẳng chạy ra khỏi phòng kêu gào la hét gì.”

“Coi như là khởi đầu thuận lợi rồi còn gì.”

“Đúng vậy.”

“Thế cậu đã kể cho cô ấy nghe về...?”

“Chưa.” Rick không cần nghe Teeny nói hết. Anh biết Teeny định hỏi anh đã kể cho Josie vì sao anh lại có hình xăm này chưa - sáu tháng hồi đầu của anh, một chuyến hành trình liên tục ngầy ngật ảo giác vì ma túy, xuyên qua khắp vùng Tiểu Á và kết thúc bằng việc thoát án tù trong đường tơ kẽ tóc ở Thái Lan, mà đó không phải lần đầu tiên bố anh phải ra tay cứu cậu con quý tử, và cũng chẳng phải lần cuối.

“Đấy, tớ bế tắc chính ở chỗ đấy đấy Teeny ạ,” Rick thở dài. “Tớ không biết cô ấy có thể chịu nghe được đến bao nhiêu phần sự thật mà vẫn còn muốn ở bên tớ. Thậm chí tớ còn không biết thời điểm nào là thích hợp để bắt đầu nói cho cô ấy hay. Mà giờ thì tớ đã biết mình sẽ không thể có tình yêu đích thực với cô nào trừ phi cô ấy biết được quá khứ của tớ.”

“Tớ hiểu,” Teeny đáp.

“Tớ chỉ biết là tối qua chưa phải lúc để đem chuyện xưa ra kể.”

Teeny gật đầu. “Tớ có thể hiểu được vì sao nội hình cặp răn cũng đã quá sức chịu đựng cho một đêm rồi. Cậu phải tìm cách nói gần nói xa trước, có phải không?”

Rick cười lớn. “Tớ không biết mình phải làm gì bây giờ! Đó mới là điều đáng nói. Nói thật với cậu...” Rick nhìn Teeny và hoang mang lắc đầu. “Tớ bắt đầu nghĩ con đường chối bỏ bản thân trong suốt mấy năm qua không phải là đường đúng đắn... tớ đang nghĩ có lẽ là mình đã chỉ đóng cửa với đời để tránh không dám nhìn thẳng vào quá khứ.”

Teeny thôi không gác chân khi anh nhào người ra trước nhíu mày nhìn Rick. “Tớ không hiểu ý cậu, Rick ạ. Tất cả những gì tớ chứng kiến cậu làm kể từ khi tớ quen biết cậu là cậu bồi hoàn cho những lỗi lầm của mình, sửa chữa những gì còn có thể hàn gắn được, và cố gắng làm theo lẽ phải ở mọi lúc mọi nơi. Tớ có thấy cậu tránh né bất cứ điều gì cả đâu hả trời - một lần cũng không.”

Rick đi tới đi lui dọc theo bức tường kính. Anh đã quyết định chào đón Josie bước vào đời mình và anh không hối hận vì điều đó. Anh cũng đã quyết định từ nay sẽ tin tưởng và đối xử tốt với cô - dứt khoát rồi. Nhưng những quyết định ấy không chỉ dựa trên tình cảm anh dành cho cô. Anh cũng còn có hàng xấp hàng xấp giấy chứa thông tin về mọi lãnh vực trong đời sống của cô - các mối quan hệ của cô, tình trạng tài chính, bạn bè, người thân, hồ sơ lịch sử lái xe của cô - không một chi tiết nhỏ nào trong cuộc sống của cô lại không được cái “thời lực nhân lực” mà Teeny đề cập đến ấy đụng đến.

Nhưng ngược lại, Josie đã biết gì về anh nào? Anh kể tới đâu, cô biết tới đó. Thậm chí nếu có tìm thông tin về anh trên Google, cô cũng chỉ tìm được vài bài báo nói về vụ tai nạn năm ấy, về vài tội danh truy tố bị hủy bỏ và một án dân sự còn treo đó. Rủi thay, những chi tiết đắt hơn phải được đích thân anh kể ra, những chi tiết mà anh sợ rằng sẽ đẩy những cô gái ngoan hiền như Josie một đi không trở lại.

Teeny bối rối xoa tay. “Cô ấy sẽ thấy là cậu đã thay đổi thôi mà. Nếu yêu cậu, cô ấy sẽ cho chuyện đã qua ngủ yên trong quá khứ.”

Rick gãi gãi bên má chưa cạo râu rồi tay anh hạ xuống thấp hơn trên cổ. Thế là anh nhớ đến những cái hôn anh để lại trên cổ cô tối qua. Cô mới thật là ấm áp và mềm mại làm sao. Cô còn thơm ngậy ngất nữa chứ - như mùi bánh quế trong tiệm, như mùi da thịt đàn bà quyến rũ ngọt ngào. Lại còn cả tiếng cười của cô! Rick thậm mong anh sẽ được nghe tiếng cười thoải mái, trong trẻo ấy thêm cả triệu lần nữa trước khi anh nhắm mắt xuôi tay.

“Ê Rick?”

“Hử?”

“Trời ơi, ông ơi. Hóa ra ông không hề đùa.”

“Đùa cái gì?”

Teeny rời chiếc ghế tựa và đến đứng bên anh trước bức tường kính. “Cậu biết không, tớ luôn phục cậu ở một điểm là hề đã quyết làm gì rồi thì cậu sẽ làm cho bằng được. Không vòng vo lèm bèm - cậu chỉ làm những gì cần làm để làm cho xong. Celestial Pet là một ví dụ điển hình. Cậu gây dựng từ con số không đến một công ty phát đạt chỉ trong sáu năm. Thật đáng nể.”

“Cảm ơn cậu. Nhưng có phải là tớ làm có một mình đâu - lúc nào cậu cũng ở bên trợ giúp tớ mà. Ngoài ra tớ thành công một phần nhờ vào nguồn lực của bố tớ để lại nữa.”

Teeny vịn một tai lên vai bạn. “Ý tớ muốn nói là cậu áp dụng cùng một phương thức đối với Josie.”

Rick cho hai tay vào túi quần soóc và nghiêng đầu hỏi. “Cậu nói thế là sao?”

Teeny mỉm cười. “À, có nghĩa là thế này này anh bạn, khi đã quyết định xa rời kế hoạch, cậu đã xa rời triệt để.”

Rick chặc lưỡi.

“Theo tớ thấy thì cậu chết mê chết mệ cô gái này rồi.”

Rick không nói năng gì, chủ yếu là vì đột nhiên anh thấy khó thở đến độ không thể nói lên lời. Thay vào đó anh lại ho khế. Rồi chớp mắt liền mấy cái.

“Cậu đã tăng tốc từ 0 đến 90 chỉ trong có vài ngày thôi đấy, Rousseau à.”

“Tớ biết lắm chứ.”

“Không được có thêm tai nạn nào nữa đấy, nhớ chứ? Tớ chỉ nói được nhiều đó thôi.”

Rick ngược lên nhìn vào gương mặt của anh bạn cao kều và thấy mắt anh chàng ươn ướt. “Teeny, không có cậu thì tớ đã không sống sót.”

“Chứ còn gì nữa,” Teeny đáp. “Đây cũng thế thôi.” Anh lau má và hít một hơi sâu. “Được rồi. Nhân tiện đang nói chuyện bạn bè, ta nhất định phải bàn đến mấy cô yêu chó.”

Rick ngó ra. “Mấy cô gì cơ?”

“Là bạn của Josie đó mà - một cô trông như giáo viên thể dục cho nữ sinh, một cô xinh như nữ diễn viên chính trong phim *Gilligan's Island*, và cô em xinh như Demi Moore hồi còn trẻ.”

“Nếu tớ nhớ không lầm thì họ có tên cơ mà, Teeny.”

“Ừ thì, tối qua, ba người họ nấp dưới gốc cây trước nhà Josie cho đến khi cậu đi ra, Rick ạ. Và trước đó tớ có thấy họ ngồi bên bàn kê ngoài trời của quán Biko. Quan trọng hơn nữa là họ đã nhìn thấy tớ trông thấy họ. Vậy nên chắc bây giờ họ đang gãi đầu thắc mắc không hiểu vì có gì mà gã tài xế của người yêu Josie lại lén theo dõi họ như vậy.”

Rick nhăn nhó. “Chuyện này bắt đầu thấy khó xử rồi đây.”

“Rousseau này, hãy nhớ kỹ lời tớ đây.” Teeny thân mật vỗ vai bạn. “Hội mấy cô yêu chó sắp sửa chọc ngoáy cậu đấy.”

“Tại sao họ phải làm thế chứ?”

“Bởi vì cậu vừa phá bĩnh cái hội chị em bạn gái của họ chứ còn sao nữa. Với lại, họ đang rảnh, không có chuyện gì thú vị hơn để làm mà.”

Tiếng cửa kẹt mở khiến cả Rick và Teeny lần lượt ngoái đầu nhìn. Teeny bất giác đặt tay lên khẩu súng ngắn bán tự động anh đeo ngang thắt lưng.

“Ấy, chỉ là em đây mà,” Gwen Anders vội lên tiếng, mái tóc ánh vàng chảy dài xuống hai vai khi cô ló đầu qua cánh cửa. Cô gái mỉm cười nhìn cả hai người trong phòng. “Hy vọng em không làm gián đoạn câu chuyện của hai anh.”

Chương 11

“Chúc một buổi chiều tươi đẹp. Chào mừng quý khách đến với siêu thị Wal-Mart.”

Bennett Cummings không biết phải trả lời thế nào, bởi lẽ ông chưa bao giờ đặt chân đến một cửa hàng trong chuỗi siêu thị bán hàng giá rẻ Wal-Mart, huống hồ là cái cửa hàng ở tí Worcester, thành phố Massachusetts này. Tuy nhiên, ông vẫn mỉm cười nói cảm ơn với gã thanh niên mặc áo gi lê rồi tiếp tục sứ mệnh của mình.

Ông đến mua quần áo và vài thứ đồ dùng tối cần thiết cho hành trình xuyên nước Mỹ. Vài giây sau khi bước vào khu vực rộng lớn này ông đã nhìn ra một tiệm thuốc tây, một tiệm làm tóc, một cửa hàng hoa tươi, một phòng đo thị lực, một ngân hàng, một quầy khai thuế, một tiệm thức ăn nhanh McDonald's và một tiệm làm móng, đó là chưa kể đến một siêu thị khổng lồ choán hết nửa bên kia của tòa nhà. *Chúa ơi*, Bennett thầm nghĩ, *chỉ trong vòng năm năm nữa, cả nước Mỹ này sẽ nằm gọn trong tay của gã Waltons quê ở Arkansas này mất.*

Đến khu bán quần áo nam giới, ông chọn mua một chiếc thắt lưng bằng nhựa rẻ tiền, hai cái quần lao động có chất lượng ra sao chẳng rõ, và một áo choàng len có lớp vải lót dạng lưới bằng chất liệu tổng hợp. Ông còn mua một nón lưới trai có in dòng chữ GOD BLESS THE USA! bằng những sọc trắng, đỏ và xanh dương sậm. Kế đến ông mua thêm mấy cái áo thun, trong số đó có một cái in hình được gọi là hình “xe tải khủng”, xe gì mà lại có các bánh xe to ngoài cỡ chẳng phù hợp với kích cỡ của bất cứ loại xe thực nào mà ông từng thấy. Cuối cùng, ông mua vài đôi giày thể thao, mấy đôi vớ và cả quần lót.

Đến khu bán đồ cắm trại, ông chọn một túi cứu thương bên trong có mọi đồ sơ cứu cần thiết, ông lấy thêm một hộp cách nhiệt nhỏ đựng vừa

vài lon soda và một hoặc hai chiếc bánh kẹp. Ông tìm thấy đồ khử mùi hương quả thông trong khu vực phụ tùng xe hơi và tấm bản đồ Rand McNally tại đây kê sách báo.

Không hiểu sao khi xe hàng đầy dần lên, ông lại thấy hân hoan. Có lẽ bởi cuối cùng ông đã có bước tiến. Không biết hành trình này có kết thúc ra sao, nhưng ít nhất nó cũng vừa bắt đầu rồi.

“Tao sẽ quật cho mày nát đít nếu mày không bỏ cái đó xuống! Bỏ ra, mau!”

Bennett đang đi bỗng khựng lại quay về phía tiếng đàn bà rít lên the thé. Đối tượng la mắng của cô ta là một thằng bé không quá năm tuổi, tay nắm chặt một nhân vật đồ chơi nhỏ xíu, mắt tròn xoe ngạc nhiên vì không hiểu sao nó lại bị mắng mỏ thậm tệ như vậy.

“Bỏ xuống coi thằng quý sứ! Mày không nghe tao nói gì à?”

Tim Bennett nhức nhối. Ông không thể ngăn mình không nhớ lại Margot lúc cũng tầm tuổi này, một phiên bản cười nói hoàn hảo dễ thương, một trăm phần trăm đầy tiềm năng nhân bản. Cơ bản là không khác gì với cậu nhóc thò lò mũi xanh mà vừa mới được mẹ mình gọi là thằng quý sứ đây.

Cô kia nhác thấy ông khách lạ nhìn mình chằm chằm.

“Sao ông không chụp hình mà ngắm cho đã đi?”

Đột nhiên, có tiếng trẻ nhỏ khóc ré lên trong xe nôi gác chông chênh trên thanh để tay của chiếc xe đẩy siêu thị của cô ta.

Ông Bennett tiếp tục quan sát ba mẹ con nhà nọ.

“Này lão kia, đừng có lôi thôi với tôi. Hôm nay không hẳn là ngày tôi vui vẻ gì đâu đấy.”

“Chúng ta ai cũng có những ngày không vui,” ông Bennett từ tốn. “Tuy nhiên, chúng ta nên hết sức kiềm chế và đừng trút giận lên con trẻ, chị ạ.”

Cô kia cúi tiết đến độ chực nhổ bậy trước mặt ông. Cô ta chống nạnh, nắm tay đặt lên ngăn thịt lộ lộ một thời từng được gọi là hông, rồi lừ mắt nhìn ông Bennett khắp lượt từ đầu đến chân, hết ngắm nghía chiếc áo khoác thể thao bằng vải len lông cừu may đo trị giá bốn ngàn đô la khoác trên người ông rồi lại nhìn chăm chăm đôi giày da lộn hiệu Gucci dưới chân ông.

“Ông thì biết mẹ gì là vui với không vui mà nói vào?”

Đây chính là lý do khiến ông Bennett đến siêu thị Wal-Mart - ông muốn làm cho bề ngoài của mình được xuề xòa đi. Ông muốn được trông như một người bình thường trên phố, ngồi trong chiếc Buick cũ kỹ, rong ruổi đi đâu đó hay chạy đi vô định trên xa lộ với dăm lon soda và cái bánh kẹp cùng chiếc nón bóng chày USA, chẳng khiến cho ai phải ghi nhớ đến ông vì bất kỳ lý do nào.

“Xin cô thứ lỗi vì tôi đã xen vào một chuyện rõ là rất riêng tư,” Bennett lên tiếng. “Chỉ là tôi vừa mất con gái. Chuyện ấy cũng không dễ dàng gì đối với tôi.”

Người mẹ, thực ra chỉ là cô gái mới qua thời con nít vài tuổi, quay đầu nhìn lui vài lần, rồi nói như quát. “Con nhỏ đó chết hay sao vậy hả?”

“Vâng, mất rồi.”

“Ung thư à?”

“Nó chết vì bị thương trong một tai nạn mô tô.”

Cô gái đưa tay vuốt qua mái tóc trông như màu nâu sáng dính bột dầu và gật gù. “Thằng bố mấy đứa nhỏ nhà tôi cũng chạy mô tô. Tôi đã báo trước là thể nào hẳn cũng chết có ngày.”

Ông Bennett gật đầu. Ông để ý thấy thằng bé đã buông món đồ chơi xuống và rụt rè sát đến gần ông. “Chào cậu nhỏ,” Bennett vui vẻ.

“Muốn gì hả?” cậu nhỏ đáp.

Người mẹ lại coi câu nói hỗn xược của con trai mình như là buồn cười lắm vậy. Khi tròng cười dịu xuống, cô ta nghiêm mặt nhìn ông Bennett và bảo, “Thôi, ông lo việc của ông đi, tôi chỉ muốn nói thế thôi.”

Chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà ông Bennett rút ngay ví và lấy ra tờ một trăm đô la mới cáu. “Cầm lấy mà mua quà cho con chị này.”

Cô gái cau mày. “Mẹ nó, ông bệnh hoạn hay sao thế hở?”

Ông Bennett suýt bật cười, vì thực ra, câu trả lời cho câu hỏi hết sức thô lậu kia là một tiếng *Phải* vang vọng. Suy cho cùng, ông đang trên đường thực hiện một vụ giết người có chủ đích mà. Tuy nhiên, ông không hề có ý định làm hại thằng bé đang đứng trước mặt ông.

“Cầm đi này,” ông trao tờ bạc vào tay cô gái.

Cô gái trẻ nheo mắt nhìn ông. “Ông giỡn chơi với tôi đấy à?” Cô ta cầm tờ bạc lật lên lật xuống xem có phải tiền giả không. Đến lúc ấy, đứa bé trong nôi đã khóc văng lên, dai dẳng.

“Chúc cô một ngày tốt lành,” dứt lời, ông đẩy xe về hướng ngược lại và bỏ đi xa dần. Trước đó, ông kịp nghe thằng bé xin mẹ cho nó được cầm tờ bạc ông mới đưa.

Ông Bennett lang thang khu bán thực phẩm mua một hũ bơ đậu phộng và sáu hộp trái cây hỗn hợp nhỏ. Ông còn mua thêm vài chai nước, vài lon bia không cồn, một ổ bánh mì bằng bột ngũ cốc nguyên hạt và thịt ức gà tây xắt lát. Sau khi thanh toán bằng tiền mặt, ông vào phòng vệ sinh nam mặc quần áo và đội mũ lưỡi trai mới mua trước khi nhét bộ quần áo đắt tiền vào sọt rác đựng toàn giấy vệ sinh dùng rồi.

Số phận ông đang vẫy gọi.

“Anh đâu có hẹn em đến đâu, Gwen.”

Dù thế nào, vị giám đốc quý từ thiện cũng đã đứng giữa văn phòng anh rồi, nên Rick đành khoát tay mời cô ta ngồi xuống chiếc ghế của Teeny khi này.

“Anh Timothy, rất vui được gặp anh như mọi lần,” Gwen lên tiếng chào.

“Xin chào cô Anders.” Teeny khẽ gật đầu đáp lễ rồi liếc nhanh về phía Rick. “Nói chuyện với anh sau.” Đoạn anh đi ra ngay và cẩn thận khép cửa sau lưng mình.

“Em buộc phải đường đột đến gặp anh thế này thôi Rick à. Bấy lâu này anh toàn tránh mặt em.” Gwen thoải mái ngồi xuống chiếc ghế bằng chất liệu da thuộc và thép, rồi bắt chéo chân theo tư thế mời gọi nhất. Gwen đang vận, như thường lệ, một bộ vét màu tùng lam nhẹ may đo vừa khít người, giày mũi nhọn gót cao bầy phân, vừa mang vẻ lịch sự vừa hiển hiện gợi cảm. Tuy nhiên cô ta lại xõa tóc, điều này thì không bình thường, vì thường thì cô chỉ búi gọn hoặc xoắn lên cao sau cổ. Rick tự hỏi không biết Gwen có kế hoạch gì đặc biệt khi đến gặp anh hay không.

“Anh có tránh mặt em đâu Gwen.” Rick quay lại với chiếc ghế sau bàn làm việc. “Chỉ là hồi này anh hơi bận.”

“Tụi mình ai mà chẳng bận chứ?” Gwen độ lượng mỉm cười với anh. Sau đó, cô cúi xuống mở cặp táp dưới chân lôi ra chiếc laptop siêu mỏng. Cô đặt laptop lên mặt váy bó sát đùi, mở máy, nhấn một nút duy nhất rồi xoay nó về phía anh. Trên màn hình là biểu đồ hình cột nhiều màu hiện thị một chiều đi xuống.

“Trong vòng sáu tháng qua, do thị trường bất ổn, quỹ Meadowbrook đã mất đi 11% tổng giá trị. Suốt ba tuần rồi, em trông chờ chỉ thị từ anh nhưng anh bỏ qua mọi cuộc gọi, tin nhắn và thư điện tử của em. Vậy nên em đến đây hôm nay để báo cho anh biết rằng chỉ riêng ba mươi ngày qua, anh đã mất bảy triệu đô la rồi đấy. Là một nhân viên có lương tâm, có lẽ em nên chính thức xin từ chức mất.”

Rick từ tốn lắc đầu. “Gwen à thôi đừng khách sáo nữa. Em thừa biết mình không có lỗi mà.”

Anh thở dài. Khi cha anh qua đời, Rick là người thừa kế duy nhất khối lượng tài sản nhiều đến nỗi so với nó, bảy triệu đô la chỉ là món tiền lẻ, không hơn. Lúc đầu, Rick chỉ biết ngồi nhìn đống giấy tờ do ban luật sư của bố anh trao lại. Họ thay nhau giải thích rất lâu nhưng anh cứ ngớ ra, chẳng hiểu gì cả. Lúc ấy, anh vẫn còn đau đớn khắp người và vẫn là bệnh nhân ngoại trú của khoa vật lý trị liệu năm ngày mỗi tuần. Anh chẳng biết làm gì với số tiền khổng lồ ấy. Thực tế, anh còn chưa quyết định sẽ làm gì với cuộc đời mình, hay thậm chí là liệu mình có xứng đáng được sống hay không nữa.

Quy mô điền sản của bố anh - và những trách nhiệm đi kèm - khiến người ta chóng mặt. Rick phải mất cả mấy tháng suy nghĩ, nhưng dần dà rồi anh quyết định cắt hết mọi mối liên hệ với quá khứ. Bố mẹ anh mất cả, anh không có anh chị em nên có sống ở Rhode Island cũng chẳng để làm gì. Rick bán doanh nghiệp nhập khẩu của bố cho đối thủ kỳ cựu của ông. Anh biến mọi khoản đầu tư của bố thành tiền mặt và gửi gần hết số tiền ấy ra nhiều tài khoản ở nước ngoài. Sau đó, anh bắt đầu quá trình hàn gắn vết thương dài hơi của mình - cả về thể xác, trí tuệ và tâm linh.

Trước khi di cư về sang bờ Tây, Rick trích năm mươi triệu mỹ kim để thành lập một quỹ từ thiện. Anh lấy tên con đường nơi anh đã phá hủy chiếc xe và cả cuộc đời mình để đặt tên cho quỹ. Một trong những luật sư từng làm việc cho bố anh gợi ý Rick nên nhận Gwen Anders về làm giám đốc quỹ và anh đã sốt sắng nhận lời. Gwen thông minh, rất trung thực, và sẵn sàng làm bất cứ điều gì cần thiết để thiên hạ không nghe đến tên anh. Mối quan tâm duy nhất của anh là giúp đỡ những bệnh nhân

bị chấn thương ở đầu sao cho họ được quan tâm chữa trị. Anh làm thế để chuộc lại linh hồn cho mình. Anh làm thế để vinh danh Margot, vì đây là điều duy nhất anh có thể làm cho cô.

“Anh thấy sao?” Gwen kiên nhẫn chờ cho Rick nghiên cứu biểu đồ. Rồi anh ngước lên nhìn cô.

“Ta sẽ bắt đầu từ đây và làm hết sức có thể,” anh đáp. “Vấn đề chỉ là tiền bạc thôi mà.”

Gwen bật cười, vừa cười vừa hất tóc ra sau vai. Thú vị nhỉ, kể từ khi Rick nhận cô vào làm việc ở đây sáu năm về trước, anh hầu như không màng đến sắc đẹp của cô. Cứ như thể anh đã hoàn toàn dứt ra khỏi thế giới phụ nữ đến nỗi sắc đẹp ngõ ngàng của cô chẳng động lại tí nào trong anh. Tất nhiên, sau chừng ấy năm làm việc cùng nhau, Rick đánh giá cao sự nhạy bén trong kinh doanh của Gwen, đồng thời, trong một lần gặp mặt chỉ có hai người với nhau cách nay rất lâu, anh cũng công nhận rằng Gwen cực kỳ ưa nhìn.

Nhưng Rick không quan tâm đến Gwen. Anh đã không quan tâm đến tất cả phái đẹp, chấm hết. Hiểu được điều đó, Gwen cho rằng trách nhiệm của cô là thay đổi cách suy nghĩ của anh bằng lần lượt những lời gợi ý xa gần này hoặc những đợt tấn công hết sức tinh tế khác, trong suốt sáu năm. Cách tiếp cận Rick của cô mơ hồ và tinh vi đến nỗi đôi khi Rick phân vân tự hỏi có phải trí tưởng tượng của anh quá phong phú chẳng, tuy nhiên, Teeny luôn khẳng định với anh một sự thật là: Gwen đang bền bỉ và quyết tâm theo đuổi sếp đến cùng.

“Em đã sắp xếp để tối nay chúng ta dùng bữa họp bàn với nhân viên của quỹ phụ trách khu vực Staunton và Blalock.” Gwen lấy máy tính xách tay về và gập màn hình xuống, rõ ràng cô thấy khó chịu vì Rick chẳng buồn để ý đến kết quả công việc có được từ sự cố gắng của cô.

“Tối nay ư?” Rick ngời thẳng lên ngay. “Không được.”

Gwen cười khẽ và lắc đầu cương quyết. “Anh không còn lựa chọn nào khác, Rick ạ. Em có nghe anh vừa nói hồi này anh rất bận - và anh phân tâm vì điều gì thì không phải là chuyện của em - nhưng chắc chắn anh cũng thấy rằng phố Wall đang rùng rợn bốc cháy và chúng ta đang chết ngột vì khói đó sao?”

Rick gật đầu, bụng mừng thầm vì có Gwen Anders đứng mũi chịu sào. “Anh cũng biết rõ như thế, Gwen ạ.”

“Thế thì tốt rồi. Vậy chắc anh cũng biết rằng thân chủ của ta ở hai vùng Staunton và Blalock đều là những nhà đầu tư hàng đầu của San Francisco, mà gần đây đang cực kỳ hoang mang và tức giận. Chính vì thế em mới nhảy dựng lên thu xếp một cuộc họp khẩn cấp cho chúng ta đây.”

“Nhưng tối thì không được đâu Gwen. Anh có kế hoạch khác rồi.”

Gwen lặng lẽ thu dọn laptop và đóng cặp táp lại, tóc cô rũ xuống mặt khi đang làm thế. Cô thôi chéo cặp chân dài, hất tóc ra sau, và đứng dậy. Rick đứng dậy theo.

“Xin anh thứ lỗi nhé Rick,” cô nói với vẻ bình thản. “Nhưng em từng nghĩ rằng tổ chức từ thiện này là tối quan trọng với anh ở mức độ cá nhân chứ. Trước nay em luôn tin rằng anh toàn tâm toàn ý muốn cung cấp sự chăm sóc dài hạn cho càng nhiều bệnh nhân bị chấn thương đầu càng tốt, những người không đủ bảo hiểm lẫn không được bảo hiểm. Em không mảy may nghi ngờ rằng sứ mệnh của anh là giúp đỡ những người đang cần được giúp.”

“Đúng vậy,” Rick đáp, quai hàm anh nghiến lại.

“Sứ mệnh ấy phải cần có tiền. Bảy triệu đô la ta mất do cái sự bận rộn của anh hẳn đã có thể giúp hàng chục bệnh nhân được chăm sóc y tế lâu dài, hay có lẽ còn cứu sống được một hai mạng người đấy, anh ạ.”

Rick gật đầu, hai tay anh đút sâu hơn trong túi quần soóc. “Gwen này, chắc em cũng biết anh luôn đánh giá cao tinh thần làm việc tận tụy của em cho quỹ Meadowbrook.”

“Cảm ơn anh.”

“Tuy nhiên, anh không bằng lòng cách em cố tình thao túng anh bằng mặc cảm tội lỗi hay bằng bất cứ loại tình cảm nào khác. Làm thế luôn và sẽ luôn không có kết quả gì đâu.”

Một bên lông mày màu vàng nhạt của Gwen nhướn cao. “Em không bao giờ có ý định ấy.”

“VẬY thì tốt.” Rick cố gắng giữ bề ngoài điềm tĩnh nhưng trong thâm tâm, anh đang giận sôi lên. “Tối nay em cứ đi họp mà không cần anh. Em hãy quyết định thật sáng suốt vào. Anh tin tưởng rằng quỹ Meadowbrook được giao vào tay những người tốt và tài năng.”

Gwen cười tươi như thể giữa họ không hề có chút căng thẳng nào. “Anh Rick, em cảm ơn anh đã tin tưởng. Thế thì, em hỏi có được không nhỉ, kế hoạch của anh tối nay là gì mà quan trọng đến thế ạ?”

Rick ngần ngừ một giây, tự hỏi nên trả lời thế nào. Một mặt, nếu Gwen biết anh có bạn gái, cô ấy sẽ để anh yên và không tìm cách gợi ý xa gần nữa. Mặt khác, nếu biết Rick đã thay đổi chính sách về phụ nữ, có khi Gwen lại nỗ lực gấp đôi trong tham vọng giành giật anh cho riêng mình. Nhưng Rick biết, cũng chẳng hề hấn gì đâu. Sự thật vẫn là sự thật. Đơn giản chỉ có thế.

“Anh sẽ mua pizza mang về ăn với bạn gái. Sau đó, tụi anh sẽ cùng dắt chú chó cưng của cô ấy đi dạo quanh khu phố.”

Gwen sững sờ. Rick có cảm tưởng cơ thể bằng xương bằng thịt của cô gái trẻ vừa biến thành bức tượng băng giá ngay trước mắt anh. Cô không động đậy và thậm chí nín cả thở, nhưng Rick biết những gì phải xảy đến trong đầu cô - biết bao lần anh từ chối lời mời của Gwen, nào đi

dã ngoại theo phong cách xa hoa, nào những buổi tiệc long trọng nhằm vận động gây quỹ, nào đi xem nhạc kịch, nào xem bóng chày trong khu vực dành cho khách VIP của sân vận động AT&T Park, nào những nhà hàng sành điệu trong vùng... sáu năm đủ cho Gwen có một bản liệt kê dài dằng dặc. Trong lúc sửng sờ này, có lẽ Gwen đang khó nhọc chấp nhận một sự thật rằng trong những năm vừa qua, Rick không chỉ lãnh đạm với phụ nữ nói chung mà anh còn đặc biệt không quan tâm đến cả Gwen Anders nữa.

Gwen chớp mắt, bức tượng bằng băng bắt đầu tan chảy. “Phải anh vừa nói là *bạn gái* anh không?” cô hỏi.

Rick gật đầu.

“Pizza ư?”

“Ừ.”

“Và với một *con chó* à?”

“Giống Labradoodle.”

Gwen áp bàn tay lên cổ, như thể cô đang cố ngăn mặt đấng trào ngược lên miệng.

Giây lát sau, cô lắc đầu cười nhạt:

“Em...” Cô cười gượng gạo, lắc đầu như không tin. “Nhưng em tưởng... xin lỗi, anh cho em một giây nhé.” Cô ráng thở đều và cố nặn ra nụ cười thản nhiên. “Chuyện này mới đây thôi phải không anh?”

“Phải.”

“À, phải nói là em bị sốc mạnh đấy. Em vẫn tưởng là...” Cô đột ngột dừng lời và cặp chiếc cặp da đắt tiền dưới cánh tay. “Em sẽ gửi anh bản tóm tắt diễn biến cuộc họp sau nhé,” Gwen nói gấp gáp. “Nếu anh không

đồng ý về bất kỳ đề xuất nào của em, mong anh cho em biết ngay. Chúng ta không kham nổi thêm bất kỳ một ngày chảy máu tài chính nữa đâu.”

“Đồng ý.”

“Tạm biệt Rick.”

Dứt lời, Gwen Anders sải bước ra cửa phòng làm việc của Rick, cả hông và mái tóc vàng ép thẳng của cô gái đung đưa theo nhịp chân. Khi đặt tay lên nắm cửa, Gwen ngoái đầu nhìn lại. Cặp mắt xanh lơ nhìn lướt khuôn mặt anh như muốn tìm lời cắt nghĩa sau chót, một lời lý giải - *bất cứ lời nào cũng được.*

“Tạm biệt Gwen,” Rick bảo. “Cảm ơn em lần nữa.”

Gwen Anders không phải kiểu người sập mạnh cửa. Vậy nên Rick ngạc nhiên khi cô sập cửa đánh rầm.

“Beth đấy ư?” Josie không tin vào mắt mình. Suốt bao năm cô làm việc ở tòa báo, Beth không bao giờ đến sở làm để tìm chị gái, rồi vào ngày cô em quyết định ghé qua, cô lại còn dặt theo cả mẹ nữa chứ! “Mẹ hả? Ôi Chúa ơi, có chuyện gì thế ạ?”

Josie nghe tiếng Denise, cô tiếp tân của phòng tin tức dụi dàng hỏi ngay sau vai mình. “Chị lại dùng phòng họp A nữa chứ?”

Josie gật đầu, lí nhí cảm ơn rồi đưa mẹ và em gái vào phòng họp.

Những điều đang nhoáng qua đầu cô là theo thứ tự này đây: *Bố bị nhồi máu cơ tim; Donald tử nạn vì máy bay rơi; Một trong mấy đứa nhỏ vừa được chẩn đoán mắc bệnh nan y ở giai đoạn cuối.*

Gương mặt mẹ cô hằn lên vẻ mệt mỏi. Beth không dám nhìn vào mắt Josie.

“Có chuyện gì hai người nói ngay đi,” Josie sốt ruột. “Đừng tra tấn con như thế này nữa.”

“À,” mẹ cô liếc nhanh Beth trước khi mở lời. “Howie mới đề nghị em con li thân, con ạ. Nó đã dọn ra khỏi nhà và thuê một căn hộ nhỏ dưới trung tâm ngay gần cơ quan nó rồi.”

Josie lắc đầu quây quây như thể muốn văng nút tai ra ngoài. Không thể nào. “Cái gì?”

Beth ngược lên nhìn chị, hai mắt sáng lên khác thường khi tia nhìn trách móc bám riết lấy Josie. “Sao? Chị hài lòng chưa? Chẳng phải chị sắp bảo tao đã nói rồi mà?”

Josie ngả người ra sau ghế, không nói lên lời. Cô phải tự nhắc mình rằng cô em bé bỏng của mình chắc đang còn sốc nên cái cú thọc *sâm!* lên đầu cô đấy có lẽ không phải do con bé chủ ý.

“Đủ rồi đấy Beth,” mẹ cô lên tiếng, giọng nói bà mệt mỏi như vẻ mặt mình. “Con bảo con cần Josie giúp đỡ và góp ý cho con mà, nên thôi ngay cái lối chua chát ấy đi.”

Beth cúi gằm, vắn vẹo hai bàn tay trước bụng.

Josie quay sang mẹ và cố hiểu đầu đuôi câu chuyện. “Mẹ muốn kể chi tiết cho con nghe không mẹ?”

Bà Ann Sheehan sụ sụ. Rõ ràng bà đã khóc từ nhà, Josie dịu dàng chạm vào cánh tay bà. “Bọn nhỏ có sao không? Mẹ chỉ cần cho con biết điều này thôi.”

“Ơn trời là chúng không có để ý. Chúng cứ tưởng bố Howie đi làm. Bây giờ chúng đang ở với ông ngoại đấy.”

Josie gật đầu, thấy nhẹ nhõm phần nào. “Beth này, hai vợ chồng em lại cãi nhau à?”

“Cãi kịch liệt,” Beth vẫn cúi gầm và lí nhí trả lời.

“Về gì chứ?”

Beth nhún vai và từ từ nhìn lên. “Anh ấy lại đi làm về muộn và quên ghé qua cửa hàng mua mấy thứ như em đã nhờ. Thế là em ăn nói đành hanh với Howie. Em nói toàn những lời ghê gớm mà đáng ra em không nên nói.”

“Hiểu.” Josie nhìn sang mẹ cô. Bà Ann đang nhìn lên vẻ chán nản. “Nhưng chính xác là em đã nói những gì nào?”

“À... em không nhớ *chính xác* từng từ đâu.”

Mẹ cô xì một tiếng rõ to. “Này Beth, đừng có vớ va vớ vẩn nữa nhé. Cứ nhắc lại nguyên văn những gì con đã nói với chồng đi. Nếu không biết con đã làm gì, Josie giúp con thế nào được chứ?”

Josie cố không tỏ ra choáng váng. Cô chưa khi nào nghe thấy mẹ mình nói năng gay gắt như vậy trừ lâu lâu buột miệng ra những “quỷ thật” hay “chết cha”, hay thi thoảng lắm mới là “Lạy Đức Mẹ Đồng Trinh,” mà câu này, cùng với những câu trích dẫn phổ biến nhất của Shakespeare, chỉ được dành riêng cho những lúc khủng hoảng thật sự mà thôi.

Beth ngó quanh quất khắp phòng, chăm chú nhìn mọi thứ, chỉ chừa mỗi mẹ và chị gái đang nhìn mình chằm chằm. “Em nói miếnng thịt ăn thừa trong tủ lạnh còn sexy hơn cả anh ấy,” cô đứng dưng kể. “Em bảo rằng từ nay cho đến cuối đời, em sẽ cực kỳ vui sướng nếu anh ấy đừng động vào em. Em còn nói anh ấy là người bố vô dụng, rằng mùi của anh ấy khiến em không thể chịu đựng nổi.”

Josie nhắm nghiền mắt trong một thoáng, bụng bảo dạ, *Lạy Đức Mẹ Đồng Trinh*. “Rồi. Còn gì nữa không?” Cô không thể tin mình còn dám

hỏi tiếp.

“Còn. Em bảo rằng em chỉ cưới anh ấy vì biết anh ấy có khả năng chu cấp cho em. Rằng chỉ vì muốn ổn định nên em mới cưới anh ấy. Rằng anh ấy chẳng bao giờ làm em hứng thú cả.”

Josie cắn môi mạnh đến nỗi cô nghe trong miệng có vị máu. Josie liếc nhanh sang mẹ, bà đang mím môi thành một đường mỏng trắng bệch vì lo âu.

“Thôi được rồi. Thế em có thực lòng nghĩ như những thứ em nói không đấy?”

Beth rên lên. “Không! Có lẽ là có vài ý. Em cũng chẳng biết nữa. Em chỉ...” Cô hoang mang ngược lên nhìn cô. “Josie, em nghĩ chắc em bị làm sao mất rồi. Em cứ buồn rầu mãi. Khổ sở. Mỗi một khắp người. Em kiệt sức rồi. Có lắm ngày em còn không leo nổi cầu thang lên tầng hai nữa. Nhiều lúc em không có... em chẳng thể... em thậm chí ghét bỏ cả các con của mình! Em cáu giận và mệt mỏi quá mức nên chẳng thể yêu được con em đẻ ra nữa!”

Josie dang tay về phía em và Beth gục đầu vào ngực chị gái. Bà mẹ cúi xuống hôn lên đầu cô con gái út và trao cho con nắm khăn giấy. Beth khóc như mưa. Mãi một lúc lâu sau, Josie vỗ về vai em và hỏi. “Lần cuối cùng em đi khám bệnh là khi nào vậy Beth?”

Beth xì mũi ồn ã và nhún vai trả lời. “Khi lần sau cùng Chloe khám định kỳ ấy, khi con bé chích ngừa đợt cuối ấy. Em không biết - ba tháng trước thì phải?”

“Em đến phòng khám nhi à?”

Beth gật đầu.

“Không phải đâu Beth. Chị đang hỏi về em cơ. Lần cuối cùng em đi khám tổng quát là khi nào thế?”

Cô em gái nhìn cô như thể Josie vừa nói tiếng nước ngoài, “Ừm, khi em còn học đại học chẳng? Em chẳng nhớ nữa - phải là trước khi em có bầu bé Calvin. Nhưng em đi khám sản khoa quá thường xuyên đến nỗi em chẳng muốn nhớ.”

“Calvin cũng gần cả bốn tuổi rồi chứ ít ỏi gì.”

Beth gật đầu, rồi xì mũi lần nữa.

“Mẹ à, em ấy cần xin hẹn bác sĩ khám tổng quát đấy. Còn trong khi đó,” Josie quay sang em gái, “nếu em đồng ý thì để chị nói chuyện với Howie xem thế nào. Chị sẽ giải thích cho cậu ấy chuyện gì đang xảy ra và năn nỉ cậu ấy chịu khó một chút.”

Beth lại xì mũi. “Theo em thì chắc đã muộn mất rồi, chị ạ. Nhưng dù sao em cũng cảm ơn. Làm thế cũng hay lắm.” Đoạn Beth lí nhí. “Em cũng xin lỗi vì đã không phải với chị nữa, chị à.”

Josie suýt bật cười. Cô chờ câu nói này gần 31 năm, nhưng khi nghe được nó, cô thấy nó không còn quan trọng nữa. Sau khi tiễn mẹ và em ra thang máy, cô quay lại ngay phòng tin tức.

Khi đi ngang qua bàn cô tiếp tân, cô dừng lại dặn Denise. “Em này, nếu có người đến tìm chị, bất kể là ai, em cứ bảo chị đi dự đám tang hay gì rồi nhé.”

“Vâng ạ,” Denise nhanh nhẩu.

Đi được mấy bước cô quay ngoắt lại dặn thêm. “À, trừ phi đó là anh điển trai, mắt xanh lục bảo rất đẹp, và có xăm hình rắn lên đến mé cổ bên trái nhé - nếu anh ta đến, em cứ bảo anh ấy đến thẳng bàn làm việc của chị ấy!”

“Ha ha, phải rồi.” Denise cười như thể cô vừa nghe một chuyện khôi hài nhất trần đời. “Josie này, chị tếu thật.”

Chương 12

Ông Bennett Cummings chọn con đường phía bắc. Không vì một lý do đặc biệt nào cả, đơn giản vì bây giờ đang trong tiết xuân, nếu đi theo đường ấy ông sẽ có dịp chứng kiến lần cuối đất trời sống lại sau mùa đông dài. Đây sẽ là lần thứ 67 ông chứng kiến sự bắt đầu của vòng thời tiết luân chuyển - kể ra thì cũng không tệ. Ông đoán mình sẽ không trường thọ giống như sự xếp loại của các chuyên viên thống kê bảo hiểm - bởi ông có sức khỏe tuyệt vời và nếp sinh hoạt không chệ vào đâu được - nhưng ít nhất cũng không quá tệ. Sáu mươi bảy mùa xuân đã là kho báu của ông, dù chuyện gì có xảy ra đi nữa.

Ngoài ra, ông chưa từng có thời gian đi tham quan đất nước của mình. Trong 40 năm thường xuyên phải đi lại do yêu cầu công việc, ông chỉ quen với phòng hạng sang nhất trong khách sạn 5 sao, những sân bay riêng, những nhà hàng của bảng xếp hạng danh tiếng Michelin và quang cảnh bên trong ngân hàng, phòng họp và nhà máy xí nghiệp. Ông hiếm khi để ý đến vị trí địa lý của những nơi ông đến.

Vậy là giờ đây ông thấy mình đang rong ruổi trên khu vực phía tây của vùng Albany vào tầm giờ ăn tối. Hôm nay trời nhiều mây, lác đác có vài hạt mưa rơi xuống kính chắn gió của chiếc Buick đúng lúc ông rẽ khỏi đường cao tốc liên bang và đậu xe trước một quán ăn gia đình. Ông Bennett gọi món cá đặc sản. Dĩ nhiên, lẽ ra ông phải biết rõ hơn chứ, ông đã đi thật sâu vào vùng nội địa rồi cơ mà. Bù lại, ông ăn thêm miếng bánh ngọt cherry mới ra lò, một phần kem vani ngọt lịm và một tách cà phê đặc. Bấy nhiêu cũng đủ bù lại món cá không được như ý.

Bennett không biết mình có khả năng chạy xe thêm bao nhiêu giờ nữa sau khi tối hẳn. Mắt ông không còn tinh tường như xưa, đồng thời ông hay bị phân tâm bởi ánh đèn pha phản chiếu xuống mặt đường ướt mưa,

tuy nhiên, ông vẫn quyết định đi tiếp cho đến khi nào ông bắt buộc phải nghỉ mới thôi.

Tồn tại trong lối cải trang này thật phấn khích biết bao, ông Bennett thầm nghĩ. Lúc này ông chỉ là một người như bao người, một cái bóng trong vô vàn cái bóng, hành động theo ý thích và theo sự cho phép của sức bền thể lực. Thật tự do làm sao. Ông ước sao mình đã du ngoạn kiểu này sớm hơn.

Đến tám giờ, trời sập tối hẳn. Trời mưa nặng hạt hơn và ông phải nheo mắt nhìn đường giữa lúc hai cái gạt nước hoạt động liên tục. Trong hai trăm dặm đường vừa qua, ông và chiếc xe của bác làm vườn đã thành bạn tri kỷ, khiến ông thấy hoàn cảnh này mới thật khôi hài làm sao. Bốn bánh xe ngưng nghịu vì đã mòn vẹt đến mức nguy hiểm, cần số đúng là hay bị dính, mà không chỉ dính lúc gài số lui không đâu. Bình ắc qui cần thay mới, phải đẩy, nhưng cần gạt nước và nhiều bộ phận khác cũng đã đến lúc phải thay thế rồi. Máy sưởi của xe hoạt động có cơn còn bộ phận rã đông vận hành theo ý riêng của nó. Vậy mà ông đang ngồi đây, ông Bennett Cummings này, vẫn ráng chịu đựng hết mọi nỗi bất tiện ấy trong lúc một mình ông sở hữu bảy chiếc xe hơi hạng sang và toàn quyền sử dụng một chiếc phản lực với ba ca nhân viên túc trực ngày đêm chờ lệnh ông, lúc này chiếc máy bay đang nằm chơi không trong một nhà chứa máy bay ở Providence, với giá thuê 67 ngàn đô la một ngày.

Ông bất giác mỉm cười trước sự trớ trêu của hoàn cảnh do mình tạo ra. Tất nhiên Rick Rousseau luôn để mắt đến ông. Và nếu ông dự định cho chiếc phản lực kia cất cánh, hẳn sẽ biết ngay lập tức. Hẳn có dư dả khả năng tài chính và thế mạnh công nghệ để theo dõi hoạt động của từng chiếc xe hơi do ông đứng tên. Nhưng một chiếc Skylark đời 1991 có bộ phận rã đông hoạt động phập phù ư? Một gã đội nón lưỡi trai ngồi ăn món cá chất lượng kém trong một quán ăn ở ngoại ô Albany ư?

Không. Rick Rousseau có tài thánh cũng không biết được ông đang làm gì.

Mưa rơi triền miên khiến ông Bennett không khỏi nhớ đến một đêm mưa tầm tã như thế này đã làm thay đổi cuộc đời ông vĩnh viễn. Cú điện thoại được gọi đến ngay trước lúc nửa đêm. Phòng cảnh sát bang Rhode Island thông báo rằng con gái ông bị thương trong một tai nạn mô tô trên một con đường quê trơn ướt nước mưa. Con bé còn sống, nhưng theo lời bác sĩ thì con ông bị chấn thương sọ não nặng. Họ nói thêm rằng người cầm lái chiếc mô tô hôm ấy đã chết trong phòng mổ.

Đây là một trong những khoảnh khắc trong đời mà con người ta không thể suy nghĩ sáng suốt được nữa. Cảnh sát không nói rõ ai là chủ nhân của chiếc mô tô, nhưng linh tính mách bảo ông đó chính là Rick Rousseau. Có một điều lạ là đã ngót nghét mười năm, kể từ khi hẳn làm con ông có bầu khi đang học đại học, Rousseau không xuất hiện trong quỹ đạo của Margot. Nhưng Bennett vừa phong phanh nghe được thẳng lời ấy vừa đi chu du thiên hạ trở về, nên không hiểu sao ông Bennett lại liên hệ hai sự kiện ấy với nhau. Đêm ấy khi cùng vợ lái xe đến phòng cấp cứu, ông thấy có phần dễ chịu vì ít nhất ông trời cũng có mắt. Rousseau đã bị trũng trĩ - hẳn đã toi mạng rồi. Ngược lại, Margot còn sống, còn ông sẵn sàng chi đến đồng xu cuối cùng để con bé bình phục trong thời gian ngắn nhất và khỏe mạnh hơn xưa.

Đương nhiên ông không làm được điều đó. Margot không bao giờ bình phục. Và điều trớ trêu nhất trên đời là đội ngũ bác sĩ có đủ tài năng để lôi Rousseau từ cõi chết trở về, trong lúc họ để đứa con gái bé bỏng của ông chết dần chết mòn trong cơn hôn mê dài bất tận. Suốt bảy năm dài ông sống trong hy vọng. Bennett không bao giờ buông xuôi, không giống như Julia vì quá đau buồn đã tìm đến đủ các loại thuốc an thần và thu mình vào thế giới riêng biệt của bà ấy. Bennett tuần nào cũng đến thăm con hai lần ở bệnh viện, và cứ mỗi lần tham vấn bác sĩ, ông lại đề nghị họ bằng mọi cách duy trì sự sống cho con ông. Ông cho rằng phép lạ sẽ chỉ ở ngay đâu đấy thôi.

Ngay cả điều đó, ông cũng sai nốt.

Ông Bennett căng mắt nhìn xuyên màn mưa và tạt xe vào một nhà trọ rẻ tiền, ký ức buồn năm xưa làm mắt ông cay xè và cổ họng nghẹn đắng.

Ông dùng tiền mặt để thanh toán và dùng thẻ căn cước giả để đăng ký thuê phòng. Sau đó, ông tắm vòi sen khi đứng trong bồn tắm nông chòen và chui vào giữa lớp chăn mền hôi bẩn. Đến lúc ấy, ông mới mở điện nguồn của chiếc điện thoại BlackBerry. Ông thừa biết gọi hoặc nhắn tin từ máy này chẳng khác nào để lại vụn bánh mỳ đánh dấu đường cho chim bồ câu, thế nên trong trường hợp khẩn cấp, ông sẽ dùng điện thoại rẻ tiền và nạp phí bằng thẻ cào. Ông chỉ cho phép mình dùng chiếc BlackBerry để xem hình ảnh chụp từ ngày xưa, để nhắc ông luôn nhớ đến mục đích của chuyến đi này.

Ông xem lướt mấy chục tấm hình: này là bức chụp Margot mới chập chững biết đi với mái tóc vàng óng, đang lấm chằm chạy xuống dọc nhà thuyền, tay ôm chặt con thỏ nhồi bông ưa thích. Kế đến là bức chụp Margot trong trang phục của bông tuyết trắng khi biểu diễn hoạt cảnh mùa đông. Những cuộc thi huấn luyện ngựa khi Margot mới được mười mấy, với con ngựa cái giống Thoroughbred mà con bé yêu quý. Chùm ảnh hai bố con chụp chung trong chuyến tham quan New England. Rồi những năm học trường Yale.

Còn một bức hình cuối cùng của Margot, cũng là bức làm nhức nhối tâm can nhất. Hình chụp trước tai nạn chỉ vài tháng, ông đã chụp được hình ảnh khi Margot không hề hay biết, con bé đang ngồi bên hiên nhà phía Đông dưới ánh mặt trời. Con bé đang ngước mắt khỏi tờ báo đang đọc, cười rạng rỡ vì bất ngờ.

Lúc ấy Margot chẳng trang điểm gì, nhưng khuôn mặt cô vẫn sáng bừng. Con bé đang độ chín muồi hương sắc, đang vẫn còn nhiều thời gian để thay đổi cuộc đời, nếu giá như mà cô chịu làm thế.

Sáng ấy, Margot bật cười xoa tay bảo ông, “Bố đi chỗ khác đi! Con đang tiếc vì đã mua cái máy chụp hình ngớ ngẩn ấy tặng bố rồi đây!” Dứt lời, con bé vuốt mái tóc rối vì gió sớm và quay về với trang báo cùng ly cà phê buổi sáng.

Bennett nhìn trân trối hình ảnh trên màn hình nhỏ xíu của chiếc điện thoại di động, ông sẫm soi tỉ mỉ. Lần nào cũng vậy, ông nhận ra nét buồn

phảng phất trong mắt cô con gái cứng. Đây là nỗi buồn luôn canh cánh trong tâm hồn con bé từ sau vụ bỏ thai.

Margot không bao giờ tha thứ cho mình vì đã vứt bỏ đứa con. Sẽ không bao giờ. Chính con ông đã tâm sự với bố như thế.

Ông Bennett tắt điện nguồn của chiếc BlackBerry và tắt luôn đèn ngủ cạnh giường, ông nằm đấy nơi phòng trọ thiếu tiện nghi, trong bóng tối, lắng nghe tiếng xe từ xa lộ vọng đến. Cổ họng ông nghẹn đắng và mắt ông lại cay xè, nhưng lần này ông đón chào cơn đau bỏng rát tuôn trào trởi dậy.

“Chị Bea này, sao chị không bỏ qua chuyện ấy cho rồi? Em xin chị đấy. Lúc này đầu óc em đang đủ thứ chuyện rồi đây.”

Bea hiểu chứ sao không; chính vì thế chị mới bảo Roxie chớ có bận tâm làm gì - nếu Roxie chịu đọc to bằng số chiếc Lexus đêm hôm trước cho mọi người cùng nghe thì chị sẽ tự lo liệu mọi điều còn lại.

Roxie ngần ngừ giây lát mới trả lời. “Chị này, em biết chị không vui nhưng em vẫn phải nói, dường như chị đang có một kiểu tưởng tượng quái đản về việc giải cứu đấy. Josie đã 35 tuổi và chị ấy không cần chúng mình cứu giúp đâu! Có lẽ chị nên xin nuôi thêm con chó nữa hay là gì đó đi, chị Bea ạ.”

Bea nhai nhai cây bút chì này giờ chị vẫn ngậm trong miệng. “Nói thế có nghĩa em không lo cho Josie à?”

“Em chỉ muốn điều tốt đẹp nhất cho chị ấy thôi,” Roxie đáp. “Nhưng em cũng hiểu rằng nếu Josie để anh biết rõ anh ta rồi. Đúng là có lúc Josie quá cả tin, nhưng chị ấy không hoàn toàn ngu ngốc.”

“Ừm, vậy thì thôi,” Bea bèn nói sang chuyện khác. “Thế em đã sẵn sàng lên gặp ban giám đốc vào tuần sau chưa?”

Roxie rên rĩ. “Hôm nay em có họp với luật sư luật lao động, chị à. Ông ấy sẽ đọc hợp đồng của em và xem liệu em có bao nhiêu lựa chọn, nếu có. Với lại em còn phải khai cả đồng mẫu đơn xin tem thực phẩm đây này.”

Bea bật cười. “Cô ơi, làm gì đến nỗi cô phải cần đến tem phiếu. Nghĩ chuyện lớn hơn đi em. Trang Web của em đang đốt cháy cả mạng internet kia kìa. Nếu mấy thằng đàn ở đây sa thải em, em hoàn toàn có thể tập trung biến blog của mình thành con gà đẻ trứng vàng.”

“Vâng. Em cũng tính đến chuyện ấy rồi, chị ạ.”

“Vậy thì làm đi,” chị Bea bảo. “Em có thể tài trợ cho cuộc thi bạn trai tệ hại nhất trong tuần này. Em có thể bán áo thun, ly uống nước và tem dán xe quảng cáo nữa này. Chưa hết, em có thể đi diễn thuyết cách tự lực cánh sinh. Em có thể làm phát ngôn viên cho cộng đồng con gái bị bồ đá trên khắp thế giới.” Đột nhiên đầu bên kia im bặt. “Mất sóng rồi à? A lô?”

“Ôi Bea,” Roxie thều thào. “Chị đúng là thiên tài! *‘I-vomit-on-all-men.com - thiên đường mạng ảo của bạn gái thất tình.’* Nghe có kêu không chứ?”

“Kêu lắm lắm,” chị Bea cười vui. “Sao nào? Giờ em có định cho chị biết số xe của người ta không đây?”

“Ôi, kệ bà nó, sao lại không nhỉ? Nhưng chị phải hứa là không được một mình can thiệp trước khi cho em và chị Ginger hay đấy nhé.”

“Lời thề danh dự của Nữ Hưởng Đạo.”

Roxie bèn đọc đầy đủ cả chữ lẫn số trước khi hai chị em cùng cúp máy. Chỉ năm phút sau thôi, chị Bea đã trao đổi xong với một người bạn cũ hiện làm bên Phòng quản lý xe cơ giới.

Chị nhìn xuống dòng chữ nguệch ngoạc trên trang tập trắng tinh: *Tập đoàn CPS thành phố Berkeley, California.*

“Chào chàng Romeo,” chị Bea lẩm bẩm, nhìn chăm chăm vào nét mực. “Hy vọng là anh trung thực, bằng không, anh sẽ lụn bại cho xem.”

Hoàng hôn đang buông xuống khi họ chỉ còn cách vài dãy nhà là đến căn hộ của Josie.

“Tối nay em vui lắm,” Josie nhìn lên gương mặt điển trai đang tươi cười rạng rỡ của Rick. “Cảm ơn anh đã mang bánh pizza đến nhé.”

Rick siết nhẹ vòng tay quàng qua vai cô. “Anh cũng yêu từng giây từng phút này đây.”

Họ vui vẻ là thế, nhưng không hiểu sao từ chiều tối giờ, Josie cứ cảm nhận thấy chút hơi hóm lẫn căn giữa họ, khi họ cùng ăn bánh pizza chay giòn tan, khi cùng trò chuyện ngoài ban công nhà cô, và suốt lúc đi dạo, cả tiếng đồng hồ với con Genghis. Thật sự thì Josie không thể chỉ mặt đặt tên cho cảm giác ấy, chỉ thỉnh thoảng cô bắt gặp ánh mắt khác lạ hoặc một câu nói ngập ngừng của anh. Có thể là Rick đang trải qua một trong những ngày hoảng hốt “Trời-đất-Ơi-mình-đã-làm-gì-thế-này?” đấy. Nhưng cũng có thể là chuyện gì đó xấu hơn nhiều.

Có một điều Josie biết rõ là: nếu lần này cô đang thực lòng áp dụng cách thức hẹn hò khác hẳn, thì cô cần thẳng thắn đối mặt và hỏi ngay Rick có chuyện gì đang diễn ra. Cô phải hỏi dù có sợ câu trả lời đến mấy. Đó là một động thái cao ngạo dũng cảm mà cô chưa hề áp dụng được với Spike hay Billy hay Wayne hay Lloyd hay Troy hay bất kỳ ai đến trước Rick, chính vì thế, trong bất cứ ngày nào khi ấy cô chưa bao giờ biết được chính xác tình trạng quan hệ của mình với họ là gì. Chẳng trách mà tất cả mối tình ấy đều luôn chẳng đi đến đâu sất. Chẳng trách sao kết cục của chúng bao giờ cũng làm cô ngạc nhiên - một chuyến xe bất thành linh chuyển hướng rời đi mà cô không kịp quan sát thấy.

Josie mỉm cười với Rick và vòng tay ôm chặt eo anh, bụng thầm nghĩ có lẽ Rick không hề khó chịu bởi tình yêu mới chớm nở giữa họ. Có lẽ công việc làm anh phân tâm đó thôi. Hoặc là, cầu cho cô nói không đúng, anh đang nghĩ đến mối nguy hiểm bà Needleman nhắc đến hôm trước.

“Josie à, anh định nói với em một chuyện.”

Chắc mình phải cài dây an toàn vào mắt thôi.

“Anh rất mến em. Em rất tuyệt vời, dí dỏm và xinh đẹp nữa.”

Josie thở dài, tự hỏi Rick Rousseau sắp dùng những câu chữ sáo rỗng nào để chia tay cô đây, bởi lẽ, nếu không tính đến chuyện Spike đột ngột biến mất như bị người ngoài hành tinh bắt cóc, thì mọi cuộc tình của cô đều kết thúc bằng một trong ba câu sau: *Mình không hợp nhau. Anh tin rằng ta nên tìm người yêu khác hợp với mình hơn. Em không có lỗi, tất cả là do anh.* Trời ạ, cô có ghét nhất câu cuối cùng không chứ.

Rick hít một hơi thật sâu. “Điều anh muốn nói với em là anh đã cân nhắc rất kỹ chuyện này rồi, và...”

Biết lắm mà, Rick sắp chọn câu cuối cùng rồi đây!

“Anh muốn mời em cuối tuần này đến trang trại chơi. Anh chưa bao giờ mời cô gái nào về đó cả. Nhưng anh muốn em nhìn thấy nó vì anh thích nơi đó hơn bất cứ đâu, em ạ.”

Josie chậm chậm quay lại nhìn lên mặt anh, sửng sờ kinh ngạc. Tay cô buông khỏi eo anh.

“Ồ,” Rick nói chừa. “Ra là em đã có kế hoạch khác. Thôi đừng lo.”

Josie chỉ lắc đầu không nói.

“Josie này, nếu anh quá vội vàng, em chỉ cần nói một tiếng. Anh hiểu mà.”

Josie chớp lấy bàn tay anh. Tim cô đập loạn xạ thành thịch trong lồng ngực.

Rick bật cười. “Ôi trời ơi, thế này thì thảm thương quá - anh thua đau trong canh bạc của chính mình rồi hả em. Anh không biết mình đang làm cái quái gì nữa.”

Josie cũng bật cười. “Anh không cần phải đánh bạc với em làm gì.”

“Tốt, bởi vì anh thấy mình cứ ấp a áp úng như cậu bé mười hai tuổi vậy.” Rick lừa bàn tay vào mái tóc dày lượn sóng. “Này em, anh biết mình đang hấp tấp, nhưng anh si mê em đến điên cuồng và chỉ muốn dành thời gian ở bên em thôi.”

Josie gật đầu, cô choáng ngợp và cảm động gần khóc bởi sự chân thành và đôn hậu của Rick. Cô lập tức đảo mắt nhìn quanh tìm Genghis, nó đang tè vào gốc cây.

“Anh cho em mang Genghis theo nhé?”

Rick chặc lưỡi. “Tất nhiên rồi.”

“Bởi vì nếu anh thấy không tiện em sẽ phải nhờ ba mẹ em trông giúp. Mà Genghis thì thoảng lại nghịch ngợm quá.”

“Lần này anh sẽ nhớ nhặt quần lót dưới sàn,” Rick âu yếm nhéo cằm cô. “Đại Hãn luôn luôn được chào đón. Ở đây có vài ba con chó nữa bầu bạn với nó, nên bọn nó tha hồ chạy chơi với nhau.”

“Thật ư?” Josie không biết chính xác mình thấy phấn khích vì tin nào - tin Rick mời cô đến trang trại nhà anh chơi hay tin anh có nuôi chó. *Anh ấy thích chó cưng! Vậy là lại thêm một điểm trong danh sách của mình rồi!* “Em không biết anh cũng nuôi chó đâu nhé.”

“Tất nhiên là anh có nuôi mà. Anh làm ông chủ tiệm chăm sóc chó cảnh kiêu gì khi mà anh lại không nuôi chó chứ?”

“Anh nói chí phải.”

“Ở trại còn có khoảng mười sáu con mèo nữa, nhưng trong đó chỉ có một con cho rằng loài người đáng để nó chú ý đến.” Rick ngừng lời, lặng lẽ vuốt ve má cô giây lát. “Vậy em đi với anh nhé?”

“Khi nào thì mình đi hả anh?”

“Ngay bây giờ có được không em?”

“Tuyệt vời.”

Rick ôm chầm lấy Josie và ghì cô thật chặt đến nỗi cô không thở được trong giây lát. Thậm chí cả khi thiếu ô xy, Josie cũng chưa bao giờ hạnh phúc đến như thế.

Thật đáng tiếc là thung lũng Sonoma chìm trong màn tối khi xe của họ đổ xích trước hai cánh cửa sắt tự động của trang trại Samhain. Một tiếng đồng hồ lái xe từ thành phố về đây luôn luôn tuyệt diệu, và Rick không bao giờ quên ấn tượng đầu tiên khi xe anh leo lên đoạn đường dốc dẫn đến khu điền trang. *Diệu kỳ*. Anh chỉ nghĩ được có thế. Thậm chí anh buột miệng nói thành tiếng. “Nơi này thật kỳ diệu.”

Lúc ấy, Teeny quay sang anh và bảo, “Nói thật nhé - với cái giá rao bán này thì họ phải thuê cả ảo thuật gia Houdini lừng danh về trông xe cho nhà này mới được.”

Bởi khi vừa rời thành phố, Rick gọi điện về trang trại báo anh sẽ tới nên bây giờ bên trong tòa dinh thự chính đã được mở đèn sáng choang, và mọi bóng đèn ngoài thềm cũng bật lên hết. Rick nhìn qua kính chiếu hậu

kiểm tra đèn pha của chiếc SUV do Teeny cầm lái chiếu sáng đuôi xe anh. Hai cánh cổng sắt tự động đóng và khóa chặt ngay sau khi hai chiếc xe vừa lọt vào bên trong.

“Lạy Đức Mẹ Đồng Trinh,” Josie sửng sờ, xoay cửa kính của xe Lexus xuống thấp rồi thò hẳn đầu ra ngoài tầm trồi. “Nơi này giống khu resort hay gì quá đi!”

Rick mỉm cười. “Thì nó là resort mà. Nhưng chỉ dành riêng cho hai đứa mình thôi.”

Cô quay đầu vào trong xe và chăm chú nhìn anh, mấy lọn tóc của cô rối tung vì trời lộng gió. “Em hết ý kiến,” Josie thì thầm. “Ý em là nghe anh nói em cũng hình dung phần nào, nhưng em không hề biết nơi đây lại tuyệt vời đến thế. Em có thể bảo nơi này thật kỳ diệu rồi đấy.”

Rick chẳng buồn giấu đi nụ cười rạng rỡ. Anh đã biết từ trước là Josie cũng sẽ thích nơi này như anh vậy. “Có lẽ là do em mang theo điếu kỳ diệu đến đây, em yêu.”

Như mọi khi, Chen và Tara cất tiếng sửa mừng rỡ chào đón Rick về nhà. Lập tức Genghis sửa đáp lại khiến hai con chó ở trang trại càng huyên náo hơn. Thế là con Genghis lồng lên, phấn khích chạy tới chạy lui trên hàng ghế sau bọc da và sửa ông ổng liên hồi, như thể nôn nóng đợi một cuộc phiêu lưu kỳ thú nhất trần đời.

Rick hiểu rõ tâm trạng của Genghis bây giờ.

Josie mặc kệ Genghis muốn làm gì thì làm. Cô vừa mở cửa cạnh hàng ghế sau của xe Rick, Genghis đã bay ngay ra ngoài, trông nó như quả banh lông màu nâu to tướng rơi ục xuống đất, lập tức đứng lên và chạy biến đi khiến hai con chó chủ nhà phóng vọt theo.

“Anh chắc mấy con ấy thân thiện chứ?” Josie cố gắng bình thản, không tỏ vẻ quá lo âu như bà mẹ chăm con thái quá.

Rick chặc lưỡi và vòng cánh tay ôm ngang eo cô. “Anh đảm bảo chắc chắn với em mà. Vì Genghis đi với anh nên Chen và Tara sẽ hiền khô cho xem. Hai con chó ấy dễ thương lắm, em ạ.”

Đúng lúc ấy ba cái bóng mờ mờ chạy vùn vụt trên con đường đất khiến bụi tung lên trong màn tối. Đi đầu là quả banh lông hạng vừa, một con chó to hơn con trước rất nhiều chạy gấp theo sau. Cuối cùng là một chú khuyển nhỏ xíu sủa nhanh đến nỗi nghe như tiếng súng máy đang vãi đạn.

“Ngay sau khi mua khu đất này, anh đến ngay trại giữ chó mèo lạc của thành phố đem hai con chó lai về nuôi cho có bầu có bạn,” Rick vừa bảo vừa lấy hành lý ra khỏi xe.

Josie cắn môi sẽ gật đầu, mắt vẫn lo âu dõi theo Genghis và hai bạn mới chạy vòng quanh khu vườn trước nhà. Cô không lo sao được - trước nay chú khuyển cưng chưa từng phải tự vệ bao giờ. Ngay cả khi ra công viên Dolores Park cũng không. Liệu nó có biết tự bảo vệ mình không? Nó có thể bị đau mất.

Rick chỉ tay về phía mấy con chó. “Tara là con bé nhất. Nó là chó chăn cừu lai chó sục nhé. Còn Chen là chú chó to. Nó chắc lai giữa giống Rottweiler với máy trộn bê tông hay sao ấy.”

Josie cười gượng vì cô vẫn chưa hẳn yên tâm với mức độ dễ thương của hai chú chó nhà Rick, đặc biệt là con chó lai máy trộn bê tông. Mấy giây sau, vừa nghe tiếng sủa kinh hoàng ăng ăng phía xa, Josie đã sợ cứng cả người. Bầy chó quay về chỗ anh và cô, cỗ súng máy vẫn ra rả vang rền ngay sau. Chỉ có điều lần này, con Chen hoảng hốt phóng trước Genghis như bị ma đuổi, vừa chạy vừa sủa ăng ăng. Thấy vậy Josie cười nhẹ nhõm.

“Em nghĩ là bọn em ổn rồi,” Josie kiễng chân đặt lên môi Rick một nụ hôn dịu dàng. “Em mừng vì được đi cùng anh hôm nay. Em hồi hộp và chỉ muốn thăm quan nhà anh ngay thôi.”

Trước khi gót chân cô kịp chạm đất, Rick buông vôi túi xách của anh và cô xuống và ôm gọn cô trong vòng tay, một dấu hiệu rõ ràng cho thấy anh không thỏa mãn với nụ hôn phớt Josie vừa tặng mình. Anh tự tin cúi xuống hôn cô, như thể anh biết chính xác Josie sẽ phản ứng ra sao. Và cô phản ứng thế thật. Đây thật sự là điều bí ẩn. Với hầu hết những bạn trai cũ, nụ hôn chẳng khác nào một thử thách với Josie, một cử chỉ thân mật mà đáng ra để biểu đạt tình yêu say đắm, trong khi với cô, nó chỉ thường kết thúc bằng những câu hỏi nãy từng từng trong đầu, đại loại như - *Liệu anh ấy có muốn mình hé môi rộng hơn? Vừa rồi mình hé miệng đủ lớn chưa nhỉ? Hay anh ấy muốn chạm đến lưỡi mình? Hình như mình vô vấp quá thì phải. Anh ấy vừa cắn nhẹ môi trên của mình, nhưng là vô tình hay cố ý đây? Anh ấy có đợi mình làm giống anh không?* Rõ là cô không thể tận hưởng nụ hôn nếu cứ tưởng mình là cô nữ sinh đang chờ thầy giáo cho điểm.

Với Rick, Josie không phải khổ sở như vậy. Chỉ toàn là hạnh phúc ngập tràn. Hoàn toàn nhẹ nhõm. Josie thả lỏng người thờ dãi thỏa mãn và cơ thể cô như tan chảy khi áp sát người anh, khi đôi môi anh trùm lên miệng cô, vuốt ve cô và âu yếm đáp trả bằng sự chào đón nồng nhiệt tất cả những gì cô trao cho anh. Josie biết giờ mới là nụ hôn thực sự. Giờ mới là niềm hạnh phúc vô ngần.

Ngón tay cô sục sạo món tóc xoắn nhẹ sau gáy Rick. Một chân quấn lấy chân anh, Josie sát bụng cô lên vùng thắt lưng của anh. Cô không phải lo giữ ý tứ với anh, bởi chẳng có gì phải ý tứ cả. Họ dùng tình cảm chân thành để giao tiếp với nhau. Họ gắn bó với nhau bằng mối giao cảm bền chặt. Và dòng năng lượng ấy dâng lên, lan tỏa từ cơ thể cô sang cơ thể anh để rồi lại quay về tiếp thêm sinh lực cho cô, đẩy cô tiến tới, đưa cô đi xa, xa mãi và...

“Xin lỗi nhé,” một giọng nam trầm trầm vang lên.

Josie bối rối buông Rick và lui khỏi vòng tay của anh trong lúc cô cố gắng tỏ ra bình thần dù trong lòng cô hoảng hốt ghê gớm.

Teeny cười thân mật. “Chào mừng cô đến với trang trại Samhain, thưa cô Sheehan.” Teeny quay sang Rick, tròn mắt nhìn bạn và hạ thấp giọng. “Xin lỗi nhé, nhưng Rosa muốn biết cậu thích ở nhà dành cho khách, hay ở khu riêng của cậu trong nhà chính, hay cả hai, hay cậu có ý gì khác. Tớ sẽ nói lại với Rosa và sau đó tớ xin hứa là từ nay cho đến mai, cậu không phải nhìn mặt tớ đâu.”

Rick cười. “Tớ sao cũng được. Cậu cứ hỏi khách nhà mình xem cô ấy cần gì là được rồi.” Rick cầm bàn tay cô kéo lại cho đến khi hông cô sát bên chân anh. “Ý em sao nào?”

“Dãy phòng riêng trong nhà chính gần hơn đấy,” Teeny đỡ lời.

“VẬY BỌN EM SẼ Ở ĐÓ.”

Rick bật cười, tròng mắt nhìn cô. Anh quay sang bảo bạn, “Cậu cứ nói với Rosa không phải lo cho tụi này đâu - từ giờ đến bữa điếm tâm sáng mai, tớ và Josie chẳng cần gì cả.”

“Tớ sẽ nói ngay,” Teeny đáp, đoạn quay sang gật đầu chào Josie. “Chúc cô vui vẻ, thưa cô Sheehan.”

“Gọi em là Josie thôi mà, *làm ơn*.” Cô bước đến gần anh chàng hộ pháp và chạm vào cánh tay anh. “Trước nay chỉ có bà chủ tiệm giặt khô gọi em là ‘cô Sheehan’ thôi.”

Teeny cười tươi. “ĐƯỢC NGAY THÔI JOSIE. HAI NGƯỜI NGỦ NGON.”

Rick đan tay vào Josie khi họ nhìn theo Teeny vòng sang hông nhà chính. “Ta sẽ bắt đầu kỳ nghỉ cuối tuần bây giờ nhé?” anh hỏi, mỉm cười với cô trong bóng tối.

“Em tưởng ta bắt đầu lâu rồi chứ.”

“Chưa đâu. Anh có nhiều dự định lớn dành cho em đây, Josephine.”

Bạn gái của anh. Với những từ ấy, cả thế giới của Gwen Anders đã hoàn toàn sụp đổ.

Buổi ăn tối họp bàn hôm ấy chỉ phí thời gian. Mấy gã đàn ở Staunton và Blalock chẳng biết quái gì nhiều hơn những gì cô biết. Như bao người khác, bọn họ chỉ sờ soạng tìm đường như người đi trong đêm tối. Chẳng ai còn phấn khích gì cả. Chỉ toàn là cố tồn tại mà thôi. Trước nay trong thế giới tài chính, ranh giới giữa anh hùng và kẻ xấu luôn rất mờ nhạt. Còn bây giờ, ranh giới ấy bị xóa sạch hẳn rồi. Nguyên tắc và luật lệ áp đặt lên thiên hạ đã thay đổi, chỉ sau một đêm.

Cuộc sống riêng tư của Gwen cũng vậy.

Gwen uống ngum rượu lớn, cảm thấy xấu hổ vì mình đang nuốt gần hết chai rượu quý mua từ một hầm rượu của California với giá ba trăm đô la như đang uống nước nho ép hiệu Welch. Cô để dành chai rượu này cho đến buổi nào mà Rick cuối cùng cũng chịu ngồi chung với cô, trước lò sưởi trong một đêm San Francisco khí trời se lạnh, những ánh đèn từ cảng Fisherman's Wharf lấp lánh ánh bên dưới.

Bạn gái.

Hai ba tháng trở lại đây Gwen đã biết là Rick có nhiều dấu hiệu cho thấy anh sắp thay đổi lớn. Anh cười nhiều hơn. Nói chuyện nhiều hơn. Cuộc sống của anh dường như được tiếp thêm nguồn sinh lực mạnh mẽ cô chưa bao giờ thấy. Rick sắp sửa ra khỏi cái kén anh tự quấn quanh mình. Nhưng tại sao chứ? Tất nhiên là vì Gwen chứ còn ai nữa. Sự hiện diện của cô đã kéo anh rời bỏ lối sống xa lánh trần gian - sắc đẹp của cô, sự theo đuổi kiên định của cô và sự hỗ trợ thầm lặng của cô.

Rick sắp sửa thổ lộ rằng anh cũng thầm yêu trộm nhớ cô. Và cô đang dang tay chào đón Rick.

Bạn gái ư? Hoang đường! Cô và Rick sinh ra chỉ để dành cho nhau. Cô biết được điều đó ngay từ đầu, từ cái buổi chiều người ta gọi cô vào phỏng vấn. Cô chính là nửa còn lại của Rick, môn đăng hộ đối với anh về mọi mặt, người đàn ông là lý do cô được tạo thành. Hoàn hảo. Hoàn hảo. Hoàn hảo. Mẹ nó, thật hoàn hảo.

Bạn gái! Sao chuyện này có thể xảy ra được chứ? Cô ta là ai? Sao cô ấy tiếp cận được Rick? Cô ta đẹp đến mức nào?

Gwen bắt giắc giật mình khiến ly rượu suýt sóng ra ngoài. Không có ai xinh đẹp bằng Gwen cả. Chẳng phải do quá kiêu hãnh nên Gwen tự nhận như thế đâu. Đó là sự thật hai năm rưỡi.

Gwen ném mạnh chiếc ly đầy rượu vào bức tường đối diện. Ly pha lê vỡ tan. Chất lỏng đỏ như ngọc ruby chảy thành nhiều giọt nối nhau như nước mắt trên mảng tường trắng ngà và văng tung tóe trên mặt thảm trắng lóa.

Gwen gục mặt xuống hai bàn tay. Cô đã giữ mình cho Rick - gần sáu năm lẻ bóng. Như con mụ nữ tu! Từ chối hàng trăm lời mời mọc của phái mạnh - trong số đó rất nhiều người vừa giàu có vừa đẹp trai - chỉ bởi vì cô đang chờ đợi Rick Rousseau!

Đồ khốn nạn. Đồ dối trá. Đồ bội bạc.

Gwen nghe thấy tiếng mình gào lên. Khi bắt đầu trượt từ sofa xuống cô thấy như mình không thể ngăn chặn nó lại được - sự bội bạc của Rick khiến xương cốt cô tan chảy. Hai đầu gối Gwen khụy xuống mặt thảm dày. Cô đổ về phía trước, hai nắm tay đấm lên hồi xuống thảm. *Đồ khốn! Đồ dối trá! Sao anh có thể đối xử với tôi như thế chứ! Đáng lẽ anh phải thuộc về tôi!*

Mãi đến khi ánh bình minh tràn qua khe cửa chiếc màn che cửa, Gwen mới sáng suốt trở lại. Gwen có cảm giác miệng cô ngậm đầy cát. Đầu cô nhức như búa bổ. Gwen mở mắt và thấy mình nằm co quắp trên nền phòng khách. Gwen ngẩng đầu lên và cảnh tượng kinh hoàng đập ngay vào mắt cô là mảng tường tung tóe rượu, trông giống hệt máu khô nổi bật trên nền da nhợt nhạt.

Ngay lập tức - rất tự nhiên - tâm trí Gwen lập tức quay lại với Bennett Cummings.

Chương 13

Josie hiếm khi sửng sờ đến độ không nói lên lời, nhưng cô đã ngạc nhiên như thế ngay khi từ thêm nhà bước vào khu nhà dành riêng cho Rick.

“Nhà vệ sinh ngay phía đằng kia,” Rick xách túi đi ngang qua phòng và hất đầu sang trái. Anh biến mất vào một nơi trong như phòng thay đồ rộng thênh thang có vài tủ chòm rộng đủ để bước hẳn vào. Josie nghe tiếng mấy túi xách rơi đánh thịch xuống nền nhà.

“Anh tin là ở đây có mọi thứ em cần,” Rick gọi với ra, “nhưng nếu em cần thêm thứ gì, cứ nói ngay với anh nhé.”

Josie vẫn lặng người chưa nói được gì, trở mắt nhìn quanh. Thứ đầu tiên đập ngay vào mắt cô phải là chiếc giường. Chiếc giường thật cổ, thật lớn. Giường bằng gỗ cẩm lai màu sẫm, phiến gỗ đầu khắc chạm cầu kỳ hình sóng biển nhấp nhô, đàn cá heo, và chim hải âu, và trải cao lên đến tận trần nhà, cũng phải là ba mét. Phiến gỗ ở cuối giường cao khoảng một mét hai và có hình chạm khắc tương tự.

Toàn bộ giường được phủ bằng thứ giống vải cotton và lụa sờn mòn màu xanh nhạt - gối đủ kích cỡ, chăn, mền, ga trải giường, khăn lót dưới chăn. Mặt giường quá cao hơn mặt đất nên hai bên thành giường phải có bậc đôn cho-chàng-cho-nàng.

Choán gần hết mặt tường đối diện là bàn trang điểm và gương. Bàn này cũng bằng cùng loại gỗ, cũng có hình chạm trổ đồng bộ với giường, bàn trang điểm có mặt bàn lát đá hoa cương xám và gương lồng trong khung cao đến tận trần nhà.

Quanh căn phòng rộng còn có một lò sưởi lớn, vài bộ ghế và bàn dài có đèn cây bên cạnh, sáu cửa sổ cao từ nền lên đến trần nhà và một tấm thảm Ba tư cổ.

“Em không sao chú?”

Miệng Josie chắc là đang há ra xấu xí lắm đây. Cô cố trấn tĩnh. “Chúa ơi, Rick ơi,” cô thì thào.

Anh bật cười đến bên cô đang đứng ngẩn ngơ giữa căn phòng rộng. “Hầu hết đồ nội thất ở đây đều nguyên gốc với căn nhà,” anh vừa bảo vừa hôn lên má cô. “Nơi này có một quá khứ thú vị lắm - em có muốn nghe anh kể chuyện cho nghe không?”

“Em thích lắm.”

“Vậy hãy lên nghỉ ngơi thoải mái đi rồi anh kể cho nghe nào.” Rick dẫn cô đến bên giường và đỡ cô bước đến bậc đôn, anh còn tử tế đến mức hai tay nâng cứng hông cô.

“Anh khá kính thật.”

“Chỉ là anh không muốn em ngã rồi bị đau thôi,” Rick vỗ nhẹ cặp hông ra chiều bao bọc.

Anh đỡ cô nằm xuống, kê gối cao êm ái cho cô trong tư thế thật thoải mái, đoạn anh đuổi người nằm xuống cạnh cô. Anh hăng giọng. “Ngày xưa ngày xưa - chính xác là vào năm 1883 - nơi này được xây làm khách sạn phục vụ hành khách từ ga Sonoma Valley ở ngoài đường kia kia.” Rick nghịch những lọn tóc của cô giây lát trước khi đầu ngón tay anh chạy dọc sống mũi cô.

“Khoảng mười năm sau, một người đàn bà bí ẩn mua lại khu điền sản này. Bà ta là con lai của một cựu nô lệ, bà ta có nhiều kỹ năng kinh doanh xấu xa - bà biến khách sạn xưa thành một nhà thổ hạng sang nhất vùng.”

“Làm gì có!” Josie tính ngồi bật dậy nhưng Rick đã nhẹ nhàng đẩy vai cô xuống.

“Có chứ. Em thử giãn đi để anh kể từ đầu đến cuối cho nào.” Anh nhẹ nhàng hôn lên môi cô và nói tiếp “VẬY là tú bà Toulouse, như người ta hay gọi...”

“Anh chỉ giới bịa.”

“Đâu có.” Rick hôn lên một bên cổ cô. “Tú bà *Choành-Oạch* luôn bảo đảm quanh đây đầy nhạc nhã, rượu ngon và vô số các em xinh xắn tươi mát thân nhiên đi lại. Có vẻ là bà ta kinh doanh nghề bán trôn.”

“Thôi được rồi - giờ thì em biết anh đang bịa rồi,” Josie kêu lên, chán ngán đảo mắt khi nghe mấy lời thô thiển từ anh.

“Bà ấy càng lúc càng giàu sụ,” Rick nói tiếp, trong khi tay lần cởi ba nút áo trên cùng của Josie. “Bọn quan lại trong vùng ngoảnh mặt làm ngơ trước bao hành vi làm ăn táo tợn của bà, phần lớn bởi họ luôn say khướt đến mờ cả mắt và cũng thích lén lút vui vẻ như bao đám khách quen khác.”

“A phải rồi - sự khai sinh ra các hoạt động chìm.”

Rick gật gù. “Anh chưa từng thấy cô gái nào vui tính như em. Anh đã nói với em thế chưa nhỉ?”

“Chẳng qua tại em để anh cởi áo nên anh mới khen thế thôi.”

Rick cúi xuống hôn lên bầu ngực cô vừa hé mở và rên lên sung sướng. Anh ngẩng lên nhìn cô. “Vớ lại vì em cũng có bộ ngực hết sẩy nữa.”

Josie mỉm cười, cầm tay anh đặt lên bầu ngực căng tròn. “VẬY chính xác thì anh đã làm cách nào để mó tay vào bao điều tuyệt vời này vậy?”

Rick hăng giọng. “À...” Anh nắm một bàn tay cô ấn lên khóa kéo của quần anh. “Vào những năm 1930, một gia đình mới ngóc đầu lên và lao động cật lực đã mua lại nơi này.”

Josie vuốt lên vuốt xuống. “Chuyện có dài không anh?”

“Dài, lát nữa còn dài hơn nữa cơ.” Dứt lời, Rick tuột phăng quần jean và quần lót. Kế đến, áo của anh cũng bay luôn. Anh chú ý trở lại vào Josie, kéo cổ áo của cô trở xuống để anh dễ bề tháo khóa áo lót phía trước ngực cho cô. Khi một bầu ngực của cô vừa trệt ra ngoài, anh đã ở đó. Rick lặp lại tiến trình đó ở phần ngực bên kia.

Trong lúc đó, chẳng biết làm cách nào mà anh đã cởi xong khóa quần jean của Josie và mấy đầu ngón tay anh sục sạo bên ngoài cô.

Josie ưỡn hông lên vì ham muốn. “Chuyện sắp đến đoạn cao trào và gay cấn nhất chưa anh?”

Rick cười thành tiếng. “Em nôn nóng quá đấy cưng.” Dứt lời anh cởi phắt áo ngoài và áo lót của cô rồi ném xuống sàn nhà. Tiếp theo, anh giải thoát cho cô khỏi quần dài lẫn quần lót trước khi ném chúng qua một bên. Quần của cô vắt ngang ghế để chân kê sát thành giường.

Khi đấy Rick bắt đầu rờ lườm xuống thân trước của Josie, mỗi nơi anh đi qua đều để lại những cơn rùng rùng thống khoái, rồi anh dừng ngay. Anh bắt đầu cẩn thận nhè nhẹ lên vùng da nhạy cảm ấy của cô.

“Em biết không,” anh lên tiếng nhưng giọng đã như muốn cười, “hóa ra gia đình mua lại sản nghiệp này từ bà Toulouse lại là loài gặm nhấm làm việc luôn chân luôn tay đấy nhé.”

Josie rung lên trong trận cười không thành tiếng. “Thôi mà Rick. Em xin anh đấy. Đừng bịa đặt nữa đi.”

“Nhưng thật mà, gia đình đó là vậy mà!” Rick quay lại chú tâm vào giữa hai đùi cô, nơi Rick rõ ràng coi là sân chơi riêng của mình. Chỉ riêng

ý nghĩ ấy thôi cũng đủ làm Josie hưng phấn tột độ đến nỗi hai đùi cô run rẩy. Anh đang hành hạ cô!

“Đất đai ở đây vô cùng màu mỡ,” anh bảo, những ngón tay anh lên vào. Khi những đầu ngón tay anh tìm thấy điểm nhỏ nhỏ thì Josie bắt đầu thở dốc. Khi miệng anh choàng lấy cô, lưỡi anh âu yếm nó, thì Josie gần như mê man.

“Rượu vang tuôn tràn,” anh dụi môi mình vào. “Họ cày hàng ngàn mẫu đất ruộng nhỏ...” Một ngón tay anh đi vào.

Josie thở gấp gáp.

“Rồi họ trồng thêm cả ô liu và rồi sản xuất ra hàng trăm lít dầu vàng óng...” Josie lấy bối.

“Cả ba thế hệ trôi qua mọi chuyện cứ ngày mỗi tốt đẹp hơn...” Rick trượt ngón thứ ba vào, đồng thời quét lưỡi anh qua nơi đầu dây thần kinh cứng căng như viên sỏi nhỏ ấy. Vậy là xong - Josie mất hút.

Cũng phải mất một lát, nhưng dần dà cô quay được về với thực tại. “Đây là câu chuyện cổ tích kích thích hay ho nhất mà em từng được nghe,” cô nói nhỏ với anh. Không thấy Rick trả lời, cô mở bừng mắt. Anh đang ngồi thẳng dậy, thoáng chau mày. Rồi cô cũng nghe thấy.

“Hình như có ai ngoài cửa phòng mình à?” cô thì thào.

Rick rên lên. “Ừ, mà anh cũng biết đích danh người ngoài đó là ai rồi.”

Vẫn còn ngây ngất sau khi vùng đất màu mỡ của mình được cày xới, Josie đắm đuối nhìn theo Rick Rousseau lỏa lồ trắng lệt sải bước ra cửa chẳng để ý đến ai. Rõ là anh không phiến nếu cả cư dân vườn nho nhìn thấy anh khỏa thân, nhưng Josie không giống thế được, nên cô luống cuống chui xuống chăn.

Anh hơi khó chịu khi mở cửa phòng. “Nào, có nhanh lên không thì bảo,” Rick nôn nóng găt gỏng. “Vào hết cả đi.”

Ba con chó lăm lem bụi đất theo nhau đi qua cửa. Sau giây lát hào hứng hít ngửi, đi vòng quanh và rùng mình, chúng ngồi xuống sát chân anh. Josie chợt nhận ra rằng nếu không thi nhau chạy náo loạn như ma đuổi, hai con chó của anh trông cũng khá dễ thương.

“Ba đưa nghe cho kỹ đây,” Rick nghiêm giọng. Josie quan sát mấy lông mày của đàn khuyển vểnh lên, như thể chúng đang nghe như nuốt lấy từng lời của anh. “Cấm tụi bây nhảy lên giường. Không trèo lên sofa. Không được tợp nước trong bồn cầu - mà tao đang nói với mày đấy Chen - tô nước của mày vẫn ở chỗ cũ.”

Genghis đã bắt đầu nhích đến gần Rick khỏa thân và định hít hà cái đàn ông của anh đang phơi bày trước mắt nó. “Đừng có mà mơ nhé,” Rick gầm lên. Rồi anh chỉ tay vào góc khuất sau một cụm trảng kỷ bàn nước. “Giờ ba đưa ra kia nằm. Cấm quấy rầy bọn ta đấy.”

Ba con chó ngoan ngoãn theo nhau ra góc nhà và nằm bẹp xuống. Con Tara bé nhất nằm giữa hai con kia và cả ba con trông mệt mỏi sau buổi chạy chơi thỏa thích. Genghis ngáp dài. Nó trông như thể đã sống cả đời ở đây.

Josie rất ấn tượng khi chứng kiến tài chỉ huy của Rick và khi anh quay lại thì cô mỉm cười. “Em thích lúc anh hách dịch như thế lắm,” cô nói và nhướn lên nhướn xuống một bên mày. Cô lật chần ra vổ vổ tay lên mặt giường.

Rick nhanh chóng trở lại, nhảy lên giường và nằm xuống cạnh cô. “Em thích là tốt rồi. À mà lúc này mình nói đến đâu rồi nhỉ?”

Rick thức chong chong trong bóng tối. Josie đã ngủ say, trôi bồng bềnh trên đám mây xốp của cảm giác thỏa mãn sau một trận mưa kéo dài,

một bên đùi mềm mại của cô gác lên bụng anh, đầu cô gối lên ngực anh. Con Chen ngáy to như sấm. Đám đế và chầu chàng đang tấu lên khúc nhạc đêm, một dấu hiệu quá rõ của một mùa hè sắp về.

Vừa mê mê những lọn tóc của Josie, anh vừa đắm đắm nhìn lên trần nhà. Sau gần bốn giờ đồng hồ ân ái, toàn thân anh rã rời, ấm sục, thư giãn và thơ thới. Rick thấy như cảm giác tràn trề hy vọng của một chú bé con đang mọc rễ trong anh, như thể là mọi khả năng đều có thể thành hiện thực và cuộc phiêu lưu vĩ đại kế tiếp đang chờ anh ở khúc quanh gần nhất.

Tất nhiên, sở dĩ anh có cảm giác ấy là vì anh đang yêu Josie - anh đang phải lòng một người đàn bà lần đầu tiên sau 37 năm hiện hữu. Chắc hẳn bấy lâu này anh đã sống trong sa mạc hoang tàn của cảm xúc, nhưng anh vẫn đủ tinh anh để nhận ra tình yêu khi nó chớm xuất hiện.

Và anh có thể nhận ra rằng tình yêu này thật vĩ đại và tuyệt vời đến độ nó sẽ bù đắp cho anh khoảng thời gian uổng phí trước kia.

Rick nhìn xuống gương mặt của Josie, ngây thơ và hiền dịu, và anh biết Josie cũng đang yêu. Tình yêu ấy hiển hiện trong mắt cô khi anh ở trong cô. Trong vòng tay cô ghì chặt anh. Tình yêu của cô là phép màu diệu kỳ.

Nhưng có một lý do khiến anh nằm đây trần trọc giữa đêm khuya. Một vấn đề gì đó rất không ổn. Anh biết anh đang khiến Josie hiểu sai về mình. Anh nợ cô vài thông tin sự thật, và phải trả nợ thật chóng vào. Anh chưa cho cô biết bức tranh hoàn chỉnh về con người thật của mình. Nếu anh còn giấu giếm có nghĩa anh cũng lợi dụng cô như đã từng lợi dụng những cô gái trước đây. Anh cũng biết rằng nếu anh khiến Josie Sheehan đau khổ vì bất cứ lý do gì, cả thế giới của anh sẽ sụp đổ hoàn toàn.

Nếu anh làm tổn thương cô, tất cả mồ hôi, nước mắt và nỗi đau ghê gớm của bảy năm qua sẽ trở thành vô nghĩa. Phần phục thiện anh từng giành giật cho cuộc đời mình sẽ biến mất như làn khói mỏng. Sẽ không còn sự cân bằng gì nữa. Sẽ không còn phần cứu rỗi nghiệp chướng, hay

cứu rồi thế giới gì nữa. Anh sẽ quay về với con người cũ, suốt đời chỉ biết đi reo rắc tai ương và đau khổ mà thôi.

Rick nhắm mắt trong giây lát. Anh ngộ ra rằng chỉ có một con đường để giải quyết tất cả. Sự thật. Rick hít thật sâu, thở chậm lại, và tận sâu trong trái tim tĩnh lặng, anh cầu khẩn vũ trụ cho anh sự can đảm.

“Josie? Em còn thức không?”

“Ừmm.”

“Anh có chuyện cần nói với em.”

“Được thôi,” cô đáp giọng vẫn còn ngái ngủ. Cô hôn phớt qua lông ngực anh và hơi thở của cô lại chậm và sâu như cũ.

“Cưng ơi, anh xin lỗi, nhưng chuyện quan trọng lắm. Dậy đi nào em.”

“Em tỉnh rồi mà.”

“Chắc không?”

“Chắc mà.” Josie chống tay ngồi dậy ngồi xếp bằng trên giường, đối mặt nhìn anh, trông còn hơi mơ màng. Bất ngờ cô mỉm cười khi vẫn còn ngái ngủ. “Em đang mơ giấc mơ kỳ quặc nhất đời,” Josie vừa nói vừa ngáp. “Em mơ về một vở nhạc kịch có tên là *Nhà thổ tuyệt vời nhất vùng Sonoma*, trong đó chị Bea bạn em đóng vai tú bà Toulouse, còn Teeny đóng vai cảnh sát trưởng, cho nên là, chỉ cần bấy nhiêu thôi cũng thành ác mộng rồi, anh nhỉ?”

Rick bật cười. “Nghe như một vở người ta khoái lắm đây.” Anh im lặng giây lát chỉ để ngắm cô. Tóc rối bời. Cô còn ngái ngủ và rất dễ thương và không mặc gì cả.

Bất giác, cổ họng anh nghẹn lại.

“Có chuyện gì vậy anh?”

Rick quyết định muốn nói chuyện với cô trong ánh sáng, nên anh với tay bật đèn ngủ nhưng chỉnh độ sáng ở mức thấp nhất. “Thực ra không có chuyện gì đâu em. Chẳng qua anh muốn nói rõ với em về tất cả - Anh không muốn giữa chúng ta có bất kỳ sự hiểu lầm hoặc dối trá nào.”

Josie trợn mắt. “Anh có vợ rồi à?”

“Không!” Rick cũng ngồi bật dậy, vợ lấy một bàn tay cô. “Trời ạ, làm gì có chuyện đó. Không hề đâu em.” *Nhưng anh ước chuyện chỉ đơn giản có thể*, Rick nghĩ thầm.

Josie cau mày, chậm chạp rút tay về, như muốn tạo một khoảng ngăn cách giữa họ. Rick biết anh nên nhanh chóng nói cho xong chuyện này, bởi sự thật có khi còn hay hơn là để cô đang tô vẽ nên những gì trong trí tưởng tượng phong phú của cô.

“Có lần anh đã kể em nghe về thời nổi loạn, về chuyến đi vòng quanh thế giới để tìm bản ngã của anh, nhớ không?”

Cô nhanh nhẩu gạt đầu, đoạn vén món tóc xòa xuống mặt. Tư thế cô ngồi, cách cô đang cố trấn tĩnh, Rick có thể thấy cô đã chuẩn bị tinh thần nghe tin xấu. Trong ánh đèn ngủ vàng dịu, Josie mới đáng yêu làm sao. Josie mềm mại, nở nang, xinh đẹp. Cô thật nhân hậu. Cô sở hữu một tinh thần vui tươi dí dỏm mà cô sẵn sàng chia sẻ với anh. Rick không thể hủy hoại cái tinh thần ấy.

“Lần đó, anh đã bỏ qua vài chi tiết,” Rick nói tiếp. “Anh không biết nói sao cho em hiểu chuyện xấu xa đến mức nào ấy. Cho đến bây giờ anh vẫn chưa biết - nhưng anh biết rằng anh nhất định phải nói thật nói hết với em.”

Josie không nói năng gì, chỉ tỉnh táo gạt đầu, trong lúc mắt vẫn nhìn cặp răn xoắn vào nhau trước ngực anh.

“Khi mới tốt nghiệp đại học, anh chỉ là một gã huênh hoang chẳng biết tôn trọng ai bất cứ ai hay bất cứ cái gì - lúc ấy anh cho rằng cả thiên hạ đều nợ anh. Anh đối xử tệ với phụ nữ, phải nói là tệ vô cùng. Anh lợi dụng phụ nữ để mua vui, thao túng họ rồi bỏ rơi họ không một lời từ biệt, tất cả chỉ để chơi cho vui.”

Josie thở dài. “Em không lạ gì loại người như vậy đâu.”

“Anh chơi ma túy, Josie ạ. Nào cocaine, nào Ecstasy và đủ loại thuốc gây ảo giác khác. Anh hút cần sa nữa. Anh còn là con sâu rọu. Dù được toàn quyền sử dụng một quỹ ủy thác lớn, nhưng anh chưa đủ chín chắn khôn ngoan để quản lý nó. Năm 28 tuổi, anh bị bắt vì tội tàng trữ ma túy ở Thái Lan, nếu không có tiền và những mối quan hệ xuyên quốc gia của bố anh, anh sẽ phải ở trong cái nhà tù đầy chuốt bọ ấy cho đến hết đời. Chắc chắn là thế.”

Hai mắt Josie lại mở lớn, nhưng lần này lóng lánh vì sợ.

“Nghe đến đây, chắc em tưởng anh sẽ nhớ đời sự cố ấy và sợ đến già. Nhưng không. Khi quay về Mỹ, anh lại chơi bời phóng đảng như cũ. Anh bị thói kiêu căng làm cho hư hỏng - anh chẳng muốn nghe ai bảo anh rằng mình đang đâm đầu vào họa, nhưng quả thật lúc ấy, tai họa đã treo trên đầu nhưng anh nào có hay.”

“Em phải ngắt lời anh đây,” Josie vung tay xin phát biểu. Cô trông hoảng kinh. “Lần cuối cùng anh thử HIV là bao giờ thế?”

Rick đã đoán trước cả khi cô hỏi rằng thế nào Josie cũng hỏi anh câu này. Nếu tính đến bức tranh anh vừa vẽ lên trước mắt cô, câu hỏi ấy hoàn toàn hợp lý thôi. “Hơn bảy năm qua, kể từ sau tai nạn, mỗi năm anh thử máu hai lần, lần nào cũng cho kết quả âm tính. Lần xét nghiệm cuối cùng cách nay hai tháng. Anh biết điều anh sắp nói đây chẳng có gì đáng tự hào, nhưng từ trước đến giờ hầu như anh toàn quan hệ tình dục an toàn thôi.”

“Ơn trời,” Josie lắc đầu và đưa tay che miệng. Rick tưởng cô sắp òa lên khóc.

“Anh kể em nghe chuyện này là vì anh muốn em hiểu con người anh đến tận gốc rễ. Anh quan tâm đến em nhiều lắm, anh muốn có một điều gì đó cụ thể cùng em, và cách duy nhất để đạt được điều này là phải dựa trên nền tảng của việc công khai minh bạch.”

“Lạy Chúa,” Josie hoang mang cười khẽ. “Em còn một câu hỏi nữa. Ngay bây giờ. Trước khi anh nói thêm lời nào nữa.”

“Anh nghe đây.”

“Anh đã từng khiến ai mang bầu chưa? Có phải giờ anh đang nuôi một đàn con rơi rải khắp thế giới không vậy?”

Rick nhẹ cả người vì anh có thể khẳng định ngay lập tức. “Không hề. Theo như anh biết thì anh không làm ai mang bầu và cũng không có con. Nếu có, anh phải biết chứ.”

“Chắc ăn quá nhỉ.”

“Dĩ nhiên. Bằng không thì anh đã bị dí đòi tiền trợ cấp nuôi con rồi.”

“Đến thế thôi à,” Josie quạc lại.

“Anh sẽ tìm mọi cách để được là một phần trong đời sống của con anh chứ.” Rick thấy nét mặt cô dịu lại. “Josie này, đây không phải là loại trách nhiệm anh dám coi nhẹ đâu.”

“Thôi được. Cảm ơn,” Josie cắn môi ngoảnh mặt đi. Kẹp mép chặn dưới hai cánh tay, cô ép sát khuỷu tay vào sườn như thể cô muốn làm một cái kén bao quanh mình.

Lúc này, Rick đã nghĩ đến khả năng Josie đòi Teeny lái xe đưa cô về ngay trong đêm trước khi dặn anh đừng bao giờ tìm cách gặp cô nữa. Nếu

có thể, anh cũng không thể trách cô được.

Giây lát sau, cô quay lại và ngẩng cao đầu nhìn anh. “Còn chuyện gì nữa không? Anh nói nốt đi.”

Rick im lặng vài giây và chăm chú quan sát cô, một tia hy vọng lóe lên trong anh. Có lẽ cô còn mạnh mẽ hơn những gì anh cả gan mơ đến. Tuy ánh mắt cô lóe lên nỗi đau khổ và cảm giác bị tổn thương, nhưng biết đâu cô sẽ vượt qua khoảnh khắc khó khăn này mà không hề suy suyển.

“Cái tai nạn mô tô ấy. Anh không phải người duy nhất bị thương. Hôm ấy sau xe anh còn có một cô gái nữa.”

“Ừ hử,” Josie làm ra vẻ thản nhiên, mặc dầu thông tin quá nhiều cô không thể xử lý hết.

“Chỉ có một mũ bảo hiểm và anh là người đội. Cô ấy bị chấn thương sọ não nặng và hôn mê suốt bảy năm qua. Khi anh quay về bên Bờ Đông mấy tuần trước - lúc anh không gọi để mời em đi uống cà phê ấy - là bởi vì cô ấy đã qua đời. Anh đến dự đám tang.”

“Kể cho em nghe về cô ấy đi.” Một giọt nước mắt lăn dài trên má Josie. Cô chẳng buồn chùi đi.

“Cô ấy tên là Margot Cummings, một người anh quen từ hồi anh còn bé. Bố mẹ anh và bố mẹ cô ấy đều thuộc cùng một giai tầng. Hồi còn học trường Yale, anh và cô ấy có hẹn hò trong một thời gian ngắn. Khi quay về Mỹ, anh tình cờ gặp Margot trong một buổi tiệc nên bèn rủ cô ấy dạo một vòng với anh bằng mô tô.”

Josie mím môi. “Chính xác thì chuyện gì đã xảy ra?”

Rick kể hết. Anh kể cô nghe về ma túy, bia, và cơn mưa tầm tã. Anh kể anh đã chết trên bàn mổ ra sao, hồn anh bay lên cao kinh hãi nhìn xuống thân xác anh bị mổ phanh trên bàn, để rồi ngày hôm sau anh tỉnh lại, còn sống trong đau đớn. Anh kể cô nghe những ngày anh ở trung tâm

phục hồi với Teeny, về những án tù được miễn và án dân sự còn treo, chưa xử. Anh kể về cái chết của cha anh và số tiền thừa kế. Anh nói cho cô biết con số chính xác.

Rick tiếp tục kể chuyện cho đến khi mặt trời lên. Mỗi câu Josie hỏi - mà suốt mấy tiếng đó cô hỏi thật lắm - anh đều trung thực trả lời. Những khi không hỏi, Josie ngồi bất động trong cái kén và lắng nghe chăm chú.

Nghe tiếng sột soạt sau lưng, Rick ngoái đầu nhìn ba con chó đứng cạnh giường vẫy đuôi hít ngửi. Con Chen dụi mõm vào lưng anh.

“Để anh thả chó ra ngoài đã nhé.”

“Ai cũng cần ra ngoài ít thở không khí một chút.” Josie leo xuống giường và biến mất vào nhà tắm. Anh nhìn theo cô di chuyển - cô tròn trịa và hồng hào, nữ tính từ đầu xuống chân. Anh muốn cô là của mình - là người đàn bà, là người yêu, là bạn đời của mình - nhưng anh không dám chắc khi nghe xong những chuyện anh vừa kể cô có cho phép đi đâu đó xảy ra không nữa. Dù Josie rất biết lắng nghe, anh vẫn không biết cô sẽ làm gì với lượng thông tin anh vừa trút hết lên cô. Rick đã kha khá lo là cô sẽ ăn mặc chỉnh tề bước ra khỏi nhà tắm và xách túi ra cửa.

Một người phụ nữ phải có lòng tin vĩ đại lắm mới còn dám ở lại cùng anh sau khi nghe những gì anh vừa kể. Và phải là một phụ nữ phi thường. Nhưng Rick cũng phải thú thật là chỉ người con gái đó mới là đối tượng để anh chia sẻ những năm còn lại của đời mình mà thôi.

Josie quay trở ra, liếc nhanh về phía anh rồi đến phòng thay đồ. lát sau, cô trở lại trong trang phục quần jean và áo len cũ của trường Stanford. Cô là sinh vật gợi cảm nhất anh từng trông thấy, và anh thấy như tim mình muốn tan nát cả ra.

Ba con chó chạy đến bên cô. Cô cúi xuống xoa đầu chúng, rồi bế con Tara lên, nâng nó ngang tầm mắt mình. “Coi kìa, mày xinh xắn quá đi mất. Nào mọi người, ra ngoài chơi nào.”

Josie mở cửa, đàn chó đã vội vã chạy ngay ra ngoài. Cô còn đứng nơi ngưỡng cửa, ánh ban mai phủ xuống người cô. Josie chầm chậm lắc đầu. “Đẹp không thể tưởng,” cô khẽ thán.

Rick tung chăn, nhảy xuống giường và đến bên cô. Đứng sau Josie, áp ngực anh vào lưng cô, Rick vòng tay ôm sát cô vào anh. “Josie...”

Cô lắc đầu ngắt lời anh. “Rick này, chúng ta đều là con người. Chúng ta không phải hoàn hảo. Chúng ta ai cũng mắc sai lầm...”

Rick vừa định tán đồng thì cô lại ngắt ngang lời anh bằng lời hét vác, “*Và cũng có vài người cứ mãi phạm những sai lầm to tướng hết năm này qua tháng nọ để rồi kết thúc bằng thảm họa đấy!*”

Rick đứng im phăng phắc, tim anh đập loạn xạ ngẫu trong lồng ngực. Anh hoảng quá. Anh hoảng sợ mình sẽ mất cô, mà anh thì chỉ mới tìm được ra cô.

“Biết sao không, Beth - em gái em - hôm bữa nó nổi điên với chồng nó,” Josie nói tiếp, giọng đã dịu dàng hơn nhiều, mắt vẫn nhìn ra ngoài trang trại. “Beth bảo miếng thịt thừa trong tủ lạnh còn sexy hơn chồng nó, bảo cậu ta là người bố tồi. Nó còn chê chồng hôi hám nữa chứ.”

Rick không rõ cô có trông chờ mình bình luận gì không, nên anh chỉ im lặng.

“Howie bèn thu dọn quần áo bỏ đi, nhưng cậu ấy sẽ quay về thôi. Khi mất phương hướng và buồn khổ, con người ta hay hành động nông nổi, anh biết không?”

“Anh biết,” Rick thì thầm bên tai cô.

“Howie sẽ tha thứ cho Beth, vì cậu ta yêu vợ. Hai đứa nó sẽ làm lành với nhau. Nhưng Beth sẽ phải cố gắng nỗ lực để được chồng tin yêu như trước.”

Rick kéo cô sát lại và anh nhắm mắt.

Josie thở dài. “Theo em thì ta chẳng làm được gì hơn ngoài việc mỗi sáng thức dậy và bắt đầu lại từ đầu.” Cô ngáp ngừng. “Vậy nên, em muốn biết là... em nghĩ điều em yêu cầu là...” Rick thấy cô nắc lên nghẹn ngào.

“Mỗi ngày đấy, em yêu - em nói rất đúng.” Anh cúi xuống hôn lên má cô. “Mỗi sáng thức dậy, anh lại biết mình được hưởng đặc ân có thêm cơ hội sửa chữa lỗi lầm.”

Cô sụt sịt và khẽ gật đầu.

“Anh không thể thay đổi quá khứ. Anh chỉ có thể sống tiếp bằng sự chính trực và cân bằng mà thôi.”

“Sao em nghe như mục quảng cáo linh tinh trên tivi vậy,” Josie lại sụt sịt.

Rick tự mỉm cười, thậm chí nhận ra câu nói của mình có thể nghe mới ba lạng nhặng làm sao, tuy nhiên câu ấy mang ý nghĩa chính xác là thế. Nếu việc giải thích cho cô hiểu những cương lĩnh cá nhân anh đề ra có thể giúp Josie thông cảm với anh hơn - và tin tưởng anh hơn - thì anh sẵn lòng giải thích. “Dù sau này anh có gặp chuyện gì chẳng nữa, anh vẫn luôn bắt đầu ngày mới với ba mục tiêu: *Không làm hại ai. Sống với lòng trắc ẩn. Rèn luyện tâm trí mình.* Nếu anh đeo đuổi phương châm ấy, anh biết mình đang sống trung thực và không để thói kiêu căng cũng như những suy nghĩ tiêu cực chi phối mình.”

“Em hiểu.”

“Anh đều coi mỗi ngày trôi qua là 24 giờ được ơn phước, nhưng mà quả là thế - 24 giờ cứu rỗi quá khứ của anh. Anh đề ra một quy trình giúp anh luôn đi đúng hướng.”

Josie hơi nghiêng đầu, chỉ đủ để liếc thoáng ra sau vai. “Quy trình gì vậy anh?”

“Tất nhiên anh kiêng hẳn rượu và ma túy. Mỗi ngày anh ngồi thiền từ mười phút trở lên, có khi cả tiếng đồng hồ.”

“Ồ,” Josie trầm trồ.

“Anh giữ gìn sức khỏe bằng cách nghỉ ngơi điều độ, ăn thức ăn có lợi cho sức khỏe và rèn luyện thể lực với cường độ cao. Mỗi ngày anh đều tiếp xúc với thiên nhiên, không bằng cách này cũng bằng cách khác. Anh cũng liệt kê trong đầu về mọi điều mình biết ơn mỗi sáng ngay sau khi tỉnh dậy và mỗi tối trước khi đi ngủ.”

“Được rồi,” cô thủ thỉ.

“Mà quan trọng nhất là, anh làm một việc tốt bất kỳ cho người khác - không nhất thiết phải là việc lớn, nhiều khi chỉ là trả xe đẩy hàng trong siêu thị hoặc trả tiền gửi xe hộ người lạ thôi, nhưng anh thực hiện mỗi ngày và không bao giờ mong được đền đáp.”

Josie vẫn đứng yên trong vòng tay anh.

“Cách ấy nhắc anh nhớ rằng chúng ta đều liên hệ với nhau, rằng hành động của anh sẽ ảnh hưởng đến nhiều người khác.” Rick ngưng lại. “Anh không khoe rằng anh hoàn thành xuất sắc những việc anh vừa kể nhưng anh có chú ý thực hiện, em ạ.”

“Em hiểu mà,” cô đáp dịu dàng. “Thật ư?”

“Thật mà. Đó là cách anh chuộc lại lỗi làm anh đã gây ra cho mình và cho mọi người.”

Rick mỉm cười. “Đúng là em hiểu thật.”

Josie thở dài. Rick cảm nhận được lồng ngực phồng lên trong vòng tay anh.

“Thở dài lắm nhỉ. Có muốn nói cho anh nghe em đang nghĩ gì không?”

Cô xoay người trong vòng tay anh, rồi khi mắt cô chiếu thẳng vào mắt anh, Rick lập tức như cắt được gánh nặng. Câu trả lời hiển hiện trên gương mặt xinh đẹp của cô. Cô sẽ cho anh cơ hội thứ hai.

“Lúc đầu em sợ mình quá hấp tấp khi đến với anh, sợ mình đi lại vết xe đổ cũ, sợ em lại si mê người mới quen trước khi kịp tìm hiểu về con người thật của họ.”

Rick gật đầu.

“Nhưng bây giờ em đã biết lần này không giống những lần trước chút nào,” Josie cười ngượng ngùng.

“Không ư?” Rick mỉm cười.

“Không - lần này tệ hơn nhiều. Anh vừa bày ra quá khứ hư hỏng của mình qua màn hình khổng lồ có âm thanh nổi chói tai, vậy mà em vẫn còn đây, yêu anh mãnh liệt hơn, cuồng nhiệt hơn tình yêu em dành cho tất cả những người đi trước cộng lại!”

“Ra vậy.” Rick cúi xuống thì trán lên trán cô và đứng yên đó, chờ cho hơi thở cô bình thường trở lại. “Ít nhất em cũng biết tình yêu em dành cho anh sẽ đi về đâu.”

“Hứ.”

Rick nâng cằm cô bằng một đầu ngón tay và cúi xuống hôn cô. Với anh nó giống nụ hôn đầu đời, vừa điềm tĩnh, ngọt ngào và tràn đầy hy vọng. Có thể là, Rick thậm chí nghĩ, đây chính xác là nụ hôn - nụ hôn gắn bó, chân thành, đích thực đầu tiên giữa hai người họ.

Khi môi họ rời nhau, Rick hỏi, “Em có muốn cùng thử với anh không? Em có muốn xem tình cảm của chúng ta sẽ đi đến đâu không?”

“Em muốn.” Ánh mắt Josie nhìn anh kiên định. “Còn anh?”

“Anh không mong gì hơn thế.”

“VẬY ta sẽ làm như thế,” cô thận trọng nhìn anh mỉm cười. “Chúng ta sẽ làm theo công thức của anh - ta không xúc phạm và làm khổ nhau, ta sẽ luôn chân thành và đối xử tốt với nhau, và ta sẽ luôn suy nghĩ tích cực.”

Anh ôm ghì cô chặt hơn.

“Nhưng mà em chẳng ngồi thiền được mấy tí cả,” cô lấu bầu vào trong ngực áo anh.

“Chúng ta sẽ cùng nhau cải thiện cho em.”

Anh ôm cô rất lâu, trong đầu thầm nghĩ, *Đây là người con gái phi thường của đời mình.* Trong con tim tĩnh lặng, trong nắng ban mai ngập tràn, Rick thầm cảm tạ ơn trên đã ban Josie Sheehan và cơ hội làm lại cuộc đời cho anh.

Chỉ trong một thời gian ngắn ông đi được khá nhiều. Những bang New York, Sylvania, Ohio, và Indiana đã nằm lại sau lưng, ông Bennett quyết định rời đường cao tốc tại ngoại ô một thị trấn tên là Peru, thuộc bang Illinois để ăn trưa và tìm một tiệm giặt tự động, ông muốn cho mấy món đồ ông mua ở Wal-Mart qua một lần giặt.

Ông ăn bánh mì với salad cá ngừ mua từ một quán ăn ngay góc đường, trong lúc quần áo của ông đang quay vòng trong máy sấy. Ông Bennett không thể không chú ý đến một cô gái trẻ ngồi ở đầu kia hiệu giặt. Cô ta xem phim truyền hình *Quan Tòa Judy* trên vô tuyến, nhưng chốc chốc lại

đảo mắt về phía ông. Cô bé chắc chỉ mới tốt nghiệp trung học. Quá gầy. Mái tóc vàng hoe cạo bần rẽ ngôi chính giữa. Áo thun chỉ che nổi đến chân bộ ngực nhỏ xíu, còn chiếc quần jean lưng trễ không che hết được khe hông. Con gái ngày nay ăn mặc trông chường mắt quá thể. Hồi ông còn trẻ ấy à, người phô nhiều da thịt như cô gái này chỉ thấy ngoài bãi tắm, trên tạp chí *Playboy* hoặc nếu ai may mắn thì được thấy trên giường ngủ nữa là hết.

“Nhìn xong rồi thì có thích không? Tôi ra xe của ông cũng được mà.”

Ông Bennett chớp mắt lia lịa, miệng còn ứ miếng xa lát cá ngừ. Cô gái trẻ thủng thẳng tiến lại gần ông. Cô ta tì tay lên lưng ghế nhựa màu cam ông đang ngồi, ông Bennett cố nuốt xuống và lau miệng bằng miếng khăn giấy mỏng dính.

“Ta không quan tâm,” dứt lời, ông ngoảnh mặt đi chỗ khác.

Tiếng cười của cô gái khản đặc, cũng dễ hiểu thôi vì da dẻ và áo quần cô nhỏ - mấy miếng giẻ tí hìn mà cô ta đang mặc đấy - bốc mùi thuốc lá Malboro như chàng cao bồi sau một tháng không tắm.

“Sao ông biết ông không quan tâm khi chưa nhìn thấy thứ mình sắp bỏ lỡ chứ?” Cô ta luồn tay xuống gấu áo ngấn ngùn và đe dọa sẽ phô hết ra cho bàn dân thiên hạ thấy.

Ông Bennett nhẩy dựng khỏi ghế, vứt miếng bánh đang ăn dở vào sọt rác, và nhìn đồng hồ đeo tay. Phải mười phút nữa quần áo ông mới khô hẳn, nhưng nếu cần, ông sẽ phơi chúng ở hàng ghế sau vậy. Ông đi nhanh đến bên dãy máy sấy.

“Kìa bố già, không dựng nổi lên được à? Chắc là ông chưa được ở với đúng người đấy thôi...”

Đúng lúc tay cô ta chạm vai ông, ông giật mở cửa máy sấy, làm cô ta văng ra xa.

“Coi chừng chứ lão khốn.”

Ông Bennett nhét vội quần áo còn ấm vào túi có in chữ Wal-Mart và đi ra cửa. Thời buổi này thiên hạ loạn rồi hay sao vậy? Từ khi nào mà phái yếu trở nên thù nghịch đến vậy? Hung hăng đến vậy? Ăn nói tục tĩu đến vậy? Từ khi nào mà các con bé loai choai là trở thành kẻ sẵn tình dục thế nhỉ?

“Tôi sẽ làm cho ông với giá hai mươi lăm đô thôi,” cô gái nói với sau lưng ông.

Ông Bennett quay phắt lại và mất thăng bằng suýt ngã. Ông bắt đầu thở đứt quãng.

“Sao, bố già đổi ý rồi phải không?” Kiểu cười xấc xược của con nhỏ thật khó ưa.

“Ta từng có con gái bằng tuổi cháu,” ông nói, cảm thấy mặt mày xây xẩm mặt mày, giọng nói run run. “Thằng bạn trai vô tích sự của nó làm nó có bầu rồi giết luôn con bé.”

Cô gái nheo cặp mắt nâu và lùi xa ông một bước. “Này ngoại ơi, đừng có dọa tôi sợ nhé.”

“Chẳng lẽ cháu cũng muốn kết cục ấy ư?”

Cô gái trẻ cười gượng. “Tôi chỉ cần hai mươi lăm đô la thôi mà.”

“Cháu đã lấy bằng tốt nghiệp trung học chưa thế?”

Cô gái thổi phì phì. “Ông là ai thế, giám thị theo dõi học trò trốn học chấy?”

“Năm nay cháu bao nhiêu tuổi rồi?”

Cô gái lại cười khinh khỉnh, “Ông muốn tôi bao nhiêu tuổi nào?”

Nỗi buồn ông Bennett cảm thương thay cho cô gái nặng nề đến nỗi ông sợ nó sẽ làm ông quy ngay xuống đất. Chẳng lẽ ai cũng như cô gái này sao? Điều gì đã xảy ra cho tất cả bọn họ thế? Chẳng lẽ trên khắp đất nước này không còn cái gọi là đứng đắn nữa ư?

“Bố mẹ cháu ở đâu?” ông hỏi.

“Cút mẹ ông đi.”

Ông Bennett quay lưng, đẩy mạnh cánh cửa tiệm giặt tự động Laundromat và mở cửa vào xe hơi.

Ông dự định đến Des Moines trước khi trời tối. Nếu ông đến đó với tâm hồn nguyên vẹn, ông sẽ cho thế là vợ bỏ lăm rồi.

Chương 14

“Em mong là tin này đáng để nghe đấy nhé,” Roxie khoanh tay đứng trước mặt chị Bea và lên tiếng.

Chị Bea trề môi. “Em sẽ không phải thất vọng đâu. Cả hai ngồi xuống đi.”

Ginger xếp lại mấy tập báo trên bàn chị Bea để dọn chỗ cho ly cà phê sữa của mình. Roxie lấy ghế từ ngăn của một phóng viên thể thao khác nhưng cô phải phỉu sạch những bụi trông như là vụn bánh tortilla trước khi ngồi xuống.

“Bọn mình có thể gặp nguy to vì dùng thời gian tòa soạn để làm việc riêng đấy,” Ginger hạ thấp giọng thì thào dù phòng tin thể thao vắng lặng chỉ còn ba người họ. “Ai cũng biết là họ đang rình ta mắc lỗi dù nhỏ nhất để sa thải hết nhân viên đấy.”

“Ý em muốn gì?” Bea hỏi ngay.

“Ý em là hy vọng chuyện này không tốn nhiều thời gian vì đến mười giờ em phải đi có việc.”

Roxie và chị Bea lặng thinh chờ Ginger giải thích nốt.

“À, chẳng có gì quan trọng đâu mà. Chỉ đi tư vấn thôi,” Ginger nói qua loa.

Roxie ngạc nhiên. “*Nữa à?*”

Ginger đáp tỉnh bơ, “Để coi em sẽ nguyên tắc đến mức nào khi *chính em* lại bị mất kinh sớm.”

“Em nào có tiền mãn kinh mãn kiết gì,” chị Bea lắc đầu nhấn vai nút trên bàn phím máy vi tính. “Em phải chờ bao nhiêu ngàn người nói thế thì em mới tin chứ?”

Ginger hấp hứ trong cổ để chứng tỏ chị cực kỳ khó chịu khi nghe lời nhận xét ấy.

“Mà phải,” chị Bea nhìn qua phía trên cặp kính chị chỉ đeo khi ngồi trước máy tính. “Trước đây tụi mình đã nói về chuyện này rồi.”

“Ít nhất cũng phải là một tá lần đấy,” Roxie chêm vào.

Chị Bea gỡ kính và để mặc nó đung đưa trên sợi dây đeo qua cổ. “Không thầy thuốc nào của em - kể cả bác sĩ gia đình, bác sĩ phụ khoa hay bác sĩ chuyên khoa tâm thần học...”

“Bác sĩ tâm lý chứ,” Ginger chữa. “Hai lĩnh vực ấy khác hẳn nhau đấy nhé.

“Ừ thì,” chị Bea nói tiếp. “Đám bác sĩ thần kinh của em - mấy người này không ai bảo rằng em đang trong thời kỳ mãn kinh, chẳng sớm hay không sớm gì cả. Em còn bảo tụi chị là những tay bác sĩ ấy không hề thấy ở em có bất kỳ triệu chứng nào gây ra thay đổi cho cuộc đời người ta, và rằng em đang trong độ chín nhất của phụ nữ cơ mà.”

“Em biết những xét nghiệm của họ cho thấy gì rồi. Nhưng đây là cơ thể của em, và sau khi có hai đứa con cộng với 17 năm hôn nhân, em nghĩ là em *hiếu* cơ thể của mình.”

Chị Bea lắc đầu. “Thôi được. Chuyện này chỉ mất một phút thôi, thưa ngoại.” Chị lại gác kính lên sống mũi và lướt nhanh mười đầu ngón tay lên bàn phím. Sau đó, chị xoay nghiêng màn hình vi tính để mọi người cùng xem.

Roxie đọc thành tiếng. “Richard Luis Rousseau, sinh ngày: 24 tháng 10 năm 1973 tại Newport, Rhode Island.” Cô đưa mắt lướt xuống dưới. “Tốt nghiệp trường dự bị đại học Connecticut, bằng cử nhân kinh doanh của trường Yale. Vậy chứ CPSI Berkeley California là gì vậy?”

Bea vui vẻ trả lời. “Theo lời từ văn phòng bộ trưởng thì CPSI là chữ viết tắt của công ty Celestial Pet Superstores, Incorporated, và Richard Rousseau được liệt kê là ông chủ đẩy các em ạ.”

“Anh ta là chủ nhân của chuỗi cửa hàng Celestial Pet ư?” Roxie trông ấn tượng. “Thảo nào anh ta có tài xế riêng, chị nhỉ?”

“Đấy có phải nơi Josie thắng giải được hưởng chương trình khuyến mãi chăm sóc thú cảnh không?” Ginger hỏi.

Chị Bea gật đầu xác nhận.

“Hóa ra nhờ đó mà họ quen biết nhau.” Ginger nheo mắt, gật gà gật gù, trong lúc xâu chuỗi các sự kiện với nhau.

“Phải, là chàng Romeo đấy rồi,” Roxie chỉ bức hình chụp Rick hồi còn ở trường Yale hiện trên màn hình vi tính. “Càng già càng đẹp.”

Chị Bea quay màn hình về phía mình. “Chị sẽ đọc qua những thông tin đáng nhớ - hay nói cách khác là đáng quên - trong lý lịch của anh chàng này nhé.” Chị Bea hắng giọng. “Cậu này bị bắt vài lần vì có dính đến ma túy, bao gồm sáu tuần bị giam trong tù Milwaukee, và một lần bị buộc tội cố ý giết người bằng phương tiện đi lại vào năm 2002.”

“Trời đất!” Roxie hoảng hốt. “Thế có bị đem ra tòa xử về tội sát nhân không? Anh ta có bị buộc tội không?”

Chị Bea lắc đầu. “Không - các lời buộc tội đều được bãi bỏ. Cũng giống như mấy lời cáo buộc liên quan đến ma túy năm cậu ta mười chín tuổi và cũng tội danh ấy ở Thái Lan tám năm sau đó. Bố cậu ta là ông chủ một công ty xuất nhập khẩu lớn, kiếm cả đống tiền, và có quen biết bạn

bè ở cả mọi tầng lớp, thượng lưu lẫn hạ lưu. Vậy nên cậu ấm Ricky qua mặt toàn bộ hệ thống pháp lý những nhiều.”

Ginger trợn mắt. “Bố cậu ta là mafia ư?”

Chị Bea lại nhìn qua cặp mắt kính. “Em xem nhiều phim HBO quá rồi đấy. Tuy nhiên, đây mới là phần kinh khủng nhất. Trong vụ tai nạn giao thông chết người ấy, có vẻ như tay Rousseau này tiệt tòng mèm mũi xong ra rồi chở một cô gái bằng xe mô tô. Họ bị tai nạn và cô gái nằm hôn mê trên giường bệnh suốt bảy năm!”

Ginger vụt đưa tay lên bịt miệng.

“Cô gái mất mới mấy tuần trước,” Chị Bea kể tiếp. “Tuy các phương tiện truyền thông đưa tin rất ít, nhưng bố của cô gái - một ông tên Bennett Cummings - đã quất thẳng vào mặt Rousseau bằng một bài đăng ngay trang nhất của tờ *New York Times*. Đây này.”

Chị lại quay màn hình ra ngoài để mọi người cùng xem dòng tít:

THẨM HỌA MÔ TÔ Ở RHODE ISLAND

GẮN KẾT HAI VƯƠNG TRIỀU VÙNG NEWPORT

“Phải nói là câu chuyện này khá ly kỳ - hình như nhà Rousseau và Cummings là loại danh gia vọng tộc và quen biết nhau từ hồi nào đến giờ. Về cơ bản, vụ tai nạn đã hủy hoại cuộc sống của hai gia đình ấy. Rousseau nằm viện mấy tháng ròng. Bố cậu ta chết vì đột quỵ trong lúc Rick còn ở trung tâm phục hồi chức năng. Còn cô gái chết dần chết mòn trong nhà điều dưỡng.”

Ginger rơm rớm nước mắt. “Trời đất! Thật kinh khủng quá đi mất.”

Roxie vụt ngồi thẳng lưng. “VẬY đây chính là anh chàng đang hẹn hò Josie của ta hả chị?”

Chị Bea mím môi như thể chị cũng muốn ngăn tiếng khóc òa. “Chính hẳn.”

“Tụi mình phải cảnh báo cho Josie mới được!” Ginger đứng ngay dậy. “Chuyện này kinh khủng quá! Gã này còn tệ hơn thằng cha nghiện cần sa hồi trước, cái thằng tên gì ấy nhỉ?”

“Wayne hả?” Roxie ướm thử.

Ginger lắc đầu.

“Hay Billy? HoặC Randy? Hay Spike?”

“Phải phải, chính gã đó đấy. Sao, giờ ta làm gì nào?”

Chị Bea tựa hẳn vào lưng ghế sau bàn làm việc. “Các em có biết suốt kỳ nghỉ cuối tuần này, Josie đi đâu không nhỉ?”

Roxie và Ginger nhìn nhau lắc đầu. Đến đây, Ginger buồn bã ngồi phịch xuống ghế.

“Trời ơi! Em tệ quá đi mất,” Roxie cúi gằm. “Em chỉ biết lo buồn chuyện của mình mà quên cả gọi điện hỏi thăm chị ấy. Có thể chị ấy đến thăm bố mẹ chẳng?”

Chị Bea lắc đầu. “Chị có gọi cho họ rồi.”

Ginger hết sức ngạc nhiên. “Chị gọi cho họ thật ư?”

Chị Bea gật đầu. “Sau đó chị còn gọi cho Beth, em gái Josie nữa, và sau khi Beth kể lể một hồi chuyện *Liệu Cuộc Hôn Nhân Ngày Còn Cứu Vãn*

Được Hay Không theo phiên bản của cô ta, rốt cuộc thì con nhỏ mới bảo mình không biết Josie đang ở đâu.”

Roxie hồi hận. “Josie mà gặp chuyện gì, chắc em chết mất thôi. Chị đã thử gọi vào di động cho Josie chưa?”

Chị Bea chán nản nhìn lên. “Tất nhiên là rồi. Nhưng con bé có chịu nghe máy đâu nào.”

Ba người phụ nữ ngồi im lặng bên nhau trong giây lát.

“Các chị này, trong tình hình này thì em không thể không nói một điều.” Roxie nhìn hai chị bạn. “Đúng là anh chàng Rick Rousseau này sống buông thả thật, em hoàn toàn công nhận điều đó. Nhưng đó là chuyện của bảy năm trước. Biết đâu bây giờ anh ấy đã thay đổi. Biết đâu anh ấy đang hối hận vì những gì mình đã làm và trở thành người đứng đắn. Anh ta trông có vẻ cực kỳ tử tế đêm hôm rồi trước cửa nhà Josie đấy thôi.”

Ginger gật đầu đồng tình. “Dù gì thì giờ cậu ta đã là giám đốc điều hành cơ mà.”

Chị Bea nhăn mặt. “Tin vẫn đây - làm giám đốc điều hành không có nghĩa là không sống buông thả nhé.”

“Ừ thì hẳn,” Ginger công nhận. “Nhưng chẳng có ai nói chúng ta nên làm gì với những thông tin này bây giờ? Ta có nên hành động hay không? Ta có nên cảnh báo Josie hay không? Hay ta cứ chờ xem chuyện này sẽ diễn tiến đến đâu? Sao hả?”

“Theo em thì chủ yếu tùy thuộc vào ta hiểu Josie như thế nào,” Roxie hiến kế. “Nếu ta nghĩ rằng chị ấy đang dấn thân vào mối quan hệ này khi đã biết hết thông tin và đang nắm đằng cán - và rằng chị ấy đủ khả năng tự lo lấy thân - thì ta nên rút lui để chị ấy tự giải quyết.”

Cả ba người nhìn nhau trân trối.

“Khi nào cũng có phương cách đi cửa sau mà,” chị Bea lên tiếng, mắt sáng lên.

Ginger lắc đầu. “Ôi tôi thấy chuyện không hay rồi đây.”

“Nhưng chị đã nói gì đâu nào!” chị Bea phản đối.

“Phải rồi, nhưng chị sắp nói, mà em không nghĩ mình sẽ thích nghe điều chị sắp nói đâu.”

“Ginger, em nghe chị nói đã. Cả Roxie nữa.” Chị Bea chống hai khuỷu tay lên đầu gối và rướn người ra trước. Trông chị như giống hệt nữ huấn luyện viên bóng rổ đang phổ biến chiến thuật trong một lần hội ý ngoài sân.

“Coi như ta sẽ bỏ qua Josie và đi thẳng đến nguồn cơn của rắc rối - đến chính Rick Rousseau. Coi như tụi mình sẽ tiếp cận hắn - tất nhiên là với thái độ phi đối kháng - và bảo rằng tụi mình đang để mắt đến hắn, rằng mình biết con người thật của hắn và những việc hắn từng làm.”

Roxie nhú mày. “Em không thích cái chị gọi là thái độ phi đối kháng đâu chị Bea ạ.”

“Hay ta rủ cậu ấy đi uống nước và nói chuyện luôn? Thậm chí là đi ăn tối?” Lần này Ginger nghe có vẻ hoạt bát hơn hẳn.

“Ôi trời hay nhỉ,” Roxie bật cười. “Ta chỉ việc tự giới thiệu mình là ba đồng nghiệp tọc mạch mắc chứng loạn thần kinh của Josie, nói rằng ta muốn thăm vấn Rick xem anh ta có xứng với bạn mình không. Đây mới là lời mời chào mà đám đàn ông sẽ nhảy dựng lên theo ngay thôi.”

Đang khom người, chị Bea ngước lên mỉm cười. “Hay quá mấy cô ơi! Chị tin là chúng ta đồng tâm nhất trí rồi nhé.”

So với một người đêm hôm trước ngủ chẳng được bao nhiêu thì Josie gần như là tươi tỉnh suốt cả ngày thứ Bảy. Chắc có lẽ bởi mọi thứ đều quá mới mẻ đối với cô - nào khung cảnh thiên nhiên đẹp như tranh vẽ của trang trại, nào cái cách Rick nhìn ngắm vuốt ve cô, và cuối cùng là thức ăn do Rosa chế biến. Thật chứ, món bánh quế do Rosa tự làm khiến Josie như giáp mặt với Thượng Đế, còn món bánh cuộn thịt gà enchiladas chấm nước sốt mole của bà đánh thức mọi giác quan của cô hiệu quả không kém câu chuyện kể trước khi đi ngủ của Rick đêm qua. Josie quyết định đến tối Chủ nhật, trước khi ra về, cô sẽ hỏi bà Rosa xem bà có công thức nấu món cà Parmesan hay không.

Suốt ngày hôm đó, cô và Rick vừa đi bộ quanh trang trại, vừa trò chuyện. Họ chỉ tạm nghỉ vào bữa trưa và bữa xế để dùng bánh nho khô bà Rosa chế biến từ bột yến mạch mới ra lò và uống nước chanh. Chỉ sau năm phút đi dạo, Josie cho rằng từ “trang trại” không phù hợp với nơi này. Từ ấy chỉ gợi nhớ chương trình tivi hồi xưa có tên *Dallas* - một vùng đất đỏ trơ trụi có hàng rào quây kín và trên lò sưởi của nhà chính treo đầy sừng bò tấy trắng rất đáng sợ. So với nó, khu điền sản của Rick như Vườn địa đàng vậy.

Anh dẫn cô thăm thú khắp nơi. Cuộc tham quan tòa nhà chính bắt đầu ngay sau bữa điếm tâm, mười sáu phòng trên hai tầng lầu này là sự kết hợp ăn ý giữa lịch sử và tiện nghi hiện đại. Mọi phòng dành cho khách đều có đồ trang trí nội thất cổ kính, tuy nhiên không phòng nào đẹp như phòng của Rick. Anh giải thích lý do rằng - mọi món đồ nội thất trong phòng riêng của anh một thời thuộc sở hữu của tú bà Toulouse.

“Tụi mình phải nỗ lực hết sức mới xứng tầm với chiếc giường ấy, em ạ,” Rick cười lớn.

Căn phòng lớn của tầng trệt chứa nhiều sofa bọc da đã sờn vây quanh một lò sưởi xây bằng đá to tướng. Bốn bức tường treo nhiều chứng tích về lịch sử của trang trại này - những trang ghi chép các món mua sắm cho nhà cửa của tú bà Toulouse được lồng trong khung kính, mấy bức hình xưa đã ngả màu nâu đỏ chụp các quý ông để ria mép ghi đông đứng cạnh xe ngựa trước cửa dinh thự. Phòng này cũng treo nhiều tranh sơn dầu của

những họa sĩ nổi tiếng nhất vùng Sonoma. Josie đặc biệt thích bức tranh cặp tình nhân đứng hôn nhau trong vườn nho lúc hoàng hôn buông xuống. Không hiểu sao nhìn vòng tay âu yếm của chàng thanh niên trong bức vẽ, Josie cảm động thổ dài.

“Lãng mạn quá phải không em?” Rick đứng bên cạnh Josie khi cô ngắm nghía bức tranh. “Đây là một trong những bức anh thích nhất.”

Josie từ tốn quay sang ngắm nhìn Rick. Mà thôi cũng nên thú nhận cho rồi - cô đã yêu anh say đắm. Trong khoảnh khắc ấy, Rick chỉ chú ý đến cô, như thể trên đời này chỉ có cô là quan trọng. Josie thích thế. Cô thích được nhiều hơn thế.

“Không chỉ có bức tranh - mà toàn khung cảnh nơi đây đều toát lên niềm lãng mạn,” cô đáp. “Anh nên cho thuê nơi này làm nơi tổ chức đám cưới đi.”

Gợi ý ấy của cô dường như làm Rick lấy hài lòng. Một nụ cười rạng rỡ làm sáng bừng khuôn mặt anh. “Đó là em còn chưa xem hết đấy,” anh chụp tay cô kéo cô ra ngoài.

Rick đưa cô đi quanh hiên nhà của tầng trệt bài trí nhiều ghế mây, xích đu bên dưới những chiếc quạt trần cực lớn. Những dây leo đầy hoa tím xoắn xít vào nhau len lõi qua hàng lan can bằng sắt uốn. Khi Rick khoác tay đưa cô xuống bậc tam cấp và đi trên thảm cỏ trước nhà, Josie ngỡ ngàng trước bức tranh thiên nhiên trải dài trước mắt. Thảm cỏ dày xanh mơn mớn thoải thoải chạy theo triền dốc dài cả trăm mét trước mặt nhà, đến bức tường đá ngăn cách thảm cỏ với vườn nho. Bên ngoài bức tường là hàng cây sồi sừng sững, và bên ngoài hàng cây là khung cảnh tuyệt bích của thung lũng Sonoma - những cánh đồng nho xanh tốt và dãy núi lỏm chỏm chạy dài ngút tầm mắt. Trang trại Samhain không chỉ là chốn ẩn dật, mà là cả một thế giới thiên nhiên biệt lập với bên ngoài.

Đàn chó chạy đùa, nô giỡn và vật nhau gần đó. “Em nghỉ sau khi nghỉ cuối tuần ở đây, thế nào Genghis cũng chán công viên Dolores cho xem,” Josie bảo.

“Nó muốn đến đây chơi khi nào cũng được mà.” Rick mỉm cười nhìn xuống cô. Cũng là đôi mắt xanh màu ngọc lục bảo từng hớp hồn Josie ngay ngày đầu gặp anh. Nhưng hôm nay, mắt anh như xanh hơn, sâu thẳm hơn. Có lẽ bởi giờ đây cô hiểu anh hơn, và biết về con người anh một cách tận tường hơn.

Rick đưa Josie đi thăm mấy khu vườn quanh nhà. Vườn nào cũng xum xuê các loại rau thơm, cà chua, cây mâm xôi, cây sung và nhiều loại cây thân mộc khác, gồm cả chanh và táo. Anh còn cho cô xem cây phi yến, thực quỳ, hoa hồng, dương xỉ, cây hoa mõm chó, cây phong lữ và hàng chục loại cây khác có tên mà Josie chẳng kịp nhớ nổi năm giây sau khi Rick bảo cho cô biết. Lát sau, anh kéo tay cô lên đứng lên bức tường đá rồi chỉ cho cô xem dây đồng phủ đầy dây nho. Anh giảng giải cho cô nghe các vườn nho được bố trí ra sao và mỗi một khu vực sẽ cho ra từng loại nho được dùng cho chỉ riêng một loại rượu vang như thế nào. Anh dẫn cô qua ruộng ô liu và bảo cứ lấy vài thùng dầu ô liu mang về nếu muốn. Anh còn đưa cô đi xem bể bơi, nhà cạnh bể bơi, sân tennis và bóng rổ, nơi Teeny vừa tập ném bóng vào rổ vừa nghe nhạc từ máy iPod.

“Sáng nay trời đẹp quá,” Tenny thào tai nghe ra. Anh ta đứng tại chỗ ngồi bóng, thở hồng hộc. Josie nhác thấy hai mắt Teeny lóe lên thắc mắc khi anh nhìn lướt qua mặt Rick.

“Sáng đẹp nhất dạo gần đây đấy,” Rick đáp lời bạn. “Cậu muốn đi dạo với chúng tớ không nào?”

“Thôi, hai người chẳng thích tớ lảng nhãng đi theo đâu.” Teeny quay sang Josie cười hỏi. “Thế cô thích nơi này chứ?”

“Thích ạ,” Josie trả lời đơn giản, biết rằng có dùng bao nhiêu thể so sánh nhất cũng chỉ là thừa. “Đương nhiên là thích rồi.”

Tạm biệt Teeny, họ đến khu nhà dành cho nhân viên ở góc phía bắc khu địa ốc rộng lớn, gồm một dãy hơn mười căn nhà nhỏ với mảnh vườn xen tía cẩn thận trước nhà. Đó là nhà của bà Rosa, chồng bà, con cái và

các cháu nội ngoại của bà nữa. Đó chẳng khác nào một khu láng giềng thu nhỏ, Josie thầm nghĩ.

Rick chỉ cho cô thấy căn nhà gỗ dành cho khách có ba phòng ngủ xinh xắn và khu nhà kho mới - một quần thể kiến trúc rộng lớn được chia thành một khu chứa xe hơi và máy móc dùng cho việc trồng trọt, một khu còn lại cải tiến thành phòng tập thể hình hiện đại và nhiều máy móc chế tạo riêng cho Rick. Rick đề nghị hướng dẫn cô tập nhưng nhìn mấy quả tạ to tướng, cô xin khất anh đến lần sau.

Rời khu nhà kho, Rick đưa Josie ra chuồng ngựa, nơi cô gặp mèo Tom, con mèo duy nhất ở trại thích gần gũi người ở đó. Nó cọ lưng lên mắt cá chân cô và kêu rừ rừ, không hề sợ khi con Genghis chạy quanh hít người và giơ móng vuốt lên dọa nạt. lát sau, anh và cô ra trảng cỏ thăm đàn ngựa - một con ngựa loang, hai con trắng đốm xám, và ba con ngựa đua. Anh thảng yên cương vào đôi ngựa thiến nền tính nhất và họ cùng cưỡi ngựa suốt một giờ đồng hồ rong ruổi trên con đường mòn nhỏ, Chen và Tara vui vẻ theo sát bên, trong khi Genghis lại tìm cách lảng ra xa hai con vật to kỉnh càng ấy.

Mãi đến lúc chiều nhạt nhoang, họ mới quay về nhà chính, cùng nhau tắm táp, vừa hôn vừa xoa xà phòng cho nhau và cùng cười vui suốt buổi. Bà Rosa dọn bữa tối trên bàn ngoài hiên nhà - sò điệp và mì pasta sợi mảnh, salad rau mầm trộn quả óc chó, và tráng miệng bằng lê tươi và pho mai.

Khi ngồi thoải mái trên ghế xích đu rộng rãi và nhắm nháp từng ngụm trà nóng, Josie nhớ lại từ sáng đến giờ - trong từng những khoảnh khắc tuyệt vời của một ngày đáng nhớ như hôm nay - câu nói của bà Needleman vẫn quanh quẩn trong tâm trí cô:

“... cháu phải hết sức can đảm để đón nhận những gì mình cầu xin đấy.”

Josie đã cầu xin rất nhiều điều lúc cô soạn bản danh sách ấy, và rồi đây là anh, ngồi bên cô dưới giọt nắng vàng cuối ngày. Anh là một kẻ

sống sót, một người tìm kiếm, một người tình - một người đã kinh qua biết bao thăng trầm và quyết định phải có một lối sống tốt đẹp hơn.

Chả trách bà Needleman từng dự cảm được rằng anh đang trong nguy hiểm - anh suýt phải mất mạng khi mới đôi mươi! Và Gloria còn tiên đoán anh sẽ cần sự tha thứ của cô ư? Bà lão ấy thật chính xác hết sức.

Josie với tay sang và cầm lấy bàn tay Rick. Anh mỉm cười với cô. Thật lạ lắm khi nghĩ rằng cô chỉ mới biết anh được vài tuần, vì có cảm giác như họ đã ở bên nhau từ muôn kiếp.

“Anh đặt tên cho nơi này, hay trước giờ nó đã mang tên trang trại là Samhain.”

Rick nghiêng đầu trả lời. “Thú vị nhỉ, tú bà Toulouse đã đặt tên ấy cho khu điền sản này và từ đó đến nay nó vẫn không thay đổi.”

“Chẳng phải cái tên ấy có liên quan đến phép thuật phù thủy gì à?”

Rick khều khều ngón tay cái lên lưng bàn tay cô.

“Theo những gì anh từng đọc, từ ‘samhain’ theo tiếng Celtic có nghĩa là ‘kết thúc mùa hè,’ là lễ hội mừng mùa gặt trùng với lễ hội người chết. Dần dà ngày này được gọi là All Hallow’s Eve, rồi đến nay ta gọi là Halloween đấy. Các thầy phù thủy coi ngày ấy là lễ Sabbath của họ, vậy nên, ừ, em nói đúng rồi đấy.”

“Một cái tên rất hợp với một nơi kỳ diệu đến dường này.”

“Theo anh thì khi đặt tên, Madame Toulouse cũng có ý cả đấy,” Rick cười cười. Anh ghé người vào cô. “Nhưng để anh kể cho em nghe một bí mật nhé.”

Cô nghiêng đầu lại gần anh hơn. “Em thích bí mật lắm.”

“Cái từ ấy còn có một định nghĩa khác mà anh thấy còn thích hợp hơn, và cứ càng ở đây lâu anh càng tin rằng nghĩa đấy mới là điều tú bà Toulouse nhắm tới.”

“Kể em nghe đi nào.”

“Này nhé.” Rick hôn má Josie trước khi nói tiếp. “Samhain cũng là lúc ‘kiếm kê’ những gì xảy ra trong năm và tạ ơn trời đất cho những gì ta có được. Đó là lúc thế giới siêu nhiên chỉ cách thế giới trần tục một màn sương mỏng, và mối liên hệ giữa vạn vật trong thế giới hiển hiện rõ ràng nhất. Anh nghĩ chính vì thế nơi này mới có tên ấy.”

Josie nghiêng cổ thu ngắn khoảng cách giữa họ và đặt lên môi anh một nụ hôn dịu dàng.

“Xin thứ lỗi.”

Teeny đứng bên họ với vẻ ngượng ngùng. “Hình như tôi toàn đến không đúng lúc hay sao ấy, cho tôi xin lỗi nhé,” anh nói với Josie. “Này Rick, tớ nói chuyện với cậu một chốc được không?”

Rick hôn dứt rồi vỗ nhẹ vào đầu gối cô. “Anh sẽ quay lại ngay thôi.”

Josie chậm rãi uống trà và ngắm ánh nắng cuối ngày lui hẳn phía sau dãy đồi. Dường như nơi này có một loại năng lượng làm con người ta hồi phục. Nơi đây có một sức mạnh, tươi vui và dễ chịu, làm Josie thấy thanh thản lạ thường.

Bất chợt cô rùng mình khi ngộ ra một điều - rất có thể cô đã phải sống đến hết đời mà không có được trải nghiệm này. Rất có thể cô đã sống mãi đời mà chẳng bao giờ được gặp Rick. Chuyện này lẽ ra là dễ xảy đến lắm chứ - mà khả năng xảy đến cũng cao nữa. Thế thì hẳn cô sẽ không hề biết mình đã bỏ qua những gì, và thậm chí không biết trên đời có một nơi kỳ diệu như nơi này.

Suy nghĩ ấy làm cô thấy cô đơn vô hạn.

Đúng lúc ấy, tiếng thì thào lo âu của Rick văng đến tai cô. Josie rời ghế, đi thẳng đến góc hiên nhà để nhìn vào trong nhà chính. Teeny và Rick đứng nói chuyện gần cửa bếp, dưới ánh đèn trên cửa lạng lẽ tỏa sáng.

“Chắc chẳng có chuyện gì đâu,” cô nghe thấy Rick nói.

Teeny lắc đầu, rõ là có vẻ bực bội. “Ta không thể coi nhẹ được chuyện gì cả. Chuyện này nghe tanh rôi đây, Rick à, vả lại...”

Teeny đã cảm giác được cô đang nghe lén. Cô vội rụt đầu lại. Cô nhắm nghiền mắt, thậm tự trách mình quá tò mò, đoạn cô nhón chân trở về ghế ngồi.

Rick cũng phải có quyền riêng tư chứ, cô bụng bảo dạ. Anh gần như trải lòng với cô rồi, vậy cô còn muốn gì nữa đây? Ngoài ra, chắc là hai người họ chỉ bàn chuyện làm ăn mà thôi.

Josie nghe tiếng bước chân Rick trở ra thêm nhà phía trước. “Anh xin lỗi,” Rick cau mày bảo cô.

“Chính em mới là người phải xin lỗi!” Josie buột miệng. “Đáng lẽ em không nên nghe lén như thế.”

Rick bật cười, chống tay lên hai bên thành ghế của cô và cúi xuống nói với cô. “Cưng ơi, em đã đến nhà anh, lên giường với anh và trở thành một phần của cuộc đời anh rồi, vậy nên không có gì gọi là nghe lén cả đâu. Anh không có gì phải giấu em cả, mà anh cũng sẽ không bao giờ giấu em hết.”

Josie cắn môi gật đầu.

“Josie, em có tin anh không? Xin em hãy nói thật nhé.”

“Em tin mà.” Trong thâm tâm, cô không có phân vân gì. “Nhưng tại anh Teeny muốn gặp riêng anh, trông anh ấy rất lo lắng...”

Rick đứng thẳng dậy trở về ghế đu của mình, đu đưa qua lại vài lần rồi mới đáp. “Đôi khi Teeny hay cần thận quá mức cần thiết, mà cũng không phải là không hay.”

“Có phải chuyện lần này liên quan đến an ninh của anh không?”

“Ừ đúng vậy.” Rick nghe có vẻ mệt mỏi.

Josie vội ngồi thẳng lên. “Có gì không ổn à?”

Rick gãi cằm như thể anh không biết nên phải trả lời cô thế nào. Anh chăm chú nhìn cô rất lâu trước khi giải thích. “Bố của Margot Cummings muốn trả thù cho cái chết của cô con gái - cái kiểu trả thù đòi mạng đổi mạng đấy mà. Ông ấy muốn anh phải chết.”

Josie sững sờ.

“Và Teeny cho rằng ông ấy đang trên đường đến đây để lấy mạng anh.”

Chương 15

Mãi rồi cô cũng ngủ say. Rick mất gần bốn tiếng đồng hồ thuyết phục Josie rằng Bennett Cummings không bao giờ làm hại anh được và rằng họ chẳng việc gì phải lo nghĩ cả.

Trước đó, Rick đã yêu cầu Teeny cùng ngồi với họ ngoài thêm. Teeny và Rick thay nhau kể đầu đuôi cho cô nghe - chính xác bản chất lời đe dọa của Cummings là gì và số nhân viên an ninh Rick thuê bảo vệ trang trại, trụ sở công ty và nhà riêng của anh ở Pacific Heights là bao nhiêu. Hai người giảng giải cho cô nghe cách vận hành của máy cảm ứng nhiệt và cảm ứng vận động, đồng thời cho cô biết địa điểm của mọi máy quay an ninh bí mật trong nhà. Rick nói thật để cô hay rằng chiếc Lexus là xe thiết kế riêng vừa chống đạn, vừa chống bom. Anh cũng tiết lộ cho cô mã số vào cửa ở cổng trang trại Samhain và nhà riêng của anh trong thành phố.

Teeny mô tả cho Josie biết lâu nay mình đã theo dõi nhất cử nhất động của Cummings như thế nào. Anh giải thích rằng người ta đã không thấy lão già này cả bốn ngày nay, và nghe nói là ông ta bị cúm nhưng Teeny không tin. Theo Teeny thì dù chiếc phản lực Cummings thuê vẫn trong nhà chứa máy bay, dù ông ta không mua vé máy bay hay xe lửa nào, nhưng Cummings vẫn đi lại được dưới tên giả hoặc tự lái xe.

Teeny còn kể cho Josie biết cô cũng từng là đối tượng được kiểm tra an ninh hết sức nghiêm ngặt trước khi Rick chấp nhận lời mời của cô.

“Còn nhớ cái ngày cô đường đột đến trụ sở công ty không, Josie?” Teeny hỏi.

Josie sực sật. “Em nào có tự tiện xông vào - em có đeo bằng tên dành cho khách mời mà.”

Rick tiếp lời bảo cô rằng anh đang xem báo cáo lý lịch cá nhân của cô đúng lúc cô xuất hiện trước cửa phòng làm việc của anh.

“Nhưng lúc ấy anh cầm cả xấp giấy dày cộm cơ mà,” Josie hoang mang. “Anh có thể viết hết chuyện đời em trên một mảnh giấy tin nhắn là đủ.”

Khi ấy Teeny quay sang Rick cầu cứu, và Rick bảo bạn để mình sẽ giải thích nốt cho Josie hiểu. Teeny chúc họ ngủ ngon, để lại Josie ngồi bó gối lắng nghe đoạn khó khăn nhất. Rick giải thích rằng họ phải chắc chắn cô không có liên quan gì đến bố của Margot, ông này tên Bennett Cummings, là chủ một công ty dược. Anh bảo bản kiểm tra lý lịch của cô bao gồm toàn bộ người thân, bạn bè, người yêu cũ, tình trạng tài chính, đủ cả.

Nghe Rick nói xong, Josie lẳng lặng đứng lên. Cô bước xuống thêm và thẫn thờ đi trong đêm tối. Rick để cô đi một mình chừng mười lăm phút, rồi anh tìm thấy cô đang ngồi khóc lặng lẽ trên tường đá thấp, ngay dưới tán cây sồi cổ thụ. Hai con chó của anh nằm dưới hai chân cô đung đưa, còn con Genghis nằm gác mõm lên đùi cô.

“Anh biết em bực mình,” Rick chậm rãi đến gần trước khi ngồi trên tường, bên cạnh cô.

Thấy anh, mấy con chó mừng quýnh lên, dù Josie lạnh băng.

“Đừng im lặng để trừng phạt anh như thế. Thà em chửi rửa, mắng mỏ anh, anh còn thấy nhẹ nhàng hơn.”

Nghe thế Josie quay lại nhìn anh, gương mặt cô tràn ngập ánh trăng. Nước mắt lăn dài trên má cô. “Còn chuyện gì khác nữa không?” cô hỏi khẽ.

“Nghĩa là sao hả em?”

“Anh còn có điều gì khác phải cho em biết nữa không?”

“Anh không có.”

“Thật không? Anh có tuyệt đối chắc chắn không thế?”

Rick thở dài, bụng biết rằng mình đã đi xa đến thế này, nên chẳng còn lựa chọn nào khác hơn là phải nhả ra miếng cuối cùng, dù làm thế có đau lòng đến cỡ nào đi nữa. “Thực ra là vẫn còn một chuyện nữa cơ.”

Cô xoay người lại phía anh để có thể nhìn anh trực diện, rồi bắt chéo chân. “Chắc chuyện đó phải thú vị lắm nhỉ?”

“Em đang giận. Em có quyền giận - anh đã vi phạm sự riêng tư của em. Nhưng như anh đã giải thích, rằng tội anh rất cẩn thận, rằng sợ dĩ anh không quá lo ngại Bennett Cummings là vì tội anh chuẩn bị kỹ lưỡng, không thất bại lần nào.”

“Thiệt là trong một ngày em phải xử lý quá nhiều thông tin rồi.”

“Anh biết lắm chứ.” Rick ngập ngừng định cầm tay cô nhưng Josie đã rụt tay lại.

“Anh ngấm ngấm điều tra em và cả nhà em,” Josie vừa nói vừa lắc đầu. “Em ngạc nhiên vì anh gánh trên lưng nhiều bí mật như vậy, sao anh vẫn đứng thẳng được. Và nếu em có quan hệ với anh, em sẽ là một phần của toàn bộ chuyện này.”

“Anh hiểu.”

“Chuyện này thật quá sức của em. Bạn trai trước của em là một người bình thường - anh ấy thiết kế phần mềm máy vi tính và chơi cho liên đoàn bóng rổ không chuyên. Hượm đã - chuyện này anh cũng biết rồi chứ gì, nhớ?”

“Anh vẫn là anh thôi, Josie. Cả ngày hôm nay, anh đã tìm cách nói để em hiểu điều đó - chấp nhận anh là chấp nhận hết mọi chuyện đó. Anh biết đúng là phải chấp nhận nhiều thật đấy, anh cũng biết đấy cũng không phải là ý tưởng về hoàng tử trong mơ của mọi người.”

“Trời đất ơi,” Josie quệt nước mắt trên má. “Anh Rick này, chỉ có một điều em không thể chấp nhận được. Đó là phần liên quan đến con trẻ.”

“Con nào cơ?” Rick hỏi lại. Anh không hiểu cô vừa nói gì.

“Nếu anh sắp bảo em là có người từng mang bầu với anh, hoặc anh đã không chăm sóc cho đứa con rơi ở đâu đó của mình, em sẽ lập tức...”

“Không đâu, Josie. Anh không có con. Cũng không ai có thai với anh cả. Anh cầu xin em hãy tin tưởng anh.”

Josie im lặng giây lát trước khi nói tiếp. “Anh biết không, những việc anh làm trước đây rất vô tâm, ngu xuẩn và ích kỷ. Giờ em đã hiểu hết rồi. Anh cũng đã phải trả giá đắt cho tất cả những chuyện ấy. Tuy nhiên, anh không bao giờ cố tình làm hại ai cả.”

Rick điềm tĩnh gật đầu.

“Nhưng đàn ông chối bỏ con ruột của mình là loại hạ đẳng nhất trong các loại hạ đẳng. Loại người ấy không thể tha thứ được, anh ạ.”

“Anh đồng ý.”

Josie cắn môi và khoanh tay trước ngực. Cô chăm chú quan sát gương mặt anh dưới ánh trăng, để tìm kiếm gì thì Rick không rõ, nhưng anh chịu để cho cô nhìn bao lâu tùy thích. Anh không có gì phải giấu giếm cả.

“Em tin anh,” cuối cùng, cô nói nhỏ. “Vậy bí mật cuối cùng anh sắp nói với em là gì thế?”

Rick thở dài. “Em là người thứ sáu trên đời này biết đấy nhé.”

Josie hình như chẳng dao động. “Thế ư?”

“Anh là chủ tịch của một tổ chức phi lợi nhuận có tên là quỹ từ thiện Meadowbrook Foundation. Tổ chức này chi trả viện phí cho những bệnh nhân bị chấn thương ở đầu nhưng không có bảo hiểm y tế, Josie ạ.”

Josie nheo mắt nhìn anh. “Một quỹ từ thiện ư?”

“Anh muốn một giám đốc điều hành quản lý quỹ để mình có thể đứng đằng sau thôi. Anh không muốn ai tri ân cả.”

“Chỉ thế thôi ư? Đó là bí mật cuối cùng của anh sao?”

“Ừ.”

Josie thôi không khoanh tay mà buông thông xuống bụng. Thật khể khàng, cô lên tiếng hỏi, “Đó là cách anh tưởng nhớ Margot phải không, anh Rick?”

“Ừ.”

“Vậy tại sao lại là tên ấy?”

“Tụi anh bị tai nạn trên đường Meadowbrook. Anh nghĩ tên ấy là hợp hơn cả.”

Josie vẫn sẫm soi nhìn kỹ anh, mặt cô từ từ giãn ra, cái chau mày của cô lặn dần. “Anh có chắc đó là điều cuối cùng chú?”

“Anh chắc chắn.”

“Mình đi thôi.” Josie nhảy từ trên tường đá xuống và chìa tay ra. Họ cùng im lặng bước đi trên thảm cỏ về phía nhà chính, đàn chó quẩn quít bên chân họ. Họ leo lên những bậc thang dẫn đến ban công trước cửa

phòng của Rick. Khi đến gần cửa, Josie ngẩng lên nhìn anh, mặt cô khổ sở.

“Em cũng có bí mật này,” cô thì thầm. “Nếu chưa nói với anh, em sẽ không thể yên lòng được.”

“Dù bí mật là gì thì anh cũng đang nghe đây.”

“Em đặt hàng anh từ vũ trụ đấy.”

Rick bật cười, không chắc là mình nghe có đúng không. “Em có muốn giải thích rõ hơn tí không?”

Josie cười ngượng ngùng. “Chuyện dài lắm anh ạ. Hôm ấy, em phỏng vấn một bà lão để viết bài về cái chết của chồng bà, nhưng khi em ra về, bà bảo em hãy liệt kê những đức tính em cần ở ý trung nhân rồi gửi vào vũ trụ.”

“Thú vị thật.”

“Em vừa đánh máy xong là bước vào ngay cửa hàng Celestial Pet, buổi sáng ta gặp nhau đấy.”

“Nghe lãng mạn thật.”

Josie bật cười. “Em thấy sợ thì có.” Cô hít một hơi dài. “Bà ấy còn bảo là em cần phải có lòng can đảm mới có thể chấp nhận người mà em yêu cầu.”

Rick nhướn mày. “Em không đùa đấy chứ?”

“Và rồi hôm kia, bà ấy đến tòa soạn và cảnh báo rằng bà ấy có cảm giác là anh đang gặp nguy hiểm.”

Rick cứng người. “Bà lão ấy là ai vậy trời?”

“Bà Gloria Needleman, 84 tuổi, ở Cayuga Terrace.”

“Josie. Josie. Josie.” Rick kéo cô lại gần và ôm siết cô trong vòng tay. “Mai này mình có kế cho cháu chắt nghe mình gặp nhau như thế nào, chúng sẽ tưởng mình khùng rồi quá.”

“Chúng nghĩ vậy chưa chắc đã sai đâu, anh ạ.”

Những chuyện ấy đều xảy ra cách nay mấy tiếng rồi. Bây giờ, Rick nằm trong phòng tối, bên cạnh là Josie đang ngủ ngon lành. Chỉ còn vài phút trước khi chìm vào giấc ngủ, Rick nghĩ lại những việc xảy ra trong ngày. Anh thấy biết ơn vì anh có thể nói thật với cô. Anh thấy biết ơn vì sự chân thành cho anh cảm giác tự do. Một lần nữa, anh cảm tạ ơn trên đã ban Josie cho mình.

Từ nhỏ đến lớn, Gwen đã được dạy rằng con gái không được khóc. Người ta bảo cô rằng khóc sẽ làm hồng làn da trắng hồng, làm mắt đỏ kè, mi mắt sưng hùm hụp, và đầu mũi sưng lên trông rất xấu. Khóc lóc chẳng làm tôn lên được dáng vẻ cho ai, kể cả với những cô gái xinh đẹp nhất, như mẹ cô thường bảo. Những người phụ nữ phi thường, bà còn nói, đều biết rằng món trang sức quan trọng nhất là sự điềm tĩnh. Một cách để tóm được đàn ông giàu có, đẹp trai và quyền lực là phải xinh đẹp, thông minh và bình thân, dù đấy chỉ là vẻ bề ngoài.

Ồ thật sao? Gwen vừa soi gương vừa tự hỏi. Mẹ ơi, biến đi cho con nhờ.

Gwen ghé sát vào tấm gương lớn trong phòng ngủ, cố gắng đánh giá những tổn hại do uống quá nhiều rượu và hai ngày tâm tính bung xung gây ra. Cô xoay mặt ra chỗ sáng. Cô trông thật tiều tụy. Bơ phờ. Xơ xác. Chẳng người đàn ông nào lại thích cô trong bộ dạng này, Rick Rousseau lại càng không. Ngay cả lúc cô ở phong độ đỉnh cao, anh còn chẳng thích cô nữa là.

Gwen lùa tay vào mớ tóc dính chùm. Nhục nhã quá, thật đấy. Phí hoài quá. Cô đã 32 tuổi, và đã quẳng đi những năm tươi đẹp nhất của đời mình để theo đuổi một bóng hình. Mẹ cô còn khuyên cô đừng bao giờ nản lòng với Rick Rousseau. Bà bảo Gwen rằng anh ta là con mồi quá hoàn hảo, không thể để rơi vào tay kẻ khác. Bà mẹ đã bày ra như thế này: đàn ông giàu có từng phạm lỗi khi còn trẻ là con mồi đáng để cô săn tìm.

Sai nữa rồi nhé mẹ.

Gwen lảo đảo đi qua mặt thảm trắng muốt đẹp sang trọng trong phòng ngủ và đi xuống hành lang. Cô loạng choạng rẽ vào phòng làm việc rồi ngồi phịch xuống ghế xoay trước bàn. Gwen lục tung mọi ngăn kéo, tàn phá môi trường văn phòng làm việc tại gia mà cô đã hết sức giữ cho ngăn nắp từ trước tới giờ.

Gwen nhớ cô giấu số di động của Bennett Cummings ở đâu đó trong phòng này. Thông tin ấy không phải là thứ cô có thể lưu vào chiếc BlackBerry hay vớt vữa bãi trong căn hộ của mình được, đúng không nào? Nếu Worrell biết Bennett Cummings từng viết cho cô năm ngoái - mà cô lại không báo cáo - thì Gwen sẽ bị tổng cổ ra đường lập tức. Worrell phát cuồng lên khi chuyện có liên quan đến lòng trung thành. Hắn ta cứ phát cuồng lên khi chuyện có liên quan đến Rick.

Cô vẫn còn nhớ ngày đầu tiên làm giám đốc quỹ Meadowbrook, Worrell đã gặp riêng cô và bảo hắn sẽ luôn theo dõi cô. Hắn còn nói thêm rằng Rick tin tưởng Gwen là có điều kiện, phụ thuộc vào một và chỉ một điều kiện duy nhất - đó là ý kiến của Worrell.

Thằng cha ấy thật khó chịu. Cô ghét hắn lắm. Gwen cũng ghét luôn cả Rick nữa. Cô ghét anh vì anh không chịu thích cô.

Thôi, kệ bố anh nhé Rick, Gwen nghĩ thầm. Chúc anh may mắn tìm được con si tình nịnh hót khác về mà quản lý cái quỹ từ thiện ngu ngốc của anh đi. Ngay từ đầu, cô có nhận việc này vì muốn được thử thách trong công việc đầu - cô nhận việc này là vì Rick đấy chứ!

Một tiếng thốn thức khô khốc thoát ra từ họng Gwen, lập tức biến thành tiếng nấc tủi hổ. Tấm danh thiếp chết tiệt ấy đâu rồi nhỉ? Lúc trước, cô cất nó ở chỗ nào mới được chứ? *Híc!*

Bất ngờ, những ngón tay cô chạm vào tấm bìa cứng nhỏ nằm ép sát vào đáy ngăn kéo tít ở góc trong cùng. Đây rồi! Giờ thì cô đã nhớ. Mình xảo thật! *Hic!* Có lẽ cô nên tìm việc làm trong ngành tình báo mới hợp.

Tay Gwen rời ngăn kéo mang theo tấm danh thiếp nhỏ trắng tinh có in nổi hai chữ cái lớn kiểu trang nhã - *BC*. Mặt sau của tấm danh thiếp có hàng số dài viết bằng tay.

Tất nhiên cô không thể dùng điện thoại nhà riêng, điện thoại cơ quan hoặc điện thoại di động để gọi được, nghĩa là cô sẽ phải dùng điện thoại công cộng ở ngoài đường thôi. Cái ý nghĩ ấy sao mà cổ lỗ đến mức làm Gwen rùng mình. Cô chạy vào phòng ngủ và cố gắng thay đồ vừa nhanh nhưng cũng phải vừa chỉnh tề. Gwen quàng chiếc đồng hồ đeo tay hiệu David Yurman vào cổ tay, xỏ chân vào đôi giày thể thao hiệu Ed Hardy, mặc quần lụa ống rộng của Versace, và áo có mũ bằng vải cashmere hiệu Armani. Gwen bới tóc thanh gọn sau gáy, đội mũ lưới trai sụp xuống trán và đeo cặp kính mát hiệu Dolce & Gabbana đủ to để che hết những dấu hiệu của cơn suy sụp tinh thần hồi tối.

Gwen đi bộ qua khoảng tám dãy nhà, băng qua đồi Pacific Heights sang trọng. Chẳng biết là có cố tình hay không nhưng cô thấy mình đứng trước cửa nhà Rick - một tòa nhà bốn tầng bằng bê tông và kính bao quanh bởi cổng sắt và hàng rào đi kèm hệ thống an ninh kỹ thuật số loại đắt tiền nhất hiện thời. Gwen đã đến nơi này một lần, và cô còn ngốc nghếch đến độ tưởng Rick mời cô đến vì một lý do nào khác ngoài công việc. Khung cảnh phòng khách của anh vô cùng lãng mạn, toàn bộ thành phố trải dài lấp lánh như vô số viên kim cương Debeers trong bóng tối. Chỉ tiếc là họ cùng ngồi bên chiếc bàn nhỏ xíu và bàn về tính hợp pháp của dự định tài trợ sắp tới!

Gwen đi nhanh xuống sườn đồi. Cô nhận thấy một quán rượu nhỏ bán kèm món nướng trên con đường ngăn cách khu nhà giàu Pacific Heights với khu có vẻ chợ búa hơn quanh vùng Cow Hollow. Đứng từ đây, Gwen đã thấy một trạm điện thoại công cộng bên lề đường.

Cô lấy tấm danh thiếp, bỏ sáu đồng hai mươi lăm xu vào máy và tự nhủ ít nhất cô cũng bắt đầu hành động. Gwen quay số. Sau hai hồi chuông, bộ phận thu âm tin nhắn được kích hoạt với câu, “Hãy nhấn thông tin vào máy. Tôi sẽ gọi lại sau.” *Bíp!*

Rất ngắn gọn và súc tích. Gwen thậm thán phục ông Cummings không tiêu phí thời gian của ai bao giờ. Có lẽ chính vì thế ông ta mới giàu. Gwen gửi đi tên cô, số điện thoại công cộng cô đang dùng, và nhủ mỗi gợi ý về những gì mình sẽ cung cấp. Gwen đứng trong buồng điện thoại chờ khoảng mười phút, cảm thấy ngượng ngập vô cùng khi khách bộ hành đi ngang qua cứ nhìn cô chòng chọc. Chắc có lẽ trang phục đắt tiền trên người cô không phù hợp với thân phận một cô gái phải dùng điện thoại công cộng. Cummings không gọi lại.

Có lẽ thế lại hóa hay, Gwen thậm nghĩ, mở cửa buồng điện thoại và leo trở lên đồi. Nếu liên lạc được với Cummings, chưa chắc cô đã biết mình định nói gì. Gwen biết ông Cummings hận Rick bởi những gì anh đã gây ra cho con gái ông, và cũng là đứa con duy nhất. Cô cũng biết Cummings muốn trả thù. Gwen còn biết Rick đã hủy hoại cuộc đời ông Cummings giống như anh đã hủy hoại đời cô. Có lẽ chính vì thế họ có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Đó là cách duy nhất để thành công trong thế giới này, mẹ cô thường hay bảo thế - thôn tính hoặc bị thôn tính. Đây là lựa chọn duy nhất của cô rồi, phải không nhỉ?

“Tuyệt đối không.”

Josie ngược nhìn anh với cái vẻ chấp nhận giờ đã quá thành quen thuộc. Mắt mở to. Đầu gật rất khẽ. Miệng cười cười. Thường thì Rick yêu bản chất dễ tha thứ và rộng lượng của Josie. Tuy nhiên, ngay lúc này, nó lại làm anh cực kỳ khó chịu.

Cô vừa kêu anh đưa cô đi chơi bằng xe mô tô. Yêu cầu này chẳng có hại gì, Rick biết thế, nhưng giờ đây anh đang phải chống chọi với nỗi sợ hãi đen tối căo xé ruột gan mình. Toàn thân anh bắt đầu run rẩy. Chỉ cần nghĩ đến việc dìu Josie ngồi lên yên sau chiếc mô tô to tướng cũng đủ làm anh buồn nôn. Ý nghĩ rằng cô sẽ ngồi sau ôm riết lấy eo anh - giống hệt Margot ngày xưa - và tin tưởng anh sẽ bảo đảm an toàn cho mình làm Rick vã cả mồ hôi. Ý nghĩ rằng mình nắm giữ sinh mạng cô trong tay - cùng bao đức tính tốt đẹp, sự dịu dàng và những tiếng cười giòn giã - đủ khiến Rick muốn cầm đầu chạy khỏi nhà kho như người mất trí.

“Mình chỉ đi một đoạn ngắn thôi mà. Em chưa bao giờ được ngồi trên xe mô tô cả.”

Anh dõi theo cô đến bên chiếc Harley-Davidson và lướt năm đầu ngón tay lên khung xe bằng chất liệu chrome sáng bóng và yên bọc da mềm. Josie nắm hai tay ga và giả bộ như đang rồ máy rồi cười vang. Sau đó, cô nhìn anh bằng đôi mắt xám cực kỳ dịu dàng và khẽ mỉm cười.

“Hay để hôm khác vậy nhé?”

“Josie em, lạ Chúa tôi. Anh chẳng biết đâu.”

Cô gật đầu và bước về phía anh. Khi đã ở trước mặt anh, Josie ngược nhìn lên và Rick biết cô chờ anh quàng tay ôm lấy mình. Nhưng anh không làm thế được. Chỉ là không thể làm được. Đột nhiên, anh thấy cô đơn. Xa cách. Sợ đến mức không nhấc nổi tay chân.

Thấy vậy, Josie chủ động ôm anh trước. Cô từ tốn vòng tay quanh người anh, một cánh tay ở ngang eo, tay còn lại lên cao hơn phía trên lưng Rick. Josie chỉ ôm anh như thế. Cô không cố thuyết phục anh hoặc nói dối rằng cô tin tưởng trao cuộc sống của mình vào tay anh. Josie chỉ đơn

giữ ôm chặt lấy anh và không chịu buông tay. Cuối cùng, vòng tay anh ghì lấy cô còn chặt hơn thế nữa.

Rick không biết bao nhiêu thời khắc trôi qua, hai người họ đứng đấy ôm siết lấy nhau, tiếng máy kéo từ xa vọng lại, cảm nhận con mèo thân thiện quẩn lấy chân mình, hơi thở nhịp nhàng của Josie.

Nhưng khoảnh khắc ấy đủ lâu để anh đến được góc tâm hồn anh ngủ yên từ bấy lâu nay. Rick chợt ngộ ra rằng bên anh đang có một người phụ nữ quan tâm đến anh, cho dù có chuyện gì xảy ra chẳng nữa. Một người phụ nữ mạnh mẽ đến mức chịu lắng nghe sự thật và giàu tình thương đến nỗi có thể tha thứ cho anh.

Một lúc lâu sau, Rick đưa tay lên mái tóc quăn thành lọn của Josie và nhẹ nhàng vuốt tóc cô. Anh cúi xuống hôn lên tóc người yêu. “Josie em,” anh thì thầm.

“Em ở ngay đây.”

Với Rick đó thực sự là phép lạ. Cô vẫn ở ngay đây.

“Nếu có khi nào mình đi mô tô, giả sử là thế...”

“Thì sao?” Josie ngẩng đầu mỉm cười với anh.

“Thì anh chỉ chạy xe trong trang trại thôi nhé. Nếu đưa em ra đường lớn, anh thấy không an tâm chút nào.”

“Nghe vui đấy.”

“Mà cũng có thể không vui chút nào đâu,” Rick đáp, cảm giác thấy sự bất an lại leo thang. “Rất có khả năng anh chạy xe được vài dặm sâu trong vườn nho rồi bắt em xuống xe tự đi bộ về đấy.”

“Tại sao anh muốn làm thế chứ?”

“Bởi vì anh có thể sẽ sợ cứng người. Anh có thể chẳng dám đi thêm một phân nào nữa.”

“May cho anh là chân em rất khỏe đấy nhé.”

Anh chặc lưỡi, chột nhận ra bản tính lạc quan của cô làm cảm giác sợ hãi trong anh vơi hẳn, xé toang nỗi sợ hãi vô cớ. “Cái gì của em cũng mạnh mẽ cả.”

“Vậy anh sẽ cùng em thử lại nhé?” Josie cười toe với anh, Rick hiểu cô đang nói đến cuộc đi chơi bằng xe máy. Tuy nhiên, câu nói ấy còn nhắc anh nhớ đến lời hứa với cô hôm trước.

Đúng lúc ấy, Teeny xuất hiện trên lối cửa, đứng dựa vào tường. Teeny vừa tập xong bài tập làm tăng nhịp tim nên người anh ướt đầm mồ hôi, còn vẻ mặt quan tâm dịu dàng của anh cho thấy ít nhất anh có nghe một phần câu chuyện vừa rồi. Nói thực là Rick không chắc chắn một trăm phần trăm rằng hai má Teeny ướt đầm có phải là vì vừa tập thể dục xong không nữa.

Không nói không rằng, Teeny đi ngang qua phòng tập đến bức tường trong cùng của nhà kho và lấy một chiếc mũ bảo hiểm màu tím có nhũ óng ánh kèm cả kính che kín mặt. Rick chưa hề thấy mũ ấy bao giờ.

“Cái này chắc vừa đây,” Teeny vỗ nhẹ vai Josie và bảo.

Josie thích quá quay lại, cầm chiếc mũ và đội ngay lên đầu, nhét mũ xuống mớ tóc lộn xoăn. Teeny chỉnh khóa cài dưới cằm cô và vỗ nhẹ lên đỉnh nón.

“Cô thấy sao nào?”

“Thật như bà già cưỡi Harley ấy,” cô đáp và cười rạng rỡ. “Trông em thế nào nào?”

Teeny cười và lắc đầu. “Chắc là em không mang áo da và khăn quàng theo đúng không?”

Josie nhún vai. “Quên không soạn mang theo rồi.”

Teeny nháy mắt với Rick. “Xe cộ sẵn sàng rồi đấy nhé.”

Nhưng Rick thì chưa. Anh phải vận dụng hết sức lực mới đứng vững được tại chỗ, hai chân mọc rễ trên sàn nhà bê tông, mà không phải quay đầu bỏ chạy. Rick không tin anh sẽ lại ngồi lên chiếc mô tô lần nữa.

Trong năm đầu sau tai nạn, mỗi ngày có lẽ đến hơn chục lần ký ức về vụ tai nạn đêm ấy lờn vờn trong tâm trí anh, khiến tinh thần anh bạc nhược dù thể chất anh chiến đấu để khỏe lên từng ngày. Ký ức làn nào cũng vậy. Mưa trút trên mặt anh, ma túy và bia rần rật trong huyết quản, cơ thể một cô gái ấm áp và sống động áp sát vào lưng anh.

Rồi dây lan can sắt bất ngờ hiện ra trong ánh đèn pha chói lòa. Hai bánh xe mô tô mất sức bám khi Rick bẻ quặt tay lái định cua gấp. Trong tích tắc Rick chột hiều anh đang phóng quá nhanh nên không thể thoát hiểm được nữa rồi.

Tiếp đến là cú va chạm. Bóng tối bao trùm. Cơn đau nhức nhối. Dàn vật khôn nguôi.

“Thế cậu nghĩ sao nào?” Teeny hỏi anh.

Rick trân trối nhìn bạn. Anh nhớ lại cái ngày anh quyết định thôi không nuối tiếc vì không thể quay ngược bánh xe lịch sử nữa. Thay vào đó, anh tập trung rèn luyện trí não theo hướng lành mạnh hơn. Anh tưởng tượng nước mưa mát rượi mơn man trên mặt, đầu óc anh cực kỳ tỉnh táo, làm chủ tốc độ và rẽ làn đưa xe quanh khúc đường quanh. Sau đó, anh hình dung mình đưa Margot bình yên về nhà.

Chỉ đến lúc ấy, Rick mới tin rằng cuộc đời anh có giá trị, rằng không phải vô cớ mà anh được phép sống. Đó là lúc anh bắt đầu tiến trình cai

nghiện tất cả - thậm chí anh không dùng cả thuốc giảm đau. Đó cũng là lúc anh thành lập quỹ từ thiện, chuyển đến sinh sống ở San Francisco, và thành lập công ty riêng. Đó là lúc anh bắt đầu sống đúng nghĩa, lần đầu tiên trong đời.

Rick biết rằng cảm giác sợ hãi vừa bóp nghẹt anh ban nãy là không có thật. Nó chỉ là sản phẩm của cách suy nghĩ tiêu cực mà thôi. Rick sẽ không thể để nó đè bẹp ý chí của mình được.

“Nào ta đi thôi,” anh bước một bước về phía chiếc Harley.

“Anh có chắc không đấy?” Josie hỏi.

“Không hề,” Rick đáp. “Ta đi ngay thôi trước khi anh phát sợ và đổi ý, em ạ.”

Mới rời Des Moines khoảng hai trăm năm mươi cây số, và ông Bennett đâu có định dừng ở Lincoln, bang Nebraska. Bây giờ mới khoảng mười giờ sáng - ăn trưa bây giờ khá sớm và xe còn đủ xăng để đi thêm khoảng vài trăm cây số nữa. Nhưng chiếc xe cà tàng đột nhiên dở chừng, chao đảo một chút mỗi khi ông đạp ga. Ông Bennett bèn tạt vào bãi đỗ xe tải kiêm quán ăn đầu tiên mình trông thấy, lòng thầm cảm ơn tình huống mới may mắn làm sao khi biển báo CÓ THỢ SỬA MÁY sáng nhấp nháy trên nền trời ảm đạm.

Thợ sửa xe là một người đàn ông trung niên có hai hàm răng gần rụng hết nhưng tính tình khá cởi mở. Ông ta thông báo rằng bộ phận bơm xăng của chiếc Buick đã đến ngày tàn. Ông bảo thay mới cũng mất ít nhất là năm trăm đô la - trả trước - và chờ khoảng hai tiếng đồng hồ. Thấy ông Bennett rút ví trả ngay không lưỡng lự, ông thợ sáng mắt lên. “Trong quán chỉ có món xúp đậu gọi là tạm được thôi ông ạ,” ông mách thay cho lời cảm kích.

Ông Bennett đi bộ khoảng ba mươi mét từ tiệm sửa xe đến quán ăn rộng rãi liền kề một cửa hàng tạp hóa bên lề đường. Trên đường đi qua cửa chính hai lớp để vào trong, ông đã phải chứng kiến cái cảnh không còn quá lạ mắt đối với ông - vỡ bi kịch hạ tiện nhất của loài người đang công diễn. Một cặp trai gái trẻ đang lãng mạn nhau. Cô gái đá vào ống chân chàng thanh niên. Chàng ta chửi cô là “con đĩ” và bỏ mặc cô bên lề đường. Thanh niên nọ lên xe phóng vút đi, để mặc cô gái la hét, chửi với theo, bảo anh ta là “chẳng là cứt gì”. Chuyện thường ngày ở nước Mỹ là thế đấy.

Vào hẳn bên trong, ông Bennett nhàn tản nhìn ngắm tạp chí bày trên kệ và chọn tạp chí *Fortune* số ra mới nhất. Trả tiền báo xong, ông ngồi xuống một bàn cạnh cửa sổ gọi một ly cà phê nhưng bỏ qua món xúp đậu người thợ sửa xe vừa giới thiệu.

Tiếng “thịch” ở cửa sổ làm ông đang đọc dở bài báo tẻ ngắt nói về cuộc cạnh tranh mới nhất của các tập đoàn tin dụng phải ngẩng lên nhìn. Cô gái vừa đá ống quyển của người yêu khi nãy vừa đập đầu vào tấm kính cửa. Hai mắt cô nhắm nghiền, miệng há ra và hai vai rung rung. Vì không nghe thấy gì, nên ông Bennett cho rằng hoặc đây là kính cách âm hoặc cô gái đang la hét trong cơn lạng.

Ông lật sang trang khác và thậm chí khen chiếc xế hộp Mercedes bóng loáng đời mới nhất trên trang quảng cáo. Bất ngờ cửa kính rung lên bởi có người đập mạnh từ phía ngoài.

Ông Bennett nhìn lên và thở dài. Cô gái đứng ngoài vỉa hè đang nắm tay dấm liên hồi vào tấm kính. Bây giờ, tất cả mọi người có mặt quanh đó đều nghe tiếng la khóc của cô ta. Ông còn nhìn thấy chủ quán bảo viên quản lý gọi điện cho cảnh sát.

Ông Bennett đứng lên khỏi chỗ mình. “Con bé đi với tôi đây,” ông bảo mấy người quản lý. “Hãy chờ ít phút để tôi bảo nó bình tĩnh lại. Tôi đảm bảo việc gọi cảnh sát là không cần thiết đâu.”

Khi ông ra đến bên ngoài, cô gái đã quỵ xuống gối, hai nắm tay chụm qua thụi liên tục xuống nền bê tông. Ông Bennett chạm vào vai cô.

“Này cháu, đứng dậy đi.”

Cô gái lắc đầu quây quậy. Mấy hạt mưa cô tết chung với tóc va vào nhau nghe như tiếng chuông gió dưới trời giông.

“Đứng lên ngay,” ông Bennett nghiêm giọng, ông luồn tay xuống dưới tay áo khoác của cô và kéo mạnh lên. “Nếu cháu không bình tĩnh lại, chủ quán sẽ gọi cảnh sát đấy. Ta khuyên cháu nên cố hết sức tránh cho việc ấy không xảy ra.”

Cô gái bĩu môi ngược lên nhìn ông. “Tôi không cần ai thương hại cả.”

Ông Bennett nhìn quanh và thấy những người hiếu kỳ đang bắt đầu kéo tới. “Thứ lỗi cho ta nói thẳng. Một cô gái da đen đang hoảng loạn vì bị bỏ rơi ở trạm xe tải thuộc bang Nebraska sẽ cần phải tận dụng mọi sự giúp đỡ của những người xung quanh đấy.”

Cô gái cong cớn. “Sao ông biết tôi bị bỏ rơi?”

“Ta đã thấy hấn bỏ đi,” ông Bennett hạ giọng. “Thôi nào, cháu vào trong đi rồi ta nói nốt.”

Khi ấy cô gái mới quay đầu nhìn thấy đám đông vừa tụ lại, trong đó có mấy tài xế xe tải đang dán mắt vào cô. Cô ta đứng phắt lên, chùi nước mắt bằng tay và bất ngờ nghe theo lời ông. Cô nhặt ba lô dưới đất và khoác lên vai.

“Tôi không phải người như ông nghĩ đâu,” cô cáu tiết nói nhỏ, sầm sầm đi ngang qua chỗ ông đứng khi giữ cửa cho cô vào. Khi ông Bennett khoát tay chỉ ngăn ông vừa ngồi, cô gái cũng chịu ngồi nhưng chỉ sau khi lắc đầu khó chịu và cảnh báo. “Chớ có đụng vào người tôi lần nữa đấy.” Ông Bennett vừa ngồi xuống ghế, cô gái đã rướn người tới trước và bảo, “Tôi

giàu nghị lực và tự trọng nên không cần ai thương hại đâu. Đây là chuyện của tôi, tôi tự giải quyết lấy.”

Ông Bennett mỉm cười. “Hiểu rồi. Mà này, cháu muốn ăn gì không vậy? Ta nghe nói quán này có món xúp đậu ngon lắm đấy.”

“Ừm, nếu thích anh cứ đi nhanh hơn cũng được mà,” Josie vừa nói như hét vừa nghiêng cổ qua vai Rick để xem đồng hồ đo tốc độ, nhìn theo kim đồng hồ chỉ nhúc nhích trong khoảng từ 10 đến 20.

“Không cần đâu. Thế này vừa rồi em,” Rick nói to đáp trả. Người anh cứng đờ như khúc gỗ trong vòng tay của cô.

Josie ôm ngang eo anh, khoan khoái tận hưởng chuyến đi rề rà bò chậm chạp xoi xóc qua một trong số hàng trăm con đường đất hẹp chằng chịt giữa ruộng nho. “Mình đang ở khu nào của ruộng nho vậy anh?”

“Ta vẫn đang trong khu vực nho xanh, em ạ. Nhưng ta sắp sang ruộng nho đỏ rồi - sau hàng rào phân cách đằng kia là khu trồng nho đen và nho tím đấy.”

Ba con chó thông dong chạy theo họ làm bụi đất tung lên ngang bánh xe. Chiếc mô tô vừa tiếp tục lăn bánh vừa kêu bình bịch. Josie thở dài, nghiêng đầu sang bên để tì má lên lưng anh rắn chắc. Josie mỉm cười và ôm ghì lấy anh.

“Em yêu anh,” cô thì thầm rất nhỏ, chắc chắn anh không nghe thấy tiếng cô. “Em yêu anh, Rick Rousseau ạ.”

Nụ cười của Josie rạng rỡ. Cô đang ngồi sau xe Harley chạy qua vườn nho của người yêu mình! Được thôi, tuy gió không đủ mạnh để làm tóc cô tung bay, nhưng đây vẫn là một khoảnh khắc hoàn hảo tuyệt vời. Làm thế nào mà mới chưa đầy một tháng, thế giới của cô đã thay đổi hoàn toàn thế nhỉ? Cái đêm bên vỉa hè trước tiệm Celestial Pet ấy dường như

thuộc về một cô gái khác hẳn. Cô nghĩ chắc chắc là vậy rồi - cô gái khi ấy là Josie Sheehan trước khi có bản liệt kê. Còn cô gái đang cặp sát đùi vào cổ xe bằng thép và da thuộc nặng cả trăm ký này Josie Sheehan sau khi có bản liệt kê - một cô gái đã gửi đơn đặt hàng vào vũ trụ và trở thành khách hàng hết mực hài lòng.

Cô thầm nhắc mình phải kiểm tra lại bản liệt kê đáng xấu hổ ấy khi về đến thành phố, bởi cô tin chắc Rick đáp ứng hết mọi yêu cầu có trong đó.

Một anh chàng vui tính, đáng tôn trọng, bao dung, thông minh, suy nghĩ sâu sắc, đam mê công việc ư? Duyệt.

Thích chó ư? Duyệt.

Có ý thức tâm linh ư? Yêu thiên nhiên ư? Duyệt ngay.

Từng trải và vượt qua những trở ngại trong đời ư? Ôi dào - cho xin đi!

Và là người có trí tưởng tượng phong phú, đam mê, nhạy cảm mà cô luôn mơ về ư? Có kỹ thuật hôn điêu luyện ư? Có cặp mắt là cửa sổ tâm hồn ư? Có khả năng yêu nhau cả đêm ư? Duyệt, duyệt, duyệt và duyệt.

Biết chu cấp dồi dào phong phú ư? Há! Cả trong quần anh lẫn trong tổ chức phi lợi nhuận của anh ấy chứ!

“Sau đây có ổn không vậy?” Rick hét lên hỏi cô.

Josie bật cười. Nếu kỳ nghỉ cuối tuần này có dạy cho cô biết điều gì, thì đấy là cô có khả năng yêu một người đáp ứng tất cả những gì cô đòi hỏi, vậy mà người ấy cũng có cả khiếm khuyết ghê gớm, không thể khắc phục nữa. Mọi chuyện hóa ra lại buồn cười quá đi chứ.

“Tuyệt vời!” cô hét to trả lời.

Chương 16

Cô gái không nói gì nhiều suốt hai tiếng qua. Thực tình, họ không phải nói gì thêm sau khi nguyên tắc nền tảng cho chuyến đi đã được thiết lập: nếu ông định chạm vào cô hoặc tỏ ra thiếu tôn trọng cô dưới bất kỳ hình thức nào, cô sẽ đá đít ông bay xuống Thái Bình Dương.

Ông Bennett luôn thích kiểu nói chuyện thẳng thắn.

Ông đánh liều liếc sang và phát hiện cô đã ngủ say, má phải của cô áp vào kính cửa xe. Ông đoán cô gái chỉ khoảng hai mươi, hoặc nhỉnh hơn một chút. Cô ăn mặc giống thanh niên bây giờ hay mặc, những người ông nhìn thấy trên đường - quần jean và áo thun bó sát phủ ra ngoài áo thun khác còn bó sát hơn. Chiếc áo khoác jean của cô sạch sẽ. Đôi giày thể thao của cô gái còn khá mới. Mái tóc đen của cô được bện sát da đầu những lọn xoắn tự do trên vai, điểm xuyên bằng những hạt nhựa màu tím, trắng và xanh dương. Cô gái có đôi mắt to tròn, da dẻ mịn màng và hàm răng đều tăm tắp. Tuy nhiên ông chưa thấy cô bé cười bao giờ.

Ông phân vân tự hỏi cô có phải là sinh viên đại học chẳng. Hay liệu cô bé có việc làm rồi. Nghe giọng nói, ông không đoán được cô là người vùng nào. Món nữ trang duy nhất cô đeo trên người là đôi khuyên vàng to tướng loại rẻ tiền đeo lủng lẳng hai bên tai.

“Nhìn thẳng lên đường đi nào,” vẫn tì má vào cửa kính, cô gái lẩm bẩm.

Con đường trước mặt là xa lộ liên bang số 80, cũng giống như con đường sau lưng họ. Và sẽ là y một đường thẳng như thế từ đây đến San Francisco. Ông Bennett nhìn ra cửa và chỉ thấy bình nguyên bằng phẳng. Thi thoảng trong ngày ông lại có cảm tưởng mình là Jonah, bị con quái thú đồng cỏ khổng lồ nuốt vào bên trong cái bụng lạ lẫm ảm đạm.

“Tên ta là Bennett. Thế tên cháu là gì?”

Cô gái ngồi thẳng lưng trên ghế cạnh ông và nguýt dài.

“Này ông kia, nếu không vì tình thế bắt buộc, tôi không bao giờ chịu đi nhờ xe của người lạ đâu. Tôi thông minh hơn thế đấy.” Cô chìa ngón tay ngón ngoắc về phía ông. “Tôi biết cân nhắc lợi hại trước khi quyết định. Tôi không mềm yếu và ngu xuẩn đâu. Trước nay vẫn thế. Sau này cũng thế.”

“Ta có thấy rồi.”

“Vậy thì đừng có giở trò với tôi nhé.”

“Ta không có ý định đó.”

Cô gái chăm chú nhìn ông giây lát. “Vậy chú ý định của ông là gì nào?” Cô hỏi, vẻ hung hăng của cô dịu xuống thành sự nghi ngờ. “Tại sao ông mời tôi ăn trưa? Tại sao ông cho tôi đi nhờ xe sang bờ Tây chứ?”

Ông Bennett chăm chăm nhìn đường đúng như cô gái yêu cầu.

“Ta thấy rõ ràng cháu cần giúp đỡ. Đã là người, ai cũng có lúc cần được giúp mà.”

Cô gái với tay chạm vào lá cờ Mêhicô giắt trên kính chiếu hậu cạnh chai xịt thơm hương cây thông ông mới mua. Cô bật cười, “Ông là dân MỄ thì chắc tôi là Vanna White lừng danh quá.”

Ông Bennett mỉm cười. “Ta mượn xe của bạn. Ta là dân gốc Đức.”

Cái nhìn của cô gái như muốn khoan thủng thái dương của ông.

“Người ta có gọi ông bằng tên thân mật là Benny không?”

Ông bật cười thành tiếng. Nếu có ai trong đời ông từng gọi ông suông sã như thế thì hẳn sẽ nghe thấy lối bịch làm sao! Ngay cả Julia cũng chưa từng. Hay nhỉ, mấy ngày gần đây dường như ông ít khi nghĩ về bà ấy. Cứ như thể bà là một phần của cuộc đời đã không còn tồn tại trong ông. “Cháu có thể gọi ta là Ben hay Benny đều được.”

“Tên cháu là LaShelle.”

“Rất vui được làm quen với cháu, cháu LaShelle.”

“Cảm ơn bác Benny đã cho đi nhờ xe ạ.”

“Đừng khách sáo.”

“Bác có phiền nếu cháu mở nhạc không ạ?”

“Ta không biết vùng này nghe được sóng phát thanh từ đài nào.”

“À, cháu có mang theo đĩa đây,” cô gái cúi xuống mở ba lô kẹp giữa hai chân và lục lọi một hồi. Sau đó, cô lấy một đĩa CD và nhét vào khe nhỏ dưới bảng đồng hồ, chỉnh độ bass và thoải mái dựa lưng hẳn vào ghế.

Nhịp trống thình thình quá mạnh khiến Bennett tưởng như nếu nhìn vào kính chiếu hậu hẳn ông sẽ thấy các bộ phận của chiếc Skylark tung tóe văng ra trên làn đường chạy sang hướng Tây của xa lộ I - 80.

“Loa nghe hay đấy!” LaShelle nhận xét, đầu lắc lư và tay hua loạn xạ theo nhịp trống thình thình.

Ông Bennett nắm chặt vô lăng, mắt nhìn thẳng quan sát đường đi trong lúc LaShelle hát theo ca từ của bài hát. Nếu ông đoán không nhầm thì nội dung bài hát nói về những thay đổi lớn sắp xảy ra. Ông thấy thích tính truyền cảm của bài này.

“Tên bài hát là gì vậy cháu?” ông Bennett gào lên hỏi.

“ ‘Big Shit Poppin’^[9] ạ!”

Thật có tiên tri không cơ chứ, ông thầm nghĩ.

Khuya đêm ấy, trong phòng trọ ngay biên giới bang Colorado - đối diện phòng LaShelle qua hành lang - ông Bennett lấy tập bản đồ Rand McNally ra. Tuy đã biết trang bản đồ sẽ chỉ ra những gì, nhưng ông vẫn muốn nhâm nhi tận hưởng: cuộc báo thù chỉ còn cách ba ngày nữa thôi. Đúng là sắp có tai ương lớn thật rồi.

Josie không dặt chớ đi dạo lúc sáu giờ sáng cùng nhóm bạn như thường lệ. Cô không còn cách nào khác - cô quá mệt. Rick đưa cô về đến nhà vào khoảng mười giờ đêm hôm trước và anh ở lại đến mãi ba giờ sáng. Một cô gái vừa trải qua 72 tiếng đồng hồ quay cuồng với bao cảm xúc mãnh liệt, tâm linh chất chứa và tình dục dữ dội thì làm sao còn có thể quan tâm đến cuộc đi dạo lúc sáng sớm thứ Hai được chứ?

Vậy nên Josie chỉ dặt con Genghis chớp nhoáng vòng quanh dãy nhà, bụng biết rằng diện mạo mình bơ phờ như tâm trạng, và thầm mong không phải chạm mặt người quen. Cô xốn xác dẫm phải đồng phân chó ngay giữa vỉa hè. Chúa ơi, sao mà cô ghét cay ghét đắng mấy người nuôi chó vô trách nhiệm đến thế kia chứ! Khi quay về căn hộ, cô còn chưa đầy một giờ đồng hồ để ổn định tinh thần và chuẩn bị đi làm.

Đúng lúc cô đang sấy tóc, Howie đến gõ cửa và bảo anh muốn nói chuyện với cô về Beth. Với nửa mái tóc còn ướt rượt, Josie ngồi xuống sofa lắng nghe cậu em rể vừa trút bầu giận vừa khóc lóc. Cô khẳng định với Howie rằng cho em gái cô cơ hội sửa lỗi là việc nên làm. Howie ôm hôn cô, bảo rằng cô là người rất biết thông cảm lắng nghe, rồi nhắc cô nhớ rằng tối nay cả nhà sẽ đi ăn nhân dịp sinh nhật bố cô. Với mái tóc mới sấy một nửa, cô đến tòa soạn muộn cả tiếng đồng hồ.

Tất nhiên chị Bea là người đầu tiên thấy Josie bước vào phòng tin tức.

“Xin lỗi vì sáng nay em không đến được,” Josie không dám nhìn thẳng vào mắt chị.

Chị Bea nghiêng đầu, mím môi bảo. “Em phải nhớ kiểm tra hộp thư thoại thường xuyên hơn chứ Joze. Nhóm mình hủy hết mọi kế hoạch của tuần này rồi.”

Josie quá đỗi ngạc nhiên. Từ khi làm bạn với nhau đến giờ, chưa bao giờ nhóm hủy kế hoạch đi dạo cả tuần như lần này. Đôi ba ngày thì có, như khi cả nhóm hộ tống Ginger đến phiên tòa xử vụ ly dị. Nhưng cả tuần á?

“Có chuyện gì thế ạ?” Josie hỏi, cảm giác mình có tội làm trống ngực cô đập dồn. Cô đã biến mất liền mấy ngày và bây giờ phải ngỡ ngàng vì không biết những gì vừa xảy ra trong đời sống của các bạn mình. “Lạy Chúa, có phải Roxie bị đuổi việc rồi không vậy chị?”

Chị Bea lắc đầu. “Thứ Tư này ban thanh trừng mới hẹn Roxie lên họp, nhưng kế hoạch của Roxie là từ nay đến đó tiếp tục quần lên vì sợ. Còn nữa, đêm qua một thằng con nhà Ginger bị cảnh sát bắt nhốt phạt vì xâm phạm đất tư và đi chơi đêm, thế nên Ginger quyết định nghỉ mấy ngày để giáo dục con.”

Josie đứng ngây như tượng ngay lối đi giữa phòng tin tức nghe Bea nói, những người khác phải lách qua cô để đi. Cô hồi hận đến tê tái, xấu hổ trót bỏ bạn để đi chơi với người yêu - đặc biệt là khi bạn cô còn chưa biết Josie có người yêu.

“Chị ơi, em có chuyện này muốn nói thật...”

Chị Bea chạm vào cánh tay cô. “Sao em không đợi đến khi nhóm mình họp lại với nhau vào tuần sau hãy nói? Chị tin dù có là bất cứ điều gì đi nữa thì cả Ginger và Roxie đều không muốn bỏ lỡ đâu.” Chị mỉm cười. “Chờ vài ngày nữa cũng được mà, phải không em?”

Josie nheo mắt, cố nghĩ cho ra vì sao chị Bea lại từ chối một tin độc quyền. Thật không giống chị chút nào. Josie có cảm giác mình đã bỏ lỡ nhiều chuyện hơn là những gì chị Bea vừa tiết lộ.

“Nhưng.”

“Chị mu^on cuộc họp với ban biên tập mất rồi. Chị em mình nói chuyện sau vậy nh^e. À này, chị thích kiểu tóc mới của em đấy.”

“V^a... *âng ạ*.” Josie nhìn chị Bea đi theo tốc độ thường ngày băng qua phòng tin tức. Cô bất giác đưa tay vuốt bên tóc còn hơi ẩm.

Một cô sinh viên đại học đến thực tập ở tòa báo vô ý đ^ung mạnh vào người cô. Cà phê trên khay của cô ta bắn đầy lên ngực áo sơ mi trắng tinh của Josie.

Đến lúc ấy Josie thừa nhận với bản thân rằng có lẽ cô vừa kết thúc kỳ nghỉ cuối tuần tuyệt vời nhất trong đời, nhưng tuần sắp tới đây trông không có vẻ gì hào hứng cả.

“Tớ chỉ muốn thông báo tình hình để cậu biết được ta đang ở đâu trong buổi sáng thứ Hai đẹp trời này.”

Rick khoát tay mời Teeny vào phòng khách cùng ngồi bàn công việc. Teeny cầm theo một bưu kiện lớn hình chữ nhật, và anh hài lòng vì người gửi bọc tài liệu bằng nhiều lớp bóng hơi nilon trước khi gói giấy nâu thông thường ở ngoài cùng.

“Hay lắm, Teeny. Cậu vào đi.”

Rick hiếm khi nghỉ làm nhưng sáng nay anh quyết định nghỉ ngơi một chút. Kỳ nghỉ cuối tuần với Josie đòi hỏi nhiều kỹ năng thể chất - lẫn kỹ năng kiểm soát xúc cảm - mà bao nhiêu năm nay anh đã bỏ lơ hay đã chẳng hề dùng tới.

Và giờ thì anh mệt rã rời.

Teeny ngồi xuống sofa bọc da trắng muốt, bắt chéo chân và vào đề ngay. “Xem nào, Bennett Cummings thì đã chính thức là MIA ^[10], cô người yêu mới toanh của cậu biết hết mọi chuyện về cậu, kể cả mật mã vào cửa hai khu điền sản do cậu sở hữu và trị giá tài sản của cậu nữa - biết chính xác đến từng xu - và cuối cùng là Gwen Anders vừa đệ đơn xin từ chức.”

Teeny chìa ra một tờ giấy có logo của quỹ Meadowbrook. Rick với lấy, đọc ngay bốn dòng chữ đánh máy ngắn gọn và kết thúc bằng chữ ký bay bướm của Gwen.

Anh rên rỉ. “Tớ đã bảo cô ấy không cần làm thế này cơ mà.”

Teeny nhún vai. “Sáng nay cô ta đến sớm và vui vẻ đặt đơn ấy lên bàn làm việc của cậu. Lúc tớ hỏi có chuyện gì, cô ấy không thèm giải thích một tiếng.”

Rick nhú mày trả tờ đơn cho Teeny. “Tớ sẽ gọi cho cô ấy sau.”

Teeny lại nhún vai. “Cậu muốn làm gì thì tùy, nhưng tớ có linh cảm cô Gwen của chúng ta định nghỉ thật chứ không đùa đâu. Chưa bao giờ tớ thấy cô ta phờ phạc như hôm nay.” Anh rùng mình. “Đáng sợ thật.”

Rick bật cười ngồi xuống ghế bành đối diện với Teeny. “Thế tin mới nhất về Cummings là gì vậy?”

“Chẳng có gì. Thế mới ngại chứ. Không ai trông thấy lão ở điền sản. Không ai nói chuyện với lão. Năm ngày qua, lão không dùng thẻ tín dụng, không giao dịch qua ngân hàng, không nhận cuộc gọi hoặc gọi điện cho bất kỳ ai từ điện thoại di động của mình.”

“Có lẽ ông ta thật sự là...”

“Cummings không đến bất kỳ bệnh viện nào mà ta biết cả.”

“Thôi được rồi Teen,” Rick thở dài. “Thế theo cậu, ta phải làm gì bây giờ?”

Bạn anh nhìn quanh căn nhà trên đồi Pacific Heights. “Cậu có thể ở trong này từ giờ đến cuối đời. Hết xem tivi lại đi ngủ.”

Rick cười. “Có lẽ hôm nay tớ cũng định thế thật, nhưng đây không phải là kế hoạch cả đời của tớ.”

“Ồ thế cơ đấy? Té ra cậu có kế hoạch mà không cho tớ hay ư?”

Rick đứng lên và đến bên cửa sổ, bụng thầm nghĩ rằng nếu anh nói tất cả những gì anh nghĩ trong sáng nay, Teeny sẽ phát hoảng cho xem. Anh biết Teeny muốn anh được hạnh phúc, nhưng trên tất cả, bạn anh muốn anh phải được an toàn và hết sức tỉnh táo.

“Tớ định sẽ cầu hôn Josie cậu ạ.” Anh quay lưng lại với bạn và chờ phản ứng anh đoán thế nào cũng xảy ra từ phía Teeny. Khi không thấy động tĩnh gì, Rick bèn quay lại. Teeny dựa hẳn vào lưng ghế hai tay ôm lấy cái đầu hói, như thể anh đang cố giữ cho bộ não khỏi rơi ra ngoài.

“Cuối tuần này tớ sẽ đi mua nhẫn. Tớ sẽ chọn một món đơn giản nhưng phải sáng lệ để làm cô gục ngay.” Khi thấy Teeny vẫn không nói gì, Rick đến trước mặt Teeny và cúi sát xuống.

“Đừng có cố mà bàn ra đấy nhé.”

Teeny lắc đầu. “Chẳng mơ.”

Rick trở lại ghế ngồi. “Cậu cho rằng tớ quá hấp tấp chẳng?”

Hai tay Teeny rơi ra khỏi đầu và anh đập mạnh xuống đầu gối. “Hấp tấp ư?” Anh cười to. “Nếu cậu quen cô ấy hai năm rồi đòi cưới, đó mới

là hấp tấp. Còn chuyện này là cấp tốc vãi tè đấy, Rick ạ. Cậu mới quen Josie vài *tuần* chứ mấy!”

Rick gật gù. “Nói vậy có nghĩa cậu không thích Josie à?”

Teeny đứng bật dậy. “Trời đất, tớ rất *quý* cô ấy là khác. Josie rất tuyệt vời. Trong chuyện này, tớ không thắc mắc về con người. Tớ chỉ thắc mắc về thời gian thôi.”

“Tớ không cần phải chờ lâu nữa làm gì. Tớ biết mình làm đúng. Josie chính là người tớ tìm.”

“Thôi được.” Teeny giơ tay hàng và ngồi xuống ghế.

Hai người bạn cùng im lặng rất lâu. Mãi sau, Teeny mới nói, “Nếu cậu tin việc mình làm là đúng, thì nó đúng thật.”

“Cảm ơn cậu.”

“Mà này, cậu cũng biết tớ không ngại ra vào mấy cửa hàng kim hoàn cao cấp, nên khi nào đi nhớ rủ tớ nhé.” Teeny đứng dậy và đi ra cửa.

“Này, khoan đã nào, anh bạn.” Rick lục túi quần jean và lấy ra một mảnh giấy nhỏ. Anh liếc xuống dòng chữ viết tay của Josie và mỉm cười khi nhớ lại - cô đã nguệch ngoạc những dòng ấy lúc sáng sớm nay trước khi anh sắp rời khỏi căn hộ của cô. Lúc ấy Josie không mặc gì, cuộn mình trong chăn ấm, má và ngực cô hồng hào, hai mắt ngái ngủ. Rick trao tờ giấy cho Teeny. “Khi nào rảnh, cậu kiểm tra thông tin về người này hộ tớ nhé. Cảm ơn cậu nhiều.”

Teeny nhú mày nhìn tờ giấy và đọc to. “Gloria Needleman, 84 tuổi, Cayuga Terrace ư?” Anh nhìn lên vờ nặn ra nụ cười đểu cáng. “Ta cũng mua nhẫn cho cả bà ấy nữa à, Rick?”

Rick vờ như không nghe thấy. “Có vẻ như, bà lão này báo trước cho Josie biết tớ đang gặp nguy hiểm. Bà ấy còn khuyên nếu muốn yêu tớ, cô

ấy cần có lòng vị tha.”

“Cái quái gì thế nhỉ?” Mọi nét tươi vui hóm hỉnh trên gương mặt Teeny vụt biến mất. “Làm sao cậu quen bà lão này chứ?”

“Tớ không quen bà ấy, đó mới điều đáng nói. Tớ không hề biết bà ta là ai cả.”

Teeny gấp mảnh giấy lại cẩn thận và cất vào túi áo khoác. “VẬY Josie quen bà ấy trong hoàn cảnh nào?”

Rick bật cười. “Mấy tuần trước Josie có gặp bà lão để lấy thông tin viết bài cáo phó cho chồng bà ta, rồi bà lão khuyên Josie vài câu giúp cô ấy cải thiện đường tình duyên.”

Teeny lắc đầu. “Tớ không thích chuyện này.”

“Dường như dạo gần đây câu nói này là câu thần chú của cậu ấy nhỉ,” Rick vỗ vai bạn. “Chiều nay tớ định đến nhà Josie. Tớ muốn cho cô ấy bất ngờ bằng buổi ăn tối khi cô ấy về đến nhà.”

“Cậu định làm gì vậy? Phá cửa nhà người ta mà vào chắc?”

Rick cười. “Cô ấy đưa cho tớ chìa khóa mà.”

“Hay nhỉ, rất vui khi được biết là cô ấy coi thường an toàn cá nhân cứ y như là cậu vậy.” Teeny thở dài. “Bốn giờ tớ đến đón cậu nhé.”

“Cháu khờ nên mới tin chuyện ấy, cháu biết rồi,” LaShelle kể lể. “Hắn nói hắn có bạn là nhà sản xuất băng đĩa ở Los Angeles, tay này sẽ thu bản demo cho cháu. Đây là nơi bọn cháu đang đi đến, trước khi hắn đã bỏ cháu lại Nebraska.”

“Xin lỗi, nhưng bác không hiểu demo là gì cả.”

LaShelle cười khanh khách. “Là đĩa CD thu vài bài hát của ca sĩ thử giọng ấy - là bản *demonstration* ^[11] tài năng mình ấy mà.”

“À phải.”

“Bác ngố quá Benny ạ,” cô gái nghịch ngợm đâm nhẹ vào cánh tay ông. “VẬY CHỨ Ở Rhode Island, bác làm nghề gì nào?”

Ông Bennett mỉm cười khi thấy cô bé vừa vi phạm nguyên tắc không-đụng-chạm do chính cô đặt ra lúc đầu. “Trước bác làm cho công ty sản xuất được nhưng bác mới về hưu. Bác làm ở đó suốt 45 năm đấy.”

“Trời đất!” LaShelle than. “Sao bác làm công việc tẻ ngắt ấy lâu như vậy? Cháu mới làm cho cửa hàng bán thức ăn nhanh Taco Bell được hai tháng mà cháu đã chán muốn chết rồi đây.”

Ông Bennett bật cười. “Làm mãi rồi cũng quen thôi, cháu ạ.”

LaShelle cười khẩy. “Cháu thì cháu không định sống cả đời như thế đâu.” Cô lắc đầu và vênh mặt lên. “Cháu sẽ làm tới thôi, bác ạ. Cháu sẽ xách đít đi ra khỏi đây, sẽ tấn công Los Angeles rồi cả thế giới, và một ngày nào đấy bác sẽ nghe giọng cháu khắp nơi - trên sóng phát thanh, trên truyền hình và trong phim nữa.”

“Bác biết lắm chứ.”

“Cháu sẽ nhanh chóng nổ tung. Chỉ ngày một ngày hai thôi, bác Benny ạ.”

Ông Bennett cho rằng nổ tung là tin mừng trong ngành âm nhạc giải trí, không giống như loại việc ông làm. “Ý chí quyết tâm như thế sẽ đưa cháu đi rất xa đấy.”

LaShelle bất giác im lặng. Ông Bennett liếc qua khước mắt, thấy cô bé vừa lén lau giọt nước mắt chảy dài trên má. Dáng điệu nghênh ngang của cô biến mất nhanh cũng như lúc nó đến vậy.

Thấy vậy ông quyết định không gặng hỏi thêm nữa. Cô gái thông minh là thế nên chắc chắn thực tại đã lén ngáng chân giữ cánh cửa đến thế giới của ước mơ của cô từ lâu rồi. Ý chí quyết tâm quan trọng thật, nhưng cô không thể dùng nó để trả tiền thuê nhà được, và cô biết rõ như thế. Chỉ ngồi ôm mơ ước không thể giúp cô no bụng mỗi ngày.

Ông không cần phải hỏi - ở Los Angeles không có ai đợi cô đến cả. Thậm chí cô còn không biết từ San Francisco, cô sẽ đến đó bằng cách nào. Cô gái đang sợ chết khiếp. Và cô đơn nữa.

Ông chợt nhận ra rằng, thuở sinh thời, Margot con gái ông không bao giờ phải kinh qua nỗi cô quạnh này. Con bé được trao cho bất cứ thứ gì nó muốn, nhiều khi còn cả trước khi là nó biết nó muốn nữa. Margot chưa khi nào bị buộc phải dựa vào nỗ lực và tài năng của chính mình.

Hai tay ông ghì chặt vô lăng bọc nhựa khi ông chợt hiểu một sự thật phũ phàng - con gái ông qua đời mà không có được một niềm đam mê đích thực. Muốn con được sung sướng, ông Bennett đã tách rời con khỏi niềm vui cơ bản trong cuộc đời của một con người - quyền được theo đuổi ước mơ của chính mình.

LaShelle mở tập bản đồ của ông ra xem và bảo, “Khoảng sáu giờ tối, ta sẽ đến thành phố Salt Lake, bác ạ.”

Ông gật đầu và dành vài giây nuốt nỗi buồn chặn ngang cổ họng mình. “Theo cháu tối nay ta nên ăn món gì nào?”

Cô gái dăm dăm nhìn tấm kính chắn gió trước mặt bằng cặp mắt vô hồn. “Gì cũng được trừ món tacos.”

Lần này Rick đã chuẩn bị tinh thần đón đòn tấn công anh biết chắc thế nào cũng xảy ra.

Trước tiên anh đặt gói đồ ngoài sàn hành lang, cẩn thận dựng nó vào sát tường, tránh xa nơi có thể sẽ xảy ra va chạm. Kế đến, anh đặt túi thực phẩm sang mé cửa bên kia. Rick tra chìa vào ổ, xoay chậm nắm cửa và khuy đầu gối ra trước che chắn cho phần bụng dưới.

“Xuống ngay!”

Con Genghis đã bay phóng ra, đâm sầm vào ống quyển của anh.

“Ngồi xuống.” Rick cố nhin cười và nghiêm giọng bảo con chó của Josie. Làm thế không dễ gì. Cứ hể nhìn cái mặt ngộ nghĩnh của con chó giống Labradoodle này, Rick lại phì cười. Rick lắc đầu không hiểu - với một cô nàng vừa mấy tuần trước dường như còn sốt sắng muốn chó được tĩa lông, thì hẳn là Josie không vội vàng gì đem nó đến sử dụng dịch vụ cả. Đến lúc này, lông của Genghis dài giống tóc của con gái thích cuốn lộn, làm nó trông càng ngộ nghĩnh hơn.

“Được rồi, mày ngoan lắm.” Anh cúi xuống âu yếm gãi sau tai con chó, rồi móc túi áo lấy bánh bích qui dành cho chó cho Genghis ăn. Thấy nó vẫn ngồi yên, anh thưởng thêm cái bánh nữa.

Rick vào trong căn hộ và mỉm cười. Căn hộ trông y sì như khi anh bỏ về giữa khuya qua - lộn xa lộn xộn. Ngó vào phòng ngủ, anh thấy chiếc va li nhỏ của cô vẫn mở nắp trên sàn nhà, quần áo vương vãi xung quanh. Tội nghiệp, anh không cho cô cả thời gian cất xếp đồ đạc, anh đã thêm muốn cô quá mức.

Rick thận trọng mang bức tranh vào nhà và đặt nó lên bàn ăn, tránh xa tầm của con Genghis. Rồi anh cất đồ ăn vào tủ. Anh đeo xích cho Genghis, dắt nó đi một vòng quanh dãy nhà, thỉnh thoảng gật đầu nhận biết chiếc Lexus đen chạy chậm chậm theo mình. Rick không thể hình dung sau này nếu anh không phải lo về Bennett Cummings nữa, cuộc sống của anh sẽ thoải mái đến thế nào. Anh rất mong đến ngày đó.

Rick gật đầu vẫy tay chào Teeny khi trở lại cửa nhà cô. Teeny hạ kính xe xuống.

“Khi nào muốn đi, cậu cứ nhắn tin cho tớ nhé.”

Rick gật đầu. “Teeny, cảm ơn cậu.”

Trở vào trong nhà, anh quyết định giải quyết lần lượt từng việc một. Anh kiểm tra bộ sưu tập đĩa CD của Josie để tìm chút nhạc hay ho, và, sau khi hơi sốc tí khi thấy đĩa nhạc của Clay Aiken chép lậu, anh cũng tìm được thứ mình cần. Rick bắt tay ngay vào việc, Nat King Cole ngân nga từ phòng khách.

Anh cắm hoa vào một chiếc bình thủy tinh xinh xắn. Anh xắt thịt thăn bò thành dải mỏng, rửa và thái nấm cremini cùng họ tây, lục tử gia vị nhà Josie, thở phào nhẹ nhõm khi tìm được ngải dấm và hạt nhục đậu khấu, bởi vì anh quên mua cả hai thứ ấy. Sau đó, anh bật bếp đun nước để luộc mì.

Rick dọn phòng khách cho ngăn nắp. Trong lúc tìm một vị trí lý tưởng để treo bức tranh, anh lạc vào phòng ngủ của cô. Nhìn drap giường nhàu nát và chăn mền bừa bãi, Rick nóng bừng cả người. Anh không đứng được - anh vùi mặt vào tấm drap trắng tinh lạnh lẽo, hít hà mùi hương của cô và cả của anh, mùi yêu đương và ái ân của họ, hòa quyện vào nhau, giống như họ đã như thế cả một kỳ nghỉ vừa qua.

Rick biết mình hành động như thằng rồ. Anh rồ lên vì yêu. Đây là trải nghiệm tuyệt vời nhất của cuộc đời anh.

Cuối cùng anh quyết định bày tranh trên bệ lò sưởi ngoài phòng khách, chỗ hiện giờ Josie treo gương. Anh sẽ sắp xếp lại theo ý của cô sau. Còn bây giờ anh muốn khi bước qua cửa Josie phải có ấn tượng mạnh mẽ nhất.

Rick hút bụi và bày biện bàn ăn. Sau đó, anh nhìn đồng hồ và cho rằng đã đến lúc trút bỏ quần áo để chuẩn bị ăn tối, một hành động khiến con Genghis cứ đứng trố mắt nhìn.

Mười phút sau, khi Rick vừa nấu chảy bơ trong chiếc chảo lớn vừa hát nghêu ngao, “ ‘Tôi là hoàng đế hạnh phúc, và có người bảo tôi ngớ ngẩn, nhưng đối với tôi đây là tất cả...’ ” thì anh nghe tiếng cửa lạch xạch mở.

Rick không biết ai phẫn khích hơn ai - anh hay Genghis.

Genghis rói rít mừng cô ngoài cửa chính trong nền nhạc bài “Khi anh nhớ về em” của Nat King Cole và trong cái mùi mà cô thể phải là mùi của món bò áp chảo Stroganoff tự nấu. Chuyện này chỉ có nghĩa là: mẹ cô đã chuyển đến ở hẳn với cô. Đó chẳng phải kết thúc hoàn hảo cho một ngày hoàn hảo đó sao?

“Mừng em mới về.”

Josie thét lên kinh ngạc. Bạn trai - phải, *bạn trai* của cô - đứng giữa cửa bếp, trên người chẳng mặc gì ngoài một nụ cười tươi tắn và cái tạp dề có in dòng chữ BỮA TỐI SẴN SÀNG KHI CHUÔNG BÁO CHÁY RÉ LÊN.

Josie đưa tay bưng miệng. Cô phá ra cười. Vài giây sau cô lại cảm động đến rơm rớm nước mắt.

“Anh làm em sợ à?” Rick đến bên ôm cô bằng đôi cánh tay trần. “Chắc có lẽ em không thích bị bất ngờ kiểu này. Đáng lẽ anh nên...”

“Ôi Chúa ơi!” Josie chỉ lên tường trên lò sưởi. “Cái kia làm gì ở đây thế này?”

“Mình có thể chuyển nó đến bất cứ chỗ nào em thích.”

Josie ôm ngực và không biết nói gì.

“Hy vọng anh không làm em sợ.”

Josie lao vào vòng tay anh mà đặt một cái hôn âu yếm lên cặp môi đầy đặn của Rick. Anh không làm cô sợ. Anh làm cô sống sờ. Món quà bất ngờ này vừa vui, vừa chu đáo vừa cực kỳ lãng mạn làm cô cảm động đến phát khóc.

Cô rời khỏi vòng tay anh. “Chưa ai từng tặng em món quà tuyệt vời như thế này cả,” cô thú thật, cố hết sức ngăn tiếng thổn thức. Mắt cô nhìn từ bức tranh đến bàn ăn có hoa, nến và trải khăn cẩn thận. Cô lại khóc to hơn.

“Thôi nào Josie.” Rick ôm người yêu vào lòng và hôn lên đầu cô. “Chuyện này có đáng gì đâu. Đây là những chuyện em phải được nhận lấy thường xuyên ấy chứ.”

Josie lắc đầu và chùi nước mắt lên tấm tạp dề của anh. “Chưa có ai bỏ ra từng này công với em cả.” Cô nhìn lên anh, đôi mắt xanh màu ngọc lục bảo chất chứa lo lắng. “Chưa có ai bày biện bàn ăn thế này. Chẳng ai cởi hết quần áo đứng nấu ăn chờ em về như anh.”

“Anh có mặc tạp dề cơ mà.”

“Rồi còn bức tranh kia nữa... Rick, em không dám nhận đâu!” Cô lắc đầu. “Thế thì nhiều quá. Tranh đó quá giá trị mà.”

Rick nhú mày. “Em có thích nó không?”

“Em thích!”

“Vậy thì nó thuộc về nơi này. Nó là của em đấy.”

Josie lặng người đi, không nói được gì trong giây lát. “Rick à, em không biết nói gì bây giờ. Em cảm ơn anh. cảm ơn anh vì tất cả. Em sung

sương đến mê mụ cả người rồi. Còn nữa, em yêu anh.” Cô lại hôn anh, nhưng vội buông ra ngay. “Cái gì cháy thế anh?”

“Chết rồi,” Rick vội vã chạy vào bếp, cặp mông rần chắc hoàn toàn trần trụi của anh phô hết ra cho cô thỏa thích ngắm nhìn.

“Không sao!” Rick gọi với ra. “Bơ mới chỉ chín vàng thôi!”

Josie thấy Genghis trở mặt nhìn mình, cô cúi xuống nói nhỏ với nó. “Tao biết. Chính tao cũng đang bị sốc đây này. Nếu mày có tay như người, tao đã nhờ mày cấu tao thật mạnh.”

Rick đã trở lại phòng khách, mắt mở lớn. “Em có nhận thấy là em vừa nói yêu anh không nhỉ?”

Sau giây phút kinh ngạc, Josie quyết định có chối cũng chẳng ích gì. “Em có nhớ. Em yêu anh thật. Nhưng đó không phải lần đầu tiên em thổ lộ tình cảm của mình.”

“Thế ư?”

Josie khúc khích. Ngay cả trong giấc mơ viễn vông nhất - mà so với nó thì những giấc mơ viễn vông của mọi người khác đều sẽ lấy làm xấu hổ - Josie cũng chưa từng mơ là khoảnh khắc thay đổi cuộc đời cô mãi mãi lại sẽ diễn ra với một anh chàng không mặc gì ngoài một cái tạp dề. Nhưng mà này, cô cũng có ngờ đâu khoảnh khắc trọng đại nhất ấy lại đến dễ dàng, thật tự nhiên như thế.

Josie đến bên Rick và cầm lấy tay anh. “Hôm qua, lúc ngồi sau xe anh ngoài vườn nho, em có nói là em yêu anh rồi.”

Rick cau mày. “Anh chẳng nghe thấy gì cả.”

Cô cười thẹn thùng, “Em nói nhỏ sau lưng anh thôi.”

“À, chính vì thế nên anh mới không nghe thấy.”

“Em nói thầm vì đó là cảm xúc của em lúc ấy - em không thể kiềm chế tình cảm của mình nên buộc phải thốt lên thành lời. Em chỉ sợ anh chưa sẵn sàng nghe thôi.”

Rick nghiêng đầu cúi xuống nhìn cô, vẻ mặt băn khoăn. “Nhưng anh sẵn sàng rồi mà.”

“Thật không?”

“Thật. Em nhắc lại lần nữa được không, Josie?”

Cô bật cười. “Em yêu anh, Rick. Anh làm toàn bộ cuộc đời em đổi thay chỉ trong chớp mắt. Em mừng là chúng ta đã tìm được nhau. Em yêu anh nhiều lắm.”

Anh âu yếm vuốt má cô. “Anh si mê em ngay lúc anh nhìn thấy em và Genghis bước vào tiệm Celestial Pet.”

“Thật không?”

“Thật mà.”

“Thế còn bây giờ, tình cảm của anh đối với em thế nào?”

Rick chặc lưỡi, đoạn cúi xuống hôn lên đầu mũi cô. “Anh tôn thờ em, Josephine ạ. Khi có em ở bên, cuộc đời tươi đẹp bội phần. Anh ngỡ ngàng vì em luôn sâu sắc và luôn làm anh cười. Anh hoàn toàn tin tưởng ở em, mà đây là điều xuất phát từ một người đã từ lâu, không tin ai ngoài Teeny đấy nhé.”

Josie gật đầu.

“Anh chỉ muốn cảm nhận mãi cơ thể em trong tay anh, cảm nhận mùi hương, vẻ mặt và hương vị từ em. Anh yêu em, và tình yêu ấy lớn lên, mãnh liệt hơn qua từng ngày chúng ta bên nhau.”

“Em cũng thấy như thế.”

Ánh mắt Rick nhìn xuống đôi môi cô. Anh cúi đầu và áp môi anh lên môi cô. Josie nhắm mắt, mặc cho cơn rạo rức dâng lên lan tỏa, lòng ngạc nhiên biết bao khi thấy nụ hôn của họ càng lúc càng nóng bỏng hơn, với mỗi bí mật mới được sẻ chia và một lần mặt nạ khác được gỡ đi, nụ hôn của họ lại càng nồng nàn sâu lắng hơn. Riêng nụ hôn này lại như quả bom tấn - bỏng cháy, ngọt ngào, biết ơn, khao khát, hy vọng. Chắc món bò Stroganoff sẽ phải bỏ tủ lạnh thôi.

Bất ngờ, một tiếng gõ mạnh ngoài cửa chính khiến con Genghis sửa ầm lên.

Josie cau mày dứt môi khỏi môi anh và bực mình vì sao có người cả gan làm gián đoạn giây phút cô đã định đầu hàng cơn ham muốn nhục thể mãnh liệt.

“Em có hẹn ai đến à?” Rick hỏi.

“Không. Còn anh?”

Rick bật cười nhìn xuống phục trang của mình, hay nói đúng ra là sự thiếu trang phục của mình. “Anh chờ mỗi mình em thôi.”

Josie đi nhanh ra cửa, nhón chân nhìn qua mắt cửa. “*Chết thật,*” cô rít lên, nhắm nghiền mắt và thốt nhiên thấy một mối vô cùng. Tự cho mình một giây để trấn tĩnh, cô nhìn anh rồi bảo, “Cả nhà em đang kéo đến đây. Chắc có lẽ anh nên mặc quần vào thôi.”

Chương 17

Lần tuyệt vọng gần nhất của Gwen Anders là khi nào vậy?

Chưa bao giờ.

Chính vì thế, Gwen không hề chuẩn bị tinh thần cho cái ngày tự nhiên cô cần sự chú ý của đàn ông đến cháy lòng, cần một người biết nhìn nhận sự thông minh tinh tế, óc bén nhạy về tài chính, và cặp mông rắn chắc phi thường của cô.

Chính vì không được chuẩn bị tinh thần từ trước, nên tối thứ Hai Gwen đi lạc đến quán bar ngoài sảnh của khách sạn St. Regis. Trước khi đi, cô tự nhủ lòng rằng cô chỉ cần ra ngoài, ngồi ngắm người ta qua lại, nhắm nháp vài hạt đậu tằm wasabi, vừa uống một hoặc hai ly cocktail pha thật ngon trong lúc cân nhắc tiếp theo đây cô nên hành động như thế nào. Nhưng thực tế là, Gwen chỉ đang tuyệt vọng mong có người bảo cô rằng cô là cô gái đẹp nhất họ từng gặp, dù có thể cũng chẳng làm cô hay hơn gì hàng tá mấy cô ba mươi mấy tuổi ăn diện ngút trời đang ngồi một mình hay túm năm tụm ba trong quán, những cặp mắt kẻ vẽ công phu của họ đảo khắp phòng, vẻ sợ hãi dường như chẳng được giấu giếm gì trong từng cái nháy mắt ve vãn. Con mồi của họ: đám triệu phú vãng lai quay trở về sau một ngày ký kết những hợp đồng béo bở.

Sau nửa giờ chứng kiến cảnh khó chịu ấy, Gwen đã quyết định đi về. Phải, cô mới bị chàng trai cô nhắm tới chối từ, mà trên hết là bị anh ta vứt bỏ đi chỉ vì một con bé nhà báo chuyên viết cáo phó mập ú tên *Josephine*, như cô đã phát hiện ra khi ở trong văn phòng sáng hôm ấy. (Anh ta không nên để kết quả kiểm tra lý lịch trên bàn một cách hờ hênh như thế). Vâng, chính vì không chịu nổi sự bề bàng nhường ấy, Gwen buộc phải đệ đơn xin từ chức. Tuy nhiên cô vẫn là Gwen Anders. Cô sẽ tỏa sáng vượt qua mọi bế tắc.

Gwen uống nốt ly cocktail cosmo pha lựu và gừng và sữa soạn ra về. Về tuyệt vọng trong quán bar này mang một mùi ê chề, thật choảng với hương nước hoa kiêu sa Acqua di Parma của cô. Đúng lúc đặt tay lên túi xách, cô nhìn thấy anh.

Cao ráo. Màu da miền Địa Trung Hải. Tóc đen chải ngược ra sau và dài chấm cổ áo. Sống mũi quý phái. Khuôn miệng rộng. Anh này không mặc vest - anh ta mặc quần jean, áo khoác vải linen hơi nhăn phủ bên ngoài áo sơ mi cũng bằng cotton nhăn nhai cài nút trước. Anh đi lại với dáng vẻ quyền uy của một người biết làm chủ bản thân và thế giới riêng của mình, dù trông có vẻ như hai ba ngày qua anh đã ở trên máy bay, trong khoang hạng xoàng.

Cô gái không kiểm chế được cảm xúc của mình - khóe môi trái của cô cong lên và hai mi mắt nặng trĩu.

Anh chàng nọ đi thẳng đến chỗ cô. Anh ta ngồi xuống bên cô, không chờ Gwen phải mời mọc. Bằng giọng nói trầm còn cuốn hút hơn cả nam tài tử Antonio Banderas khi hơi chếnh choáng, anh bảo.

“Em là cô gái đẹp mê hồn.”

Gwen bật cười và đứng lên bỏ đi. Cô thong dong đi ngang qua sảnh, lòng chắc chắn anh ta đang ngưỡng mộ sự táo bạo lẫn cặp mắt rần rần khác thường của mình.

Anh bắt kịp Gwen khi cô đã ra đến vỉa hè. Tối ấy trời trở gió và Gwen mặc cho mái tóc cô tung bay như vầng hào quang quanh gương mặt xinh đẹp của mình.

“Anh muốn được em cho phép chụp vài tấm hình thôi mà. Chỉ vậy thôi.” Sự chân thành bộc lộ rõ nét trong câu nói và ánh mắt đen sâu thẳm của chàng trai.

Gwen phá ra cười và giơ tay vẫy taxi.

“Xin em đừng từ chối anh.”

Đó chính là lúc Gwen bình tĩnh - cô không cần anh chàng này. Thậm chí cô chẳng cần cả thế giới đàn ông. Chỉ một mình cô là đủ. Chính vì thế cô mới ghé quán bar này đêm nay - để tự nhắc mình rằng cô vẫn là cô của ngày nào, cho dù Rick Rousseau không mang đến những phẩm chất siêu việt của cô. Suy cho cùng, Gwen chẳng màng được đàn ông chú ý tới - cái cô cần là hồi phục nguyên vẹn lòng tự trọng bị tổn thương.

Gwen bình thần ngồi vào xe taxi, lòng biết rằng ngay từ giây phút ấy, những ngày tháng mượn rượu giải sầu và khóc than cho thân phận đã chính thức kết thúc.

“Xin em đừng đi,” anh chàng kia năn nỉ lần cuối trước khi cô đặt tay lên tay cầm của cửa xe.

“Chúc anh vui vẻ trong chuyến thăm San Francisco lần này,” dứt lời, cô sập mạnh cửa xe taxi.

Gwen yêu cầu tài xế taxi chờ cô bên ngoài một buồng điện thoại công cộng ở khu Cow Hollow. Cô nghe được cùng một câu nói súc tích của chủ nhân hộp thư thoại. Gwen cũng nhấn lại ngắn gọn không kém: “Tôi là Gwen Anders. Xin đừng để ý đến tin nhắn trước. Đó là một sai lầm lớn.”

“Con quên.”

Josie chỉ nói có thể khi cô mở cửa đón bố, mẹ, em gái, em rể, và hai cháu con của Beth.

“Sinh nhật bố mà chị cũng quên được ư?” Beth cặp bé Chloe trên hông và lên tiếng tiếu tiếu chỉ trích chị gái.

Mọi người lục tục kéo nhau qua cửa nhà cô.

“Chị không quên sinh nhật của bố... Chị chỉ quên tối nay nhà mình cùng đi ăn thôi.”

Donald nghi hoặc nhìn cô. “Em quên hẹn ăn uống từ khi nào vậy?”

“Con đang đỡ tay nấu nướng gì à?” mẹ cô vừa hít hà vừa hỏi, rồi sầm sầm xuống bếp.

Bố cô đi nhanh đến bên dàn âm thanh. “Nat King Cole cơ à, con gái?”

Beth đứng ngẩn ngơ giữa phòng ngắm đầu ngắm bức tranh trên tường. Bất ngờ, cô quay phắt lại. “Lạy Chúa tôi, Josie sắp đi chơi với bạn trai! Mà này, chị lấy bức tranh đẹp ghê gồm này ở đâu thế? Trông gần như là *cảnh thật* vậy!”

Mẹ cô thò đầu ra khỏi bếp. “Con xin công thức nấu món bò Stroganoff này từ ai thế? Nghe mùi có vẻ ngon đấy!”

Đúng lúc ấy, Rick từ phòng ngủ của cô bước ra.

“Công thức của anh ấy,” Josie chỉ tay vào anh mà nói. “Và tranh cũng của anh ấy.”

Rick trong trang phục quần jean, giày thể thao, áo chui đầu bằng vải cotton mặc bên ngoài áo thun. Anh mỉm cười tươi tắn, nhanh nhẹn làm quen.

“Chào mọi người. Bác Sheehan, cháu rất hân hạnh được gặp bác.” Anh chìa tay và đến gần bố Josie. “Cháu là Rick Rousseau.” Anh lẹ làng quay sang mẹ cô. “Cô Sheehan, cháu là Rick. Cháu nghe Josie nói rất nhiều về cô.” Anh hôn lên má mẹ cô.

Tiếp đến là cô nàng Beth đang sững sờ há hốc. “Rất vui là cuối cùng anh cũng được gặp em, Beth.” Anh chạm vào vai Beth và hỏi. “Đây chắc hẳn là bé Chloe phải không nào? À, chào Howie. Bé Calvin đây phải

không cậu?” Anh đến gần Howie, bắt tay cậu ta, và xoa đầu thằng bé con.

“Tôi là Donald,” anh trai Josie chìa tay cho Rick và tự giới thiệu. “Chúng tôi xin lỗi. Chúng tôi không định...”

“Ồ không, đây hoàn toàn là lỗi của tôi,” Rick nói với mọi người. Con Genghis đã ngừng hút ngửi và nhảy nhót quanh những người mới đến và giờ đang ngoan ngoãn ngồi dưới chân Rick. “Josie hoàn toàn không biết tôi đến đây - tôi định làm cô ấy bất ngờ bằng buổi tối sau khi Josie đi làm về.”

“Ôi... Lạ... Chúa!” Beth tròn mắt thì thào.

“Chúng tôi đang định đến quán Olive Garden mừng sinh nhật tôi,” bố Josie đút hai tay vào túi quần và nói với Rick. “Nhà hàng trong trung tâm thương mại Stonestown ấy mà. Thực khách có thể dùng bánh mì giòn thỏa thích. Cậu đã ăn ở đây bao giờ chưa?”

“Ồ đó chỉ có vài cửa hàng thôi mà bố,” Beth đính chính.

“Nó là trung tâm thương mại với cái tên diêm dúa,” bố Josie cãi. “Bố phải biết chứ - bố đã tham gia lắp đặt ống nước cho một nửa khu đó mà lại. Sao, cậu có đi chung với chúng tôi không Rick?”

Nghe bố cô mời, Rick tỏ vẻ mừng rỡ. Anh quay sang Josie chờ sự đồng tình của cô. Josie sốc. Thời gian Rick gặp gỡ và tạo ấn tượng tốt với mọi người trong gia đình cô còn nhanh hơn là thời gian cô bỏ ra bảo ban con Genghis thôi không nhảy chồm chồm lên chân họ nữa.

Cô mỉm cười với Rick, bụng thầm nghĩ anh là chàng trai mạnh mẽ nhất và can đảm nhất cô từng gặp.

“Cháu rất vinh dự, thưa bác,” Rick đáp lời bố Josie.

“Để con đi lấy chìa khóa đã,” Josie bảo.

“Cả nhà chờ thêm hai đĩa trong xe bán tải cũng được mà,” ông Sheehan vui vẻ. “Xe rộng đủ chỗ cho mọi người đấy.”

Trên đường ra cửa, mẹ cô ghé sát tai Josie và bảo. “Cậu ấy được lắm!”

Beth giật tay áo cô, nói nhỏ, “Làm gì thì làm, chị đừng phá hỏng chuyện này đấy.”

Vài tiếng đồng hồ sau, cả nhà ngồi bên chiếc bàn tròn rộng rãi trong nhà hàng, sau khi đã chén đầy mì pasta và bánh kem sô cô la mừng sinh nhật đã được đặt trước, mọi người bắt đầu trao quà tặng và thiệp mừng sinh nhật cho ông Sheehan. Josie không kịp mua gì tặng bố và chắc chắn ông Sheehan phải nhìn thấy nét mặt hoảng hốt của cô.

“Con không phải lo lắng gì cả đâu,” ông vỗ nhẹ tay con gái. “Món quà lớn nhất dành cho người cha là được thấy con gái mình hạnh phúc mà.”

Ông giơ ly rượu và bảo, “Ta hãy uống mừng thêm một năm cuộc đời nào.” Mọi người cùng nâng cốc, Rick với ly nước lã trong tay cùng nụ cười rạng rỡ toàn tâm dành cho Josie.

“Anh biết em mệt rồi.” Rick mở cửa căn hộ và che cho cô khi con Genghis nhảy chồm lên. “Em nghỉ đi, để anh dắt nó ra ngoài đi dạo một lát.”

“Anh nói thật chứ?” Josie ngạc nhiên.

“Thế còn anh Teeny thì sao? Chẳng phải anh ấy nên biết anh ra ngoài một mình lúc đêm hôm khuya khoắt thế này à?”

Rick bật cười. “Cậu ấy ở ngay ngoài cửa kia kìa. Thế lúc còn ở nhà hàng, em không thấy Teeny chỉ ngồi cách mình mấy dãy bàn thôi à?”

Cô kinh ngạc. “Anh ấy to cao như thế mà vẫn kín đáo ghê nhỉ.”

“Anh sẽ thay mặt em chuyển lời khen ấy đến Teeny.” Anh hôn má cô rồi đi lấy dây xích và túi nhựa trong tủ treo áo khoác ngoài hành lang. “Vói lại, ai cần Teeny chứ? Anh có một vị tướng quân Mông Cổ đi theo bảo vệ cơ mà.”

Josie liếc qua con chó đang thở hào hển rồi thở dài. “Em chắc là giờ nó yêu anh hơn thích em mất rồi.”

Teeny ra khỏi xe và đi bộ cùng Rick. Họ cười nói vui vẻ trong lúc con Genghis đi vệ sinh. Teeny cứ khen mãi gia đình Sheehan trông có vẻ tử tế làm sao. Họ vừa thong thả tản bộ một vòng quanh dãy nhà thì Rick thấy lạnh tóc gáy.

Anh chăm chú nhìn sâu vào màn tối nhưng không thấy có gì bất thường. Có người vừa đóng mạnh cửa xe hơi cách đó vài dãy nhà. Từ cánh cửa mở ra ban công một căn hộ gần đó văng vẳng tiếng nhạc jazz. Nhưng có điều gì đó vẫn không ổn.

“Ta phải quay về ngay thôi, Teeny.”

“Gì thế?” Teeny dừng phắt lại và bất giác đưa tay lên thắt lưng.

“Tớ không biết. Nhưng tớ thấy khang khác thế nào.”

“Đi nào.”

Teeny cùng chạy với anh về tòa nhà chung cư rồi lên thẳng tầng hai. Khi thấy cửa nhà Josie không khóa, Rick tự mắng mình không những bỏ cô một mình, anh còn quên không khóa cửa. *Lúc ấy mình nghĩ gì thế nhỉ?* Teeny vào nhà trước, tay lăm lăm khẩu súng đã lên đạn, vừa đi vừa lia mắt khắp phòng.

“Josie?” Rick gọi lớn. Anh căng tai lắng nghe, nhẹ lòng khi nghe thấy tiếng nước chảy trong nhà tắm. “Tớ chắc mọi chuyện vẫn ổn,” anh vừa bảo với Teeny vừa cất bước về phía phòng ngủ.

“Tớ sẽ ở lại thêm mấy phút nữa.”

Rick vừa mở hé cửa phòng tắm vừa hỏi. “Josie? Em ngủ gật trong đó à?”

Không có tiếng trả lời.

“Josie?”

Rick đẩy tung cánh cửa, lòng lo sợ tình huống xấu nhất đã xảy ra - *Bennett Cummings đã cướp đi thứ quan trọng nhất của đời mình.*

Anh vội gạt rèm nhựa quây quanh bồn tắm.

Josie nằm nghiêng, gác chân lên thành bồn tắm, đầu gác lên chiếc gối nhựa và ngủ ngon lành. Rick cúi xuống chạm vào cổ cô vẫn ấm nóng, nhịp tim cô vẫn đập chậm nhưng mạnh mẽ.

Anh khóa vòi nước và lấy khăn tắm treo trên móc sau cánh cửa.

“Josie, dậy đi em. Đến giờ đi ngủ rồi này.”

“Tôi đã bảo rồi mà Lloyd,” cô lau bàu đập mạnh vào tay anh. “Tôi không bao giờ muốn đi ăn trưa với anh nữa đâu.”

Rick cười khẽ. Anh thích thấy cô từ chối bạn trai cũ, ngay cả trong giấc mơ. Rick lắc đầu ngẫm cô. Anh không rõ tại sao mình lại có thể yêu bất cứ ai hay bất cứ thứ gì như yêu người con gái đang cuộn mình nằm trong bồn tắm này. Cô trông thật mềm mại, hồng hào, và mong manh. Bất chợt một hình ảnh loáng qua tâm trí Rick - cảnh con anh, đang say sưa bú sữa từ bầu ngực tròn căng kia.

Rick hít thật sâu cố gắng trấn tĩnh khỏi hình ảnh tưởng tượng vừa rồi. Anh muốn có con với Josie. Anh muốn một gia đình đầm ấm. Anh muốn làm lại từ đầu. Và Josie là trung tâm của mọi ước muốn, mọi giấc mơ thầm kín mà anh hiếm khi thú nhận với bản thân mình.

Trong giây phút chợt hiểu rõ mình muốn gì, sâu tận tâm can, anh hiểu rằng vấn đề duy nhất khi ta yêu một người là nỗi lo sợ mình sẽ mất người yêu mãi mãi.

Rick nhẹ nhàng quấn khăn quanh người cô và tính cách đưa cô ra khỏi nhà tắm. Ở tư thế này, anh không thể bế cô lên được. Vì thế, Rick quyết định gọi cô dậy trước.

“Josie, đứng lên đi em. Để anh quấn khăn cho.”

Cô không hề nhúc nhích.

“Trong đó không có chuyện gì đấy chứ?” Teeny từ phòng khách hỏi vọng vào. Rick ló đầu ngoài cửa buồng tắm. “Cô ấy ngủ gật trong bồn tắm, cậu ạ. Cậu giúp tớ nhấc Josie ra ngoài để tớ mang cô ấy về phòng ngủ với.”

Teeny cười khẽ và nhét súng vào thắt lưng. “Anh phải tăng lương cho tôi đấy, anh Rousseau ạ.”

Trước khi Teeny bước vào, Rick đã kịp quấn khăn tắm quanh người Josie và giắt mép khăn thật chặt dưới cánh tay cô.

“Tớ sẽ nâng phần trên,” Teeny luồn tay dưới lưng Josie. “Còn cậu nhấc chân cô ấy lên nhé.”

Họ cùng nhẹ nhàng nâng Josie ra khỏi bồn tắm. Ngay khi có thể lật được cô sang bên, Teeny buông tay cho Rick bồng cô một mình.

“Cảm ơn cậu,” anh mấp máy môi với bạn và đi ra cửa rồi xoay nghiêng đi qua.

“Chắc chắn cậu sẽ bận bịu với cô nàng này lắm đây,” Teeny thì thào. “Cũng may là tớ đã bắt cậu tập tành ngoài phòng Gym suốt.”

Rick mỉm cười.

“Sáng mai nhắn tin cho tớ nhé.”

Rick gật đầu chào bạn và đưa Josie vào phòng ngủ. Đặt cô nằm xuống giường xong, anh ra tủ ngoài hành lang mang thêm một chiếc khăn tắm nữa vào. Rick nhẹ nhàng lau mái tóc lượn sóng dày đến nỗi anh biết có lau mãi cũng không khô được hết. Rick đành quấn khăn gọn gàng quanh đầu Josie và tháo bỏ khăn ướt quấn quanh người cô. Kế đến, anh kéo chăn lên tận cằm cho Josie.

Rick cúi xuống hôn lên môi người yêu.

Bất ngờ, Josie vòng tay quanh cổ và đáp trả cái hôn của anh. “Em muốn anh,” cô thì thầm, môi cô dướn khỏi môi anh chỉ để nói nốt vài tiếng sau đó. “Em muốn anh vô cùng.”

Rick vừa cởi bỏ quần áo vừa thầm mong câu vừa rồi không phải cô mời Lloyd lên giường với mình.

“Em yêu anh, Rick,” giờ mắt cô đã mở. “Hình như em vừa ngủ quên trong nhà tắm cơ mà.”

“Đúng vậy. Nhưng anh mang em vào đây rồi này.”

Cô tháo khăn quấn trên đầu và hất chăn ra. “Lại đây với em nào.”

Rick không chần chừ một giây. Người yêu anh ấm sục, ẩm ướt và đang muốn được anh yêu. Rick quên hết xung quanh và đắm mình trong hơi ấm và tiếng rên rỉ của cô, lăn lộn cùng cô, vừa cười, vừa hôn, vừa âu yếm cơ thể mềm mại của cô. Rồi đến lúc, anh thấy mình nắm lấy một

nắm tóc xoắn ươt của cô trong tay khi anh đi vào cô, cuống lên vì khao khát, một tay anh ôm bụng dưới của cô ghì sát vào mình.

Rick đẩy mình lên đỉnh cao của khoái cảm, cảm nhận được bên trong cô thít chặt và kéo anh vào sâu hơn nữa. Thật đúng là thiên đường. Cô là thiên đường của anh, tình yêu của anh. Anh sẽ không bao giờ để bất cứ chuyện gì không hay xảy ra với cô. Không bao giờ.

Gwen từ chối đến văn phòng. Thay vào đó, cô mời anh vừa đi uống cà phê vừa trò chuyện. Teeny lái xe đưa anh đến quán Market District, rồi sau khi vào quán kiểm tra, anh chọn một bàn dài ngay ngoài cửa.

“Có khi nào anh phát ngán vì cứ phải có người đi theo như vậy không?” Gwen hất đầu ra cửa sổ hỏi Rick.

“Sau này chắc anh không cần, nhưng bây giờ không thể không được.”

Gweni gật đầu nhìn xuống ly cà phê espresso. “Em biết mình nợ anh một lời giải thích.”

“Anh muốn thà là em rút lại đơn xin từ chức của em.”

Cô gái mỉm cười và se sẽ lắc đầu. “Em cần đi tiếp, anh ạ. Đã đến lúc rồi.”

Rick thấy hôm nay Gwen có gì khác biệt. Chưa bao giờ Rick thấy cô thoải mái và dễ chịu như thế. Gwen không còn cố sức tỏ ra quá sắc sảo nữa. Anh ngắm kỹ gương mặt cô, và nhận thấy sự cởi mở anh chưa thấy ở cô bao giờ. “Em làm vậy không phải vì tình hình tài chính của quỹ xấu đi đúng không nào?”

“Đúng, dù em thực lòng tin rằng em làm anh thất vọng trong chuyện ấy.” Cô nhấp một ngụm nhỏ từ chiếc tách bé xíu. “Em làm thế là vì em

thôi. Anh không thể không biết rằng - kể từ lúc em để mắt đến anh - em muốn anh muốn có *em*.”

Rick ngạc nhiên. Sau năm năm Gwen toàn nói bóng gió, anh không chuẩn bị tinh thần cho một cú tấn công trực diện như thế này. “Có, anh có biết.”

“Nhưng anh chưa bao giờ có tình cảm ấy với em, đúng không?” Gwen điềm tĩnh hỏi và kiên nhẫn chờ anh trả lời.

“Ừ, anh không có.”

“Tại sao vậy?” Gwen đan hai bàn tay vào nhau và đập nhẹ lên mặt bàn. “Em rất muốn biết đấy.”

Rick suy nghĩ kĩ trước khi trả lời. “Anh nhìn thấy mọi điều từ em, Gwen à - một người phụ nữ xinh đẹp, thành đạt và thông minh. Nhưng anh không bị hấp dẫn bởi những thứ ấy.”

Gwen ngửa mặt lên trần nhà và bật cười thành tiếng.

“Anh cũng sẽ thành thực với em,” Rick phải công nhận câu anh vừa nói nghe hơi kỳ cục. “Sau những gì anh đã gây ra cho Margot, anh không muốn dính dáng gì đến phái đẹp cả. Phải mất một thời gian dài anh mới tự tin ở mình và tự tin trong quan hệ tình cảm với phụ nữ.”

Gwen ngồi im lắng nghe. Cô cúi gằm nhìn hai bàn tay mình rồi ngẩng lên nhìn quanh quán. Mãi sau, ánh mắt cô mới quay lại với Rick. “Có một điều bao năm qua em cứ muốn hỏi anh.”

“Giờ hỏi được rồi đấy,” Rick nhìn cô cười thân thiện.

Gwen không cười đáp trả. “Có phải em làm anh nhớ đến Margot không? Có phải vì thế nên anh không quan tâm đến em không?”

Rick tựa hẳn vào lưng ghế và nhướn mày suy nghĩ. Đúng là Gwen và Margot đều quý phái, cao ráo, mảnh mai, mắt xanh và tóc vàng nhạt. Nhưng tính Gwen kín đáo hơn, còn Margot đúng là mỹ nhân của tiệc tùng. Nhưng anh phải công nhận Gwen nói đúng.

“Chắc cũng hơi hơi,” anh thừa nhận.

Gwen gật đầu. “Vậy cô ấy là người thế nào hả anh?”

Rick nhíu mày, không hiểu tại sao Gwen yêu cầu anh như vậy. “Em hỏi Margot ấy à?”

“Không, ngược ạ,” Gwen vui vẻ phát nhẹ vào cánh tay anh. “Về Josie kia. Bạn gái của anh đấy. Anh nói đi - tại sao lại là cô ấy, và tại sao lại là lúc này?”

Rick nổi da gà. Gwen làm sao biết về Josie được chứ.

“Rồi, em thú nhận đây,” cô nhún vai. “Lúc em đặt đơn xin từ chức lên bàn làm việc của anh, em thấy tập hồ sơ của cô ấy ở trên đầu chồng tài liệu của anh mà - cả hình chụp màu nữa nhé.” Cô nhìn anh cười. “Giờ anh đuổi việc em đi.”

Rick giật sợi lên - với chính mình. Thật sơ suất là anh đã bỏ quên mớ tài liệu đó cho người ta thấy, nhưng giờ nghĩ lại, chiều thứ Sáu ấy anh còn bận tâm nghĩ cách rủ Josie đến trang trại nên anh đã quên dọn dẹp văn phòng.

“Em đang lắng tai nghe đây này, Rick,” Gwen giục. “Nếu xinh đẹp, thông minh và thành đạt không làm anh quan tâm, em rất nóng lòng muốn biết anh quan tâm đến cái gì.”

Rick nhắm mắt trong giây lát, cố gắng kiên nhẫn với Gwen. Đây là cách tối ưu để nói cho Gwen hiểu rằng anh vừa tìm ra một cô gái qua mặt Gwen về tất cả những gì Gwen vừa liệt kê và còn hơn thế nữa?

“Coi nào, giải thích cho em biết đi,” Gwen bảo. “Em nóng lòng muốn biết đâu là chìa khóa mở cánh cửa giải phóng một Rick Rousseau chín chắn thế?” Nụ cười của Gwen không thể khóa lấp sự châm biếm chua cay trong giọng nói của cô.

“Cô ấy hợp với anh, Gwen ạ.” Rick muốn tỏ ra nhanh chóng, ân cần nhưng cứng rắn. Anh muốn chấm dứt cuộc nói chuyện này. “Tụi anh quyết tâm đến với nhau, còn lý do tại sao lại là chuyện riêng giữa anh và cô ấy. Anh yêu cô ấy. Và anh biết em sẽ tìm được cách để tôn trọng điều đó.”

Sau một thoáng sửng sờ, Gwen lấy lại nét mặt vui vẻ cố hữu. Cô với tay xách túi lên.

“Em chỉ mong anh được hạnh phúc thôi. Nếu anh cần em giúp tìm người làm thay em, em rất sẵn lòng.”

“Cảm ơn em.” Thấy Gwen đứng lên, Rick cũng đứng dậy theo và chìa tay ra. “Chúc em may mắn, Gwen.”

Cô nắm lấy tay anh và lưu lại lâu hơn cái bắt tay bình thường khoảng một giây. Rick chủ động buông tay trước.

Gwen hơi ngượng ngập khi ngược lên nhìn anh. “Anh vẫn cho em thư giới thiệu nếu em tìm được chỗ làm mới chứ?”

“Rất sẵn sàng.”

“Tạm biệt anh, Rick.”

Cô đi qua quán cafe, ra khỏi cửa và đi ngang qua Teeny như thể anh không có ở đó. Giây lát sau, khi Rick ra đến vỉa hè, anh thấy Teeny đang cười thành tiếng.

“Có chuyện gì buồn cười đến thế?”

“Ồ, cậu biết đấy,” Teeny vừa nói vừa thở hắt ra nén cười. “Tớ chỉ đang nghĩ là sở thích của cậu về phái đẹp mới là tình trường làm sao.”

Rick cười rộ. “Cậu làm phù rể cho tớ nhé, Teeny?”

Teeny nhìn xuống Rick, chân mày nhướn cao trên trán. “Trong ngày cưới của cậu lần mọi ngày bình thường khác nữa,” anh đáp.

“Có muốn đến cửa hàng nữ trang Tiffany không nào?”

Teeny bật cười. “Tớ tưởng cậu không bao giờ hỏi chứ.”

“Bác muốn lái xe đi tiếp, nếu cháu không phiền.”

“Bác định lái cả đêm ư?” LaShelle bị sốc khi nghe ông Bennett quyết định như vậy. “Ở San Francisco có cô nào đang đợi bác hay sao thế?”

Ông Bennett không nhin được cười. “Không đâu.” Sau câu trả lời ấy, ông Bennett được yên một lát, tuy nhiên LaShelle bắt đầu hỏi han. Có lẽ ông đã sai lầm khi cho cô đi nhờ xe. Có lẽ ông nên bỏ cô đến bến xe buýt gần nhất rồi phúi tay cho xong.

“Cháu chỉ hỏi thế thôi chứ không có ý tọc mạch gì đâu,” LaShelle bĩu môi. “Chẳng qua là chúng ta đang ở cách xa Rhode Island lắm rồi.”

“Đúng vậy.”

“Vậy, bác có gia đình ở California à?”

“Chỉ là người quen thôi. Thực ra là chuyện làm ăn thôi mà.”

LaShelle hết nghiêng đầu bên trái lại quay sang bên phải, ánh mắt đầy nghi ngờ. “Có gì đó không ổn với bác, bác Benny ạ.”

Tuy bật cười và tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng quả thực ông đang chột dạ. “Chúng ta ai mà chẳng có chỗ không hoàn hảo.”

Cô gái gật đầu. “Ừ hử, xem nào, ta hãy bắt đầu với quần áo của bác nhé.”

Ông Bennett có vẻ phật ý. “Quần áo của bác có gì không ổn nào?”

Cô gái chán nản nhìn lên. “Thứ nhất, nó không hợp với bác. Trông cứ như bác mặc đồ hóa trang trong lễ hội Halloween vậy. Người như bác không ai mặc thứ quần áo này cả. Chẳng có gì trên người lại hợp với bác hết.”

“Thế cơ đấy?” ông bắt đầu thấy thú vị khi nói chuyện với cô gái.

“Thôi đừng vờ vịt nữa, bác Benny. Một người phong độ, nói năng lịch thiệp và ăn uống từ tốn sành điệu như bác ư? Người tóc tai gọn gàng và móng tay cắt tỉa cẩn thận như bác ư?” Cô gái nhìn ông từ đầu đến chân. “So với người bằng tuổi, bác rất tráng kiện này, tay không thô ráp và không phải người quen làm việc nặng nhọc này. Cháu đoán bác luyện tập thể thao với huấn luyện viên riêng nữa cơ.”

“Giả thiết hay đấy.”

“Loại người như thế không mặc áo thun có in hình chiếc xe tải khổng lồ giữa ngực mà đi ra đường, lại còn lái xe Buick cà tàng có treo cờ Mêhicô trên gương chiếu hậu nữa chứ.”

Ông Bennett khẽ cười. “À, nếu cháu vừa khen bác thì bác rất cảm ơn đấy.”

“Há!” LaShelle khoanh tay trước ngực. “Cháu có khen bác đâu nào. Ý cháu muốn nói là cháu biết tổng bác rồi. Bác Benny này, cháu không hiểu bác định làm gì, nhưng chắc chắn bác đang định làm một việc gì đó. Ngày nào cũng vậy, bác vừa lái xe vừa nghiên ngẫm, nung nấu cho việc ấy.”

“Bác chỉ muốn đến nơi mình cần đến thôi mà.”

“Thôi được,” cô gái thở dài. “Dù sao thì cháu không muốn tọc mạch chuyện riêng của bác. Cháu chỉ biết là bác sẽ không làm hại đến một con ruồi đâu. Và cháu chỉ quan tâm đến điều đó mà thôi.”

Ông Bennett nuốt khan. “Cảm ơn lá phiếu tín nhiệm của cháu nhé.”

Cô gái cười giòn giã.

Suốt năm dậm đường kế tiếp, họ chỉ im lặng, không ai nói với ai câu nào. Sau đó, một giọng hát của thiên thần bất ngờ vút cao. “*Ông là người lo đại sự. Quyết giành lễ phải cho đời. Vàng vàng cầm lái trên đoạn đường dài. Và sẽ đi cả đời không ngại.*” Vừa hát cô gái vừa ngâm nga theo một giai điệu buồn man mác.

“Tên bài hát là gì vậy cháu? Mà này, đừng có bảo đó là ‘Big Shit Poppin’ nữa đấy nhé.”

LaShelle cười khúc khích. “Cháu chưa biết đặt tên cho nó là gì. Cháu chỉ vừa nghĩ ra thôi.”

Ông Bennett không phải chuyên gia nhạc pop. Ông thích nghe những loại nhạc kiểu *Bản giao hưởng số 5* của Mahler hơn. Tuy nhiên ông cũng biết phân biệt giọng hát xuất sắc và giai điệu hay. Và LaShelle vừa cho ông nghe cả hai thứ ấy.

“Cháu có thể hát nữa được không? Nếu kết thúc bài cháu vừa hát thì càng hay.”

Cô gái cúi xuống chiếc ba lô kẹp giữa hai chân và lấy ra cuốn tập gáy lò xo đầy những chữ viết nguệch ngoạc và chữ cái viết theo kiểu graffiti. “Cháu sáng tác bảy mươi bài hát và chép hết vào đây. Bác chỉ cần nói một chủ đề, cháu sẽ viết ngay một bài hát về nó cho bác xem.”

Trời đất, ông Bennett trầm nghĩ. Biết đâu trong xe ông bây giờ là một Diana Ross thứ hai không chừng! Khi nhìn kỹ bìa cuốn tập, ông Bennett biết người ngồi cạnh ông là LaShelle Davis, tòa nhà số 112 đại lộ College, căn hộ số 10, Indianapolis, bang Indiana.

Ông hăng giọng. “Cháu có bao giờ viết nhạc ca ngợi tình cảm của một người bố đối với con gái không? Cho bác nghe với.”

LaShelle sững sờ ngoảnh mặt đi. “Sao bác chọn ngay đề tài cháu chẳng biết gì về nó cả thế?”

Họ lái xe suốt đêm hôm ấy. LaShelle hát một bộ tuyển tập, từ những bài thánh ca cho tới nhạc đồng quê và tình ca của dân cao bồi, nhiều bài trong đó do chính cô sáng tác. Tim ông bồi hồi khi nghe LaShelle hát bài *Billie Holiday*. Ông mừng vì bóng tối che đi phần nào gương mặt mình.

Sau khi họ dừng xe nghỉ ăn tối và đổ xăng, LaShelle trở vào xe bật đèn cạnh ghế hành khách và viết nốt bài hát cô mới sáng tác vài tiếng trước. Cô hát qua một lần, rồi bảo, “Cháu sẽ đặt tên cho bài hát này là *Bản Ballad Cho Benny Mập Hư Đốn*.”

Ông bật cười, cô gái cũng cười theo. Suốt mấy năm qua, chưa khi nào ông cười vui như thế. Chính xác là bảy năm.

Họ đến Reno lúc hai giờ sáng. Vì ngủ được mấy tiếng nên khi tỉnh dậy cô bé có vẻ tỉnh táo. Họ dùng điếm tâm, đổ đầy xăng lần nữa và vội vã trở ra xe.

“Bác ném cho cháu chùm chìa khóa đi, bác Benny. Bác nên nghỉ ngơi một lát. Chúng ta sẽ đến San Francisco sớm thôi.”

Ông Bennett không biết lúc ấy mình nghĩ gì, chỉ biết ông lập tức đưa chìa khóa cho cô. “Cháu phải lắc lắc cần số khi lùi xe đấy nhé,” ông báo cho cô biết. Khi xe vừa chạy ra đường cao tốc, vài phút sau ông Bennett đã ngủ lả.

Chương 18

Sáng nay mọi người có vẻ uể oải. Ba người có vẻ bơ phờ ngồi dưới gốc cây cọ trong công viên Dolores canh chừng lũ chó chơi đùa. Roxie đi tiên phong và báo tin buồn: bởi luật sư nói rằng nếu bị đui việc, những điều khoản hợp đồng không giúp gì được cô gái nên Roxie quyết định xin nghỉ việc trước khi tòa báo ra tay. Tiếp đến là tâm sự của Ginger: cậu con trai của chị là học sinh xuất sắc bỗng biến thành tội phạm thiếu niên chỉ trong một đêm khiến Ginger có cảm giác chị là người mẹ tệ nhất trần gian. Cuối cùng, chị Bea thú nhận chị thấy nặng nề vì cả nhóm sẽ phải hành động vì quyền lợi của Josie và phải vội chóng lên mới được.

“Nếu hai em muốn thì chị sẽ hành động một mình,” không thấy hai bạn nhiệt tình hưởng ứng, chị Bea đành bảo. “Tự chị cũng giải quyết được mà.”

Roxanne lắc đầu. “Chắc chắn chị làm được, nhưng chúng ta không muốn anh chàng Rousseau này bực mình với Josie.”

“Chị sẽ giải quyết theo cách tế nhị nhất.”

“Chị có nhiều khả năng ưu tú thật,” Ginger bảo, “nhưng chị tế nhị thì cứ như là lấy gỗ phang vào đầu người ta.”

Chị Bea bực mình. “Tốt thôi. Vậy chúng ta sẽ cùng hành động. Nhưng hai em phải luôn sẵn sàng để khi nào chị gọi, ta sẽ cùng hành động ngay. Hai em có làm được không nào?”

Cái gật đầu của Ginger hết sức mơ hồ.

Roxanne thở dài. “Chỉ sau vài ngày nữa, không ai trên hành tinh này có thời gian biểu mở như của em - không việc làm, không bạn hẹn và không

có cả lý do để sống nữa.”

Ginger phát vào vai bạn. “Nghe này, nếu tin này có thể làm em nhẹ lòng hơn đây. Chị nghe có tin đồn là tòa soạn sẽ cắt giảm nửa số nhân viên biên tập của mục trang trí và cuối tuần, vậy nên có thể chị sẽ là người kế tiếp mất việc.”

“Chị cũng nghe nói thế,” chị Bea góp lời. “Chỉ có điều chị không muốn nói ra, sợ em buồn.”

Ginger bật cười. “Tin ấy làm em buồn sao được? Em chẳng còn sức đâu mà buồn! Chồng em bỏ em đi theo một con bé mà em thì là còn mặc áo lá. Hai thằng con em đang đâm đầu vào án tử. Còn em bắt đầu có nọng cằm rồi đây này.”

Chị Bea rên rĩ. “Em tha cho tội chị đi.”

“Thật đấy! Nhìn này!” Ginger ngoảnh cằm lên và vỗ mu bàn tay xuống dưới cằm. “Em bắt đầu trông giống bà Hillary Clinton khi sắp kết thúc chiến dịch tranh cử rồi đây!”

Không gian tràn ngập tiếng lắc rắc khi Roxanne vươn cổ ra. “Em xin lỗi. Em chỉ muốn đỡ căng thẳng một chút thôi mà,” cô nói về hồi lỗi.

“Thôi được rồi. Chúng ta cần phải có chiến thuật,” chị Bea nói.

Roxanne mệt mỏi, “Chị đã nghĩ ra kế gì chưa ạ?”

“Em có gợi ý gì không?”

Roxie thở dài ngược lên nhìn hai người bạn. “Có đấy ạ. Ý của em là ta nên bỏ chuyện này trước khi ta làm Josie nghỉ chơi ba chị em mình mãi mãi. Ta đang xen vào chuyện đời tư của chị ấy đấy. Josie có quyền được hưởng sự riêng tư chứ ạ. Chị ấy có quyền chọn người trao gửi tình cảm của mình chứ. Em không thể hiểu nổi tại sao ta làm thế này với bạn thân mà có thể coi là bình thường được.”

Chị Bea nghiêm nghị gật đầu. “Chị có lời đáp đây.”

“Lúc nào chị chẳng có lời đáp cho mọi chuyện,” Ginger thêm vào.

“Rick Rousseau không giống Spike hay Randy hay Billy hay Lloyd đâu,” chị Bea phân trần. “Mấy đứa đó đúng là tệ thật nhưng so với Rick Rousseau, chúng còn ngoan ngoãn như hướng đạo sinh Eagle.” Chị ngừng lời, vòng tay ôm gối và hạ giọng. “Tay Rousseau này tệ lắm. Hấn nghiện ma túy này. Bạn gái hẳn thường có kết cục bằng hôn mê này. Nhưng chị cho rằng tại hẳn giàu và đẹp trai nên Josie mới mờ mắt thôi.”

“Ôi ghê quá,” Ginger kinh hãi.

“Đây là thói thường của Josie,” chị Bea nói tiếp. “Con bé đón nhận một gã mình chưa tìm hiểu kỹ vào trong đời mình rồi sau đó lại mơ được cùng hẳn hạnh phúc đến đâu bạc răng long. Cho đến nay tình huống xấu nhất chỉ là bạn trai làm Josie đau khổ sau khi trộm vài món đồ nhà bếp rồi cao chạy xa bay. Nhưng tay người yêu mới nhất này lại hư hỏng ở một cấp bậc hoàn toàn khác.”

Roxanne gật đầu. “Thôi được. Ta hãy giải quyết một lần cho xong.”

Chị Bea cười nhẹ nhõm. “Chị nghĩ kỹ rồi, tên Rousseau sẽ có quá nhiều cơ hội để hủy hện với chúng ta nếu chúng ta vạch định trước kế hoạch, như là, hẳn sẽ từ chối nếu chị em ta mời hẳn đi uống cà phê.” Chị Bea chờ xem hai cô bạn có phản hồi gì không, nhưng không ai nói gì. “Vậy nên chị đang tính đến chuyện làm hẳn bất ngờ đây.”

Roxanne nhướn mày hỏi. “Như là đâm bổ vào hẳn rồi hù ư?”

Chị Bea không lấy gì làm vui. “Ta biết địa điểm văn phòng của hẳn, đồng thời cũng biết hẳn hay ghé nhà Josie, đúng chưa nào? Vậy tại sao ta không đợi hẳn ở một trong hai địa điểm trên và chặn hẳn trước khi hẳn kịp vào bên trong?”

“Chị lại bảo tụi em đi rình mò như lần trước ấy à?” Ginger nghe rõ là không thích thú gì với cái ý tưởng ấy.

“Chị không nghĩ là phức kích một tổng giám đốc trước trụ sở công ty của hẳn là hơi nguy hiểm à?” Roxanne hỏi. “Nhân viên an ninh sẽ không để ta yên đâu.”

“VẬY thì chỉ còn chỗ Josie thôi,” chị Bea nói.

“Khi nào ạ?” Ginger và Roxie cùng đồng thanh hỏi.

“Hai em nhớ luôn mang điện thoại bên mình. Chị sẽ gọi sau.”

Khi còn cách San Francisco chừng hơn hai mươi cây số, LaShelle trầm hẳn đi. Ông Bennett cố ý gọi chuyện mấy lần nhưng đều không có kết quả. Cô bé lái xe rất cẩn thận, ông nhận thấy thế, và bất cứ ai khác sẽ nghĩ là cô đang tập trung vào dòng xe cô đang đông dần. Nhưng ông Bennett hiểu sự thật không phải thế.

Cô gái đang nhìn trần trời vào lỗ đen của tương lai.

“Có lẽ ta nên dừng xe và nghỉ một chút cháu ạ. Nếu cháu vừa ý khách sạn sắp tới, cháu cứ tấp xe vào đó nhé.”

“Nhưng trời sắp sáng rồi, bác Benny. Ta sắp đến đích rồi còn gì.”

Ông Bennett gật đầu. “Mai là một ngày trọng đại. Ta nên nghỉ ngơi, tắm nước nóng, hay giặt quần áo chẳng hạn.”

LaShelle liếc nhìn ông, mắt cô bé lấp lánh trong bóng tối. “Lúc ở Nebraska, cháu không biết tại sao bác lại quyết định giúp cháu. Nhưng cháu rất biết ơn quyết định ấy của bác. Cháu cảm ơn bác, bác Benny.”

“Nào có gì đâu,” ông trả lời, đột nhiên phải cố gắng kìm nén nỗi buồn dâng ngập hồn ông. Ông Bennett biết rồi đây ông sẽ nhớ cô lắm. Cô bé là người bạn đường tốt tính. Có thể một ngày nào đó cô sẽ vào tù thăm ông không biết chừng. “Bác biết thế nào cháu cũng thành công, LaShelle à. Bác tin chắc như thế.”

Cô gái gật đầu cụt lủn. “Có một chỗ đây này,” cô bảo, rẽ ra khỏi đường cao tốc vào nhà nghỉ Hampton.

Chiều hôm ấy, khi họ lên xe vào thành phố, cô bé lại lầm lì như tối qua. Mãi sau cô bé hỏi ông, “Ở San Francisco, bác có biết chỗ nào tươm tất để dừng xe cho cháu xuống không ạ?”

“Bác biết.”

“Cháu ghét phải hỏi xin bác điều này, sau biết bao nhiêu là chuyện bác đã giúp cho cháu...”

“Bác sẽ cho cháu tiền đủ để cháu bắt đầu khởi nghiệp,” ông nói. “Bác rất vui lòng khi được giúp cháu.”

Nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt cô gái. “Cháu nghĩ năm mươi đô la là đủ rồi à,” cô nói khẽ. “Sau đó cháu sẽ tự lo liệu ạ.”

Ông Bennett gật đầu mỉm cười. “VẬY THỐNG NHẤT LÀ NĂM MƯƠI ĐÔ LA NHÉ.”

Ông theo biển chỉ đường và lái xe đến sân bay quốc tế San Francisco rồi đậu xe vào bãi. LaShelle cau mày hỏi. “Bác sẽ cho cháu xuống đây ư?”

“Không hẳn. Cháu cầm theo ba lô rồi đi với bác.”

Ông Bennett mở cốp xe và lấy một gói nhỏ sáng nay ông đã chuẩn bị sẵn cho cô - Đó là tấm séc một triệu đô la rút từ tài khoản của ông. Ông bỏ séc ấy kèm thông tin cần thiết cho việc rút tiền vào chiếc bao thư có

in logo của nhà trọ Hampton Inn. Ông bọc bao thư ấy bằng chiếc áo thun có in hình chiếc xe tải to tướng mới giặt và buộc bằng sợi dây ông tìm thấy trong ngăn đựng đồ lặt vặt trong xe. Ông nhét gói ấy vào trong ngực áo sơ mi nỉ ca rô, đóng cốp xe lại, và đi vòng đến chỗ LaShelle đang đứng dựa lưng vào chiếc Buick chờ đợi.

“Cháu có mang theo thẻ căn cước không vậy?”

Một bên chân mày của cô gái nhướn cao trên vầng trán nâu óng. “Giờ bác thành dân An ninh Quốc gia rồi ư?”

Ông cười xòa và khoác tay LaShelle, giục cô đi tiếp. “Không, nhưng những quý ông trong ngành ấy sẽ yêu cầu cháu có giấy tờ tùy thân khi lên máy bay, mà cháu thì sắp lên máy bay rồi đấy.”

Cô gái giật phắt tay về. “Bác đừng có ép cháu lên máy bay để quay về Indianapolis! Cháu không về đó đâu! Cháu không quan tâm là mình sẽ làm cho bất kỳ tiệm Taco Bell nào từ đây đến Mexico - miễn là cháu không phải quay về cái địa ngục ấy!”

Ông Bennett điềm tĩnh gật đầu. Một lần ông cũng phản ứng tương tự khi công việc buộc ông phải đến bang Indiana. “Tất nhiên là không rồi. Bác sẽ mua vé cho cháu đến Los Angeles.”

LaShelle tròn mắt ngạc nhiên.

“Chẳng phải cháu định đến đó ư LaShelle?”

Cô gái gật đầu nuốt khan.

“Vậy thì giờ cháu đi đến đây thôi.” Ông chìa khuỷu tay ra. “Ta đi chứ?”

Dùng tiền mặt mua vé cho cô tại quầy vé của hãng hàng không Virgin America xong, ông đưa cô đến cửa kiểm tra an ninh. Nhưng trước khi họ chia tay, ông trao cho cô năm mươi đô la tiền mặt. “Của cháu đây, LaShelle.”

Cô gái cầm tiền, gấp lại và cẩn thận cất vào túi quần phía trước. Cô gái hôn lên má trái ông. Cái hôn cũng giống giọng hát của cô - một dấu hiệu của thiên thần.

“Bác cũng muốn tặng cháu món này nữa.” Ông Bennett rút gói quà ông đã chuẩn bị sẵn. “Đây chỉ là món quà nhỏ để mỗi khi nhìn nó, cháu lại nhớ đến bác.”

Cô gái nhìn chiếc áo thun có in hình chiếc xe tải khổng lồ và lắc đầu. “Bác Benny, bác đúng là kỳ lạ thật đấy.” Ông nhìn theo cô gái bỏ gói quà vào ba lô và kéo khóa lại. Ông thở phào nhẹ nhõm.

“Mà thôi.” Cô gái lo lắng nhìn quanh. “Có lẽ cháu nên đi thôi, bác ạ.”

“Ừ, cháu đi kéo trẻ.”

“Liệu cháu có cách nào liên lạc với bác không? Ngay sau khi ổn định cuộc sống ở nơi ở mới, cháu sẽ gửi trả bác năm mươi đô la.”

Ông Bennett lắc đầu. “Những gì bác đưa cháu hôm nay đều là quà tặng, chứ không phải bác cho cháu vay. Nếu cháu có sốc vì những món quà của bác, thì cháu hãy nhớ rằng tất cả đều là thật.”

Cô gái nhú mày. “Bác đang nói đến tờ tiền lúc này hay cái áo thun cơ?”

“Cả hai.” Ông chạm vào tay cô. “Bác chỉ có một yêu cầu với cháu thôi.”

Cô gái nghiêng đầu hỏi. “Đó là gì vậy ạ?”

Ông Bennett nói với LaShelle câu ông chưa bao giờ hé môi với con gái ruột của mình. “Đừng bao giờ từ bỏ hoài bão của mình. Hãy hứa với bác rằng cháu không bao giờ bỏ cuộc đi.”

Cô gái có vẻ ngạc nhiên nhưng cuối cùng cô cũng mỉm cười. “Được ạ. Cháu xin hứa.”

Cô gái vội vàng ôm từ biệt ông trước khi biến mất vào dòng người xếp hàng nhốn nháo gần cửa an ninh. Khi cô gái quay lại nhìn ông lần cuối, ông Bennett vẫy tay chào. Cô gái vẫy tay chào đáp lễ. Sau đó, ông Bennett lấy chiếc va li từ cốp xe cà tàng và đi thẳng đến bãi đỗ xe cho thuê, kết thúc cuộc đời cũ giờ đã thành quá khứ.

Suốt năm qua, Josie chưa lấy phép ngày nào, vậy nên, sau khi nộp xong bài viết trước hạn chót của chiều thứ Ba, cô xin trưởng ban biên tập phòng tin tức địa phương được nghỉ đến cuối tuần này. “Em có thể sử dụng vài ngày phép cá nhân rồi đây,” cô bảo với Ken.

Ken sửng sờ. “Để làm gì cơ?”

“Để giải quyết việc riêng, anh Ken,” cô đáp, cố không tỏ ra phật ý vì sắp cho rằng cô chẳng có gì để làm. Tất nhiên, cô chẳng muốn phân trần làm gì. Ken không cần phải biết cô đang định ngủ thỏa thích, giặt quần áo, mua thực phẩm, đưa Genghis đi cắt tỉa lông miễn phí, dành thời gian nói chuyện với em gái - bấy lâu nay cô không có thời gian làm những việc ấy chỉ bởi vì những cuộc ái ân liên tục nối tiếp nhau với người tình tuyệt vời mà cô yêu say đắm.

Với lại cô dự định sẽ mời người đàn ông ấy đến dùng bữa tối lần nữa vào thứ Năm tuần này. Anh nói anh sẽ có một món quà bất ngờ dành tặng cô.

“Cô có bao giờ nghỉ phép cá nhân đâu,” Ken vẫn ngớ người, chưa hiểu.

“Được hay không hả anh Ken?” Josie chống cằm tay lên hông.

Ken quay người trên ghế xoay sau bàn làm việc và gõ lên bàn phím kiểm tra lịch làm việc của nhân viên. “À được chứ. Có vẻ như tôi có thể

giao việc cho một em thực tập làm thêm phần việc của cô vào buổi tối. Theo cô đoán thì có ai đáng để ta quan tâm sẽ chết trong tuần này không?”

Josie bật cười. “Anh Ken, em là người viết cáo phó chứ có phải nhà ngoại cảm đâu.”

“VẬY THÔI, NGHỈ PHÉP VUI VẼ NHÉ. CHỈ CẦN PHẢI THỀ LÀ CÔ SẼ QUAY LẠI LÀM VIỆC VÀO NGÀY THỨ HAI NHÉ.”

Josie day thái dương bằng mấy đầu ngón tay và giả vờ như người đang lên đồng. “Em đang nhìn thấy mình vào buổi sáng thứ Hai tuần tới đây... trở lại sau bàn làm việc... uống vôi cà phê dở ẹc của phòng tin tức... mặt mũi trông bơ phờ, mệt mỏi...”

“Thế mới là nhân viên của tôi chứ,” Ken hài lòng.

Trên đường ra xe, cô vui sướng nhận ra rằng: Josephine Agnes Sheehan đang sống đúng nghĩa! Cô sắp nghỉ phép! Cô đang hạnh phúc tràn đầy!

Josie tự mỉm cười, thậm chí hài lòng bởi nếu cô có ngã lăn xuống và chết bất đắc kỳ tử ngay lúc này, ít nhất người ta cũng có cái để viết về cuộc đời cô.

Chương 19

Mới vào thành phố được một ngày, ông Bennett đã quyết định tiến hành ngay. Căn vila trang bị nội thất đầy đủ mà hai năm trước Milton đã mua cho ông đã được sửa sang cho phù hợp với yêu cầu cụ thể của ông. Vị trí tọa lạc thật hoàn hảo - xa đường cái, ẩn mình sau hàng rào sắt và vườn cây um tùm, được xây cất vững chãi. Mấy tuần trước, Milton đã cho trữ sẵn lương khô, rượu bia và mọi tiện nghi ông Bennett muốn có trong nhà. Ông ta còn thu xếp để căn nhà này sạch bóng từ trên xuống dưới.

Milton là người khắt khe đến từng chi tiết nhỏ. Ông Bennett biết rằng khi thử thách này qua đi, luật sư riêng đồng thời cũng là bạn vong niên của ông sẽ lo giải quyết tai tiếng do ông gây ra một cách khéo léo nhất. Milton cũng là nguồn an ủi cho Julia, vợ ông nữa. Vậy ông còn đòi hỏi gì hơn nữa nào?

Ông Bennett ngấm nghĩa mặt bàn rộng rãi trong phòng ăn và dự định sẽ bày bộ đồ nghề mới của mình lên đó. Đâu đó trong mớ lộn xộn gồm mấy cái mũ, vài bộ tóc giả, ria mép có keo dán sẵn, súng, bình xịt hơi cay, một thiết bị định vị toàn cầu GPS cầm tay, bản đồ, hợp đồng thuê xe, vài cọc tiền mặt, và vài món linh tinh khác, ông Bennett biết mình sẽ thấy một chiếc điện thoại di động rẻ tiền nạp tiền bằng thẻ cào mà Milton đã mua sẵn cho ông. Nếu Milton, luật sư riêng cần liên lạc với ông, ông ta sẽ gọi vào máy ấy.

Vừa mở điện thoại, ông bị sốc vì trong máy có những 3 tin nhắn. Một của Milton và hai tin còn lại của một số máy lạ ở San Francisco. Ông nghe tin của Milton trước: một cô gái tên LaShelle Davis đã đến ngân hàng ở Los Angeles và rút một triệu đô la tiền mặt từ tài khoản của ông Bennett. Ông Milton đã chấp thuận cho giao dịch được thực hiện, vì

dường như mọi thông tin và thủ tục đều đúng quy trình. Tuy nhiên, ông vẫn cần nói chuyện với ông Bennett càng sớm càng tốt.

Ông Bennett mỉm cười và tự nhủ, *Cháu giỡn lắm, LaShelle.*

Kế đến, ông nghe hai tin còn lại. Tin đầu tiên có nội dung, “Tôi là Gwen Anders. Tôi có thông tin giá trị liên quan đến Rick Rousseau. Sau đó, cô ta để lại một số điện thoại lạ. Tin nhắn thứ hai cũng của Gwen Anders, bảo ông đừng để ý đến tin nhắn đầu. Bennett cười lớn. Chuyện gì mà kỳ cục quá vậy trời?”

Ông Bennett gọi theo số Gwen nhắn lại. Sau mười sáu hồi chuông, ông nghe có tiếng đàn ông trả lời và bảo ông đó là số điện thoại công cộng.

Ném chiếc điện thoại rẻ tiền lên bàn, ông Bennett tự nhủ Gwen Anders quả đã chọn nhầm thời điểm để giễu cợt ông.

Có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng ngoài cửa chính nhà cô. Vì Gwen đang mong một bưu phẩm phát chuyển nhanh FedEx lại vừa đang tán chuyện qua điện thoại nên cô đã mất cảnh giác. Cô cười tươi tắn và mở rộng cửa nhà.

Một họng súng ngắn chĩa thẳng vào mặt cô.

Người vừa đến hết điện thoại khỏi tay Gwen và bước hẳn vào trong.

“Nhặt điện thoại và cúp máy ngay,” người đàn ông thì thào. Gwen ngoan ngoãn làm theo. “Mẹ ơi, con có chuyện phải đi. Con xin lỗi.” Cô vội vàng đóng nắp điện thoại di động.

“Vào hẳn bên trong đi.”

Người Gwen bắt đầu run bần lên trong khi đầu óc cô chập vập kết nối giọng nói mang âm hưởng của tầng lớp quý tộc thuộc miền New England

với vẻ ngoài nực cười của kẻ tấn công. Hắn có vóc người tầm thước, mặc quần áo rẻ tiền, với lại trên hết là hình như hắn đeo ria giả và tóc giả thì phải.

Gwen thẳng thốt. “*Bennett Cummings* ư?”

Ông đá cánh cửa sập mạnh sau lưng mình. “Có tôi đây.”

“Nhưng mà...” Gwen không biết là sau khi nhận diện rồi thì có làm cho cô bớt sợ hay sợ hơn ban đầu nữa. “Tôi đã nhận lại là ông đừng để ý đến tin nhắn đầu cơ mà.”

Vẫn gí súng vào thái dương cô gái, ông ta cười lạnh lùng.

Lạy Chúa! Mình đã gây ra chuyện gì thế này? Gwen bắt đầu thấy khó thở.

“Chuyện này sẽ không mất nhiều thời gian đâu. Chỉ việc cho tôi biết thông tin giá trị đó đi rồi tôi sẽ đi ngay.”

“Chẳng có gì đâu ông ạ. Thậm chí tin ấy còn không quan trọng ấy chứ,” Gwen hết nhìn họng súng đen ngòm lại nhìn Cummings.

“Cô Anders, tôi mong cô sẽ nói khác.” Cummings sấn đến một bước. “Đây hoàn toàn là khả năng cầu may. Và không ai bảo may mắn là không quan trọng cả.”

Gwen nhú mày và lắc đầu. “Tôi không hiểu...”

“Lúc cô gọi, tôi đã lên đường đến đây rồi. Sao, thú vị đấy chứ hả?”

Gwen định lùi lại nhưng chẳng may cô va vào mép bàn nhỏ ngoài hành lang và làm đổ bình hoa tươi trên đó. Cô nhảy dựng. Rồi Gwen dăm dăm nhìn những mảnh thủy tinh vỡ và nước chảy lênh láng dưới đất. Giá mà cô nhặt được một mảnh lờm chờm và...

Cạch. Họng súng thép gõ vào thái dương bên trái của Gwen. Cô sợ cứng người.

“Cô Gwen, cô định báo tin gì cho tôi vậy?”

Cô nuốt khan. Đây quả là cơn ác mộng. Sao tự nhiên cô lại chuốc họa vào thân thế này? Rồi vạ lây đến Rick nữa? Gwen nhắm nghiền mắt cố gắng đưa thêm chút khí ô xy vào hai lá phổi.

“Nếu cô nói dối, tôi sẽ biết đấy. Tôi sẽ giết cô ngay.” Họng súng ấn mạnh hơn vào thái dương cô. “Đừng tưởng là tôi không dám làm nhé.”

“Rick Rousseau có bạn gái,” Gwen tuôn một tràng, mắt vụt mở. “Anh ta đã yêu và tính chuyện lâu dài. Anh ta bảo mình yêu cô gái ấy lắm.”

Cummings nghiêng đầu, thắc mắc. “Và cô gái ấy không phải là cô. Tôi đoán có đúng không?”

“Không.” Toàn thân Gwen run lên bần bật. Những đốm đen bắt đầu tràn ngập tầm nhìn. Cô chỉ sợ mình sẽ ói vọt ra mất. “Tôi đang thấy không khỏe...”

“Cô biết gì về cô ta thì nói ra hết đi,” Cummings xoay người cô quay ngoắt lại bẻ ngược một cánh tay cô ra sau lưng, ông ta đẩy cô về phía bàn viết cổ kính trong phòng khách, nơi Gwen bày bút và giấy rất gọn ghẽ. “Viết ra giấy mau. Cô chỉ có ba mươi giây thôi đấy.”

Ông Bennett ngồi sau vô lăng chiếc xe thuê và đậu cách căn hộ của cô gái ba dãy nhà. Con đường một chiều này quả có lắm hoạt động đáng chú ý. Chẳng những Rick Rousseau đang ăn tối trong nhà Josie, mà vệ sĩ của hắn còn ngồi trong chiếc Lexus màu đen ngay ngoài cửa nữa. Chưa hết, dưới gốc cây ở phía đông nhà cô bạn gái dường như còn có ba phụ nữ đang nép mình trong bóng tối. Bennett thấy lo. Ông thích ra tay báo thù với ít khán thính giả hơn kia.

Vừa định bỏ về, ông Bennett phát hiện kẻ vừa ra khỏi tòa nhà không phải ai khác ngoài Rick Rousseau, vừa đi vừa dắt theo con chó trông buồn cười hết sức. Tên vệ sĩ lập tức đến bên hắn và cả ba đi bộ thong dong trên lề đường, đi qua chỗ ba người đang nấp. Có lẽ ông đã quá vội vàng khi kết luận tối nay ông đã phải chờ đợi vô ích.

Ông Bennett hạ kính xe xuống và chăm chú nghe ngóng.

“Thật là một buổi tối đẹp trời, rất hợp để cầu hôn.” Teeny nhàn tản đút tay vào túi quần và thong thả đi cạnh Rick và Genghis. “Cậu không thấy thế sao?”

“Đừng giục tớ,” Rick gắt. “Josie vừa mới bắt đầu nấu bữa thôi mà.”

“Trời đẹp thì tớ bảo trời đẹp chứ có ý gì đâu.”

Rick bật cười. “Thôi đừng giả bộ ngây thơ nữa. Cậu còn nôn nóng hơn cả tớ nữa đấy.”

Teeny vượt cái đầu trọc bóng lờng. “Đây là lần tớ dính dáng sâu nhất đến việc cầu hôn một cô gái - tớ hồi hộp quá.”

Đi chưa hết dãy nhà đầu tiên, Rick đã thấy Teeny rất căng thẳng. Chân anh vẫn bước đều nhưng không còn thoải mái và vui vẻ như trước. Teeny đang rất cảnh giác đề phòng.

Teeny bảo nhỏ Rick. “Tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng cậu nên chuẩn bị tinh thần đi là vừa.”

“Là Cummings ư?” Rick hỏi.

“Nếu thế thì còn may.”

“Cậu nói gì tớ không hiểu?” Rick định ngoái đầu nhìn nhưng Teeny đã nắm chặt cánh tay anh. “Mắt nhìn thẳng và bước tiếp đi. Mấy cô nàng yêu chó đang ở hướng hai giờ.”

“Rick Rousseau!”

Rick hít sâu quay về phía có tiếng người vừa gọi. Trên lề đường trước mặt anh là ba phụ nữ, quai hàm nghiêng chặt, chân dang rộng bằng vai. Người lớn tuổi và to con nhất - tên chị này là Bea Latimer - rõ ràng là người chỉ huy.

“Chúng tôi là bạn của Josie. Chúng tôi có chuyện muốn nói với cậu,” chị ta nói rành rọt.

Rick gật đầu. Anh thấy con Genghis mừng quỳnh khi nhìn thấy họ. “Các chị hẳn đã biết tôi là ai,” anh chìa tay chỉ Teeny. “Xin giới thiệu với các chị, đây là anh Timothy Worrell, đồng sự của tôi.”

Teeny cười duyên dáng. “Thật vui vì giờ chúng ta đã chính thức làm quen với nhau, phải không ạ?”

“Hân hạnh,” cô nàng tóc đỏ tên Ginger Garrison đáp. Mắt chị Bea lóe lên tỏ ý không bằng lòng.

Rick quyết tâm làm dịu tình hình bằng vẻ niềm nở. “Hiện tôi đang ở chơi nhà Josie, như các chị đều biết rồi đấy. Vậy sao ta không cùng lên nhà nhỉ? Chắc chắn Josie sẽ vui khi gặp các chị lắm đấy. Cô ấy cứ nhắc các chị suốt.”

“Chúng tôi rất vui...” vừa nói đến đó, Ginger vội im bặt.

“Chúng tôi không đến đây thăm viếng gì đâu,” Roxanne Bloom, cô gái trẻ nhất trong nhóm nheo nheo cặp mắt đen và tức giận nhìn Rick. “Chúng tôi lo cho sự an nguy của Josie. Chúng tôi cho rằng anh chẳng mang lại điều gì tốt đẹp cho chị ấy hết.”

Rick thâm thán phục cách nói chuyện thẳng thắn của cô bé. Thực lòng mà nói, anh vui vì thấy ba người họ biết sống vì bạn bè. Thật yên tâm vì biết rằng Josie có những người bạn luôn sát cánh bên cô. Chỉ có điều anh chỉ định ra ngoài một loáng rồi về ngay, chứ không phải đến dự họp Hội đồng Bảo an Liên hiệp quốc, và anh cũng không định để Josie một mình quá lâu được.

“Josie phải chịu đau khổ nhiều rồi,” Ginger lên tiếng. “Con bé hay phải lòng những gã đối xử tệ với nó - mà chuyện này không chỉ riêng Josie mới bị, dĩ nhiên rồi, bởi vì đa phần cánh đàn bà chúng tôi cũng từng bị như thế không lúc này thì lúc khác. Thực ra ngay bản thân tôi bỏ ra cả mười tám năm cưới một người mà...” Ginger bỏ dở câu nói và ngượng ngập hất tóc ra sau vai. “Tóm lại, chúng tôi nghĩ anh là sai lầm mới nhất của Josie.”

“Và tính đến nay cũng là người nguy hiểm nhất,” Bea đế vào.

Rick trao xích chó và túi nilon cho Teeny và nói với ba người phụ nữ, “Mời các chị đi với tôi một phút. Tôi rất vui được tiếp chuyện mọi người.” Anh quay lại, cất bước đi tiếp.

Chị Bea phóng tới bên phải anh. Còn hai người kia kè kè bên trái. Teeny cầm xích chó và túi nilon đi sau họ, nỗ lực hết sức để khởi phá lên cười.

Khi cả nhóm khuất dạng ở ngã rẽ đầu tiên, ông Bennett ra tay không chậm trễ. Ông tắt đèn trong xe, mở cửa bước ra. Ông ra sau xe và nhẹ tay mở sẵn cánh cửa bên trái của hàng ghế sau. Ông nhanh chóng qua đường, vào trong tòa nhà chung cư của Josie và hết sức lanh lẹ leo cầu thang lên tầng hai. Ông thấy cửa căn hộ số 2A không khóa. Ông Bennett nhón gót vào hần bên trong và lấy làm mừng vì tiếng nhạc đủ lớn át mọi tiếng động do ông gây ra. Cô gái đang trong bếp và đứng quay lưng về phía ông, vừa ngâm nga vừa thái rau củ, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra. Hoàn toàn sơ hở.

Rousseau quả ngờ nghệch thật.

Loáng cái, ông đã đứng ngay sau cô gái. Vừa cầm ngấp kim tiêm vào sau đùi cô gái, ông bịt ngay miệng cô ta lại. Ông Bennett vịn tay cô giành con dao thái thịt và kềm sát cổ cô cho đến khi cô thôi vùng vẫy. Gần như ngay lập tức, cô gái đổ gục xuống cánh tay ông.

Xốc cô gái và kéo cô sát vào người mình, ông Bennett ném con dao xuống sàn nhà. Ông cầu trời mình có đủ sức kéo cô gái mềm oặt xuống hai tầng lầu và ra tận xe mà không bị phát hiện.

Tại sao thằng Rousseau này không thể chọn người thon thả hơn vậy nhỉ?

“Chúng tôi biết hết về anh rồi,” Roxanne cất lời.

“Tôi hiểu.” Rick vừa đi thong thả vừa gật đầu. “Cụ thể là các chị thấy cái gì đe dọa đến sự an nguy của Josie nào?”

“Anh đùa chúng tôi chặc?” Ginger nghe như phật ý.

Rick lắc đầu chăm chú nhìn mặt cả ba cô, đoạn lắc đầu. “Này, nếu các chị định dọa nạt bắt tôi phải bỏ Josie thì các chị sẽ thất bại thôi. Đơn giản là thế.”

Chị Bea cười cay đắng. “Chúng tôi đang cho anh cơ hội rút lui trong danh dự và để Josie được yên. Nếu anh không chịu, chúng tôi sẽ gặp Josie nói hết những gì chúng tôi biết về anh. Sau đó, chúng tôi sẽ báo cảnh sát.”

Rick nhả nài gật đầu. “Tôi đang băn khoăn không biết mình sẽ bị kết tội gì đây?”

Ngẫm nghĩ giây lát, Ginger đồng ý. “Tội giấu giếm sự thật lúc khởi đầu mối quan hệ.”

Teeny bật cười khanh khách. “Nếu pháp luật trừng trị tội ấy, tôi chắc chắn nhiều người sẽ phải lãnh hình phạt cao nhất và không có cơ may được khoan hồng.”

Roxie cười khẽ. “Vâng, tôi cũng cho là thế.”

Rick cũng cười theo.

“Này các người, đây không phải trò đùa.” Giọng chị Bea giận dữ khi chị đặt một tay lên cánh tay Rick. Mọi người đều đứng lại. “Cậu vào tù ít nhất hai lần vì tội tàng trữ và có ý định phân phát ma túy. Cậu làm một cô gái phải chết vì cậu tưởng rằng phóng xe phân khối lớn khi phê thuốc và say xỉn là trò vui. Thế án chung thân thì sao nhỉ?”

Rick chớp mắt. Tâm tâm anh như đang bị cắt nhuyển. Anh liếc nhanh sang Teeny, giờ không còn vẻ đùa giỡn gì nữa.

“Tìm người khác mà hẹn hò đi, Rick Rousseau.” Chị Bea rơm rớm nước mắt xĩa một ngón tay vào mặt anh. “Mà không, tốt hơn là cậu nên làm ơn tránh xa cả thế giới phụ nữ và đừng hẹn hò ai hết. Cậu muốn làm gì cũng được, nhưng hãy tha cho Josie đi.”

“Tế nhị quá nhỉ?” Roxanne lẩm bẩm.

“Không cần phải tế nhị gì đâu.” Rick giữ giọng nhẹ nhàng. “Sự thật vẫn là sự thật và những gì chị Bea vừa nói không sai. Thực ra là...” Thấy Teeny vịn một tay lên vai mình, Rick không hiểu bạn anh muốn trấn tĩnh anh hay muốn anh ngừng nói. Điều đó không quan trọng vì Rick quyết tâm sẽ nói hết những gì cần nói.

“Thực ra tôi đã làm đúng như lời chị Bea vừa khuyên. Suốt bảy năm qua, tôi không hẹn hò ai cả sau vụ tai nạn.” Anh cười buồn. “Tôi không tin vào chính mình - tôi đã từng là đứa con nhà giàu hư hỏng, ích kỷ,

buông thả, không bao giờ nghĩ đến người khác. Sau vụ tai nạn thảm khốc ấy, tôi quyết tâm sống khác đi, nhưng tôi vẫn sợ chết khiếp rằng mình biết đâu đấy lại làm một cô gái nữa đau khổ. Vậy nên tôi xa lánh tất cả phụ nữ. Thay vào đó, tôi tự rèn luyện mình và sống sao để người khác tôn trọng.”

Đám phụ nữ kinh ngạc nhìn anh.

“Nhưng rồi tôi gặp Josie. Cô ấy làm thay đổi tất cả.”

Rick nhìn thẳng vào mắt từng người. “Bạn của các chị là một cô gái phi thường. Josie không chỉ biết những gì chị Bea vừa nói mà còn biết nhiều hơn thế. Vậy mà cô ấy vẫn sẵn sàng tha thứ cho tôi. Josie quyết tâm cho tôi một cơ hội.”

“Anh kể chuyện quá khứ cho Josie biết ư?” Ginger bàng hoàng.

“Đương nhiên. Tôi yêu Josie. Cô ấy đáng được biết mọi chuyện có liên quan đến người định cầu hôn mình.”

“Hả?” Roxie vung tay hỏi. “Anh mới nói gì chứ?”

“Nói hay lắm, Rick,” Teeny khen.

“Cậu nói dối.” Giọng Bea tỏ ra kinh tởm. “Cậu và Josie mới quen nhau có mấy tuần.”

“Vậy thì đừng tin lời tôi. Ta sẽ thật cởi mở nhé.” Đến góc đường, Rick quyết định quay lại. “Biết sao không, Josie có kể cho tôi nghe rằng cả nhóm từng thể với nhau.”

“Thật ư?” Ginger cau có nhìn anh, rồi lập tức gõ nhẹ đầu ngón tay lên trán, làm Rick thấy kỳ lạ.

“Có đúng bốn người cùng đồng thuận sẽ sống vui mà không cần đàn ông?”

“Chính xác,” Roxie khẳng định.

“Josie không biết tâm sự với các chị về tôi khi nào và bằng cách nào.” Rick tủm tỉm. “Giờ tôi đã hiểu tại sao cô ấy lưỡng lự.”

Teeny cố nén cười. Rick nôn nóng rảo bước nhanh hơn.

“Có thật anh sắp cầu hôn chị Josie không đấy?” Roxie phải chạy mới theo kịp nhịp chân anh lúc cả nhóm cùng leo lên sườn đồi thoải thoải.

“Đừng ai nói trước với cô ấy nhé. Tôi thật lòng đấy,” Rick bảo. “Các chị cứ việc bỏ tôi vào máy xay thịt cũng được, nhưng chớ làm hỏng giây phút trọng đại của Josie. Mọi người đã rõ chưa nào?”

Chị Bea cau mày nhìn anh. “Tôi vẫn chưa tin cậu đâu đấy.”

Rick lắc đầu, một lần nữa anh dừng hẳn lại, cho tay vào túi trong của áo khoác, lấy ra chiếc hộp bọc nhung đen nho nhỏ. Anh mở hộp dưới ánh đèn đường. Ba người phụ nữ sém chút sáng lòa cả mắt.

“Không thể nào,” Roxanne thì thào.

“Lạy Chúa,” Ginger thở đứt quãng. “Nhấn Tiffany đấy!”

Chị Bea nhìn sát chiếc hộp. “Những hai cara cơ à?”

“Ba chứ ạ,” Teeny nói ngay. “Kiểu cắt mới này mỗi mặt có hai đường viền. Kim cương gắn trên nhẫn bạch kim. Nhẫn cưới cùng bộ cũng đẹp như vậy nhưng đơn giản hơn. Rất phù hợp để đeo hàng ngày.”

Rick đóng nắp hộp. Suýt chút nữa đầu mũi chị Bea bị kẹt vào giữa hai cạnh hộp nữ trang. “Vậy chúng ta đi về tìm kiếm câu trả lời được chưa nào thưa mấy cô? Tôi không muốn Josie tưởng tôi bị bắt cóc đâu.” Họ đến khúc quanh cuối cùng và nhanh chóng leo lên đồi. Lúc đến trước tòa

nhà của Josie, Rick ra hiệu cho nhóm bạn của Josie lên trước. “Mời các chị lên trước.”

Vừa dứt lời, Rick thấy có chiếc xế hộp màu đen chạy ngược chiều trên con đường một chiều trước nhà. Anh bất giác rùng mình.

Vừa thở hỗn hển, ông Bennett vừa chạy xe băng qua nhiều đường phố của San Francisco. Cứ vài giây ông lại nhìn thiết bị GPS để chắc chắn mình đi đúng đường. Thành phố này có một mê cung của những đồi dốc đứng và nhiều giao lộ có đèn giao thông ngắc ngứ, trong khi ông chỉ có hai mươi phút trước khi thuốc an thần ông tiêm cho Josie mất tác dụng. Chỉ cần ông lái xe xuống hầm để xe của biệt thự Presidio, mọi chuyện sẽ ổn thỏa ngay, ông nhìn cô gái đang ngủ say qua kính chiếu hậu. Trông cô ta có vẻ thoải mái và thư giãn, còn ông chỉ muốn nằm ngay lên băng ca và đeo mặt nạ ô xy. Ớn trời, ông đã chuẩn bị sẵn phương pháp lôi kéo thân thể người mềm oặt lên thang máy riêng và vào hầm trong nhà, chỉ có điều người ông định lôi đi là Rick Rousseau cơ.

Cô gái rên khe khẽ nhưng không nhúc nhích. Theo thiết bị GPS, ông còn phải đi thêm chừng mười cây số nữa. Tim ông đập dồn và mồ hôi tay túa ra khiến hai bàn tay ông trượt hoai trên vô lăng của chiếc xe thuê.

Ông đã bắt đầu và không thể dừng lại được nữa. Ông đã bắt cóc người yêu của Rick Rousseau. Tuy đó không phải ý định ban đầu của ông, nhưng sự chuyển hướng vào phút cuối này không nhất thiết là dấu hiệu của sự mềm yếu.

Suy cho cùng, đòn trừng phạt nào khiến Rick Rousseau đau nhất? Là một khoảnh khắc hấn dấn vật, khi ông Bennett gí súng vào đầu Rousseau mà chuẩn bị bóp cò ư? Hay là những ngày tháng thống khổ vì mặc cảm tội lỗi và tâm hồn hành hạ, khi Rick biết rằng hấn trót để người yêu mình bị bắt cóc và có thể bị giết?

Rõ ràng là phương án B. Xuất chúng. Đây mới là đòn trả thù đích đáng. Bennett chỉ tiếc là ông không thể giam giữ con tin đến bảy năm trước khi bắt cô ta phải chết.

Giờ thì mới đúng là nợ máu phải trả bằng máu!

“... bác sẽ chẳng làm hại đến một con ruồi, bác Benny ạ.”

Ông Bennett đấm mạnh lên vô lăng của chiếc xe rẽ tiền. Bực mình thật. Ông chỉ ước giá LaShelle đừng nói với ông câu đó. Nếu như 45 năm lăn lộn trên thương trường có dạy ông được gì, thì đó là: *nếu nghi ngờ thành công, chắc chắn bạn sẽ thất bại.*

Ginger là người đầu tiên vào hẳn bên trong căn hộ của Josie. Chị ngơ ngác nhìn khắp phòng. “Tôi không thấy Josie trong này. Cô ấy có chạy đi đâu không?”

Rick nghiêng ngó mọi chỗ, lượng adrenaline tăng vọt theo máu lan tỏa khắp người anh. Teeny quăng xích chó xuống đất, rút súng và lách qua mọi người vào thẳng phòng khách.

“Lùi lại,” Rick khoát tay ra hiệu cho ba người phụ nữ lui ra ngoài hành lang. “Josie?” anh gọi lớn, át tiếng nhạc trong phòng. Anh chạy đến chỗ dàn âm thanh và vặn nhỏ âm lượng. “Josie?” Rick gọi to hơn nữa.

Teeny nhanh chóng kiểm tra bếp, nhà tắm, và phòng ngủ. Con Genghis hít ngửi con dao dưới sàn bếp.

Teeny chạy lại phòng khách. Anh lắc đầu, nhăn mặt đau đớn ra ý không tìm thấy Josie.

“Chuyện quái gì đang xảy ra thế này?” Chị Bea đi nhanh vào và đến thẳng chỗ Teeny đang đứng. “Tại sao cậu lại có súng chứ?”

“Chuyện gì xảy đến với Josie rồi?” Roxie hét lên. “Ta có nên gọi cảnh sát chẳng?”

“Mình đã có linh cảm rất không hay về chuyện này,” Ginger thì thào.

Rick bỏ ra một giây để trấn tĩnh, nhưng chỉ có một suy nghĩ duy nhất: Bennett Cummings đã bắt Josie.

Rick hoàn toàn tin chắc như thế.

Chương 20

Ông Bennett cần một ly rượu mạnh. Lôi cô gái từ dưới xe lên đây, xoắn nách kéo cô ngồi lên cái ghế có bánh xe, kiểu ghế văn phòng, đã làm ông mệt nhoài. Tim ông đập thành thịch. Áo ông ướt đầm mồ hôi. Ông tự làm cho mình một ly vodka pha tonic rồi ngồi phịch xuống ghế bành êm ái.

Hai chân cô gái lại quấy đạp liên hồi và ông mừng vì sợi dây trói không suy yếu. Vốn là người mê thuyền buồm và trong những chuyến dong thuyền ra khơi, ông luôn tự hào vì những nút thừng thắt chặt chẽ nhờ bàn tay khéo léo của ông. Tuy nhiên, trước ngày hôm nay, chưa bao giờ ông nghĩ đến việc dùng kỹ năng chơi thuyền buồm để trói một cô gái. Ông càng không thể hình dung ông trói được cô ta vào cái ghế có bánh xe chết tiệt kia.

Cô gái cố sức kêu lên nhưng trong miệng cô là khăn mặt vo tròn cố định bằng khăn lau cột quanh miệng. Lục tủ đựng quần áo, ông tìm thấy dải khăn quàng màu hồng và bèn dùng nó làm khăn bịt mắt. Kết quả từ nỗ lực của ông trông không khiếp đảm như cảnh giam giữ con tin trong phim hành động. Tuy nhiên, nó khá hiệu quả.

“Nếu ngồi yên, cô sẽ dễ chịu hơn nhiều đấy,” ông Bennett nói bằng giọng dỗ dành nhất. “Nếu cô bình tĩnh và chịu im lặng, tôi sẽ cho cô đi lại thoải mái trong phòng dành cho khách mời. Cô sẽ được ăn uống đầy đủ và còn được xem phim nữa. Cô sẽ thoải mái cho xem. Tôi vừa chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng cho cô rồi đấy.”

Cô gái vẫn ngọ nguậy không yên.

“Tuy nhiên, nếu cô tiếp tục chống đối, tôi buộc phải trói và nhét giẻ vào miệng cô trong những ngày tôi dự định sẽ giữ cô ở đây. Chẳng lẽ cô thích thế hơn ư?”

Cô gái càng kêu to và quấy mạnh hơn trước, ông Bennett đứng lên rót thêm ly rượu nữa. Tay ông run bần lên khi đong hai chung rượu vodka Pháp Ciroc vào ly pha lê.

Ông biết rằng từ nay trở đi, mọi chuyện sẽ trở nên cực kỳ khó chịu. Nhưng ông không thể tránh được nữa rồi.

Josie vừa mất tích được mấy phút, Teeny đã khai triển ngay biện pháp cấp bách cho bộ phận an ninh. Mọi người đều hiểu rằng mục tiêu duy nhất của họ là đưa Josie Sheehan bình an trở về. Teeny gọi điện cho các đồng sự ở Rhode Island yêu cầu họ tận dụng hết khả năng để săn lùng tin tức - bất cứ tin gì - có khả năng tiết lộ về địa điểm của Bennett Cummings.

Hai đặc vụ FBI và hai thanh tra của phòng cảnh sát San Francisco lặng lẽ trao đổi với Rick trong nhà bếp. Căn hộ của Josie giờ thành hiện trường vụ án. FBI đã gửi toàn ngành bản nhận dạng chi tiết của Josie và Cummings cùng bản mô tả mơ hồ về chiếc xé hộp màu đen đời mới. Rick cũng khai với phía cảnh sát toàn bộ mối quan hệ giữa anh và Bennett Cummings, về lời đe dọa của ông ta, và về mối nghi ngờ rằng ông ta đang nhắm vào người yêu anh để trả thù. Cùng thời gian đó, chị Bea đã sắp xếp cho tờ *Herald* đăng tin Josie mất tích lên trang nhất của báo số ra buổi sáng, cảnh sát yêu cầu phương tiện truyền thông phát đi tin cô mất tích ngay trong bản tin thời sự khuya hôm đó.

Trong lúc bao nhiêu hoạt động đồng thời diễn ra như vậy, một viên thanh tra kéo Rick ra một chỗ và hỏi nhỏ, “Nếu anh quá lo lắng sẽ có chuyện xảy cho nạn nhân như vậy, sao anh còn để cô ấy ở nhà một mình?”

Rick không có câu trả lời thỏa đáng. Sẽ chẳng khi nào có. Trong ba tiếng đồng hồ vừa qua, anh tự cật vấn mình hàng trăm lần, rằng tại sao anh để cơ sự đến nông nỗi này. Mỗi phút đồng hồ trôi qua, xúc tu đen đúa

của cảm giác tự căm ghét chính mình lại thít chặt hơn quanh cổ anh. Rõ ràng người nhà Josie đang ngồi ngoài phòng khách không thỏa mãn với câu giải thích rằng anh chỉ định dắt Genghis đi dạo vài phút. Họ không quan tâm đến lời khẳng định của anh, rằng anh là mục tiêu của kẻ bắt cóc chứ không phải cô. Họ chỉ biết một sự thật là, anh đã bỏ cô một mình - còn anh thì mang theo vệ sĩ! - và bây giờ cô đã mất tích rồi. Anh đã thất bại trong việc bảo đảm an toàn cho cô.

Giờ anh mới hiểu cảm giác bất an hồi đầu tuần là do trực giác anh mách bảo. Lúc anh chạy như bay về căn hộ chỉ để thấy Josie ngủ quên trong bồn tắm, đó là chính là lời cảnh báo. Vậy mà anh không thèm nghe. *Khốn nạn quá, anh đã không thèm để ý đến nó!*

“Cậu ra đây tớ bảo cái này.” Teeny khoác vai và kéo anh đi qua hàng chục người đang tụ tập trong phòng khách. Teeny đẩy anh vào phòng đọc sách và đóng kín cửa lại. “Đừng tính làm chuyện đó với tớ nhé Rousseau,” Teeny bảo. “Chớ có mà tính làm chuyện đó.”

Rick không nói không rằng.

“Nếu cậu muốn Josie trở về, cậu phải ở yên trong nhà. Cậu phải tiếp tục sống và hết sức tỉnh táo, nghe rõ chưa?” Teeny cúi sát xuống mặt Rick. “Cậu phải luôn giữ đầu óc minh mẫn và lạc quan. Cái thứ suy nghĩ tự hủy hoại mình đã không còn chỗ đứng trong thế giới của cậu nữa. Nó không còn thuộc về nơi này nữa. Josie xứng đáng có được nhiều điều tốt hơn từ cậu.”

“Như hồi sớm này cô ấy đã có được đấy thôi, khi tớ bỏ cô ấy ở nhà một mình ấy.”

Teeny cúi tiết năm hai vai Rick mà lắc. “Tớ không muốn sinh sự nhưng nếu cậu cứ thế này, tớ sẽ nện cho một trận đấy. Cậu có thôi ngay không? Hả?”

Rick thở dài. “Tớ nghe rồi mà,” anh lí nhí.

“Tốt.” Teeny mỉm cười đứng thẳng dậy. “Này, giờ thì tới tin tốt đây. Một trong những nguồn tin của tớ cho hay trên đường đến đây, Cummings có lúc lái chiếc xe của bác làm vườn nhà lão. Tụi tớ đã biết biển số và đặc điểm của xe ấy rồi.”

“Tốt.”

“Tụi mình sẽ tìm được Josie thôi.”

Rick gật đầu. “Tớ cũng tin như thế.”

“Tớ đang mong cậu nói câu ấy đấy.”

Có tiếng gõ cửa. Là chị Bea. “Xin lỗi nhé, Teeny này, cậu có điện thoại đấy. Cô gái gọi vào di động của cậu có bảo chuyện quan trọng lắm.”

Rick và Teeny vội vàng trở ra phòng khách, nơi đã được Teeny tạm biến thành trung tâm chỉ huy tác chiến. Anh chớp lấy chiếc điện thoại trên mặt bàn bằng kính.

“Worrell nghe đây.” Giây sau, anh cau mày rồi trao điện thoại cho Rick. “Gwen Anders gọi đấy,” Teeny thì thào. “Cô ta đang bị kích động cao độ.”

Rick cầm điện thoại. Anh chẳng muốn phí một giây với cô này. “Giờ tôi không thể nói chuyện được,” anh nạt lớn.

“Rick! Là lỗi tại em! Chính em gây ra đấy! Em vừa xem thời sự về tin Josie Sheehan bị bắt cóc!” Gwen bắt đầu khóc nức nở.

“Cái gì?” Rick ngưng cả thở. “Em bắt cóc Josie à?”

“Không! Không phải thế! Lão Cummings đến nhà, gi súng vào đầu em! Em bèn nói cho lão về Josie! Em bảo lão rằng cô ấy là người yêu của anh! Lỗi tại em tất cả!”

Rick trả điện thoại cho Teeny trong lúc Gwen vẫn khóc như mưa. “Cho người đến đón cô ấy đi. Gwen có chuyện cần khai đây.”

Teeny nửa tin nửa ngờ. “Gwen Anders thì biết quái gì về chuyện Josie mất tích nhỉ?”

“Cô ta kể hết với lão Cummings về Josie.”

Teeny trừng mắt lên. “*Mẹ nó!*”

Rick hạ thấp giọng để người nhà Josie không nghe thấy. “Cậu cứ cho người đến đón Gwen về đây để cô ấy tự khai với cảnh sát.”

Nói xong, Rick quay lưng bỏ đi. Lửa giận sục sôi trong anh khiến Rick chỉ muốn vơ một vật bất kỳ ném xuống cuối phòng chỉ để nhìn nó vỡ tan thành từng mảnh. Anh cần bóp nát, giày xéo, cấu xé một vật gì đó bằng chính đôi bàn tay của mình. Anh ước vật ấy là Gwen.

Trong mấy tiếng đồng hồ qua, cô khóc nhiều đến nỗi tấm khăn bịt mắt ướt sũng cả. Miệng cô khô khốc, hai hàm đau nhức vì cục khăn nhét bên trong bắt miệng cô phải há to mãi. Hai cổ tay cô trầy trụa vì sợi dây thừng người đàn ông lạ mặt dùng trói cô. Josie mắc tiều đến nỗi cô không tưởng tượng mình có thể nhịn thêm được nữa. Còn nữa, không hiểu ông ta tiêm thuốc gì cho cô mà bây giờ cô buồn nôn quá thể.

Josie không nghe thấy gì. Không có tiếng tivi, hay tiếng nước chảy hay tiếng bước chân người qua lại. Không tiếng người thở. Không biết cô đang ở đâu mà nghe mùi có vẻ rất sạch sẽ, như ở trong khách sạn vậy. Nhưng lại không có những âm thanh thường có ở khách sạn, chỉ có tiếng xe cộ mơ hồ vọng lại từ xa.

“Cô đã chịu hợp tác chưa nào?”

Josie giật nảy mình. Nếu không bị trói vào ghế, chắc đầu cô đã chạm trần nhà rồi. Chắc chắn từ này đến giờ, ông ta ngồi ngay gần đó và không rời mắt khỏi cô! Cô ráng sức gật đầu trong lúc người bị trói chặt vào ghế.

“Ta thỏa thuận thế này nhé.” Người lạ đến gần, gần đến nỗi cô người thấy mùi cồn từ hơi thở của ông ta. “Tôi bảo gì cô làm vậy. Cô không được la hét hay tìm cách trốn khỏi đây. Tôi có súng và tôi định lúc nào đó sẽ bắn chết cô, nhưng nếu cô càng biết điều, thời gian trì hoãn việc không thể không làm càng dài hơn. Cô đồng ý không nào?”

Josie gật đầu dù cô không quan tâm đến thỏa thuận ông ta vừa nhắc đến.

Cô nghe thấy ông ta ra sau cô và tay ông chạm vào phía sau đầu cô. Loáng cái, khăn bịt mắt rơi xuống và ánh sáng chói lòa làm mắt cô nhức nhối. Kế đến là cục giẻ nhét trong miệng. Rồi ông ta cắt dây trói tay cô. Ngay khi tay được tự do, Josie đã đứng bật dậy và định chạy trốn nhưng cô ngã úp mặt xuống thảm. Mắt cá chân cô vẫn bị trói vào chân ghế xoay.

“Sao cô nôn nóng thế?”

Josie vắn người nhìn cho rõ kẻ bắt cóc mình. Mới nhìn, cô đã đoán ra ngay - ông này ngoài 60 tuổi, dáng vẻ sang trọng, kiêu ngạo, đầy thù hận, và súng lục giắt ngang hông. “Chắc hẳn ông là Bennett Cummings?”

Ông ta nhếch mép cười và cắt dây trói dưới chân cô. “VẬY là cô đã nghe nói về tôi rồi.”

“Phải.” Josie lau nước miếng nhều xuống cằm và xoa xoa hàm dưới. “Ông là lão tâm thần muốn hãm hại anh Rick mà.”

“Cô có cách diễn giải hay thật đấy,” người đàn ông vừa bảo vừa gom lại những sợi dây thừng. “Tất nhiên, cô bỏ quá khá nhiều chi tiết đáng nói rồi.”

“Tôi còn biết về Margot nữa. Đó chỉ là tai nạn. Rick là người tốt.”

Khi ông Bennett đứng thẳng dậy, ánh mắt ông nhìn cô vẻ coi thường. “Cô cả tin, khờ khạo, và ngu ngốc đến mức thảm hại.” Ông lắc đầu và cẩn thận đặt bó dây lên chiếc ghế gần đó và kéo chiếc ghế xoay ra sát tường. Xong xuôi ông rút khẩu súng từ thắt lưng ra, lên đạn, chĩa thẳng vào cô. “Đứng lên đi. Tôi sẽ cho cô xem phòng của cô.”

Josie lồm cồm định đứng dậy nhưng hai đầu gối cô mềm nhũn. Cô suýt nữa ngã kền ra nhưng ông ta đã nhanh tay đỡ kịp.

“Cô Sheehan này, nãy giờ phải lôi cô đi, lưng tôi đau lắm rồi. Tôi sẽ không tiếp tục lôi cô theo được đâu. Vì thế, cô làm ơn đứng lên cho.” Ông ta xoay người Josie và gí súng vào thận phải của cô. “Nhà tắm ở phía đằng kia kia.”

Josie giải thoát cho cái bàng quang phải chịu khổ sở nãy giờ, cô nhìn thấy phía sau đùi có một vết tím đau buốt nơi Cummings đã cầm kim tiêm khi nãy - đó là cảnh cuối cùng cô còn nhớ trước khi tỉnh lại với chân tay bị trói và bị nhét giẻ vào miệng. Josie vã nước lạnh vào mặt và súc miệng thật kỹ. Kế đến, cô đưa hai cổ tay rớm máu dưới vòi nước chảy một lát trước khi dùng khăn mặt mềm xộp, trắng muốt thấm khô. Phòng tắm này không có cửa sổ, chỉ có một tủ nhỏ treo quần áo và khăn tắm và xung quanh toàn lát bằng đá hoa cương loại đắt nhất hiện nay. Josie không biết cô đang bị giam giữ ở đâu, nhưng có thể nói không có nơi nào sang trọng bằng nơi này.

Josie dành giây lát lấy lại bình tĩnh trước khi mở cửa bước ra. Cô hít một hơi sâu. Thực tế hiện thời là lão Cummings có súng. Cô thì không - mà nếu có đi nữa, cô cũng không biết cách sử dụng. Vậy nên cô phải tìm cách khác để đối phó với ông ta. Josie hiểu rằng thời gian cô mất tích càng kéo dài, mọi người càng ráo riết tìm kiếm cô. Chính vì thế cô phải kéo dài thời gian được sống càng lâu càng tốt, làm tất cả những gì cần làm cho đến khi Rick tìm được cô.

Kế hoạch của cô là thế.

Đột nhiên, Josie buồn ghê gớm. Cô biết giờ này Rick đang lo lắng đến mù người. Chắc là anh đang tự trách mình nữa. Cô ước cô tìm được cách nào đó để an ủi anh.

“Này nhanh lên đi chứ.”

Josie mở cửa phòng tắm và thấy Cummings vẫn lăm lăm súng trong tay đứng chờ ngoài cửa. “Đương nhiên là trong nhà này không có lối thoát cho cô đâu. Tôi sẽ đưa cô đi xem một vòng cho cô thấy. Có thể cô mới không phí phạm chút thời gian quý báu ít ỏi của đời mình để tìm cách qua mặt tôi.”

“Nghe cũng vui đấy.” Cô nhận thấy lão Cummings nhìn cổ tay trái trụa của cô một thoáng rồi vội ngoảnh mặt đi, như thể lão khó lòng chịu đựng nổi khi phải nhìn thấy cảnh ấy.

Josie quyết định gọi chuyện để lão tiếp tục nói. “Vậy ra ông đã tính toán từ trước là thế nào cũng có ngày ông bắt được tôi về đây ư?”

“Thực ra tôi định bắt người yêu của cô cơ. Nhưng sau tôi lại thấy bắt cô sẽ thú vị hơn nhiều.”

“Ông tiêm cho tôi thuốc gì vậy?” Josie chỉ vào sau đùi mình mà hỏi.

“À, chỉ là thuốc gây mê động vật loại phổ thông mà tôi mua qua mạng ấy mà. Thuốc không có tác dụng phụ kéo dài - nên cô không phải lo đâu.” Cummings mỉm cười dùng khẩu súng lừa Josie sang phòng khác. “Chắc là cô đói lắm rồi. Và tôi cũng thế.”

Rick xoa xoa sau tai con Genghis, lòng thấy dễ chịu bởi thân hình nặng nề và ấm áp của nó vắt ngang hai đùi anh. Lợi dụng giây phút hiếm hoi được ở một mình, anh cúi xuống úp mặt vào lớp lông dày dặn của Genghis, hít hà mùi hương dịu ngọt của Josie còn ám vào lông nó. Anh tự

hỏi mùi thơm của cô còn lưu lại trên bộ lông xù xì của Genghis bao lâu nữa.

Rick cố gắng gom góp nghị lực còn sót lại và vận dụng ý chí cho mình không phải suy sụp trong lúc này.

Vừa lúc ấy, Teeny lặng lẽ mở cửa bước vào. “Gwen muốn nói chuyện với cậu đấy.”

“Tớ chịu không thể nhìn mặt cô ta,” Rick đáp, mặt vẫn vùi vào lông con Genghis. “Cậu đưa cô ta ra khỏi nhà này càng sớm càng tốt.”

“Gwen cung cấp cho FBI nhiều tin quan trọng lắm. Rõ ràng là khi xông vào nhà Gwen, lão Cummings có đeo ria giả, tóc giả và đội nón lưỡi trai. Cô ấy còn mô tả tỉ mỉ quần áo của lão nữa. Dựa theo lời khai của Gwen, hình như lão mang theo khẩu súng bán tự động 45 ly, cậu ạ.”

Rick nhìn lên hỏi. “Gwen có biết nơi ở của lão không?”

“Không.”

“VẬY cô ta chẳng có giá trị gì cả.” Rick ngồi thẳng lưng trên chiếc ghế bọc da.

Chưa bao giờ Rick thấy Teeny buồn như vậy. “Cô ta muốn chính thức xin lỗi cậu.”

“Không cần thiết nữa rồi.”

Cửa bật mở và Gwen bước vào. *Cô ta tưởng mình là ai chứ?* Rick nhìn đi nơi khác.

“Em thật lòng xin lỗi anh,” Gwen nói khẽ. “Những gì em làm là ích kỷ, là phản bội, và hèn mọn. Em biết em không thể biện minh cho mình.”

“Thôi quên đi Gwen,” Teeny bảo. “Tôi nghĩ cô nên về đi.”

“Khoan đã.” Rick đứng dậy, chợt nhận ra đây là lần đầu tiên Gwen trông thê thảm đến thế. Cô gái xấu hổ đứng cúi gằm. Rick chưa bao giờ thấy một sợi tóc của cô gái bay lệch chỗ, huống hồ mái tóc rối bù của Gwen như lúc này. Với bộ dạng này cô ta có vẻ trông giống người hơn.

Rick thở dài, nhắm nghiền mắt bởi một thực tế đè nặng hai vai anh. Tất cả bọn họ suy cho cùng đều là thế mà - đều là con người cả. Mà phàm là con người, ai mà chẳng có lúc mắc sai lầm. Tất cả mọi người đều thế. Không có ngoại lệ.

“Mẹ kiếp cô, Gwen à,” anh bảo.

Cô gái gật đầu, nước mắt giàn giụa. “Em không dám mong anh tha thứ. Chính em sẽ không bao giờ tha thứ cho mình.” Cô gái quay lưng dậm bước đi.

Rick rửa thắm. Hắn anh điên rồi đây. “Lại đây nào,” anh lên tiếng. Cô gái quay ngoắt lại và anh dang rộng vòng tay đón chờ. Lúc Gwen khóc nức nở trong vòng tay anh, Rick vỗ lưng cô dỗ dành.

“Em không muốn làm hại ai cả!” Gwen kể lể. “Lạy Chúa! Em vô cùng xin lỗi anh.”

Teeny trợn mắt nhìn cảnh tượng cảm động trước mắt mà anh cho rằng không bao giờ xảy ra. Rick gượng cười rồi khẽ đẩy Gwen ra. Đột nhiên anh nghĩ đến một khả năng quá rõ ràng đến độ thật ngớ ngẩn vì anh không nghĩ tới ngay từ đầu.

“À, Gwen này, sao Cummings biết lão có thể tìm đến em khi cần thế?”

Gwen chớp mắt. “Ông ta có viết thư cho em trước khi Margot mất. Cummings bảo ông ta muốn sắp xếp một vụ làm ăn chung.” Cô liếc nhanh Teeny. “Nhưng em quyết định không cho anh hay.”

“Trời đất,” Teeny lẩm bẩm.

“Đây này.” Gwen lục túi quần len lấy tấm danh thiếp và trao cho Rick. “Sau khi nghe anh nói anh yêu Josie, em đã nhấn vào số máy này. Em muốn trả thù anh.”

Mắt anh nhìn sâu vào mắt cô gái, Rick giơ tay lên kẹp tấm danh thiếp vào giữa hai ngón tay. Teeny giật ngay lấy và chạy khỏi phòng.

Rick trừng trừng nhìn cô và chậm chậm lắc đầu.

“Chắc anh hận em lắm phải không?”

“Không,” đột nhiên, toàn thân anh rã rời. “Thù hận không mang lại điều gì tốt đẹp cả, em ạ.”

Khi bình minh ló dạng, Josie đã nghĩ ra được nhiều điều. Thứ nhất, cô biết mình đang bị mắc kẹt như con ruồi nằm trong hũ thủy tinh nút chặt. Mọi cửa ra vào trong nhà này đều khóa chặt bằng khóa số và cần biết mật mã mới ra vào được. Mọi cửa sổ đều được hàn kín lại và dán nilon che kín bên ngoài để cô không biết vị trí cửa nhà này. Josie thậm chí không biết mình đang ở tầng trệt sát mặt đất hay ở tầng thứ 20 ngang lưng chừng trời. Josie thấy trong túi áo lão Cummings có chiếc điện thoại di động gập, còn ngoài ra trong nhà không có điện thoại, máy tính hay bất kỳ thiết bị nào giúp liên lạc với thế giới bên ngoài. Ngay cả chiếc tivi trong phòng dành cho cô cũng không thấy tín hiệu bắt được sóng - chỉ thấy đầu đĩa DVD và một chồng đĩa phim.

Còn nữa, Josie thấy rõ là lão Bennett Cummings không phải tội phạm răn mặt, càng không phải kẻ bắt cóc người bẩm sinh. Bennett không thể chịu đựng được nếu phải nhìn hai cổ tay tấy đỏ vì dây trói của cô. Cứ sau mỗi lần nhắc đến chuyện lão nhất định phải bắn chết cô, Cummings lại nghe càng giống diễn viên tồi trong phim hạng bét hơn, như thể lão cần phải dùng cái kế hoạch tàn độc của mình để lên gân lên cốt cho mình cũng như cho cô. Lão Cummings đang sợ lắm. Tối qua, lão uống những

sáu ly rượu và đi tới đi lui suốt mấy tiếng đồng hồ. Josie thấy tận mắt vì cô nhìn trộm lão qua khe cửa phòng ngủ.

Tuy nhiên, Josie còn cảm nhận được một điểm nữa ở lão - Bennett Cummings đang sa lầy bởi không bao giờ lão cho phép mình được than khóc đứa con yêu. Suốt tám năm qua, Josie quan sát không ít những khuôn mặt buồn khổ, vậy nên cô rất hiểu mình trông thấy gì. Lão Cummings đang giận quá mất khôn, đồng thời lão tưởng nếu trả thù được Rick, lão sẽ bớt đau khổ hơn. Tất nhiên, sự đời đâu phải là thế, nhưng ta không thể giải thích chuyện này với một người đang mắc kẹt trong cảm ghét thù hận như lão Cummings đây.

Josie không ngăn được suy nghĩ rằng liệu toàn mối tơ vò này có được tránh khỏi không nếu Bennett Cummings tìm được cách giải tỏa được nỗi đau. Chính lúc ấy, Josie chợt hiểu - biết đâu vũ khí duy nhất mà cô cần là một cuộc trò chuyện thân tình.

“Tôi hy vọng cô không đang lập mưu cho một cuộc đào tẩu thảm bại.” Cummings nói với cô như vậy khi lão đi từ khu nhà ăn đến chỗ cô đang ngồi trong căn phòng khách sang trọng. Lão trao cho cô cà phê đựng trong ly dùng một lần rồi bỏ mua ngoài siêu thị.

Josie nhìn quanh. Nơi này như được bài trí theo cuốn *Architectural Digest*. Josie nhận ra nếu đúng là mình bị bắt cóc, thì cái kiểu bị cầm tù như thế này đến là xa hoa - nội thất sang trọng hiện đại, nền nhà lát bằng tre, tranh lập thể, một thác nước bằng đá đen xây chính giữa căn phòng rộng. Phòng này sẽ còn đẹp hơn nhiều nếu ánh mặt trời được phép chiếu qua mấy khung cửa sổ rộng lớn kia.

Josie dõi theo Cummings khi ông này tiến đến gần cô và ngồi xuống chiếc ghế bọc da khung chrome. Trông ông ta có vẻ mệt mỏi.

“Thưa ông Cummings, tôi không mưu tính kế đào tẩu. Tôi chỉ đang nghĩ về Margot thôi.”

Ông ta trừng mắt lên. Josie nhìn thấy động mạch cổ của ông phập phồng sau làn da mỏng. “Con bé không phải chuyện của cô mà suy với nghĩ,” ông gắt. “Cô không được phép nghĩ đến nó.”

Josie nhún vai. “Chẳng qua những gì tôi biết về cô ấy đều là do Rick kể lại. Tôi chỉ băn khoăn không biết cô ấy là người thế nào thôi.”

Cummings quắc mắt nhìn cô. Ông ta quả là người thông minh. Đột nhiên Josie không tin tưởng lắm vào phương pháp tiếp cận của mình.

“Margot xinh đẹp. Thông minh. Vui tính. Thế rồi, sau khi thăng người yêu của cô xài xể nó xong, nó buồn bã, ủ rũ, mất hết sức sống và trí não không còn hoạt động.” Ông nhếch mép. “Còn hỏi gì nữa không?”

Josie nuốt khan, “Ông có mang theo tấm hình nào của cô ấy không?”

Ông không nhúc nhích, cũng không nói nửa lời.

“Tôi chỉ tò mò một chút thôi mà.”

Ông Bennett vẫn ngồi yên như tượng.

Josie cố gắng nói hết sức nhẹ nhàng. “Tôi rất lấy làm tiếc, ông nhất định phải tha lỗi cho tôi. Nhưng có lẽ ông không biết là tôi chuyên viết bài tưởng nhớ người đã khuất cho tờ *Herald*, và tôi học được rằng thân nhân người đã khuất rất đau đớn khi phải nhắc đến người thân vừa là trần. Tôi xin cáo lỗi. Đây chỉ là thói quen nghề nghiệp và tôi chân thành xin lỗi ông.”

Không nói nửa lời, Cummings đứng lên và ra khỏi phòng. Josie sắp phải rên lên và tự trách mình ngu khờ thì ông ta quay lại cầm theo tờ *Herald* trong tay. Ông ném tờ báo lên mặt bàn nước.

“Tất nhiên là tôi biết cô chứ, cô Sheehan.” Ông bật cười khô khốc. “Sáng nay, mọi người dân San Francisco này đều biết đến cô mà.”

Josie há miệng ra vì sốc. Cô vội cầm tờ báo lên xem. Bên góc trái của trang đầu có dòng tít lớn:

PHÓNG VIÊN TỜ HERALD MẮT TÍCH

CẢNH SÁT TÌM THẤY DẤU HIỆU MỘT VỤ BẮT CÓC

Dù cô ghét phải thừa nhận thế này, nhưng đúng là bài báo làm cô cảm động. Dòng tít khá là bắt mắt. Bài viết khéo léo nhưng lại không hé lộ phương pháp điều tra của cảnh sát trong vụ này. Ban biên tập chọn đăng bức hình chụp Josie ngồi cạnh Genghis trong công viên Dolores Park, tấm này hẳn là do chị Bea cung cấp đây, trong hình tóc cô trông rất đẹp. Bạn bè và người thân của cô treo giải năm trăm ngàn đô la cho ai cung cấp thông tin hữu ích mà có thể từ đó cảnh sát sẽ bắt giữ được thủ phạm. Bài báo còn đăng trích dẫn lời của bố mẹ cô, của Beth, Rick và chị Bea. Bài báo mô tả cô là người được nhiều người yêu mến, ai cũng nhớ cô và mong cô bình an trở về.

Josie ngước lên chăm chú nhìn Cummings. Cô sẽ còn sống ra khỏi đây. Cô không hề nghi ngờ khả năng đó. Bởi vì bài báo mô tả cuộc sống của cô thật tươi đẹp, thế nên cô nhất định phải trở về và sống tiếp cuộc đời ấy.

Josie bắt đầu nức nở. Lúc đầu, cô khóc như một chuyện tất nhiên - cô khóc biết ơn khi thấy cuộc đời mình phong phú quá, cô khóc vì cô may mắn được mọi người yêu mến đến nhường kia. Nhưng sau vài phút, cô biết tiếng khóc của mình có tác động đến Cummings - trông ông ta cực kỳ khổ sở. Thấy thế, Josie bèn khóc toáng lên, kể lể về người thân, về Genghis, nói rằng cô muốn có cơ hội được sống vui và hạnh phúc bên cạnh họ. Josie cứ khóc mãi, kể lể mãi cho đến khi Bennett Cummings không thể chịu đựng thêm được nữa.

Sau cái mốc 24 giờ đồng hồ, nhân viên điều tra có tiến triển ở vài khâu nhưng lại bế tắc ở nhiều khâu khác. Một viên cảnh sát ở sân bay phát hiện chiếc Buick Skylark đời 1998 mang biển số bang Rhode Island đậu trong bãi xe ngăn ngày của sân bay. Người ta đã mang xe ấy về phòng xét nghiệm chứng cứ của cảnh sát San Francisco, nhưng cho đến nay họ chưa tìm được bằng chứng cho thấy chiếc xe có liên quan đến vụ bắt cóc Josie. Cảnh sát kiểm tra đã xem hàng giờ băng ghi hình an ninh để xem thử có ai ra hay vào xe ấy. Nhưng cho đến nay vẫn chưa có kết quả.

Số điện thoại di động do Gwen Anders cung cấp là số điện thoại trả trước mua bằng tiền mặt từ một đại lý bán sỉ ở Minneapolis cách nay một năm. Chẳng có cách nào xác định được ai đã mua hay có đang sử dụng nó hay không. Tuy nhiên, FBI bắt đầu lấy số liệu từ tháp thu phát sóng để tìm xem liệu máy ấy có liên lạc với số máy nào khác trong vòng một tuần trở lại đây không. Nếu có thì ít ra diện điều tra sẽ được thu hẹp lại.

Rick biết nhân viên điều tra cố gắng hoàn tất công việc một cách nhanh nhất có thể. Anh không hề phàn nàn gì cả. Thanh tra cảnh sát San Francisco và nhân viên FBI làm rất tốt phần việc của mình. Tuy nhiên, tốc độ ấy không làm anh hài lòng. Kết quả không làm anh thỏa mãn - bởi vì họ vẫn chưa tìm được Josie.

Bố mẹ cô bình tĩnh một cách đáng nể phục. Dù bố Josie bảo trong vụ Josie mất tích, gia đình không trách cứ anh, nhưng ánh mắt mẹ Josie đã nói thật lòng mình - tốt hơn hết là anh nên đưa Josie bình an trở về. Trong lúc đó, con Genghis nhớ cô chủ và suốt ngày chỉ nằm bẹp trong nhà anh ở Pacific Heights. Sau này Josie bình an trở về, Rick sẽ vui mừng báo với cô rằng Genghis là một đồng sự trung thành.

Anh lo cho cô. Rick tưởng tượng Josie bị trói, bị nhét giẻ vào miệng, bị bỏ đói bỏ khát. Anh còn lo lão Cummings sẽ đánh cô nữa. Rick sợ Josie sẽ không còn tin anh, cho rằng anh đã bỏ cô và không nhọc công tìm kiếm. Ý nghĩ đó đẩy anh đến ngay bờ vực của sự điên loạn.

Anh phải ra khỏi nhà thôi. Anh gọi Teeny và kéo Genghis đi dạo từ đầu này sang đầu kia khu Pacific Heights, đa phần là trong im lặng, leo hết quả đồi này đến quả đồi khác trong suốt hai tiếng đồng hồ. Khi chỉ cách nhà ba dãy phố, chuông điện thoại của Teeny đổ hồi.

Rick quan sát Teeny gật gù và nói, “Anh đùa sao?” Teeny liếc nhanh Rick. “Đương nhiên rồi. Cảm ơn nhé.”

“Họ đã khoan vùng được trong phạm vi hai dãy nhà,” nụ cười của Teeny không hợp lắm với sự ngạc nhiên còn chưa hết trên khuôn mặt anh. “Một cuộc gọi cách đây hai ngày từ máy ấy đã được xác định, khoảng một tiếng trước lúc Cummings đến nhà Gwen. Họ đã xác định địa điểm của số máy ấy là khu Presidio District.”

Tim Rick đập rộn ràng trong lồng ngực.

“Dù cậu có nghĩ gì thì cũng không được manh động,” Teeny nói tiếp.

“Họ đang tổ chức phối hợp đội giải cứu con tin, một phần là FBI và một phần là đội phản ứng nhanh SWAT...”

Rick đã chạy được nửa dãy nhà.

“Rick!”

Chương 21

“Đây này.”

Josie lấy tấm khăn giấy mới lau mặt và buồn bã gật đầu, nhận ly sô cô la nóng từ tay ông Bennett. Cô bắt đầu uống trong lúc ông ta ngồi phịch xuống ghế trước bàn ăn, hai tay ôm đầu. Ông ta phản ứng như vậy cũng phải - cô đã khóc suốt buổi sáng, sau đó ngủ trưa một lát rồi khóc suốt buổi chiều đến tận tối. Chính cô còn không chịu nổi bản thân mình nữa là.

“Ông Cummings, ông không sao chứ?”

Đầu ông ngúc ngoắc giữa hai bàn tay.

“Tôi giúp gì được không?”

Cô nghe ông ta cười nhạt trong lúc tay vẫn ôm đầu.

“Ông đang nghĩ gì thế?”

Ông Bennett từ từ ngẩng đầu lên. Nỗi buồn thể hiện trên mặt khiến ông trông già đi hai mươi tuổi, hết như người hấp hối đang nằm trên giường bệnh. Josie giật mình vì sự thay đổi lớn ấy.

“Tôi đang nghĩ đến chuyến đi của mình từ Bờ Đông đến tận đây,” Cummings đáp. Ông thả lưng dựa vào ghế, hai tay buông thõng trên lòng. “Tôi liên tục gặp những người phụ nữ trẻ cần được giúp đỡ - một con bé bị bỏ rơi ở tiệm giặt tự động ở khoảng đâu đó trong vùng Trung Mỹ, một bà mẹ đang quá tải trong siêu thị Wal-Mart. Tôi cho một cô gái trẻ tên LaShelle đi nhờ xe suốt từ trạm đỗ xe tải ở Nebraska đến San Francisco rồi mua vé máy bay cho cô ta đến Los Angeles. Cô ấy muốn trở thành ca

sĩ.” Ông bật cười khẽ. “Tôi đã cho cô ấy tầm séc một triệu đô la để cô ấy theo đuổi giấc mơ của mình.”

Josie kinh ngạc. “Chưa ai làm thế với tôi ở trạm đỗ xe cả.”

Ông Bennett nhìn cô cười yếu ớt. “Giờ tôi mới hiểu tại sao tôi lại làm thế.”

“Đó là vì Margot phải không?” Josie cắn môi. “Ông đã không thể cứu con gái mình, phải không?”

“Phải. Tôi đã không cứu được nó.”

“Nhưng ông có thể cứu những người con gái khác.”

Cummings nhún vai.

Josie hiểu cô cần hết sức tinh tế nếu muốn tiếp tục nói chuyện với ông. “Khi một người chết trẻ, những người xung quanh sẽ hoảng hốt ngỡ ngàng. Chúng ta khó lòng chấp nhận vì sao một người vừa bắt đầu sống thì đã phải chết. Ta thấy như thế thật bất công và không cam tâm.”

Cummings chăm chú nhìn cô và chỉ thoáng gật đầu.

“Điều gì khiến ông hối tiếc nhất, thưa ông?” Josie biết cô đang ép ông phải trả lời nhưng nếu cô giúp ông cởi mở hơn, biết đâu cô sẽ hóa giải được phần nào nỗi uất hận trong ông. “Liệu có điều cụ thể nào mà ông ước mình đã bảo hay đã làm với Margot khi cô ấy còn sống không?”

Mắt ông Cummings lóe lên. “Cô Sheehan này, nhà báo viết bài về người đã khuất không nhất thiết phải là một nhà phân tích tâm lý đâu nhé.”

Josie bất giác cười thành tiếng. Không kìm được, ở ông Bennett có một điều gì đó khiến cô cảm mến. Ông ta có khiếu hài hước sâu cay. Ông cực kỳ khôn ngoan. Và mắt phương hướng nghiêm trọng. Trông bề ngoài ông

giống như người có tất cả nhưng thực ra ông ta luôn cảm giác lạc lõng. Người như ông rất hay hành động một cách tuyệt vọng.

Josie cầu Chúa phù hộ nãy giờ cô đã không phát sinh lòng cảm mến không đúng chỗ với kẻ đang bắt cóc mình.

“Tôi chỉ biết là khi người thân mất đi, ta hay tự dần vặt bản thân, nghĩ rằng ta đã phụ lòng họ.” Josie ôm tách sô cô la nóng trong tay và lựa lời để nói. “Tôi nghiệm thấy rằng, đối với một số người, cảm giác tội lỗi của bản thân - đấy chính là nơi đa phần mọi nỗi đau được hình thành.”

“Cô ăn nói sắc sảo lắm, cô Sheehan ạ.” Ông ta rời bàn ăn và bỏ đi khiến Josie tưởng ông đã chán nghe cô nói dông dài. Nhưng ông Bennett quay lại ngay, một tay ông cầm ly rượu vodka pha tonic, tay kia ông mang theo chiếc điện thoại di động BlackBerry. Ông mở điện nguồn và kéo ghế sát lại cô.

Josie được xem chuỗi hình ảnh về cuộc đời Margot, cuộc đời một công chúa trên đất Mỹ. Cô gái quả được trời ban cho nhiều đặc ân to lớn. “Cô ấy xinh quá,” Josie thật lòng nhận xét.

“Nó giống hệt mẹ nó,” ông Bennett kể.

“Tôi chưa nghe ông nhắc đến bà nhà.” Josie ngồi im trong khi ông Bennett lật qua thêm vài tấm hình của con gái. “Bà ấy còn sống không ạ?”

“Xét về nhiều mặt thực tiễn thì bà ấy đã chết rồi.”

Josie cau mày. “Ông nói gì, tôi không hiểu.”

Ông Bennett quay sang nhìn cô. Ở cự ly gần thế này, cô có thể nhìn thấy mọi nếp nhăn, mọi vết giãn tĩnh mạch trên má và mi mắt ông. Trông ông Bennett mệt mỏi quá.

“Tôi nghĩ Rick đã thôi không ham hố đàn bà rồi chứ.” Ông Bennett nhìn thẳng vào mắt cô. “Cô hãy kể tôi nghe chuyện giữa cô và hắn đi.”

Josie thoáng mỉm cười, và nhận thấy ông Bennett xoay chuyển thế cờ chỉ trong chớp mắt. “Phải, đúng là từ sau vụ tai nạn, anh Rick chỉ ở một mình. Nhưng có một điều gì đó rất đặc biệt xảy ra khi chúng tôi vừa gặp mặt nhau - nó như một lực hấp dẫn còn mạnh hơn cả hai chúng tôi cộng lại. Thế là chúng tôi yêu nhau.”

“Cô có tin hắn không?”

Josie quả quyết gật đầu. “Đương nhiên là có chứ.”

Cummings cười nhạt. “Cô biết không, bề ngoài rồi sẽ tàn phai và tiền bạc không phải là câu trả lời.”

Josie ngạc nhiên ngẩng cao đầu. “Tôi biết lắm chứ. Hôm qua ông bảo tôi ấu trĩ và ngu ngốc. Xin ông thứ lỗi, nhưng tôi không như ông nói đâu.”

“Vậy cho phép tôi kể cô nghe chuyện này,” Cummings đứng dậy. “Tôi cho rằng câu chuyện sẽ giúp cô sáng tỏ đôi điều.”

Cô theo ông ta ra phòng khách. Ông đứng cạnh thác nước ngắm nhìn ánh sáng lung linh dưới làn nước trong vắt. “Tôi biết Rick Rousseau từ khi hắn mới chập chững biết đi. Bố hắn là một người tử tế - một doanh nhân đứng đắn. Mẹ hắn xinh đẹp nhưng bà chết trẻ. Tôi rành tuýp người như Rick Rousseau. Quá đẹp trai. Quá hấp dẫn. Và quá phóng túng nữa. Chẳng đấy cũng tương thích với con gái tôi.” Cummings cười buồn. “Tôi không hề nghi ngờ gì hắn cho đến khi Margot về nhà nghỉ Giáng Sinh năm hai đại học, mang theo cái bụng bầu bốn tháng.”

“Tôi hiểu,” Josie đáp, lờ mờ cảm thấy bất an khi đoán trước mục đích của câu chuyện này.

“Cô hiểu thật ư?” Cummings ngừng lời và đứng đó, neho mắt nhìn xuống cô. “Cô Sheehan này, đó là con của Rick Rousseau. Hắn làm con

gái tôi có bầu nhưng lại không có gan đứng ra nhận trách nhiệm về mình. Rick là tên hèn mạt. Vợ tôi đưa Margot đến bệnh viện tự giải quyết cái thai, dù ban đầu bác sĩ bảo để đến bốn tháng là quá muộn rồi. Trong lúc đó, không ai biết Rick đã biến đi đâu mất.”

Josie rùng rờ tay chân và đầu cô ong ong, nhức buốt. “Cái gì?” Cô chỉ nói được có thế.

“Từ đó trở đi, Margot không bao giờ được như xưa nữa. Lúc nào nó cũng buồn bã, u hoài. Sau này, con bé tâm sự với tôi rằng nó cực kỳ hối hận vì quyết định năm ấy, rằng lẽ ra nó nên giữ đứa bé, chỉ tội lúc ấy hẳn lại xuất hiện trong cuộc đời của Margot, kết thúc cái việc mà hẳn đã bắt đầu. Cũng phải mất cả bảy năm! Nhưng cuối cùng hẳn cũng tại nguyện.” Cummings nhìn cô bằng cặp mắt ầng ậng nước. “Hẳn đã giết đứa con gái bé bỏng của tôi.”

Josie chỉ biết giương mắt đứng nhìn bởi cô không biết làm gì hơn. Cô muốn tin đây chỉ là cái bẫy. Nhưng tất cả những gì cô nhìn thấy chỉ là một ông già vô cùng buồn khổ, người đã mất trắng cả gia đình - vợ, con gái và cháu ngoại - chỉ bởi một tay Rick Rousseau.

“Nhưng mà.” Josie nuốt khan, đưa mắt nhìn đi chỗ khác. “Anh ấy đã thể với tôi là anh ấy không làm ai có bầu và không có con cơ mà.”

Cummings cười nhạt. “Tôi tự hỏi không biết hẳn còn nói dối cô những gì nữa.” Ông lắc đầu. “Cô Sheehan này, nếu cô thực lòng tin Rick là người tử tế thì cô ngốc thật rồi đấy.”

Josie chạy vụt về phòng mình và đóng sầm cửa lại. Josie nằm vật ra giường và khóc nức lên. Cô khóc thương cho Margot và bố mẹ cô ấy. Cô khóc thương Rick - sao một con người lại có thể xấu xa nhường ấy?

Sao anh dám nói dối cô những chuyện tà đình như vậy? Đã vậy, anh còn tô vẽ này nọ, còn làm ra vẻ chân thành. Sao con người anh lại hắc ám đến mức ấy?

Nhưng trên tất cả, Josie khóc vì thương thân. Cummings nói đúng. Chị Bea, Ginger và Roxie nói chí lí. Cô quá cả tin, ấu trĩ và ngu ngốc. Cô thật sự tin Rick yêu mình. Cô lại sa vào cái bẫy ấy. Thêm lần nữa!

Cô đắm thụp thụp xuống mặt nệm trải drap đắt tiền, cơn thịnh nộ dâng lên trào sôi trong huyết quản khi cô nhớ lại tất cả - những ngày tay trong tay ở trang trại, những cuộc nói chuyện dài, những lời tâm sự cảm động, sâu sắc, và chân thật. Và cả những lúc cô say mê trong vòng tay anh, mê muội vì anh. Josie tưởng chừng cô không thể chịu đựng thêm được nữa.

Ông Bennett thức suốt đêm, vừa uống rượu, vừa suy nghĩ, vừa lắng nghe cô Sheehan tội nghiệp trong kia, tim cô ấy đang tan nát.

Giết một cô gái tội nghiệp như thế phỏng có ích gì chứ? Cô ta cũng có bố có mẹ. Thêm một cái chết vô nghĩa của một cô gái trẻ sẽ giải quyết được việc gì đây? Uống cạn ly rượu, ông chợt phát hoảng vì bản chất của chính mình, quá hắc ám và kinh tởm. Ông bất giác rùng mình.

Trước đây ông đã không cứu được Margot. Và bây giờ ông không thể cứu được chính mình. Đã quá muộn rồi. Dù ông không phạm tội giết người nhưng với tội danh bắt cóc, ông chắc chắn sẽ ngồi tù suốt quãng đời còn lại.

Nhưng ông có thể cứu được cô Sheehan.

Nhìn đồng hồ trên điện thoại BlackBerry, ông biết rằng trời sắp sáng. Thế này là quá đủ rồi.

Đột nhiên, một giai điệu lướt qua tâm trí ông như làn gió nhẹ. Giai điệu ấy rất hay, tuy có buồn man mác. Đó là bài hát của ông.

“Bác sẽ không nỡ hại một con ruồi, Benny ạ.”

Ông loạng choạng mở cửa phòng cô gái. Trong một thoáng, ông hốt hoảng khi nhìn thấy thân hình mềm oặt của cô. Có phải cô ta làm gì đại đột chẳng? Hay là thuốc an thần ông tiêm cho cô có tác dụng phụ? Sao lúc trước, ông nữ tiêm thuốc ấy cho cô nhỉ? Khi cô Sheehan lẩm bẩm nói mơ, ông mới thở phào nhẹ nhõm, ông Bennett lay vai cô gái.

“Ta đi thôi,” ông bảo. Cô gái giật mình tỉnh giấc và hoảng hốt chớp mắt nhìn ông. Sau đó, cô lồm cồm ngồi dậy.

“Đừng bắn tôi. Tôi xin ông đấy.”

“Tôi không bắn cô đâu. Tôi sẽ đưa cô về nhà. Tôi làm cô khó chịu như vậy là quá đủ rồi.”

Ông cúi xuống cầm tay và kéo cô gái đứng dậy rồi dẫn cô ra phòng khách. Thành linh, có tiếng nổ long trời làm tung bản lề của hai cánh cửa hông. Sức ép từ vụ nổ mạnh đến nỗi hai người họ bị thổi tung ra sau. Xông qua bức màn khói đen kịt từ vụ nổ để vào nhà là ít nhất hơn chục người trang bị súng ống tận răng.

“FBI đây! Giơ tay lên! Tránh xa khỏi con tin ngay lập tức.”

Ông Bennett rậm rập làm theo lệnh. Chỉ trong chớp mắt, ông đã bị quật xuống nền nhà và một bàn chân đi giày cao cổ đạp dí đầu ông xuống sàn.

Cô nhìn thấy Rick ngay lúc ấy. Cô nhận ra anh bởi dáng người di chuyển nhanh nhẹn, bởi thân hình cân đối và tao nhã của anh. Khi anh xông qua làn khói, Josie quan sát anh lao thẳng đến chỗ cô, nỗi vui mừng hiển hiện trên nét mặt. Trông mới thuyết phục làm sao. Có lẽ anh thực sự quan tâm đến cô theo cách riêng của anh. Nhưng cô muốn nhiều hơn thế. Cô muốn tình yêu trọn vẹn, muốn một người yêu có bản chất tốt đẹp, muốn một người yêu khiến cô có thể tin tưởng anh hoàn toàn.

Josie tự hứa với lòng cô sẽ không bao giờ nhẹ dạ, cả tin nữa.

“Em có bị thương không? Cảm ơn trời! Josie, hẳn có làm em đau không?” Anh nắm hai cánh tay cô. “Cứng, nhìn anh đi nào!”

“Tôi không sao.” Josie nhìn nhóm cảnh sát kéo ông Bennett đứng thẳng dậy. “Ông ấy chưa bao giờ làm tôi đau cả.”

Rick ôm ghì cô trong vòng tay anh. Người anh run rẩy quấn lấy cô. Anh vừa hôn tóc hôn mặt, vừa liên tục gọi tên cô. “Ôi, *Josie. Josie. Josie.*”

Cô nhẹ người khi nhân viên cứu thương kéo cô khỏi tay anh và buộc cô phải nằm lên băng ca. Josie không biết cô còn có thể nhìn vào mắt anh lần nữa hay không.

Chương 22

Josie mệt mỏi ngồi phịch xuống sofa bọc nhựa trong nhà bà Gloria Needleman và nhìn quanh căn phòng, bụng thăm nghĩ đây chính là nơi thiên tiểu thuyết bắt đầu, chỉ cách nay hơn một tháng. Cô đến nhà này để bắt đầu một cuộc phỏng vấn và ra về với quyết tâm thay đổi cuộc đời của mình.

Đây không phải lần đầu Josie băn khoăn liệu cuộc đời cô có tốt đẹp hơn nếu cô đừng viết bản danh sách đó, nếu cô chưa từng gặp Rick và chưa từng yêu anh quá say đắm.

Josie chống hai khuỷu tay lên đầu gối và thở dài. Có lẽ một cuộc phiêu lưu vĩ đại của đời không hẳn vĩ đại như nó trông như thế. Có lẽ số phận của Josephine Agnes Sheehan là suốt đời làm bạn với chú chó Labradoodle và sống buồn tẻ khô khan. Có lẽ cô không có phần tìm thấy tình yêu. Có lẽ cô đã chống đối số phận và từ giờ đến cuối đời cô sẽ bị trừng phạt bởi sự xác xược ấy.

“Uống thứ này đi cháu. Nó sẽ làm tâm hồn cháu mạnh mẽ hơn đấy.”

Bà Needleman đến bên cô tự lúc nào, tiếng bà làm Josie giật nảy mình. Mấy phút trước bà vào bếp pha trà và từ đó Josie mãi suy nghĩ miên man nên quên hẳn.

Cô nheo mắt nhìn bà Gloria. “Bà có pha thuốc vào nước hay sao thế?”

Bà lão bật cười và ngồi xuống bên cô. “Trời đất, làm gì có chuyện ấy. Đây chỉ là trà đen bình thường thôi mà - pha bằng lá trà đấy. Nào, uống đi cháu.”

Josie rón rén uống một ngụm rồi đặt cả ly lẫn tách sang cạnh bàn. Cô buồn bã gục xuống, hai tay ôm đầu.

Bà Gloria vỗ nhẹ mấy cái lên lưng cô. “Quan trọng nhất là cháu bình an vô sự và ông ta đã bị bắt giam.”

Josie ngồi đung đưa trên ghế, tóc cô xõa xuống như bức màn dày phủ quanh đầu và vai cô. Josie đến với mục đích xin bà Needleman lời khuyên, vậy mà bây giờ cô chỉ muốn chui vào chăn và trốn tránh tất cả, như cô đã làm suốt mười ngày qua. Josie chỉ ra khỏi nhà khi dắt Genghis đi dạo. Khách đến thăm cô chỉ có người thân, chị Bea, Ginger và Roxie mà thôi.

“Cháu phải giáp mặt anh chàng ấy mới được.”

“Cháu không làm được đâu,” Josie kêu lên, tay và tóc cô vẫn che kín khuôn mặt như trước.

“Vớ vẩn! Chúng ta đã tận mắt chứng kiến cháu can đảm đến thế cơ mà.”

Trời ạ, Josie phát ngấy với từ này rồi. Lòng can đảm đã đưa cô đến đâu nào? Cô đã can đảm viết bản danh sách, mời Rick đi chơi, theo đuổi anh đến cùng, chấp nhận con người của anh, sống sót sau hai ngày bị bắt cóc - thế rồi, kết quả ra sao nào? Cô trở về điểm khởi đầu, nơi mà dường như cả đời cô luôn kết thúc - cô đơn, một người đàn ông biến mất khỏi đời cô, không một người tri kỷ.

Điểm khác biệt duy nhất trong lần này là nỗi đau khổ qua lớn đến độ cô sẽ không bao giờ vực dậy được nữa.

Josie ngẩng đầu nhìn bà Needleman. Nét mặt thấu hiểu và thông cảm của bà khiến cô thấy khó chịu đến mức khó lòng ngồi yên được. “Cho cháu sử dụng nhà vệ sinh được không ạ?” Josie xin phép.

Bà Needleman chỉ ngón tay thấp khớp ra hành lang. “Cánh cửa thứ hai bên tay phải. Cháu cứ từ từ, không phải vội đâu nhé.”

“Cảm ơn bà.” Josie đi nhanh ra hành lang nhưng chẳng kịp đi qua hết cánh cửa thứ nhất ở bên trái hay bên phải gì cả. Cô đứng khựng lại. Hai bức tường hành lang treo toàn hình chụp lồng khung kính. Josie chớp mắt lia lịa vì cô không tin vào mắt mình - Gloria Needleman, bao nhiêu là cô dâu chú rể, ngoài bờ biển, trong vườn cây hoa lá xanh tươi, ngay ngoài bậc tam cấp cửa phòng đăng kết hôn. Trong vườn sau nhà, trên du thuyền sang trọng hoặc trong những khu vườn rộng trên cả mái nhà. Gió thổi bạt váy ôm sát cặp chân gầy guộc của bà.

Các bức hình, có bức đen trắng, có bức là hình màu, có hình là người già chống gậy, có hình sinh viên đại học, có hình là người trung niên với con cái bên cạnh. Người là người da đen, da trắng, người Hoa, người Mỹ la tinh và nhiều chủng tộc khác. Phục trang là sa tanh trắng tinh, là đồ jean và giày cao cổ, hay quần áo kiểu hippie. Năm tháng ghi trên hình có từ thập niên 60 cho đến thập niên đầu của thế kỷ 21.

Josie ngạc nhiên không sao tả xiết.

“À phải, ta là nhân viên phòng đăng ký kết hôn của bang California,” một giọng nói líu lo vang lên cạnh cô.

Josie giật nảy mình. *Trời đất! Bà lão này sao cứ thích đi theo rình mò mình thế nhỉ?*

“Nhưng mà...” Josie trừng mắt nhìn xuống gương mặt nhăn nheo. “Cháu không hiểu. Bà là mục sư hay giáo sĩ Do Thái là gì thế ạ?”

Bà Needleman cười sảng khoái. “Sao thế, tình cờ ta được ban cho đức tin không giống ai mà. Ta đồng thời còn làm công chứng viên nữa. Nhưng điều quan trọng là ta có chút thiên khiếu, và có nghĩa vụ phải sử dụng chúng.”

“Nghĩa vụ của bà là tìm cách ghép đôi cho người khác thành chồng vợ ư?”

Bà Gloria lại cười. “Nghĩa vụ của ta là kết nối mọi người với nhau, dùng tài năng bẩm sinh của mình để dẫn dắt mọi người đến với tình yêu một cách tế nhị.”

Josie nheo mắt. “Nói thế có nghĩa bà là bà mối ư?”

Josie quay lại nhìn bức tường treo đầy ảnh, cố tìm nguyên nhân giải thích cơn giận đang đột ngột trào sôi trong cô. Bất ngờ Josie quay ngoắt lại nhìn bà lão. “Bà đã dàn xếp chuyện giữa cháu với anh Rick ư? Bà đã lên kế hoạch ngay từ đầu sao?” Josie thấy mình giận run người. “Bà không có quyền làm thế đâu nhé bà Gloria.”

“Không đâu, cháu yêu. Ban đầu ta không hề biết có một người tên Rick trên đời. Nào, hãy ngồi xuống nghe ta giải thích đã nào.”

Josie như người mộng du khi cô theo bà Gloria trở lại phòng khách.

“Lúc cháu đến gặp ta sau khi ông Ira mất, nhìn cháu, ta biết ngay mình có nhiệm vụ mới.”

Josie bật cười. “Cháu biết thế nào hỏi xong câu này, cháu cũng phải hối hận. Nhưng ai giao nhiệm vụ cho bà thế ạ?”

Bà Gloria cười khúc khích như thi thoảng bà vẫn cười, hai vai rung rung với hai bàn tay vỗ vào nhau. Trông bà giống một cô gái trẻ. “Cũng trong hôm ấy, cháu là người giao nhiệm vụ cho ta thôi, Josie ạ.”

Cô nhìn bà lão hồ nghi.

“Ta thấy cháu đã xù lông lên như thế nào khi nghe ta kể về cuộc sống hạnh phúc của ta với ông Ira.”

“Cháu xù lông à?” Josie ngồi thẳng lưng dậy. “Cháu không nhớ là mình đã xù lông cơ đấy.”

“Ta có thể cảm nhận được cháu mới cô đơn làm sao. Hôm ấy ta thấy cháu rất muốn tìm ý trung nhân, tuy nhiên lại phải cần, ừm, *chút khuyến khích*.” Bà Gloria ngừng lời và cầm lấy bàn tay cô. Làn da người già hơi khô và lạnh. “Ta thấy trường hợp của cháu rất đặc biệt.”

Josie nhìn lên trần nhà, cố tỏ ra lịch sự nhưng xét thấy không thể làm được. Cô đến đây mong được giúp đỡ. Nhưng cách ăn nói cầu kỳ của bà Gloria làm cô nản lòng.

“Chắc có lẽ cháu nên đi thôi.” Josie đang định đứng lên thì bà Gloria giữ tay cô lại.

“Cháu nên ngồi yên đó và lắng nghe nếu cháu biết cái gì là tốt cho mình.”

Giọng nói trách móc của bà Gloria khiến Josie giật mình. Nó nhắc cô nhớ hồi học lớp 4, bà xơ dạy lớp cô rất hay bắt cô ở lại sau giờ học lau bảng đen bằng giẻ ẩm và nước xà phòng hôi thối.

“Ta có cảm giác rằng nếu không có chút để ý kỹ lưỡng hơn, cháu và ý trung nhân sẽ đi qua nhau và không bao giờ tìm được hạnh phúc người kia đáng lẽ sẽ trao cho mình.” Bà vỗ nhẹ vào tay cô. “Ta không thể để điều đó xảy ra.”

Josie hồ nghi, nghiêng đầu hỏi. “Có lần cháu cũng nghĩ giống như bà vậy. Hôm ấy cháu ngồi trên thềm nhà anh Rick trong trang trại Samhain.”

Bà Gloria mỉm cười dịu dàng. “Cháu không muốn kể cho ta nghe ư?”

“Cháu nhớ lúc ấy đang ngắm nhìn khung cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp, và cảm nhận mình được sống trong tình yêu đích thực lần đầu tiên trong đời, thế rồi, *đùng* một phát, cháu nghiệm ra rằng chính phép lạ đã đưa chúng cháu đến với nhau. Thực tế, khả năng cháu và anh Rick không bao

giờ được gặp nhau rất dễ xảy ra. Dường như kết cục ấy có khả năng xảy ra cao hơn cả, thật đấy.”

“Chính xác.”

Josie chăm chú nhìn bà Gloria một lúc lâu. “Vậy là việc viết bản danh sách hôm đó giúp cháu định hướng lối suy nghĩ phải không ạ? Nó giúp cháu nhận biết con người Rick lúc chúng cháu gặp nhau lần đầu ư? Đồng thời nó cũng giúp cháu có đủ dũng cảm theo đuổi anh ấy?”

Mắt bà Gloria sáng lên. “Cháu nói rất đúng.”

Josie lắc đầu mạnh để tâm trí tập trung hơn rồi đứng dậy rời ghế sofa. Cô đi ngang qua phòng khách, trái tim nặng trĩu cô đơn và thất vọng. Josie quay phắt lại và chỉ tay về phía bà Gloria. “Nhưng bà sai rồi - Rick không phải nửa còn lại của cháu!” Biết giọng mình lạc đi nhưng cô mặc kệ. “Giờ cháu lại quay về điểm xuất phát, chỉ có điều nỗi đau khổ tăng lên gấp bội mà thôi.”

Cô không muốn khóc nữa. Trước khi đến đây, cô chỉ mong được an ủi, chứ không phải chịu thêm bao điều hoang mang mới.

“Hãy nói cho ta xem vì sao cậu ta không phải là một nửa của cháu nào.” Bà Needleman vỗ lên mặt nệm ghế bọc nilon trong suốt. “Lại đây. Ngồi xuống và kể hết cho ta nghe xem nào.”

Josie thở dài, lệt xệt quay lại ghế. Cô kể hết với bà Gloria - mọi chi tiết về quá khứ của Rick, về chuyện anh long trọng hứa với cô anh chưa bao giờ làm cô gái nào có bầu với mình, rằng anh sẽ làm mọi cách để làm người cha tốt nếu quả thực anh đã có con. Sau đó, cô kể nốt cho bà chủ nhà nghe câu chuyện đau lòng ông Bennett Cummings về con gái mình từ lúc cô ta có thai, nạo thai và chết thảm.

“Rick đã nói dối cháu.” Josie nói đơn giản. “Cháu có thể bỏ qua quá khứ của anh ấy - bỏ qua mỗi hành động icked kỳ hại người mà anh gây ra -

vì Rick không gây ra có chủ đích. Cháu còn tự nhủ anh ấy đã thay đổi. Cháu đã tin anh ta! Cháu còn nhẹ dạ đến mức nào nữa cơ chứ?”

Bà Needleman nghiêm nghị gật đầu. “Khi cháu cho Rick cơ hội giải thích, cậu ấy đã nói gì nào? Bà Gloria chớp mắt chờ câu trả lời. Nhưng khi Josie làm thình, bà hỏi lại. “Cậu ấy thanh minh gì khi cháu kể cho Rick nghe toàn bộ câu chuyện vừa rồi?”

Josie ngẩng đầu, nhìn bà bằng ánh mắt thẫn thờ. “Cháu chưa yêu cầu anh ấy giải thích. Từ khi anh ấy cùng nhóm cảnh sát phá cửa vào cứu cháu cho đến giờ, cháu chưa nói chuyện với anh ấy.”

Bà chủ nhà đan hai tay vào nhau và để trong lòng. “Nhưng Rick vẫn tìm cách liên lạc với cháu chứ, Josie?”

Josie thể là bà lão đang cố nhịn cười, cô chẳng thích thái độ ấy chút nào. “Ngày nào anh cũng gọi cho cháu nhiều lần. Nhưng cháu không bao giờ trả lời cả.”

“Ta hiểu rồi.”

“Để làm gì cơ chứ?” Josie hỏi lại, mỗi lúc càng sôi máu. “Lần này cháu đã có một bài học xương máu rồi. Từ nay cháu sẽ không muốn có thêm tay đàn ông nào nữa đâu. Sao cháu phải mất công vì họ nào? Họ toàn lợi dụng, dối trá và cuối cùng bỏ cháu mà đi thôi.”

Bà Gloria chặc lưỡi hỏi cô. “VẬY, cháu gái nhắc ta nhớ xem nào? Rick lợi dụng cháu ra sao thế?”

Josie chết sững. Thật là một câu hỏi thú vị. Cô quyết định liệt kê tội của Rick và kể hết với bà Gloria. Rủi thay, đầu óc cô trống rỗng.

“Josie?”

Rick làm cô cười. Anh dạy cho cô biết thú yêu đương tuyệt vời như thế nào. Anh đặt sự an nguy và hạnh phúc của cô lên trên cả bản thân

mình. Anh chọn cô làm người anh có thể tâm sự, tin cậy và yêu thương. Anh khen cô gợi cảm và xinh đẹp. Anh tặng cô bức tranh đẹp lộng lẫy chỉ vì cô thích tranh ấy. Anh thích món cà Parmesan cô nấu. Anh còn nấu ăn cho cô - khi trên người không mặc gì.

Lạy Chúa, anh còn yêu cả *con chó* của cô nữa.

“Ừ... à...” Josie đáp ứng.

Bà Gloria vui vẻ mỉm cười. “Và chính xác là Rick bỏ cháu khi nào vậy?”

Josie ngồi ngây như tượng. Chẳng nói chẳng rằng.

“Thế lẽ Rick không bao giờ nói dối cháu thì sao, Josie?” Bà Needleman nhìn xoáy vào Josie làm cô khó chịu. “Lỡ như Rick là người đáng tin, nhưng cháu mới là người quyết định bỏ cậu ấy chẳng vì một lý do chính đáng nào?”

Josie vẫn ngồi yên nhưng trong đầu cô nghe có tiếng gào thét.

“Nếu cháu không hỏi cho ra lẽ, làm sao cháu biết được nguồn cơn hả Josie?”

Thế này là quá đủ rồi. Josie đứng bật dậy và vơ vội túi xách. Nước mắt giàn giụa trên má, cô đi thẳng ra cửa. Lúc đặt tay lên nắm cửa, mấy ngón tay cô run bần.

“Cháu yêu quý, đừng dễ dàng vứt bỏ tình cảm của mình nhé.”

Josie quay ngoắt lại - một lần nữa, cô lại thấy bà chủ nhà đến sát bên mình tự lúc nào. Cô lắc đầu. “Nếu cháu có gặp Rick, anh ấy sẽ nói những gì cháu muốn nghe. Nếu vậy, làm sao cháu biết đâu là thật, đâu là giả đây? Lúc nào trong đầu cháu cũng có tiếng thì thầm bảo cháu rằng mình đang phạm một sai lầm vĩ đại nếu tin anh ấy một lần nữa. Rồi cháu sẽ nơm nớp cả đời chờ tai ương kế tiếp xảy ra.”

Bà Gloria gật đầu. “VẬY cháu chỉ còn một lựa chọn cuối cùng mà thôi.”

“Lựa chọn gì thế ạ?”

“Hãy lắng nghe con tim mình mách bảo. Phải có niềm tin vào tình yêu, cháu ạ.”

Bàn tay cô trượt khỏi nắm cửa sau lưng.

“Ông Ira và ta không ai hoàn hảo cả. Oái! Còn khuya ấy chứ.” Bà Gloria nhún vai. “CÓ NHIỀU KHI ta còn không muốn ở chung phòng với ông ấy nữa kìa.”

Thật hay ho làm sao khi bà Gloria không hề nhắc đến chuyện ấy trong bản cáo phó của ông Ira nhỉ.

“Ôi nhưng mà ta yêu ông ấy.” Một nụ cười rạng rỡ hiện trên khuôn mặt nhăn nheo của bà và ánh mắt bà lão vui hẳn lên. “Rất nhiều lần ta ngắm nhìn ông và cảm nhận trong tình cảm của mình có điều gì đó rất thiêng liêng. Ta biết ông ấy là tri kỷ của ta, là nửa kia của ta đã được vũ trụ tự tay chọn để giúp ta sống trọn vẹn trên thế giới này.”

Josie sững sờ. “Quả là sâu sắc,” cô chậm chậm vặn nắm cửa.

“Ông Ira là nửa còn lại của ta. Và không phải vô cớ khi ta khẳng định rằng Rick là một nửa của cháu.” Bà Gloria nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô mở lớn. “CÓ MỘT SỐ ĐẠO GIÁO cho rằng, nếu ta may mắn tìm được nửa còn lại của mình, Thượng đế sẽ can thiệp và tạo nên một thực thể thứ ba - hay còn gọi là linh hồn phù trợ. Thực thể này sẽ toàn tâm toàn ý phù hộ cho cặp uyên ương suốt đời.”

Josie nuốt khan. Cô mở hé cánh cửa và dợm bước ra ngoài. “Ý tưởng hay đấy.”

“Nhưng nếu cháu quay lưng lại với người mình yêu...” Bà Gloria áp tay lên ngực chỗ trái tim như thể những gì mình sắp nói là quá sức chịu đựng của bà. “Cháu yêu, nếu cháu cố tình quay lưng lại với người yêu, người được Thượng đế tạo nên để hoàn thiện cho cháu, thì linh hồn phù trợ sẽ bỏ rơi cháu. Và không bao giờ trở lại. Những gì tốt đẹp của cuộc nhân duyên trời định sẽ không bao giờ đến với cháu.”

Josie chớp mắt lia lịa, cố gắng thấu hiểu những gì mình vừa nghe thấy. Hay thật, cô tự nhủ. Lần này, cô không chỉ khốn đốn vì thất tình - một lần nữa - mà cô còn bảo thần linh phù trợ của mình cuốn xéo mà đi chết đi.

“Đi gặp Rick đi cháu. Nói hết mọi lẽ đã. Sau đó, nếu cháu cảm thấy Rick không phải ý trung nhân của mình...” bà xĩa đầu ngón tay vào bụng Josie, “thì hãy nói thẳng với cậu ta như vậy rồi đường ai nấy đi. Quyết định hoàn toàn tùy thuộc vào cháu đấy.”

Josie thấy vai mình rũ xuống. Cô chậm chạp gật đầu, thở dài và xốc lại quai túi trên vai. “Thôi được. Có lẽ cháu nên đến gặp anh ấy. Có lẽ cho chuyện tình cảm của mình một cái kết cũng chẳng làm ai tổn hại gì, phải không bà?”

“Phải thế mới được chứ!” Dứt lời, bà trao một thứ vào tay cô. Josie nhìn xuống đọc tấm danh thiếp của bà Gloria: *Nữ giáo sĩ Gloria Needleman, dòng đạo Đấng Tạo Hóa thiêng liêng; Công chứng viên; Nhân viên phòng đăng ký kết hôn; Chủ hôn. Có sẵn chi tiết thanh toán.*

Josie bật cười. Cô nghĩ bà Gloria đang trêu chọc mình.

Ngược lại, bà ghé sát tai cô thì thầm với vẻ mưu mô, “Ta đã đặt chỗ dứt khoát là tháng Sáu rồi đấy.”

Bà Gloria nói đúng, Josie bướng bỉnh. Rick xứng đáng một cơ hội giải thích rõ ràng mọi chuyện. Chẳng phải cô từng hứa sẽ rộng lượng và hiền

hòa, từ tâm với anh đó sao? Mười ngày qua cô sống trong đau khổ, uất hận, đau đớn vì bị phản bội, và nói chung toàn những cảm xúc khó chịu. Cô hết chịu nổi rồi.

Khi lên đến đỉnh đồi ở trong công viên Dolores gặp các bạn, Josie đã hạ quyết tâm. Cô sẽ không chùn bước nữa.

Ba người bạn cũng sờ nhìn cô rảo bước đến gần, không chỉ vì họ không mong cô đến, mà còn vì diện mạo Genghis đã thay đổi quá nhiều. Các bạn cô trợn mắt không tin, mồm há hốc, mắt mở to.

“Trời đất ơi!” chị Bea quát. “Con này mới đánh nhau với Edward Bàn tay kéo hay sao vậy?”

“Nó trụi lủi rồi,” Ginger khẽ kêu lên. “Trông nó như khúc giò Vienna có bốn chân vậy.”

Josie nhún vai. “Cảm ơn các chị quá khen.”

Lilith nhảy xổ ra nhe nanh với Genghis, một con chó đực mà nó tưởng không quen. Roxie cười rũ rượi. “Việc quái gì xảy ra với nó thế?”

“Hôm qua chị mới đưa nó đi cắt lông đấy mà.”

“Phải nói là đi lột da mới đúng,” chị Bea chữa.

Ginger ngạc nhiên. “Celestial Pet cho em cái thứ miễn phí ấy à? Nếu quả thực là thế thì chị nghĩ em thà tốn tiền cho xong.”

“Được rồi. Em biết nó trông lạ thật.” Josie có thể thêm cảm giác hối hận vào bản liệt kê những cảm xúc tiêu cực đang muốn nhấn chìm cô. “Sau hôm đi dạo với cả nhóm về, em dẫn nó đến một tiệm nhỏ trên phố 21. Mỗi khi buồn, em hay nổi hứng lên như vậy đấy.”

Ginger lắc đầu ngao ngán. “Vì lòng kính yêu Chúa, lần sau buồn thì đi mua sắm thôi nhé Joze - lỡ mua giày xấu, em còn mang ra đổi được.”

Roxie ngước lên nhìn cô. “Em nhớ chị quá. Em mừng vì chị đến.” Cô gái ôm chầm lấy cô rồi nhanh chóng buông tay ra.

“Em cũng nhớ mọi người nữa,” Josie bảo. “Hôm nay em muốn mọi người biết là em đã suy nghĩ kỹ rồi. Em sẽ đến gặp anh Rick nói chuyện.”

“Ơn trời!” chị Bea reo lên, nhảy tưng tưng trên đôi Reeboks. Chắc hẳn Martina tưởng đó là một động tác tập luyện nên nó cũng nhảy theo và mừng rỡ sửa âm lên.

Roxie và Ginger cùng ôm chầm lấy cô mà lắc lư, reo lên vui vẻ. Dây xích trong tay họ quấn vào nhau, rối tinh. Một người dắt chó đang đi đến buộc phải đi vòng quanh nhóm người âm ỉ này vì con Lilith lại gầm gừ.

“Chị biết thế nào chị cũng thuyết phục được em đến tìm Rick mà,” chị Bea thôi nhảy nhót.

Josie gỡ sợi tóc của Ginger dính vào môi cô. “Thực ra là bà Needleman đã bảo em làm thế.”

“Thật à?” chị Bea có vẻ phật ý.

“Nhưng ý kiến của chị cũng giúp em rất nhiều,” Josie nhanh chóng thêm vào. “Cả chị Ginger và Roxie nữa.” Cô buông Ginger và Roxie ra.

Ginger bắt đầu phe phẩy khuôn mặt đỏ bừng. “Rick là người đàn ông quý giá. Mà Josie ạ, cậu ta rất yêu em. Chẳng phải đây là sự thật không nào?” Ginger nhìn Roxie chờ đợi sự đồng tình.

Roxie hưởng ứng ngay. “Đúng thế. Anh ấy yêu chị lắm đấy. Từ sau vụ bắt cóc, trông anh ấy thật tội nghiệp như chú chó con đi lạc khi không có chị. Anh ấy tự trách mình vì đã đặt chị vào vòng nguy hiểm - Rick tưởng chị cũng nghĩ thế nên mới giận anh ấy.”

“Không phải đâu,” Josie lặng lẽ nói. “Như em đã nói với mọi người rồi đấy, em buồn Rick chuyện khác cơ. Nhưng một mình em không giải quyết được. Em cần anh ấy giúp em làm rõ chuyện này.”

Ginger thở dài. “Nếu hai người quay về với nhau, chị sẽ được chứng kiến một chuyện tình lãng mạn nhất trên đời.”

“Vụ bắt cóc không phải do lỗi của Rick,” chị Bea nhận xét.

“Chẳng phải lỗi ai hết đâu chị ạ,” Josie nói thêm.

“Có chứ sao không!”

Cả nhóm hốt hoảng khi chị Bea hét tướng lên như vậy.

“Là lỗi của chị!” chị Bea vuốt mái tóc xịt keo cứng, nói bằng giọng của người đang dằn vặt. “Nếu không vì chị xía vào thì hẳn Rick đang ở bên em rồi! Em sẽ không thành miếng mồi ngon cho gã tội phạm ấy!” Môi chị run run. “Chị xin lỗi em, Josie. Xin em hãy tha thứ cho chị.”

“Ôi Bea ơi.” Josie vội đến bên ôm chị Bea đang khóc như mưa vào lòng, “Ơn trời phù hộ cho em có những người bạn yêu thương và lo lắng cho em nhiều như vậy. Nhưng nhớ là lần sau...” Josie nhìn các bạn cười buồn. “Nếu có lo lắng cho em, mọi người cứ gặp thẳng em nhé?”

“Tất nhiên rồi!” Ginger đồng tình.

“Nhưng chị Josie cũng được giấu tụi em chuyện quan trọng gì cả nhé, dù mình có thể bồi, hứa hẹn sến súa đến đâu chẳng nữa,” Roxie cười toe.

“Không bao giờ nữa,” Josie đáp ngay.

“Nhưng mà sẽ không có lần sau chứ, đúng không?” chị Bea có vẻ lo lắng. “Em sẽ đi giải quyết với Rick chứ nhỉ? Em không định bỏ cậu ấy đấy chứ?”

Josie nhìn quanh ba khuôn mặt lo âu của những người bạn và bật cười không nói.

“Chị suýt để mất một người yêu tuyệt vời như Rick Rousseau mà chị lại thấy buồn cười ư?” Roxie ngạc nhiên.

“Em không được làm thế,” Ginger trợn mắt lên. “Đi tìm Rick ngay đi, Josie.”

“Em phải giữ tình yêu này bằng mọi giá.” Giọng chị Bea lạc đi và chị nắm lấy cánh tay Josie. “Nỗ lực hết khả năng. Nếu phải cầu xin thì cứ cầu.”

Josie ngây người nhìn các bạn. Cũng những người phụ nữ này từng bao năm qua mắng mỏ cô cứ dâng mình cho đàn ông, giờ lại khuyên cô phải yêu hết mình. “Mọi người đang thay đổi 180 độ kìa! Sao lại thế?”

“Ta đang bàn đến Rick,” chị Bea nói khá nghiêm trang. “Josie này, cậu này không phải là một trong những chàng Spike ba vớ nào đâu.”

“Anh ấy cũng không phải Lloyd,” Roxie thêm vào.

“Thậm chí cũng không phải là Wayne hay Randy hay Billy hay cái gã nào đó đã ăn trộm đồ thụt rửa gà tây của em lúc hẳn chuyển ra ngoài.”

“Mấy năm nay, em có nhớ đến Lester nữa đâu,” Josie ngỡ ngàng.

“Cuối cùng em cũng gặp được người tốt. Tội chị chỉ muốn nói vậy thôi.” Chị Bea lắc đầu. “Vậy nên em đừng có phá thối nó nữa.”

Josie mỉm cười với các bạn, vì dạo gần đây cô đã nghe câu khuyên bảo này đến cả trăm lần. “Chiều nay lúc nào đó em sẽ cố tìm anh ấy.”

“Rick ở văn phòng đến bốn giờ chiều.”

Cô ngạc nhiên nhìn chị Bea. Trông chị có vẻ hơi ngượng ngáp. “Sao chị biết?”

“Tụi chị vẫn thường xuyên liên lạc,” Bea nhún vai. “Ngộ nhỡ em có cần cậu ấy làm gì đó.”

Josie bật cười.

“Nói thế không có nghĩa chị sẽ lại can thiệp vào chuyện riêng của em nữa đâu,” chị Bea thêm vào. “Chị thế đấy.”

“Em nghĩ giờ ta phải thề câu mới rồi đây,” Ginger cười lém lỉnh. “Mọi người ơi, hãy chồng tay lên nào.” Ginger chìa tay ra. Chị Bea lập tức đập tay mình lên tay Ginger. Sau đó đến Roxie. Cuối cùng là Josie.

“Tôi hứa sẽ sống thoải mái hơn, không còn quá sợ hãi tuổi 40 và nỗi cô đơn nữa. Và tôi hứa sẽ là bạn tốt của mọi người.”

Chị Bea hăng hái tiếp lời ngay. “Tôi hứa sẽ hết sức giúp đỡ bạn bè, nhưng từ bây giờ tôi sẽ giúp đỡ và tôn trọng khoảng cách giữa mọi người - và chỉ khi nào được các bạn nhờ thôi.”

Ai nấy đều cười khúc khích.

“Tôi hứa sẽ cố gắng hơn để quên chuyện buồn quá khứ,” Roxie thở dài. “Tôi sẽ không suốt ngày than vãn, ủ rũ nữa.”

Đến lượt Josie. Không giống như lần trước kia, lần này cô không có cảm giác bị ép buộc khi đưa ra lời thề nữa. Không như lần trước, khi ấy cô cứ đứng nghĩ mãi mà không biết nói gì cho phải.

Josie nhìn một lượt ba gương mặt đang vây lấy cô, rồi nói, “Tôi hứa sẽ ghi nhớ những điều may mắn đến với tôi mỗi ngày, trong đó có cả các bạn. Xin cảm ơn vì đã là bạn của tôi.”

Họ cùng đập tay với nhau rồi vung tay lên cùng tiếng hô quyết tâm. Sau đó, họ khoác tay nhau, vừa đi vừa cười nói rôm rả, những chú khuyển cũng tung tăng bên cạnh. Ngoại trừ Lilith bị rọ mõm và con HeatherLynn e dè, vừa tè vào giày của Ginger rồi một mực đòi bế.

Rick bừng tỉnh sau thời gian dài im lặng ngồi thiền. Đứng vào khoảnh khắc anh mở mắt, Josie đã ở đó. Lúc đầu anh tưởng đó là một ảo ảnh, giống người sắp chết khát trong sa mạc cứ tưởng là đã tìm thấy nước. Josie đã quay về với anh, cô là sự cứu rỗi của tâm hồn anh sau bao ngày dài mong mỏi.

Chuông điện thoại của Rick đổ hồi. Teeny gọi tới. “Có, tớ có thấy họ rồi. Nói với bộ phận an ninh ngoài đó cứ để tớ lo.”

“Chúc cậu may mắn đấy.”

Rick đứng dậy bước ra khỏi bóng râm của cây bạch quả. Anh chạy một vòng kha khá quanh bãi cỏ để biết rằng chẳng có ảo ảnh nào. Người đang rảo bước về phía anh kia là cô gái duy nhất anh yêu và một con chó anh quyết định phải là con Genghis, chỉ có điều đã trụi hết lông.

“Anh ở đây này!” Rick gọi lớn. “Josie!”

Giờ Rick có thể khẳng định đó là Genghis. Khi nhìn thấy anh, nó chạy ngay tới, phóng lên không trung, tông người vào anh, để rồi đứng hít người đứng quần anh một khi nó đứng dậy. Nhưng con chó này không giống Genghis trong trí nhớ của anh - trông nó chỉ nhỏ bằng một nửa con chó cũ.

Anh ngạc nhiên nhìn xuống con chó - trông nó chẳng khác nào con cừu vừa bị xén hết lông. Giờ thì anh đã thấy toàn bộ khuôn mặt của Genghis. Lần đầu tiên Rick có thể nhìn ra cái lưỡi thè gần hết ra ngoài với cặp mắt nâu sáng long lanh. Rick có cảm giác như anh vừa được gặp bạn cũ lần đầu tiên vậy.

Josie đến bên anh và Genghis. Cô mặc váy jean ngắn, áo thun xanh da trời và đi đôi xăng đan. Tóc cô chải lật ra sau, rũ xuống vai. Cô quá xinh đẹp và Rick như nghệt thờ.

Từ từ thôi... bình tĩnh nào...

“Đừng nói với anh là Celestial Pet làm Genghis ra nông nổi này nhé,” Rick vất vả nhin cười.

“Em biết. Trông xấu thật. Không phải tiệm của anh đâu.” Josie tiếp gần anh thêm một bước nữa, hai má cô đỏ bừng vì xấu hổ. “Em đưa Genghis đến tiệm Bev’s Canine Beauty Barn trên phố 21.”

Rick bặm môi, cố hết sức để ngăn tràng cười sắp bùng phát. “Sao em làm thế chứ?”

Josie nheo mắt đáp. “Lúc đó em cực kỳ tức giận nên làm vậy cho bõ tức. Em cố tình không mang Genghis đến Celestial Pet, vì em ghét quá thôi. Em muốn làm anh tổn thương và bị sỉ nhục vì em không chịu dùng dịch vụ miễn phí.”

Rick nghiêm túc gật đầu như thể cách lập luận của cô rất đúng đắn.

“Tất nhiên em biết mình ngố.” Josie thờ dài nhìn xung quanh thăm cổ xanh bằng phẳng. “Rick này, mình nói chuyện một lát được không anh?”

“Tất nhiên là được.” Anh khoát tay chỉ bóng mát dưới gốc cây bạch quả. “Mời em vào văn phòng của anh nào.”

Họ im lặng đi bên nhau một lát, sau đó anh chìa tay mời cô ngồi xuống một chiếc ghế bành có nệm nhồi bằng vỏ kiêu mạch.

Rick hoàn toàn bị bất ngờ. Cú tấn công mạnh đến nỗi anh mất thăng bằng phải loạng choạng lùi lại, suýt chút nữa anh ngã lăn ra đất.

Josie quăng túi xuống đất và nhảy bổ đến anh, người va vào người, hết như con Genghis vừa làm. Cô ôm ghì lấy anh mà hôn lấy hôn để. Josie bám chặt lấy Rick, hai chân cô quặp ngang người anh, hai tay ôm riết cổ anh. Josie làm Rick nghẹt thở bởi những cái hôn, những lời xin lỗi và cả những giọt nước mắt nữa.

Rick không thở nổi, nhưng anh mặc kệ. Nếu có phải chết, anh thích kiểu chết này hơn tất cả.

Anh loạng choạng lùi mãi cho đến lúc lưng anh chạm gốc cây. Một tay anh bám vào thân cây để giữ thăng bằng. Tay còn lại của anh nắm chặt hông Josie.

Nếu cô không khóc, đó sẽ là một trong những giây phút hạnh phúc nhất đời anh. Nhưng cô tiếp tục khóc, hôn và bấu lấy anh như thể sự tồn tại của cô phụ thuộc vào đấy.

“Họm đã em.” Không hiểu sao Rick tìm cách dứt môi anh khỏi môi cô để hớp lấy không khí. “Chờ anh chút. Chỉ một...”

“Em hết sức xin lỗi!” Josie ôm hai bên mặt anh. “Em thật quá đáng. Quá trẻ con. Hẹp hòi hết sức. Rick, xin anh hãy tha lỗi cho em!”

Rick muốn gạt đầu nhưng Josie ghì cứng lấy anh nên anh không nhúc nhích được.

“Ồi, em xin lỗi.” Josie buông hai chân quặp ngang eo Rick xuống và trượt khỏi người anh. Cô kéo gấu váy xuống và vuốt tóc cho thẳng. “Em nhớ anh quá. Chỉ khi giáp mặt, em mới biết mình nhớ anh biết chừng nào. Chính vì thế mất tự chủ mất một lúc.”

Nếu đem đau khổ và hối hận ra mà đong đếm thì mười ngày vừa qua có thể ví là mười ngày đáng sợ nhất kể từ sau tai nạn. Trong suốt những ngày ấy, Rick sống mà như chết rồi. Đau khổ vì nhớ Josie, nhớ tiếng cười và tình yêu của cô.

Ngay sau vụ bắt bớ, Rick cho rằng Josie giận anh vì anh không bảo vệ cô khỏi tay lão Cummings. Rick dễ chịu hơn khi ba người bạn mới - chị Bea, Ginger và Roxie - bảo anh rằng Josie buồn anh về chuyện khác, nhưng cô không muốn bàn đến chuyện ấy. Họ an ủi anh rằng thế nào cũng có ngày Josie đến tìm anh. Trước mắt, anh hãy cho cô thời gian suy nghĩ.

Trước nay anh chưa từng có phụ nữ chỉ đơn thuần là bạn. Anh chẳng biết được có bạn như thế tiện lợi đến mức nào.

“Em cứ thoải mái mất tự chủ với anh bất cứ lúc nào, Josie ạ.”

Cô gật đầu. “Mấy hôm nay em ngại nên không đến tìm anh.” Cô nhìn xuống nệm ghế. “Mình ngồi được không anh?”

Rick kéo tay cô và kéo cô ngồi vào lòng mình. Cô vỗ nhẹ tay anh trước khi chuyển sang gối bên cạnh. “Với những người khác, em không quen nói đến những chuyện làm em khó chịu. Em cứ giữ trong lòng - mà anh xem làm thế em đã được gì rồi nào.” Josie thở dài. “Rick, với anh, em muốn mọi sự khác đi. Sở dĩ em đến đây hôm nay bởi em muốn giữa hai chúng ta, mọi chuyện phải thật rõ ràng. Ta có thể làm thế không anh?”

“Có chứ.” Rick gật đầu. “Nhưng trước tiên, em cho anh hỏi - em không sao chứ?”

Josie gật đầu. “Về thể chất, em hoàn toàn khỏe mạnh anh ạ. Về tinh thần cũng không đến nỗi quá tệ. Lúc đầu, ông Cummings làm em sợ. Nhưng sau đó, em thấy ông ấy không xấu như người ta tưởng.”

Rick nhướn mày vẻ thắc mắc.

“Ông ấy chỉ là một người đàn ông không thể khóc thương cho con gái đã mất. Trong bảy năm ông ấy dồn hết sức lực để căm thù anh.” Josie hít sâu. “Em nghĩ có lẽ cuối cùng ông ấy nhận thấy rằng dù có bắt cóc bao nhiêu cô người yêu của Rick Rousseau chăng nữa, Margot cũng không sống lại được.”

“Anh chỉ yêu một người và anh không định yêu thêm ai nữa. Không bao giờ.”

Josie cúi xuống mân mê cọng cỏ ba lá, một nụ cười thoáng hiện trên môi cô. Rick phải kiềm chế lắm mới không chạm tay vào người Josie.

“Anh Rick này, ông Cummings kể rằng trong kỳ nghỉ Giáng sinh của năm thứ hai đại học, Margot mang cái bụng bầu về thăm nhà.” Josie ước mắt nhìn anh. Cô trông buồn bã. “Anh có biết chuyện ấy không?”

Rick sửng sờ. Câu hỏi thực sự làm anh xây xẩm mặt mày. “Anh không biết. Sao em lại hỏi thế?”

“Khi cô ấy quyết định phá thai, cái thai đã được bốn tháng. Nó là con của anh.”

Rick nghe cơ thể mình rần rần phản đối. Không thể có chuyện đó được! “Margot không bao giờ đã động đến đứa bé với anh,” Rick đáp, vẻ bình tĩnh bên ngoài đang che đậy cơn bão trong anh. “Theo anh, ông Cummings nhầm rồi đấy.”

Josie mím môi hỏi. “Lúc học đại học, anh có hẹn hò với cô ấy không?”

Rick xoa cằm. Anh không chắc quan hệ giữa anh và Margot có đáng gọi là hẹn hò hay không, nhưng đó là là uyển ngữ ưa thích trong mọi trường đại học, ở đâu cũng thế. “Có. Anh có thân với Margot hồi cuối năm nhất, và gặp lại cô ta vào học kỳ thu của năm hai. Nhưng Margot không bao giờ nhắc đến chuyện cô ấy mang bầu cả.”

Hai vai Josie chùng xuống.

Rick tựa đầu vào gốc cây, cố gắng hít thở. Rõ ràng trong chuyện cô vừa kể có một điều gì đó không đúng - điều gì đó còn quan trọng hơn là khi nghe bảo mình từng làm bố một đứa bé anh chưa hề nghe nói đến.

Tận trong thâm tâm anh có điều gì đó đang thét gào rằng chuyện này không hợp lý chút nào.

Đột nhiên, anh phát hiện chi tiết không khớp và bật cười nhẹ nhõm. “Đứa bé ấy không phải con anh đâu, Josie ạ.”

Cô nhú mày. “Làm sao anh biết được chứ?”

Rick rướn người về phía cô. “Có phải ông Cummings bảo tính đến Giáng sinh, Margot có bầu được bốn tháng không?”

Josie gật đầu. “Ông ấy nói lúc đầu bác sĩ từ chối tiến hành phá thai bởi cái thai quá già tháng.”

“Josie.” Rick với qua tay cô. “Em nghe anh nói đây. Đó không phải con anh đâu. Em phải tin anh mới được.”

Anh nhìn thấy cô đấu tranh tư tưởng - hiện rõ trên nét mặt của cô. Cô muốn tin anh. Cô sẵn sàng tin anh. Nhưng quả thật tin anh rất khó.

“Đó là thứ duy nhất...” cằm Josie run run. “Đó là điều em đã từng nói với anh là em không thể chịu đựng nổi đấy Rick à.”

“Anh nhớ chứ. Và anh đang nói rất thật với em đây.”

Cô nhìn sâu vào đáy mắt anh và gật đầu. “Thôi được. Em đành nghe theo linh cảm của mình mà tin anh vậy. Em muốn tin anh lắm chứ.” Cô cười buồn.

“Nếu anh chứng minh được rằng anh đúng, em có thấy dễ chịu hơn không?”

“Anh định chứng minh như thế nào đây?” Cô ngả đầu ra sau và nhìn anh bối rối.

Rick cười khẽ và lắc đầu vì hoàn cảnh trở trêu anh đang lâm vào. “Anh không ngờ những chuyện này cũng có ngày biến anh thành người tốt, nhưng em có nhớ anh từng bảo anh đi tù hai lần, một lần ở Mỹ, một lần ở Thái Lan không?”

Josie gật đầu.

“Bốn tháng trước Giáng sinh năm ấy, anh đang ở trong tù. Vì thế anh không thể làm Margot có bầu được.”

Josie ngồi thẳng dậy. “Anh tuyệt đối chắc chứ?”

“Cưng ơi, anh là khách vãng lai của nhà tù Milwaukee từ cuối tháng Tám đến đầu tháng Mười, lúc ấy bố anh gây ảnh hưởng khiến các cáo buộc bị bãi bỏ. Anh nhập học trễ ba tuần trong học kỳ ấy ở Yale, nhưng rồi phòng hành chính vẫn đồng ý - một lần nữa cũng nhờ ảnh hưởng của bố anh.”

Josie chớp chớp mắt.

“Có thể Margot đổ lỗi cho anh làm cô ấy có bầu, nhưng thực tế không đúng như vậy.” Anh chăm chăm nhìn gương mặt cô và nhẹ cả người khi thấy nụ cười ngập ngừng của cô. “Đến cuối ngày, anh sẽ có hồ sơ giam giữ của anh cho em xem.”

“Em không cần xem hồ sơ, anh nói là em tin rồi,” Josie nói khẽ, nước mắt lưng tròng. “Bà Needleman bảo em rằng, khi nói chuyện với anh, thì em sẽ biết mình có thể tin được anh hay không, ngay đây này,” Josie cầm lấy một tay Rick áp lên bụng mình. “Bà ấy nói đúng. Rick, em sẽ không bao giờ nghi ngờ anh nữa đâu.”

Rick ngã vào vòng tay cô đang dang rộng chào đón. Sau giây phút nhẹ nhõm, anh ôm cô ngồi lên lòng mình. Anh âu yếm hôn cô, mặc cho đôi môi nói những gì ngôn từ không truyền tải hết được - rằng cô là tình yêu của đời anh, là thứ keo dán đặc biệt giúp hàn gắn mọi điều tốt đẹp.

Genghis cũng chen vào liếm mặt Rick, phá đám khoảnh khắc ấy. Hai người phải phì cười và buông nhau ra.

“Chắc nó ghen đấy em ạ.”

“Không. Nó chỉ nhớ anh thôi.” Joise vượt má Rick. “Hồi này nó ngủ gần cửa suốt. Nó đợi anh đến đấy.”

“Cảm ơn em đã đến nói chuyện thẳng thắn với anh.” Rick chuyển cô ngồi lên một bên đầu gối mình. “Em đừng bao giờ ngại hỏi anh về quá khứ anh - hay về hiện tại hay tương lai gì cũng thế. Không có điều gì mà anh không muốn chia sẻ với em đâu.”

Josie cắn môi. “Thật ư? Anh yêu em nhiều đến thế sao?”

Rick chặc lưỡi. “Em có muốn biết anh yêu em nhiều đến mức nào không?”

Josie gật đầu, mắt cô lấp lánh.

“Vậy phiền em đứng lên một phút nhé.” Josie đứng bật dậy và kéo anh lên theo. “Bây giờ, em nhắm mắt lại đi.” Cô làm theo. “Đừng mở ra vội.”

Rick lục túi quần soóc, lấy ra chiếc hộp bọc nhưng anh luôn mang theo bên mình kể từ sau buổi cầu hôn bị gián đoạn. Với anh, tối ấy như cách nay cả bao nhiêu năm rồi.

Rick quỳ xuống, mở hộp bên tay phải và giơ lên cao. Genghis ngồi xuống bên cạnh anh. Rõ ràng, đây sẽ là nỗ lực của cả đội.

“Josie em, giờ em mở mắt được rồi đấy.”

Cô sững sờ, hai tay vụt bưng miệng.

“Làm vợ anh nhé, Josie? Em và anh sẽ cùng vượt qua mọi thử thách nhé?”

“Em đồng ý!” cô reo lên, chăm chăm nhìn chiếc nhẫn, nửa muốn cười nửa lại muốn khóc. “Rick, chắc em lại sắp mất tự chủ nữa rồi.” Vừa dứt lời, cô lại nhào vào anh với niềm hạnh phúc vô biên.

Chương 23

Tiết trời tháng Tám mát mẻ và trong lành, vài đám mây lững lờ trên nền trời xanh biếc. Trang trại Samhain hôm nay trăm hoa đua nở, nho các loại tròn căng đang độ chín, các cây sung trĩu nặng trái xum xuê, mọi khu vườn trong điền trang rộng lớn rực rỡ hương sắc. Khoảng một trăm khách được mời tay bắt mặt mừng ngoài thăm cỏ, nhâm nhi sâm panh và cùng cười vui trong gió. Trẻ con và chó cũng đuổi nhau nô giỡn chui ra chui vào dưới các tấm khăn trải bàn. Josie không thể ngăn được cảm giác hồi hộp và tò mò. Cô đứng trên ban công tầng hai phủ đầy dây leo của căn nhà gỗ dành cho khách mà nhìn lên ra, và không thể rời mắt khỏi khung cảnh nhộn nhịp phía dưới.

Hôm nay là ngày cưới của cô. Có ai ngờ đám cưới của Josephine Agnes Sheehan lại đẹp như trong chuyện cổ tích thế này chứ? Ai lại có thể tưởng tượng được cô sẽ cưới một người như Rick Rousseau?

Thực lòng mà nói, ai lại tưởng tượng nổi sẽ có ngày Josie lên xe hoa nữa kìa?

Chợt cô nghe tiếng Beth từ dưới nhà nói với lên. “Nếu chị không mặc cho xong váy cưới vào thì sẽ chẳng có đám cưới nào cả đâu!”

“Josie, chẳng ai thấy cái khăn thắt dây lưng của bố con đâu cả!” Đây là giọng mẹ cô. “Chắc ông ấy lại để quên ở nhà mất rồi! Ôi, lạy Đức Mẹ Đồng Trinh!”

“*Suýt!*” Josie ngạc nhiên thấy Rick lộ đầu trên bậu cửa sổ phòng ngủ.

Cô bật cười ngạc nhiên, tim cô reo vui khi nhìn thấy anh. “Làm sao anh trèo lên đây được? Với lại chú rể không được gặp cô dâu trước khi lễ cưới bắt đầu cơ mà.”

“Tiếc quá nhỉ.” Rick đồng dạng tiến đến cô, nhưng chợt ngừng lại. “Chúa ơi, em đẹp quá.”

Josie rời ban công và quay người về phía anh và lập tức ánh mắt si mê của anh làm toàn thân cô nóng rực. Josie mới mặc xong tất dài màu trắng kèm nịt bít tất, giày sa tanh, cùng áo chẻn và quần lót ren trắng. Cô chững nạnh nói đùa. “Thôi, em hy vọng anh thích những gì anh đang nhìn thấy bởi anh vừa làm hỏng niềm vui bất ngờ lớn nhất đêm tân hôn rồi đấy anh Rousseau.”

Rick cười rặng rỡ. Anh xoa xoa cái cằm vừa cạo râu nhẵn nhụi. “Thì anh đành giả vờ như anh chưa từng nhìn thấy bao giờ chứ sao. Thế đấy.” Anh cười khể. “Mà này, dù sao thì anh cũng đã thấy rồi nên em quay một vòng cho anh nhìn xem nhé? Chỉ một lần thôi mà.”

Josie quay nửa vòng và giơ hai tay lên, lắc hông uyển chuyển như diễn viên múa bụng. Lúc cô quay lại nhìn, Rick đang đỏ mặt bối rối.

“Anh Ổn không?”

“Không,” Rick nhẩy từ bậc cửa sổ xuống và chỉnh ống quần của bộ lễ phục. “Theo anh thì chú rể quá cương cứng trong đám cưới thế này là không được rồi. Có khi còn bị coi là phạm luật nữa ấy chứ.”

Giờ đến lượt Josie thăm ngưỡng mộ chú rể của cô. Tóc anh hôm nay cắt gọn ghể và chải mượt ra sau làm nổi bật gương mặt đẹp trai và cương nghị. Đôi mắt xanh màu ngọc lục bảo ánh lên tia nhìn tươi vui, đối lập với áo sơ mi và cà vạt trắng trang trọng. Nhưng đặc biệt, màu mắt anh tiệp màu với mực của hình xăm hai con rắn bò lên tận mé cổ bên trái. Áo gi lê và quần đen hiệu Armani vừa in làm tôn lên vẻ đẹp bảnh bao và tinh tế của Rick. Kết lại toàn bộ mớ phục trang này là đôi giày thể thao cũ sồn bên ngoài đôi bàn chân không mang vớ.

Rick nhìn ra vẻ mặt cô. “Em đừng lo. Lát nữa anh sẽ đổi sang giày khác. Anh không muốn leo lên giàn mắt cáo với đôi giày đó. Chẳng có độ

bám gì cả.”

“À phải,” Josie mỉm cười. Họ đăm đؤi nhìn nhau một lúc lâu, chẳng nói năng gì, thậm lặg chiêm ngưỡng nhau. Cô cảm nhận đợc. Cô biết. Rick sinh ra là để dành cho cô. Cô chính là nửa còn lại của anh.

“Sáng nay anh đã soạn xong lời thề đợc trong hôn lễ,” Rick báo với hơi chút tự hào. “Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng và xếp lên xe limo rồi em.”

“Hay quá.”

Anh đến bên cầm tay cô. “Em không sao chứ cưng? Trông em hơi lặg lễ hơn ngày thường.”

Tuy gậ đầu và nói mình không sao nhưng mắt cô đã có dấu lệ. “Em vẫn còn bàng hoàng anh ạ. Trời đất - hôm nay là đám cưới của tụi mình đấy!” Josie chấm chấm nước mắt. “Giờ em không thể khóc đợc, bằng không em nín không nổi mất!”

“Không sao đâu, em yêu.” Rick kéo cô lại gần và dịu dàng ôm cô trong vòng tay. Anh cẩn thận để không làm hỏng tóc và gương mặt đã trang điểm xong của cô. Anh thận trọng hôn lên đỉnh đầu cô. “Em biết là em có thể tâm sự với anh bất cứ chuyện gì mà, dù là gì cũng đợc.” Anh chợt ngừng lời trước khi hỏi. “Hay em nghĩ lại và không muốn tiếp tục nữa?”

Josie ngẩng lên nhìn anh ngạc nhiên. “Anh điên à?” cô hỏi. Cả hai cùng cười phá lên. “Hay chính *anh* mới là người đổi ý?”

“Ồ không đâu. Anh đang là người hạnh phúc nhất trên đời đây.”

“Chị đang nói chuyện với ai đấy?”

Beth lại gào tướng lên nhưng lần này tiếng cô gần hơn khi nãy. “Trời đất! Ra ngay!” Beth vừa chỉ Rick vừa đi giật lùi khỏi phòng cô. “Mẹ ơi! Anh Rick lén vào phòng chị Josie kìa!”

“Cái gì?” Tiếng mẹ cô rồn rảng từ dưới nhà vọng lên. “Beth đâu? Con xuống ngay đây giúp mẹ với cái áo quý tha ma bắt, trời đánh thánh đâm này coi nào!”

Rick nhướn mày hỏi. “Kịch *Henry đệ ngũ* đấy à?”

“*Hamlet* đấy.”

“Anh đi đây.” Rick rời vòng tay ôm riết của cô và đi nhanh ra cửa sổ.

“Rick này?” Josie gọi theo.

Đã leo được quá nửa đường, Rick quay lại.

“Cảm ơn anh.” Josie không hiểu tại sao cô nói câu ấy. Chỉ biết rằng cô nhất định phải nói ngay với anh vào lúc này.

“Vì cái gì, em yêu?”

“Vì hôm ấy anh đã đồng ý đi uống cà phê với em. Em biết anh đồng ý tuy trong lòng chưa hẳn đã muốn nhận lời.”

Rick nhìn cô. Josie quan sát nụ cười anh lặng đi khi làn sóng xúc cảm tràn qua mặt anh. Josie tưởng anh cũng sắp khóc như cô. “Cảm ơn em đã mời anh,” anh nuốt khan. “Anh biết em cũng phải cố gắng vì lúc ấy trong lòng em chưa hẳn đã muốn đề nghị như vậy.”

Josie gật đầu.

Rick gửi cho cô một cái hôn gió. “Rồi đây mỗi ngày anh sẽ cho em thấy anh hạnh phúc như thế nào vì có em trong đời.”

“Josephine Agnes?”

Josie quay lại và thấy mẹ và em gái đứng ngoài hành lang, tay nâng chiếc váy cưới trắng muốt lên cao. Sau lưng họ là chị Bea, Ginger, và

Roxie cùng mặc một kiểu váy xanh lam và cùng tùm tùm cười nhìn cô. Chị Bea làm hai mắt chụm vào nhau nơi sống mũi, chu môi và chĩa hai ngón tay trên đầu Beth làm Josie không nhìn được cười.

“Con có muốn tiếp tục làm đám cưới không đây?” Mẹ cô hất đầu về phía hàng mét vải sa tanh trắng kem đang được bà cẩn thận ôm trong tay. “Anh chàng thợ chụp ảnh bạn Rick đang cúi tiết kia kìa. Trong khi đó, con vẫn bận đồ lót. Còn bố con quên thắt lưng ở nhà!”

Josie liếc nhanh về phía cửa sổ nhưng Rick đã biến mất tự lúc nào. Cô vội chạy ra ban công kịp lúc trông thấy anh đang lên đi ngang qua thảm cỏ về phía nhà chính trong bộ lễ phục sang trọng và đôi giày thể thao. Trên thềm nhà chính, Teeny đang nổi xung và hoa chân múa tay rối rít vẫy anh.

Josie cảm thấy niềm hạnh phúc dâng trào, bắt đầu bằng cảm giác xao xuyến nhẹ nhàng trong bụng. Rồi sau đó nó lướt nhanh đến tim cô, mỗi lúc một nhanh một mạnh, và nở thành nụ cười rạng rỡ.

Cô quay lại những người phụ nữ đứng ngoài cửa. “Bắt đầu cuộc vui thôi!”

Bởi bà Needleman cao chưa đến 1m50 nên cho dù đã đi giày cao gót giành cho người thấp khớp, Rick và Teeny vẫn phải đóng bục gỗ dành riêng cho bà đứng khi làm lễ. Họ bọc bục gỗ ấy bằng khăn trắng và kết hoa viền xung quanh. Lúc đầu, trông nó cũng tạm tạm, nhưng giờ đây khi thấy bà Needleman cầm tập thơ trên tay và đứng lên chiếc bục, Rick nhận ra bà này trông như hình người trang trí gắn ở tầng trên cùng của chiếc bánh cưới ngoài cỡ vậy.

Anh không sao nhìn được cười.

Teeny ghé sát tai anh bảo nhỏ. “Này cậu đừng có cười đấy. Cậu không biết là cười dễ lây hơn khóc hay sao?”

May cho Rick là đúng lúc ấy, nhóm nhạc bốn người cử lên điệu nhạc cổ điển báo hiệu nghi lễ bắt đầu. Giây phút trọng đại của đời anh đã đến.

Các cô phù dâu bắt đầu đi vào giữa hai hàng ghế, từng người từng người một, họ lướt vào thăm cỏ xén tủa công phu. Beth đi đầu, gương mặt bừng sáng bởi niềm vui vô bờ bến. Kế đến là chị Bea, trông hồ hởi nhưng lại di chuyển như thể 40 năm nay chị chưa mặc kiếu váy ấy bao giờ, mà theo như lời Josie, thì đúng là chị chưa mặc thật. Roxie xinh đẹp với mái tóc đen bới gọn sau gáy. Ginger vẫn u hoài như mọi ngày nhưng bộ váy của cô rất vừa vặn, chẳng trách anh chàng thợ ảnh Lucio không thể rời mắt khỏi cô.

Cuối cùng là Josie.

Rick khó nhọc nuốt xuống trong lúc trái tim anh òa vỡ niềm hạnh phúc vô bờ khi nhìn thấy cô dâu xinh đẹp của mình. Nếu anh tưởng Josie trông đẹp trong bộ nội y, thì đây chỉ là khởi động mà thôi. Cô trông lộng lẫy khi chậm chậm tiến về phía anh trong tay bố mình.

Josie đang hồi hộp - Rick biết thế khi nhìn hai má cô đỏ bừng. Nhưng cặp má đỏ bồ quân chỉ làm cô thêm rục rĩ. Josie cười xinh, tóc lượn sóng bông bênh và hai mắt sáng long lanh. Đường cong của cơ thể cô được vận trong chiếc áo không tay dài chấm đất, vừa giản dị mà lại trang nhã. Hoàn toàn phù hợp với cô. Cả với khung cảnh của đám cưới.

Khi cô đến bên, Rick bắt tay bố cô rồi dẫn cô dâu đến trước mặt bà Needleman. Rick liếc nhanh cô và nháy mắt trước khi nghi lễ bắt đầu. Cô bật cười khe khẽ.

Rick cố tập trung để ghi nhớ mọi khoảnh khắc của thời điểm trọng đại này. Nhưng quả thực buổi lễ như thực như ảo đối với anh. Bà Needleman nói nhiều lời êm ái và ân cần về cô dâu và chú rể, rồi nói thêm rằng số phận đã dẫn dắt hai người đến với nhau. Dù trong lòng thấy lo lo, nhưng đến lúc đọc lời thề anh vẫn hoàn thành rất trôi chảy.

Josie ghen ngào xúc động khi nghe anh bày tỏ tình yêu của cô đã hồi sinh cho anh như thế nào khiến Beth phải đưa cho cô chiếc khăn tay ren rua.

Lời thề của Josie ngắn gọn và trù mẫn không kém. Cô nói không ai có thể thay đổi được quá khứ, và rằng mọi người chỉ có được hiện tại mà thôi. Cô hứa sẽ đối xử với chồng bằng tình cảm chân thành và sự ân cần và cô sẽ chào đón từng ngày họ bên nhau bằng sự nâng niu. Đến lúc ấy, Rick chìa tay và để Beth chuyển cho anh chiếc khăn.

Khi bà Needleman nói thêm vài lời, Rick không nghe được gì nữa. Anh chỉ nghĩ đến gương mặt kiêu diễm của cô dâu và đôi môi ngọt ngào của cô mà từ nay đến cuối đời, anh sẽ được đặc ân hôn lên đấy mỗi ngày.

Tưởng bà Needleman vừa bảo anh có thể hôn cô dâu, Rick vội làm theo ngay. Môi anh vừa chạm môi cô thì tiếng cười đã rộ lên và Teeny là người cười to nhất. Rick ngượng quá vội ngẩng lên nhìn.

“Tôi là ai mà dám cản con đường tình yêu chứ?” Bà Needleman điệu đà nhún vai. “Hãy đi tận hưởng niềm vui bất tận! Hãy nhớ rằng sự kết hợp của hai con luôn được được ơn trên phù hộ và ban phước lành.”

“Xong rồi ư?” Rick hỏi, mọi người lại cười ồ lên. Cả vợ anh cũng cười. Tuy buổi lễ không thật suôn sẻ như anh dự tính, nhưng thực lòng, nội việc anh có từng làm đám cưới không thôi cũng đã là ngạc nhiên lớn rồi. Một niềm ngạc nhiên ngọt ngào hơn tất cả.

“Vậy cháu hôn vợ được chưa ạ?” Rick thì thào. Bà Needleman gật đầu, thế là Rick vùi mình vào tình yêu, vào hôn thê, vào lễ sống của anh. Mấy phút sau, họ đã tay trong tay đi giữa tiếng reo hò và chúc tụng. Chị Bea hồ hởi huýt sáo thật to.

Sau khi cô dâu chú rể dành một giờ đồng hồ ăn bánh cưới và uống sâm panh cùng khách khứa, Rick đưa Josie ra chiếc Harley. Chiếc mô tô đang dựng trên đầu một lối vườn nhỏ, được kèn càng trang trí bằng hoa trắng và những lá cờ đuôi nheo bé xíu. Trong lúc người thân và bạn bè

đứng hai bên đường cổ vũ, Rick giúp Josie thu gom xống áo và ngồi lên yên sau. Anh đội nón bảo hiểm cho cô rồi hôn lên chóp mũi cô. Có thể họ chỉ đi đến cuối đường đất, nơi có chiếc limo trắng đang đợi sẵn thôi, nhưng Rick vẫn không muốn mạo hiểm chút nào.

Rick nhận ra một nghịch lý: Họ chuẩn bị đến Bắc cực bằng con đường qua Phần Lan và Nga, rồi thêm một tuần kể tiếp, họ sẽ ăn ngủ trên tàu phá băng chạy bằng năng lượng hạt nhân, vậy mà với anh, đoạn đường chạy mô tô gần gũi trước mặt lại là chặng đường khó khăn nhất của cuộc hành trình.

“Anh muốn đi tiếp con đường này với em không?”

“Hơn tất cả những gì trên đời.”

Josie nhìn anh mỉm cười. “Em có cảm giác đây sẽ là cuộc phiêu lưu kỳ thú nhất.”

Rick hôn nhanh cô dâu và đội nón của anh cẩn thận. Josie vòng tay ôm ngang người anh trong lúc Rick rời máy chiếc Harley. Dưới cơn mưa hoa và những lời chúc tụng, Rick và Josie tiến thẳng đến tương lai, thận trọng di chuyển với tốc độ hai mươi cây số/giờ.

Bà Gloria Needleman ngả đầu lên lưng ghế tựa bằng mây ngoài thềm, gác chân lên chiếc ghế đẩu thấp cùng bộ, đưa tay chỉnh lại một nếp vớ xoắn vào gậy khó chịu. Bà nhắm mắt lại. Hôm nay là một ngày huy hoàng - một trong những hôn lễ vui vẻ và dễ thương nhất bà từng làm chủ sự - nhưng, không nghi ngờ gì nữa, đám cưới của Rick và Josie không phải dấu chấm hết cho nhiệm vụ của bà. Thực tế, nó mới chỉ bắt đầu.

Mình quá già cho sứ mạng này rồi, bà Gloria thở dài.

“Cá năm mươi đô là cô ấy sẽ có mang trong vòng một năm.”

Tiếng cười khúc khích vang lên từ nhóm bạn của Josie khi cô nàng lớn tuổi nhất, Beatrice, đưa ra lời nhận xét, mà khả năng ấy rất có thể xảy ra.

Bà Gloria hé mắt vừa đủ để quan sát nhóm phụ nữ mà không bị phát hiện. Họ đang ngồi cách bà chỉ hơn mười bước chân trên hiên trước thềm nhà chính, ánh nắng chiều muộn rải hào quang lên họ, những tà váy phù dâu đồng màu tung bay trong gió thổi từ quạt trần trên đầu. Họ đã tháo giày. Gương mặt họ mãn nguyện và thư giãn.

Bà Gloria thấy vui vui vì biết ba người này cho rằng họ chỉ tình cờ quen nhau, tình cờ làm chung tòa báo và rồi từ đó thân nhau dù tính cách mỗi người mỗi khác. Bà thì biết rõ hơn nhiều. Bà biết rằng những người bước vào đời ta là để giúp ta học lấy bài học cần thiết, Josie và nhóm bạn của cô không phải là ngoại lệ.

“Chị Bea lại sai nữa rồi,” cô gái xinh đẹp tóc đen tên Roxanne phản đối. “Em thì em cá chín tháng nữa tính từ hôm nay thôi. Cứ chờ xem rồi biết nhé.”

Bà Gloria lắc đầu không hiểu. Hôm qua, cô bé Roxanne này đưa bạn đến đây trên chiếc xe sơn dòng chữ lạ, quảng cáo rằng cô bé ói lên đầu giới đàn ông. Cô dán dòng chữ to đùng ngay trước thanh giảm xóc của xe! Cô này nghĩ là mình đã hiểu hết sự đời rồi - ở tuổi 28, không hơn. Oà! Rồi cô bé sẽ sốc nữa cho xem!

Ginger, cô gái yêu kiều nói xen vào, còn bà Gloria quan sát cô duỗi thẳng đôi chân miên man bất tận, như mấy anh chàng thời trẻ của bà hay nói. Nhưng trời ạ, chiếc váy phù dâu kia có bó sát quá không cơ chứ! Thật kỳ diệu là cô ấy còn có thể thở được!

“Chị không quan tâm chuyện gì sẽ đến với Josie, cứ mãi hạnh phúc thế là được,” Ginger ý tứ kéo phần trên của chiếc váy sát nách lên cao. “Câu chuyện lãng mạn hôm nay suýt chút nữa - chỉ suýt chút nữa thôi đấy nhé - làm chị sẵn lòng tin tưởng tình yêu trở lại!”

Bà Gloria cười thẳm. Cái cô Ginger này quá đoan trang nên tình yêu có đến, cô ấy cũng chẳng hay biết. Mà nó sắp đến rồi. Cô nàng này quá sợ tuổi già đến nỗi, nếu không cẩn thận, cô gái sẽ bỏ lỡ niềm hạnh phúc lớn nhất trong đời mất.

“Chị cá là mình biết điều gì khiến em tin tưởng trở lại rồi đấy,” Bea nói, giọng cô nôn nóng đến mức bà Gloria biết câu nói quyết định sắp đến. “Chàng thợ ảnh đa tình như Casanova!”

“Xin lỗi à?” Ginger ngồi thẳng lên hơn.

Roxanne gật đầu đồng tình. “Tầm quan sát của chị tỏa nhiệt nhiều đến nỗi em chỉ sợ tiệc cưới sắp bùng cháy đến nơi.”

Ginger nheo mắt hoài nghi nhìn Roxanne. “Thật sao? Thế còn em với anh chàng chuyên gia tâm lý động vật mà Rick mời đến dự tiệc hôm nay thì sao? Sao em với anh ấy thân nhau nhanh quá vậy?”

“Công việc thôi mà,” Roxanne uốn hai vai ra sau, chống chế. “Eli là nhà tâm lý phân tích hành vi của vật nuôi và anh ấy định giúp em huấn luyện con Lilith cho bớt hung hăng.”

“Vậy chị cũng bàn công việc giống em thôi,” Ginger bảo. “Lucio chỉ định chụp hình chân dung cho chị với con HeatherLynn thôi.”

“Thì đấy,” Roxanne đáp.

“Hay nhỉ,” Ginger uống cạn ly của mình. “Có ai biết người ta còn phục vụ cocktail sâm panh pha nước cam không nhỉ?”

Bà Gloria khúc khích. Roxanne và Ginger kém chuẩn bị sẵn sàng nhất trong những cô mà bà từng giúp đỡ. Họ đều bị tổn thương quá sâu sắc nên đã trở nên kháng cự với hạnh phúc si mê. Họ hồ nghi khi mà việc mở lòng đón nhận phép màu có thể trở nên hữu dụng. Rào cản của Roxie là nỗi tức giận. Còn với Ginger là sự sợ hãi. Từ thuở sơ khai đến giờ, hai thứ ấy luôn là kẻ thù đáng gờm nhất của tình yêu.

Bà Gloria biết rằng con người không có phương cách chuẩn mực để giúp họ sẵn sàng đón đợi nửa còn lại của mình. Chẳng có phương pháp huấn luyện gì cho kỹ năng ấy. Nó chỉ đến một lần trong đời - mà đấy là khi ta cực kỳ may mắn. Hoặc được trợ giúp.

Chính vì thế, bà Gloria chưa thể nghỉ ngơi được. Ít nhất là bây giờ.

“Bà Needleman, bà buồn ngủ phải không ạ? Để cháu đưa bà lên phòng nghỉ một lát trước khi dùng bữa tối nhé?”

Bà mở bừng mắt và thấy Beatrice đang lo lắng nhìn mình. Đây là một gương mặt nhân hậu. Một gương mặt thông minh. Là gương mặt của một kẻ thông minh tọc mạch không bao giờ biết thôi không nhúng mũi vào chuyện của người khác.

Chả trách bà mếu máo.

“Cháu đỡ ta đứng lên với,” bà bảo. Chị Bea khỏe đến nỗi xem chút nữa hắt bà qua lan can và ngã xuống thảm hoa bên dưới.

“Cháu xin lỗi.”

“Có sao đâu.” Vỗ vỗ lên tay chị, bà thầm nghĩ đây là thời điểm thích hợp để khuyên chị đôi điều. “Khéo léo, Beatrice à. Sự giúp đỡ càng tế nhị thì càng có hiệu quả cháu ạ. Nhớ kỹ nhé.”

“À, ờ, vâng ạ.” Chị đỡ cánh tay và dìu bà xuống bậc tam cấp, đi qua cửa bếp và xuống lối đi dẫn đến phòng dành cho khách dưới tầng trệt.

Khi ba cô gái chắc chắn bà Gloria đã về đến phòng, họ dặn sẽ quay lại sau ba tiếng nữa để đưa bà đi ăn tối. Lúc các bạn Josie quay lưng đi ra, bà Gloria vỗ nhẹ vào vai Ginger.

“Vâng ạ?” Cô gái mỉm cười quay lại.

Bà Gloria buồn vô hạn khi một cô gái xinh đẹp và tốt bụng như Ginger phải sống phần lớn những năm tháng của đời mình bên cạnh một người không phải nửa còn lại của cô. Một tay *schnegegi* đích thực, bà nghe bảo thế. Chuyện vợ chồng không hợp nhau xảy ra rất thường hơn là những gì người ta dám thú nhận, và theo bà Gloria, đó là thảm kịch ghê gớm nhất của loài người. Cũng may là trong trường hợp của Ginger, mọi chuyện vẫn có thể cứu vãn được.

“Cháu yêu, cháu có thể ở lại một lát được không?” Bà Gloria nói bằng giọng bà lão ngọt ngào nhất. “Có chuyện này ta muốn bàn với cháu...”

[1] Thành Cát Tư Hãn.

[2] Tôi nôn vào cả thế giới đàn ông.

[3] Thế vận hội Mùa hè 1980 tổ chức tại Moscow: Mỹ và một số nước khác tẩy chay không tham dự để phản đối quân đội Xô Viết xâm lược Afghanistan.

[4] Các triệu chứng của tiền mãn kinh.

[5] East Coast: tên gọi chung cho các bang nằm trên miền duyên hải cực Đông của lãnh thổ Hoa Kỳ.

[6] Biển Aegea là vùng vịnh nối dài của Địa Trung Hải, nằm giữa Hy Lạp và Thổ Nhĩ Kỳ. “Patrakis” là họ của người Hy Lạp.

[7] Nguyên văn: Shaky Town - một tên tục để chỉ thành phố San Francisco, vốn nổi tiếng với tần suất động đất dày đặc.

[8] Khu tập trung dân đồng tính của quận Mission, thành phố San Francisco.

[9] Tạm dịch: *Tại ương đang đến.*

[10] Missing In Action: mất tích trong khi thi hành nhiệm vụ.

[11] Thao diễn thể hiện.

Table of Contents

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
[1]
[2]
[3]
[4]
[5]
[6]
[7]
[8]
[9]

[10]

[11]